IAN

McDONALD

LUNA NOUĂ

Primul volum din seria Luna

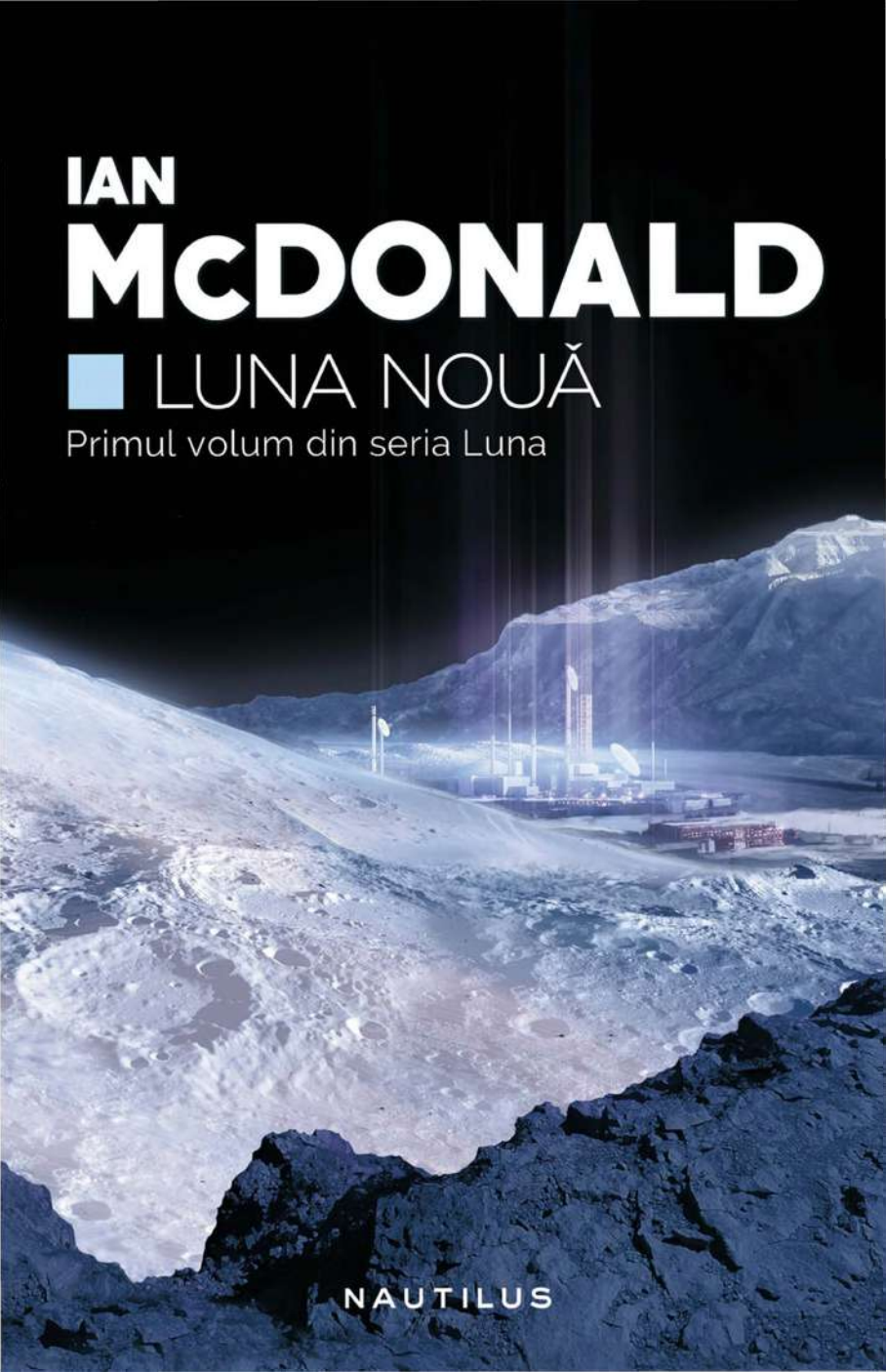

NAUTILUS

NAUTILUS

SCIENCE FICTION

IAN MCDONALD s-a născut în 1960 la Manchester. La cinci ani, când s-a mutat împreună cu familia la Belfast, a început să citească SF și peste câțiva ani scria deja primele texte de ficțiune. La douăzeci și doi de ani, a publicat prima povestire într-o revistă locală și a hotărât să-și dedice tot timpul literaturii, scriind în paralel scenarii de televiziune. *Desolation Road* (1988), romanul său de debut, propunea o poveste în deșertul de pe Marte și avea să câștige Premiul Locus pentru Debut un an mai târziu. Povestea avea să continue în volumul *Ares Express* (2001). Autorul a scris proză scurtă și mai multe romane. În 2004, *River of Gods* a primit Premiul pentru Cel mai bun roman al British Science Fiction Association. Aceeași distincție i-a revenit și în 2007 pentru volumul *Brasyl*, de asemenea nominalizat la Premiile Nebula și Locus. Și romanul *The Dervish House* (2010) s-a bucurat de succes, primind mai multe nominalizări și, de asemenea, încă un premiu decernat de British Science Fiction Association. În 2015 a apărut *Luna nouă,* prima parte din seria LUNA, un fel de *Urzeala tronurilor* în spațiu, drepturile de ecranizare fiind achiziționate înainte de publicarea volumului.

IAN

McDONALD

LUNA NOUĂ

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCDONALD, IAN
Luna nouă / Ian McDonald ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. –
București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-758-902-3

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Ian McDonald
NEW MOON
Copyright © Ian McDonald 2015
All rights reserved.

© Nemira, 2017

Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Mihaela STAN, Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EUROBUSINESS

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-902-3

UNU

Într-o încăpere albă de pe marginea lui Sinus Medii[1] stau șase adolescenți în pielea goală. Trei fete, trei băieți. Negri, galbeni, cafenii, albi. Se scarpină cu putere, fără oprire. Depresurizarea usucă epiderma, provoacă mâncărimi.

Camera este strâmtă, ca un butoi în care de-abia poți sta în picioare. Copiii stau față în față pe bănci, cu pulpele lipite de ale vecinului, cu genunchii atingându-i pe ai celui din față. Nu au la ce să se uite și nu au pe cine să vadă în afară de ei, însă evită contactul vizual. Sunt prea aproape, prea expuși. Toți respiră prin câte o mască transparentă. Oxigenul șuieră prin locurile unde nu s-a făcut corect etanșarea. Un manometru este instalat sub geamul de pe ecluza exterioară. S-a oprit la cincisprezece kilopascali. A durat o oră până când presiunea a coborât la acest nivel.

Însă afară e vid.

Lucasinho se apleacă și se mai uită o dată pe geamul micuț. Se vede bine ecluza; este chiar în față și drumul până la ea este liber. Soarele apune; umbrele sunt lungi și groase și sunt îndreptate spre el. Mai negre decât stratul negru de regolit, ar putea ascunde multe

[1] Sinus Medii – una dintre „mările" de pe Lună (n. tr.).

capcane. *Temperatura la sol este o sută douăzeci de grade Celsius*, îl avertizase avatarul său. *Va fi un drum de foc.*

Drum de foc, drum de gheață.

Șapte kilopascali. Lucasinho se simte umflat, cu pielea întinsă și murdară. Când manometrul va ajunge la cinci, ecluza se va deschide. Lucasinho își dorește să fie și avatarul său aici. Jinji i-ar putea regla bătăile nebunești ale inimii, i-ar putea potoli zvâcnetul mușchiului din pulpa dreaptă. Surprinde privirea fetei din fața lui. Este o Asamoah; fratele ei mai mare stă alături de ea. Răsucește între degete amuleta *adinkra* pe care o poartă la gât. Avatarul ei ar fi trebuit s-o avertizeze în privința asta. În locul acesta metalul s-ar putea suda de piele. Și atunci ar purta pe veci cicatricea lăsată de simbolul *Gaye Nyame*. Îi aruncă un surâs minuscul. Sunt șase adolescenți frumoși, în pielea goală, lipiți unul de altul; dar camera este lipsită de orice vibrație sexuală. Gândurile tuturor se îndreaptă spre ce se află dincolo de ecluză. Doi Asmoah; o fată Sun; o fată Mackenzie; un băiat Voronțov, foarte speriat și care a intrat în hiperventilație; și Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho a avut relații cu toți, mai puțin cu fata Mackenzie. Familiile Corta și Mackenzie nu au relații. Și nici cu Abena Maanu Asamoah nu a avut nicio relație, pentru că perfecțiunea ei îl intimidează pe Lucasinho Corta. Fratele ei, pe de altă parte, o suge ca nimeni altul.

Douăzeci de metri. Cincisprezece secunde. Jinji i-a scris numerele astea în minte cu fierul înroșit în foc. Distanța până la a doua ecluză. Timpul cât poate supraviețui în vid un om în pielea goală. Cincisprezece secunde până la pierderea cunoștinței. Treizeci de secunde până când răul va fi ireversibil. Douăzeci de metri. Zece pași mari.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Imediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îl azvârle pe Sinus Medii.

Pasul unu. Piciorul lui drept atinge regolitul și îi alungă din minte orice alt gând. Ochii îi ard. Plămânii îi sunt în flăcări. Explodează.

Pasul doi. Trebuie să expire. *Expiră. Golește-ți complet plămânii*, i-a spus Jinji. Nu, nu, nu-i adevărat că ai să mori. Expiră, dacă nu vrei să-ți plesnească plămânii. Calcă și încheie pasul.

Pasul trei. Expiră. Respirația îi îngheață pe chip. Fierb în clocote saliva de pe limbă și lacrimile din colțurile ochilor.

Patru. Abena Asamoah îl depășește. Pielea acoperită de chiciură i s-a făcut cenușie.

Cinci. Îi îngheață ochii. Nu îndrăznește să clipească. I s-ar lipi genele. Dacă va clipi, va orbi, dacă va orbi, va muri. Își ațintește privirea asupra ușii înconjurate cu lumini albastre de semnalizare. Îl depășește băiatul Voronțov. Băiatul cel jigărit și speriat. Fuge ca nebunul.

Șase. Inima se sperie, se luptă, arde. Abena Asamoah se aruncă prin ecluză, se uită în jur și pune mâna pe mască. Face ochii mari pentru că vede ceva lângă Lucasinho. Gura i se deschide într-un urlet mut.

Șapte. Se uită peste umăr. Kojo Asamoah se prăbușește, se dă de-a dura. Kojo Asamoah se îneacă în oceanele Lunii.

Opt. Lucasinho se năpustește spre luminile albastre cu brațele întinse ca să-și încetinească fuga.

Nouă. Kojo Asamoah face eforturi mari să se ridice în picioare, însă este orb; praful a înghețat pe pupilele lui. Dă din mâini, se clatină, se împleticește. Lucasinho îl apucă de un braț. Sus. Sus!

Zece. Pulsații roșii în ochi: un cerc de lumină și înțelegere concentrat pe cadrul ușii de intrare. Un cerc tot mai mic cu fiecare pulsație roșie din creierul său care se descompune. Respiră! îi strigă plămânii. Respiră! Sus! Sus! Ecluza e plină de brațe și capete. Lucasinho se aruncă în cercul de mâini întinse. Îi fierbe sângele. În venele lui clocotește gazul; fiecare bulă este o bilă incandescentă de rulment. Îl lasă puterile. Îl lasă mintea, dar nu dă drumul brațului lui Kojo. Trage de brațul acela, trage de băiatul acela; în agonie, în flăcări. Simte un șoc, aude un urlet de explozie.

În cercul mic rămas din câmpul lui vizual, vede o harababură de membre, piei, funduri și burți de pe care picură stropi de condens și de transpirație. Aude cum icnetele se prefac în râsete, suspinele,

în chicoteli demente. Am reușit să terminăm cursa. Am învins-o pe Dona Luna.

Altă imagine fulgerătoare: o pată roșie pe axa porții exterioare – roșu bizar pe alb. Își fixează privirea asupra petei, țintă roșie care îi soarbe toată concentrarea. Pe măsură ce conștiința i se cufundă în întuneric, înțelege ce este pata aceea roșie. Sânge. Ecluza exterioară s-a închis peste degetul mare de la piciorul stâng al lui Kojo Asamoah, zdrobindu-i-l complet.

Și acum, beznă.

Femeia înaripată se înalță în zbor din vârful centralei termice. Lumina dimineții o îmbracă în aur. Zboară aproape de acoperișul lumii, apoi își arcuiește spatele, își îndoaie coatele, pocnește din călcâie și coboară în picaj de rândunică. Cade o sută de metri, două sute – un punct negru înfiripat din zorii falși. Și trece pe lângă fabrici și blocuri, pe lângă ferestre și balcoane, funiculare și ascensoare, alei și poduri. În ultima clipă își îndoaie degetele, își întinde aripile din nanofibre și pune capăt plonjonului. Și se înalță din nou – sus, cât mai sus – dusă de aripi sclipitoare în lumina tot mai puternică. Doar de trei ori bate din ele și a și parcurs un kilometru. Acum este un punct de aur pe fundalul monumentalului canion Orion Quadra.

– Nerușinata, șoptește Marina Calzaghe.

Detestă libertatea femeii cu aripi, constituția ei atletică, pielea ei perfectă și trupul numai fibră. Dar nu poate să sufere deloc faptul că femeia aia are destul aer ca să se joace, în timp ce Marina trebuie să se zbată pentru fiecare respirație. Ea și-a diminuat reflexul respirator. *Chib*-ul din globul ocular prezintă datoria tot mai mare de oxigen pe care o are. Fiecare umplere a plămânului costă. Este înglodată în datorii la banca-respirației. Își aduce și acum aminte sentimentul de panică pe care l-a avut atunci când a clipit forțat ca să-și îndepărteze *chib*-ul cel nou din ochi. N-a reușit. Atunci a încercat să-l scoată cu degetul. Și *chib*-ul i-a rămas lipit de globul ocular.

– Toată lumea are așa ceva, îi spusese atunci agentul de la Departamentul de Inițiere și Adaptare din CDS. Indiferent dacă ești un novice, de-abia sosit de pe orbită, sau Vulturul însuși.

Atunci i s-a activat bara de stare pentru cele Patru Elemente: situația contului pentru apă, spațiu, informații și aer. De atunci încoace i s-au măsurat și taxat fiecare gură de apă și fiecare secundă de somn, fiecare gând și fiecare răsuflare.

Deja i se învârtește capul atunci când ajunge în vârful scării. Se sprijină de balustradă și se chinuie să respire. În fața ei este doar vidul – înspăimântător, aglomerat, strălucind cu mii de lumini. Blocurile de locuințe din Meridian au adâncimea de un kilometru și se supun unei ordini sociale răsturnate: bogații locuiesc jos, săracii locuiesc sus. Raze cosmice, ultraviolete și particule electrice eliberate de exploziile solare bombardează chipul lipsit de apărare al Lunii. Radiația este absorbită imediat de cei câțiva metri de regolit selenar, dar razele cosmice de energie înaltă stârnesc focuri de artificii în particulele secundare din sol, care pot deteriora ADN-ul uman. Acesta este motivul pentru care habitatele omenești sunt situate la mari adâncimi, iar cetățenii trăiesc cât de departe de suprafață își pot permite. Numai nivelurile industriale se află mai sus decât Marina Calzaghe și ele sunt aproape în întregime automatizate.

În înaltul cerului artificial se leagănă prizonier un balon argintiu de copil.

Marina Calzaghe se duce sus ca să-și vândă conținutul vezicii urinare. Negustorul de pișat îi face semn cu capul. O cheamă în cabina lui. Urina ei este puțină, granuloasă și de culoare ocru. Nu observă și ea urme de sânge? Negustorul determină conținutul de minerale și de substanțe nutritive și o creditează. Marina transferă fondurile în contul ei de rețea. Îți poți înfrâna respirația, poți pirata apa, poți fura mâncare, dar nu ai cum să te milogești ca să ți se aloce o bandă mai largă. Hetty, avatarul ei, se formează dintr-un mănunchi de pixeli deasupra umărului ei stâng. Însă Marina Calzaghe s-a întors deja în rețeaua ei.

Data viitoare, șoptește ea, urcând către trapa de ceață. *Am să iau medicamentele data viitoare, Blake.*

Marina urcă de-a bușilea ultimele câteva trepte. A reușit să recupereze plasa din plastic; a furat-o și a ascuns-o înainte ca programele *Zabbaleen*-ilor să o poată recicla. Principiul este vechi și de încredere. O plasă din plastic aruncată între grinzile de susținere. Se ridică un aer cald și umed care formează nori cirus efemeri în răceala nopții artificiale. Ceața se condensează pe pânza fină și picură în vasul colector. O înghițitură mică pentru ea, una mai mare pentru Blake.

E cineva la trapa ei. Un bărbat înalt și slab bea apa din vasul ei colector.

– Dă-l încoace!

Bărbatul se uită la ea, apoi golește vasul.

– Nu-i al tău!

Marina încă are mușchii pământeni. Chiar și fără aer în plămâni tot ar putea să-l dovedească pe lunaticul ăsta înalt, palid și fragil.

– Pleacă de aici! Ăsta e al meu.

– A fost.

Are un cuțit în mână. Ea nu are sorți de izbândă în fața unui cuțit.

– Dacă te mai prind pe aici, dacă văd că lipsește ceva, te tai în bucăți și te vând!

Nu are ce face. Niciun gest, niciun cuvânt, nicio amenințare ori idee ingenioasă nu pot schimba nimic. Bărbatul cu cuțit a înfrânt-o. Nu poate decât să facă bot și să rămână așa. Rușinea e tot mai intensă cu fiecare pas, cu fiecare treaptă. Ajunge în logia strâmtă de unde s-a uitat la femeia cu aripi, se prăbușește în genunchi și râgâie cu furie crâncenă. Uscat și neproductiv. Nu a mai rămas pic de umezeală, pic de hrană în ea.

Din cauza Lunii.

Lucasinho se trezește. Are pe față o cochilie transparentă pe care o aburește cu răsuflarea. Intră în panică și dă din mâini ca să

îndepărteze obiectul ăla care-i produce starea de claustrofobie. Prin cap i se răspândește o căldură întunecată, ajunge spre ceafă, coboară pe brațe și pe piept. Gata cu panica. Acum vine somnul. Ultimul lucru pe care îl mai vede este o siluetă la piciorul patului. Știe că nu-i o fantomă, pentru că nu există fantome pe Lună. Fantomele sunt creaturi fragile, vapori, nuanțe și suspine. Dar arătarea aceea seamănă cu o fantomă, cenușie, cu mâinile împreunate.

– *Madrinha* Flavia?

Fantoma ridică privirea și surâde.

Dumnezeu n-o pedepsește pe femeia care fură mânată de disperare. În fiecare zi Marina trece pe lângă altarul de pe stradă atunci când se întoarce de la negustorul de urină: o icoană înfățișând-o pe Maica Domnului din Kazan[1], înconjurată de o constelație de bio lumini intermitente. Fiecare dintre boabele astea de gelatină conține câte o gură de apă. Repede, știind că-i un păcat, le îndeasă pe toate în rucsac. Îi va da patru dintre ele lui Blake. Îi e sete mereu.

Nu au trecut decât două săptămâni, însă Marina are impresia că-l cunoaște pe Blake dintotdeauna. Sărăcia face timpul să pară mai lung. Și sărăcia vine peste tine ca o avalanșă. Un derapaj oricât de mic atrage după sine altul și apoi altul și simți cum viața ți-o ia la vale. Un contract anulat. O zi în care nu ai primit niciun telefon de la agenție. Și toți digiții ăia care ticăie în vederea periferică. Iar viața ți se rostogolește la vale aidoma unei avalanșe. Și apoi te pomeneai că urci pe scările și pe zidurile lui Orion Quadra. Te urci de pe țesătura podurilor și a logiilor, te urci deasupra străzilor cu blocuri, te urci cât mai sus pe scările cu pante din ce în ce mai abrupte (căci ascensoarele sunt scumpe și nici nu pot ajunge atât de sus), te urci către piramidele și cuburile suspendate din Bairro Alto. Aerul rarefiat mirosea a artificii: piatră brută, abia construită, sticlă sinterizată. Aleile se înclinau primejdios de tare pe lângă draperiile celulelor din piatră, luminate doar de lumina

[1] Kazan – oraș din Rusia (n. tr.).

care intra pe uși și prin ferestrele fără geamuri. Un singur pas greșit și te-ai fi prăbușit urlând peste neoanele Bulevardului Gagarin.

Bairro Alto se schimba la fiecare lună calendaristică, iar Marina a rătăcit destul de mult până să găsească locuința lui Blake. *Convenabilă pentru colegii de cameră; chirie zilnică* – așa suna anunțul din listingurile prezentate în Meridian.

– Nu o să stau prea mult aici, a spus ea atunci, privind prin garsonieră la cele două saltele din spumă cu memorie, la sticlele din plastic în care fusese apă, la tăvile de unică folosință aruncate în toate colțurile.

– Așa zice toată lumea, i-a răspuns Blake.

Și imediat l-a apucat accesul de tuse, tusea aia uscată și chinuitoare, care-i scotea ochii din orbite, îl făcea să se chircească de durere și îi zgâlțâia toate oscioarele din scheletul și așa destul de prizărit. Tusea asta seacă a ținut-o trează pe Marina toată prima noapte; trei accese mici și uscate, ca de copil. Apoi încă trei. Și alte trei. Și din nou trei. Tusea asta a ținut-o trează în toate nopțile care au urmat. Tusea asta era imnul din Bairro Alto. Silicoza. Praful de pe Lună pietrifică plămânii. Și după paralizia asta vine tuberculoza. Bacteriofagii ar trata-o imediat. Oamenii care locuiesc în Bairro Alto își dau banii pe aer, apă și spațiu. Până și cei mai ieftini bacteriofagi nu sunt decât o speranță deșartă.

Marina. De atât de multă vreme nu i-a mai vorbit avatarul, că, de uimire, aproape cade de pe scară. *Ai primit o ofertă de job.* Până jos nu sunt decât câțiva metri; o nimica toată în condițiile acestei gravitații dereglate. Unde mai pui că încă mai visează să zboare; în visele astea ea este o pasăre șmecheră, care se învârtește într-un planetariu. Un planetariu care se rotește într-o colivie din piatră.

– O accept.

Este vorba despre catering.

– O s-o fac și pe asta.

Ar face orice. Scanează contractul. A cerut prea puțin, însă și așa oferta este cu greu acceptabilă. Doar cât să-i acopere rețeaua de aer-apă-carbon și să-i mai rămână foarte puțin după aceea. Va primi o sumă în avans. Are nevoie de o uniformă scoasă la imprimantă.

Și de o vizită la *banya*. Simte cât de urât îi miroase părul. Și mai are nevoie și de un bilet de tren.

Într-o oră trebuie să ajungă la Gara Centrală. Marina clipește o dată ca să se semneze. Lentila de contact îi scanează retina și transmite caracteristicile acesteia la agenție. Avatarurile își strâng mâinile și banii îi intră în cont. Bucuria care o cuprinde este atât de crâncenă că parcă o doare. Puterea și magia banilor nu se referă la ce îți permit ei să stăpânești, ci la ce îți permit să devii. Banii înseamnă libertate.

– Apucă-te de treabă! îi spune ea lui Hetty. Restabilește setările implicite.

Instantaneu plămânii i se destind. Este minunat să expiri. Este divin să inspiri. Marina savurează parfumul din Meridian: electricitate și praf de pușcă, și mucegai, și iz înțepător de canalizare. Crede că a ajuns la capătul inspirației, dar uite că se înșală. Trage adânc în piept.

Însă nu prea mai are timp. Pentru a ajunge la gară, trebuie să ia ascensorul 83 din zona de vest, care este în direcție opusă față de locuința lui Blake. Ascensorul sau Blake? Nu știe ce să facă.

Lucasinho se trezește iarăși. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl împinge înapoi la orizontală. Parcă toți mușchii din corp i-au fost desprinși de pe oase sau de pe articulații, iar spațiul acela a fost umplut cu sticlă pisată. Zace în pat, îmbrăcat cu un costum lipit de piele, același pe care l-ar purta pe suprafață la o plimbare normală și sigură. Își poate mișca brațele, mâinile. Se pipăie pe toată lungimea corpului. Mușchii abdominali, o armură strașnică; coapsele, bine definite și robuste. Fundul este absolut fantastic. Și-ar dori să-și poată atinge pielea. Trebuie să afle dacă pielea îi este în bună stare. Este vestit pentru pielea lui.

– Mă simt ca un cur. Până și ochii mă dor. Iau medicamente?

Receptorii opioizi din materia ta periaqueductală sunt stimulați direct, îi spune o voce în cap. *Pot să reglez informațiile primite.*

– Hei, Jinji, te-ai întors.

Exprimarea prea detaliată, ca de majordom conştiincios, a avatarului său este inconfundabilă. În general, avatarurile au o problemă cu ambiguitatea. E conştient de *chib*-ul din colţul din dreapta jos al câmpului său vizual. Cei din familia Corta nu au nevoie să observe numerele acelea, dar Lucasinho se bucură să le vadă. *Chib*-ul îi spune că este viu, conştient şi consumă.

– Unde mă aflu?

În unitatea medicală Sanafil Meridian, spune Jinji. *Ai fost mutat dintr-o incintă hiperbarică într-una de compresie. Ai fost într-o serie de come induse.*

– Cât timp?

Şi încearcă încă o dată să se ridice în capul oaselor. Durerea îi macină fiecare os şi articulaţie.

– Petrecerea mea!

A fost reprogramată. Acum ţi se va induce o altă comă. Tatăl tău va veni să te vadă.

Din pereţi se întind spre el nişte braţe albe, articulate.

– Nu, stai puţin. Am văzut-o pe Flavia.

Da. Te-a vizitat şi ea.

– Să nu-i spui!

Niciodată nu a înţeles Lucasinho de ce tatăl lui a alungat-o pe *madrinha*, mama lui surogat, din Boa Vista, chiar în dimineaţa zilei când el împlinea şaisprezece ani. Ştie doar că, dacă Lucas Corta ar afla că *Madrinha* Flavia a fost aici, i-ar face rău într-o sută de moduri, care mai de care mai răzbunătoare.

Nu-i voi spune, zice Jinji.

Lucasinho se trezeşte a treia oară. Tatăl lui stă în picioare la capătul patului. Un bărbat scund, zvelt, întunecat şi chinuit, pe când fratele lui mai mare este masiv şi bălai. Drept şi elegant, cu mustaţă subţire; la barbă a renunţat. Perfect, dar permanent atent să-şi păstreze această perfecţiune: hainele, părul, unghiile îi sunt ireproşabile. Un bărbat neprietenos, cu o atitudine mereu critică. Deasupra umărului său stâng pluteşte Toquinho. Avatarul lui este un amalgam complicat de note muzicale şi acorduri complexe

care se descompun uneori într-o bossa-nova de-abia auzită, cântată la chitară.

Lucas Corta aplaudă. De cinci ori.

– Felicitări! De acum ești un Alergător.

Este un adevăr cunoscut de toată lumea că Lucas Corta nu a reușit niciodată să termine Cursa-Lunii. Motivul este secretul lui: Lucasinho a auzit că aceia care au încercat să îl afle au fost pedepsiți cu asprime.

– Echipa de urgență; specialiști oftalmologi, pneumologi; închirierea camerei hiperbarice, închirierea incintei de compresie, costul oxigenului... înșiră tatăl lui.

Lucasinho se dă jos din pat. Softul medical i-a scos costumul antipresiune. Pereții albi se deschid de jur împrejurul lui; mâini de roboți îi întind haine proaspăt scoase la imprimanta tridimensională.

– ... transferat de la Meridian la João de Deus...

– Acum sunt la João de Deus?

– Trebuie să ajungi la o petrecere. În cinstea unui erou. Fă un efort. Și încearcă să-ți ții scula în pantaloni măcar cinci minute. Vine toată lumea. Chiar și Ariel a reușit să se smulgă din Tribunalul lui Clavius.

Înainte de toate: lucrurile esențiale. Butonii și țintele din metal intră ușor în orificiile atent făcute în carnea lui – fiecare dintre ele, mărturie a unei dureri copleșitoare. Jinji îl ajută să se oglindească pentru a-și putea tapa cârlionții până ating splendoarea maximă îngăduită de gravitația scăzută; un val uriaș de păr strălucitor și des. Pometi senzaționali. Și ai putea să spargi pietre de abdomenul lui. Este mai înalt decât tatăl său. Toți din generația lui sunt mai înalți decât părinții. E nemaipomenit de sexy.

– O să trăiască, spune Lucas.

– Cine?

Lucasinho nu se hotărăște în privința cămășii și până la urmă o alege pe cea de culoarea pământului.

– Kojo Asamoah. Are arsuri de gradul doi pe douăzeci la sută din suprafața corpului, ruptură de alveole pulmonare, vase de sânge sparte, leziuni cerebrale. Și degetul ăla de la picior. Și l-a

pierdut. O să se facă bine. O delegație a familiei Asamoah te așteaptă la Boa Vista ca să-ți mulțumească.

S-ar putea să vină și Abena Asamoah. Și poate va dori să-i dovedească recunoștința ei și se va culca cu el. Pantaloni bej cu manșete de doi centimetri și șase pliuri. Se încheie la curea. Șosete din fire de păianjen și mocasini în două culori. Se duce la o petrecere, prin urmare un sacou sport este perfect. Îl alege pe cel din tweed și-i pipăie fibrele. E lână adevărată, nu scoasă la imprimantă. Lână adevărată, ridicol de scumpă.

– Puteai să mori.

Lucasinho își pune sacoul și de-abia acum observă insigna de la rever: Dona Luna, semnul distinctiv al alergătorilor în cursa aceasta. Patroana Lunii: Stăpâna Vieții și a Morții, a Luminii și a Întunericului, jumătate chip de înger negru, jumătate craniu alb. Doamna cu Două Fețe, Dona Luna.

– Ce ar fi făcut familia în situația asta?

Cum de a știut tatăl lui că va alege sacoul cu insigna asta? Dar mâinile din pereți strâng restul hainelor și el observă că toate sacourile au câte o insignă cu Dona Luna.

– Eu nu l-aș fi ajutat, dacă eram în locul tău.

– Dar n-ai fost, spune Lucasinho.

Jinji îi arată efectul alegerilor vestimentare făcute. Elegant, dar nu ceremonios; comod, dar cu stil și în pas cu tendințele modei actuale, inspirată de vestimentația europeană a anilor cincizeci. Lucasinho Corta este înnebunit după haine și podoabe.

– Sunt gata să merg la petrecerea mea.

– Mă voi lupta cu tine.

Cuvintele lui Ariel Corta se aud limpede în sala de tribunal. Care erupe. Acuzatul răcnește: nu ai dreptul. Avocatul apărării tună și fulgeră împotriva atitudinii ei. Echipa de consilieri juridici ai lui Ariel – care au devenit secunzii ei în momentul în care s-a acceptat judecata prin duel – strigă, fac tămbălău, încercând să o convingă să nu facă nebunia asta. *Zashitnik*-ul lui Alyaoum o

s-o facă bucăți. Publicul de la balcon este în delir. Ziariștii acreditați la tribunal supraîncarcă benzile cu transmisiuni în direct.

Un proces banal de încredințare a custodiei după divorț s-a transformat într-o dramă de proporții. Ariel Corta este cel mai important avocat specializat în dreptul familiei al Meridianului și, prin urmare, și al Lunii. Face și desface căsătorii. Toți cei Cinci Dragoni, marile dinastii ale Lunii, au încheiat *nikah*-urile ei. Ariel aranjează căsătorii, negociază divorțuri, descoperă chichițe în *nikah*-uri beton, intermediază împărțirea proprietăților și obține pensii alimentare exorbitante. Judecătorii, publicul de la balcon, presa, analiștii și pasionații de procese au cele mai mari așteptări în cazul Alyaoum contra Filmus.

Iar Ariel Corta nu-i dezamăgește. Își scoate mănușile. Își aruncă pantofii din picioare. Își dă jos rochia Dior. Ariel stă în Tribunalul lui Cortas doar în colanți trei sferturi diafani și bustieră. Ariel îi dă o palmă pe spinare lui Ishola, *zashitnik*-ul ei. Acesta este un *yoruba* lat în spate, cu capul mic și rotund, un om cumsecade și un luptător de excepție. Datorită musculaturii lor pământene, noii imigranți – cei botezați generic Joe Moonbeam – sunt cei mai buni luptători în acest tip de dueluri.

– Mă ocup eu de ăsta, Ishola.

– Ba nu, *senhora.*

– Nici n-o să mă atingă.

Și Ariel se apropie de cei trei judecători.

– Există vreo obiecție la provocarea mea?

Judecătorul Kuffuor și Ariel Corta se cunosc de multă vreme; profesor și elevă. În prima zi de facultate, el a învățat-o că dreptul selenar are trei fundamente. Primul spune că nu există drept penal, ci numai drept contractual: adică totul poate fi negociat. Al doilea spune că prea multe legi duc la erori judiciare. Al treilea fundament este acela conform căruia o mișcare rapidă, o răsturnare inteligentă de situație, o acțiune îndrăzneață pot fi la fel de convingătoare ca un interogatoriu sau o pledoarie bine gândită.

– Avocat Corta, știi la fel de bine ca noi că acesta este Tribunalul lui Clavius. Se poate experimenta orice, spune judecătorul Kuffuor.

Ariel își împreunează vârfurile degetelor de la mâna dreaptă și înclină capul în fața judecătorilor. Apoi se întoarce să-l înfrunte în arenă pe *zashitnik*-ul acuzatului. Individul este tot numai mușchi și cicatrice, veteran a zeci de procese care s-au soluționat prin duel. Îi face semn să vină spre el, haide aici, haide, vino în arenă.

– Să ne luptăm.

Incinta tribunalului vuiește de răcnete de aprobare.

– Până când unul va începe să sângereze, strigă Heraldo Muñoz, avocatul lui Alyaoum.

– Ba nu! urlă Ariel Corta. Pe viață și pe moarte.

Zashitnik-ul și echipa ei sunt în picioare. Judecătoarea Nagai Rieko încearcă să se facă auzită prin vacarmul îngrozitor.

– Avocat Corta, trebuie să te avertizez...

Dreaptă și puternică, Ariel Corta este calmul din mijlocul furtunii de strigăte. Avocații apărării se consultă. Stau cu capetele aproape lipite și îi aruncă din când în când câte o privire fugară. Apoi revin la sfatul lor șoptit. Muñoz se ridică în picioare.

– Cu voia curții, acuzatul se retrage.

Nimeni nu mai respiră în Sala de Judecată 3.

– În cazul acesta, ne pronunțăm în favoarea reclamantului, spune judecătorul Zhang. Achitarea cheltuielilor de judecată cade în sarcina acuzatului.

Sala erupe a treia oară, cel mai tare de data aceasta. Ariel savurează adulația publicului. Are grijă să fie surprinsă din toate unghiurile de camerele de luat vederi. Își scoate țigareta electronică din geantă – lungă, subțire, din titan -, o strânge între dinți, o aprinde și suflă o șuviță subțire de ceață albă. Își aruncă jacheta peste umăr, agață pantofii de un deget și, rămasă în costumul de luptă, iese semeață din sală. Aplauzele, publicul, norul planat al avatarurilor: pe toate le devorează. Tribunalul este un teatru.

Un loc la geam costă; distracția costă încă și mai mult, așa că Marina stă pe scaunul ei din mijloc, de pe puntea inferioară și se strâmbă la puștiul care se uită pe furiș la ea printre tetiere. Cu trenul de mare viteză se face doar o oră de la Meridian la João de Deus. Iar jocul cu un copil este toată distracția de care are nevoie. Este prima ieșire a Marinei din Meridian. Este pe Lună. Este pe suprafața Lunii, gonește peste ea pe șine magnetice, cu o mie de kilometri la oră și nu vede nimic din tubul metalic în care se află. Nu vede câmpiile și nici marginile craterelor, nici fisurile și nici taluzurile. Nu vede munții uriași și nici carterele mari. Toate sunt acolo, dincolo de acest interior cald, în culori pastel, cu miros de iasomie și plin cu murmur de voci. Ce se află afară este cenușiu și acoperit cu praf. Monoton și deloc impresionant. Nu pierde nimic.

Hetty are acces la rețea, așa că după ce puștiului i se spune să nu o mai necăjească pe doamna din spate, Marina își petrece timpul cu muzică și cu poze. Sora ei a încărcat niște fotografii noi ale familiei. Uite-i pe nepoțica ei cea nouă și pe nepotul ei mai mare. Uite-l și pe Arun, cumnatul ei. Și pe mama, așezată pe scaun și cu perfuzii pe dosul mâinilor. Zâmbește. Marina se bucură că nu poate vedea munții îmbâcsiți și mările împietrite și seci. Deasupra belșugului de frunze și a mării atât de verde și de învolburată, încât aproape-i simte parfumul, pe cerul blând al porumbeilor, luna ar arăta ca un craniu alb. În trenul acesta, Marina își poate zice că e acasă, pe Pământ, și că va coborî printre copacii și vulcanii din Cascadia.

Mama începe marți o nouă serie de tratamente. Niciodată Kessie nu i-ar cere bani în mod deschis, dar rugămintea este implicită. Facturile medicale uriașe au trimis-o pe Marina pe Lună. Unde cică plouă cu bani! Toți stau cu mâna întinsă la ea. Toți îi cerșesc bani, în fiecare secundă a fiecărei zile. Marina își înghite furia. Nu așa te porți pe Lună. Dacă toată lumea ar face ce simte, atunci toate orașele s-ar transforma în morgi până la lăsarea nopții.

Trenul încetinește. Au ajuns la João de Deus. Pasagerii își adună bagajele. Instrucțiunile primite de Hetty îi cer să se prezinte la punctul de control de pe peronul 6, de unde un tramvai privat

o va duce la destinație. Marina se entuziasmează; acum se gândește pentru prima dată la ce anume se află la capătul acestei linii private de transport: Boa Vista, domeniul legendar al familiei Corta.

Cortegiul coboară din Sala de Judecată 3. Ariel Corta este în permanență înconjurată de admiratori, trepăduși care se țin scai de ea, potențiali clienți, potențiali petitori de toate genurile. *Atrăgătoare* este primul lucru pe care îl spun oamenii despre Ariel. Cei din familia Corta nu au fost niciodată niște frumuseți orbitoare, dar nu există brazilian cu adevărat urât și toți copiii Adrianei au ceva încântător care atrage privirile. Farmecul lui Ariel stă în comportamentul ei; este calmă, echilibrată și dovedește o mare încredere în sine. Este prețuită oriunde s-ar afla. Idris Irmak, colegul ei, își face loc printre mulțimea care o felicită și se înghesuie să o atingă.

– Ai fi putut să mori acolo.

Camere video de dimensiunea unor insecte roiesc pe deasupra capului lui Ariel.

– Ba nu.

– Te-ar fi despicat ca pe un pui de găină.

– Zici tu?

Ariel îl apucă de antebrațe pe Idris. Îi strânge cotul. Foarte ușor ar putea să-i facă articulația să plesnească precum dopul unei sticle cu șampanie. Cohorta de admiratori icnește. Camerele se reped în jos ca să prindă un unghi mai bun. Senzațional. Rețelele tabloide vor striga zile în șir. Îi dă drumul. Idris își scutură mâna îndurerată. Toți copiii Corta deprind jiu-jitsu în sălile familiei Gracie[1]. Adriana Corta crede că toți copiii trebuie să stăpânească mai multe tehnici de luptă, să cânte la un instrument, să vorbească trei limbi străine, să citească un raport financiar anual și să știe să danseze tangou.

---

[1] Gracie – familie renumită pentru aducerea și dezvoltarea artelor marțiale în Brazilia (n. tr.).

– Normal că m-ar fi făcut bucăți. Crezi că aș fi riscat dacă nu aș fi știut că Muñoz o să cedeze?

Idris întinde nedumerit mâinile. Adică: explică-mi șmecheria.

– Familia Alyaoum a fost clienta casei de avocatură Mackenzie până când Betake Alyaoum a refuzat să se căsătorească cu Tansy Mackenzie, jignindu-l astfel pe Duncan Mackenzie.

Mulțimea soarbe cuvintele lui Ariel.

– Și atunci avocații Mackenzie au refuzat să-i mai reprezinte. Dacă Alyaoum m-ar fi zgâriat doar, ar fi intrat în război cu familia Corta, fără să mai aibă Casa Mackenzie în spate. Și nu-și puteau asuma un asemenea risc. Am insistat să obțin eu soluționarea cauzei prin duel, fiind convinsă că se vor da bătuți.

Se oprește la ușa Camerei de Consiliu și se adresează cortegiului:

– Am să vă rog să mă scuzați acum, pentru că trebuie să ajung la petrecerea nepotului meu și nu mă pot duce îmbrăcată așa.

Pe Ariel o așteaptă în Camera de Consiliu judecătoarea Nagai și o sticlă cu gin din zece plante.

– Mai fă tu încă o șmecherie din asta în sala mea de judecată, și am să ordon *zashitnik*-ilor să-ți scoată mațele, îi spune judecătoarea.

Ariel s-a cocoțat pe marginea chiuvetei. Camerele de Consiliu sunt mici și sufocante.

– Asta ar fi o neîndeplinire clară a atribuțiilor tale, spune Ariel.

Își aruncă hainele în dispozitivul de reciclare. Acesta le înghite și transformă țesătura în materie organică. Beijaflor, avatarul lui Ariel, i-a ales deja ținuta pentru petrecere: o rochie Balenciaga din 1958, cu bretele, croială asimetrică, cu flori negre pe cenușiu-închis.

– Cum adică să nu protejeze instanța interesele uneia dintre părți?

– De ce nu poți tu să sapi după heliu așa cum fac frații tăi?

– Of, ce băieți plicticoși!

Ariel o sărută pe ambii obraji.

– Umorul lui Lucas este negru.

Acum Ariel studiază sticla cu gin: un dar din partea clientului său.

– Făcut la comandă. Frumos!

Întinde sticla spre judecătoarea Nagai. Aceasta scutură din cap. Atunci Ariel își prepară un martini, înfiorător de sec.

Rieko își atinge locul dintre ochi cu arătătorul stâng: semnul convențional pentru o discuție fără avataruri de față. Ariel clipește și o gonește pe Beijaflor – o pasăre colibri transparentă, alcătuită din irizații care își schimbă permanent nuanțele pentru a se asorta cu îmbrăcămintea lui Ariel. Dispare și avatarul lui Rieko, o foaie albă de hârtie care se pliază în tot felul de modele origami.

– Nu vreau să te reții, spune judecătoarea Nagai. Pe scurt, nu știu dacă ai aflat că fac parte din Pavilionul Iepurelui Alb.

– Care-i vorba aia? Cel care spune că e membru al Pavilionului...

– ... de fapt nu e, termină judecătoarea Nagai aforismul. Dar există excepții de la orice regulă.

Ariel Corta soarbe elegant din martini. Însă toate simțurile îi sunt în stare de alarmă. În mentalul colectiv, Pavilionul Iepurelui Alb, consiliul format din sfetnicii Vulturului Lunii, ocupă un loc situat între mit și adevăr. Există. Imposibil să existe. Se ascunde la vedere. Membrii lui își confirmă sau nu-și recunosc apartenența. Ariel Corta nu are nevoie de Beijaflor să-i spună că i-a crescut pulsul, că i s-a accelerat ritmul respirației. Are nevoie de toată concentrarea ca să nu-și trădeze emoția.

– Eu sunt membră a organizației Iepurelui Alb, repetă judecătoarea Nagai. De cinci ani. În fiecare an, Iepurele Alb renunță la doi dintre membrii lui. Rândul meu vine anul acesta. Aș vrea să te propun pe tine să-mi iei locul.

Pe Ariel o apucă durerea de stomac. I se propune un loc la masa rotundă și ea e doar în chiloți.

– Sunt onorată. Dar trebuie să întreb...

– Pentru că ești o tânără excepțional de capabilă. Pentru că Iepurele Alb este conștient de influența tot mai mare pe care o exercită anumite elemente din cei Cinci Dragoni asupra CDS și dorește să contrabalanseze această influență.

– Familia Mackenzie.

Nicio altă familie nu este atât de flămândă de putere politică. Adrian Mackenzie, mezinul CEO-ului Duncan, este *oko*-ul lui Jonathon Kayode, Vulturul Lunii, Președintele Corporației pentru Dezvoltare Selenară. Robert Mackenzie, patriarhul clanului, face parcă dintotdeauna campanie pentru desființarea CDS și declararea deplinei independențe a Lunii, eliberată astfel de sub supravegherea paternă a Pământului. *Luna ne aparține.* Ariel cunoaște bine jucătorii și argumentele politice, însă a fost mereu neinteresată de această temă. Mai mult decât oricare alta, legea selenară care reglementează sfera matrimonială este un teren semănat cu loialități sălbatice, resentimente veninoase și dușmănii eterne. Alături de politica CDS-ului ar forma un amestec volatil. Dar un loc lângă Vultur... N-o fi simțit ea niciodată miros de praf de lună pe piele, dar Ariel este o Corta, iar toți membrii familiei Corta sunt motivați de perspectiva puterii.

– Sunt anumite persoane la vârf care cred că a venit vremea ca familia Corta să renunțe la autoizolare și să participe activ la guvernarea selenară.

Din întreaga familie, Ariel se apropiase cel mai mult de zona puterii. Rafa, *bu-hwaejang*-ul companiei Corta Hélio, deține putere economică: Corta Hélio luminează noaptea Pământului; Adriana, conducătoarea clanului și fondatoare a companiei Corta Hélio, deține puterea morală. Însă familia Corta nu este prea agreată de clanurile mai vechi. Familia Corta este al Cincilea Dragon; membrii ei sunt considerați parveniți, escroci care au reușit să se căpătuiască, indivizi care te înjunghie pe la spate, cowboy care dansează carioca[1]. Cei din familia Corta îți zâmbesc în timp ce te spintecă. Cu toată afacerea lor cu heliu, nu sunt decât niște țărănoi. Iar acum, prin Ariel, sunt invitați la masa puterii. Aceasta este acceptarea familiei Corta în rândul nobilimii. *Mamãe* va pufni cu dispreț – cine are nevoie de aprobarea degeneraților ăstora, cui îi trebuie încuviințare de la paraziții ăștia blegi? –, dar se va bucura pentru Ariel. Aceasta a știut mereu că nu este preferata mamei

[1] Carioca – dans popular brazilian (n. tr.).

sale, însă, dacă Adriana Corta se poartă aspru cu fiica ei, o face doar pentru că are aşteptări mai mari de la ea decât de la băieţi.

– Spune, accepţi? o întreabă judecătoarea Nagai.

– Normal că accept, spune Ariel. Ce credeai?

– Că ai să ceri un timp de gândire, sugerează judecătoarea Nagai.

– De ce? exclamă Ariel cu mirare sinceră. Aş fi proastă să nu accept.

– S-ar putea ca familia ta să fie de altă părere.

– Familia mea vrea să mă întorc la João de Deus, unde să transpir şi să mă umplu de praf muncind îmbrăcată într-un *sasuit*. Nici vorbă.

Ridică paharul cu martini:

– În cinstea mea, Ariel Corta, Iepure Alb!

Judecătoarea Nagai îşi trece arătătorul mâinii drepte peste frunte. *Ne putem întoarce în lumea înregistrată.* Ariel clipeşte şi o aduce înapoi pe Beijaflor. Revine şi avatarul judecătoarei. Apoi aceasta pleacă. Imprimanta sună. Rochia Balenciaga este gata. Beijaflor deja a început să-şi schimbe culoarea ca să se asorteze cu ea.

Micuţa Luna Corta este îmbrăcată cu o rochiţă înfoiată cu imprimeu de bujori. Rochia este albă, încreţită la tiv şi florile sunt roşu-aprins. Creaţie Pierre Cardin. Însă Luna are opt ani şi s-a săturat de rochiile astea elegante. Aşa că se descalţă şi aleargă în picioarele goale printre bambuşi. Numele avatarului ei este tot Luna: o molie-lună de culoarea limetei, cu ochi mari şi albaştri pe aripi. *Moliile din specia asta provin din America de Nord, nu din cea de Sud,* i-a spus bunica Adriana. *Şi nu-i bine să-i dai avatarului numele tău. Oamenii nu ar şti cu cine stau de vorbă.*

Fluturii ies din ascunzători şi se rotesc deasupra capului Lunei. Sunt albaştri, albaştri precum cerul artificial. Şi mari cât mâna ei. Copiii familiei Asamoah i-au adus într-o cutie şi le-au dat drumul. Luna bate încântată din palme. În Boa Vista nu sunt animale: bunicii îi este groază de ele. Nu tolerează în Boa Vista nicio creatură cu blană, aripi sau solzi. Luna fuge după roiul de fluturi, dar nu ca să-i prindă, ci ca să plutească liberă, la fel ca ei. Curenţii

de aer aduc până la ea voci, muzică și miros de mâncare. Carne! Luna sare în sus de bucurie. Este ceva deosebit. Amețită de mirosul fripturii la grătar, fetița își face drum printre tulpinile înalte și unduitoare ale bambușilor. În urma ei, cascadele se revarsă alene printre uriașele chipuri din piatră înfățișându-i pe *orixas*.

În urmă cu trei miliarde cinci sute de milioane de ani, din inima vie a Lunii a țâșnit magma și a acoperit bazinul Fecunditatis[1]. Atunci a murit inima Lunii, valurile de lavă s-au răcit, iar peșterile, numite și tuburi de lavă, au devenit niște artere înghețate, întunecate și ascunse. În 2050, Adriana Corta a coborât în rapel din tunelul de acces pe care i-l săpaseră selenologii ei în Marea Fertilității. Luminile care o însoțesc dezvăluie o întreagă lume secretă; un tub de lavă intact, lat și înalt de o sută de metri și lung de doi kilometri. Un adevărat univers virgin, prețios ca o geodă. *Ăsta-i locul*, a anunțat ea solemn. *Aici îmi voi crea dinastia.* Timp de cinci ani, utilajele ei au amenajat interiorul, au sculptat chipuri de zei *Umbanda* de dimensiunile unor blocuri de locuit, au instalat un circuit de apă și au umplut spațiul cu balcoane și apartamente, pavilioane și galerii. Aici este Boa Vista, reședința familiei Corta. Chiar dacă astăzi este zi de sărbătoare, prin rocă se simt vibrațiile excavatoarelor care construiesc apartamente pentru Luna și generația ei.

Astăzi este petrecerea dată în cinstea participării lui Lucasinho la Cursa-Lunii, iar Boa Vista primește oaspeți în inima ei verde. Luna Corta își croiește drum printre iubiți și *madrinhas*, rude și servitori, membri ai familiilor Asamoah și Sun, ai clanului Voronțov și chiar ai neamului Mackenzie și printre oameni de rând. Indivizi înalți, din a treia generație, și inși scunzi și îndesați din prima generație. Rochii și costume, pantaloni cu manșete și jupoane, mănuși lungi și fine și pantofi multicolori. Zeci de nuanțe de piele și de ochi. Belșug și frumusețe. Prieteni și dușmani. În lumea asta s-a născut Luna Corta, în sunetul cascadelor și în

[1] Bazinul Fecunditatis (Mare Fecunditatis, Marea Fertilității) – una dintre „mările" de pe Lună, cu un diametru de 840 km (n. tr.).

murmurul vântului artificial printre bambuși. Nu cunoaște o alta. Iar în ziua aceasta specială se va servi carne.

Organizatorii au instalat grătarele la adăpostul buzei inferioare a zeiței Oxum[1]. Bucătarii răsucesc frigăruile. Un fum unsuros se ridică spre orizontul fals, care astăzi aparține unei după-amiezi senine, cu foarte puțini norișori albi și pufoși. După-amiază splendidă de pe Pământ. Ospătarii duc oaspeților tăvi mari pline cu cărnuri la frigare. Luna îi taie calea unei chelnerițe.

– Ia te uită ce rochiță frumoasă! spune chelnerița într-o portugheză foarte proastă.

Este o femeie scundă, nu cu mult mai înaltă decât Luna. Și solidă. Se mișcă prea mult ca să-i fie lesne în gravitația de aici. O altă Jo Moonbeam, o imigrantă de-abia ajunsă aici. Avatarul ei este un tetraedru desfășurat, din piele ieftină.

– Mulțumesc, răspunde Luna în *globo* (engleza simplificată pe care o folosește toată lumea de aici). Așa este.

Chelnerița întinde tava către Luna.

– Pui sau vită?

Luna se servește cu o frigăruie unsuroasă și suculentă de vită.

– Ai grijă să nu-ți pătezi rochia asta drăguță, o avertizează femeia cu un pronunțat accent *norte*.

– N-am să mă pătez, spune Luna cu multă gravitate.

Apoi pornește țopăind pe poteca din piatră de lângă râul care curge prin centrul Boa Vista. Smulge pofticioasă bucăți mici de carne cu dinții ei mărunți și albi. Uite-l și pe Lucasinho în haine de gală, la rever cu insigna Dona Vista și în mână cu un martini „Luna Albastră". Toți prietenii care, de asemenea, au participat la Cursa-Lunii se află în jurul lui. Luna îi recunoaște pe fata Asamoah și pe Sun. Sun-ii și Asamoah-ii au fost mereu apropiați ai familiei. Îi este ușor să-l recunoască și pe băiatul Voronțov. Palid și straniu. Ca un vampir, își spune fetița. Și aceea trebuie să fie fata Mackenzie. Aurită din cap și până-n picioare.

---

[1] Oxum (sau Oshun) – în mitologia yorubă, zeiță a apei proaspete, a luxului și a plăcerilor, a sexualității și a fertilității, a frumuseții și a iubirii (n. tr.).

– Ce pistrui frumoşi ai, îi declară Luna, băgându-se în grupul lui Lucasinho.

Se uită fix la fata Mackenzie. Toţi râd de impertinenţa ei. Fata Mackenzie râde cel mai tare.

– Luna, îi spune Lucasinho, du-te şi mănâncă-ţi chestia aia în altă parte!

Vorbeşte pe ton de glumă, dar nu o poate păcăli pe Luna. E supărat pe ea. Se bagă între el şi Abena Asamoah. Probabil că vrea să facă sex cu ea. E un mare obsedat. La picioarele lui e un şir de pahare de cocktail întoarse cu fundul în sus. Un obsedat şi un beţiv.

– Ziceam şi eu aşa.

Cei din familia Corta spun exact ce gândesc. Luna se şterge la gură cu dosul palmei. Carne. Şi acum aude muzică.

– Şi eu am pistrui!

Îşi atinge obrajii cu degetul, apoi o ia din nou la fugă. Porneşte în căutarea muzicii şi traversează râul, sărind de pe o piatră pe alta. Loveşte apa cu piciorul şi îi udă pe cei din jur. Oaspeţii strigă şi se feresc, dar rămân surâzători. Luna ştie că este irezistibilă.

– *Tio* Lucas!

Luna dă fuga la el şi-l apucă cu mâinile de picioare. Normal că unchiul se află lângă muzică. Stă de vorbă cu imigranta care i-a servit Lunei friptura. Acum duce o tavă cu cocktailuri albastre. Luna l-a întrerupt. Lucas îi ciufuleşte părul negru şi cârlionţat.

– Luna, *coraçao*, du-te şi te joacă, bine?

O împinge uşor de umeri. În timp ce se întoarce să plece, îl aude spunându-i chelneriţei:

– Să nu-i mai serveşti alcool fiului meu. Ai înţeles? Nu vreau să se îmbete şi să se facă de râs în faţa tuturor. Poată să facă ce vrea atunci când e singur, dar nu permit să facă familia de ruşine. O singură picătură de băutură dacă mai trece pe lângă el astăzi, o să vă expediez pe toţi înapoi în Bairro Alto să cerşiţi oxigen la mâna a doua şi să vă beţi pişatul. N-am nimic cu tine personal. Te rog, transmite mesajul acesta şefilor tăi.

Luna îl iubeşte pe unchiul Lucas; îi place cum se coboară la nivelul ei, îi plac jocurile lui, trucurile şi glumele înţelese doar

de ei doi. Însă sunt momente când i se pare distant, pierdut în altă lume, dură, rece și neprietenoasă. Luna observă expresia de teamă de pe chipul palid al imigrantei și se simte îngrozitor de rău pentru ea.

Niște brațe o ridică, o aruncă în aer.

– Hei-hei, *anzinho!*

Și o prind din zborul ei ușor, ca de fulg. Rochia i s-a ridicat până în cap. Rafa. Luna se lipește de pieptul tatălui ei.

– Hei-hei, ia ghici cine a sosit? *Tia* Ariel. Vrei să mergem să o căutăm?

Rafa o strânge pe Luna de mână și fetița dă din cap cu putere.

Într-o rochie absolut mortală, Ariel Corta coboară din tren, traversează gara și intră în grandioasa grădină de la Boa Vista. Straturile ținutei ei Balenciaga 1958 plutesc ca niște petale în gravitația selenară. Prin mulțimea de oaspeți trece un murmur de admirație. Ariel Corta. Toată lumea a auzit de procesul Alayoum contra Filmus. Luna țopăie până la *tia* ei. Ariel o prinde din aer și o învârtește. Luna chițăie încântată. Acum ajunge și Mônica, *madrinha* ei. Îmbrățișări fierbinți, pupături. Amanda Sun, soția lui Lucas. Lousika Asamoah, mama Lunei. Rafa însuși învârtindu-și sora în aer până când aceasta îl roagă să nu-i șifoneze rochia. Cealaltă *oko*, Rachel Mackenzie, se află în Regina Sudului, cu fiul lor, Robson. Refuză să calce în Boa Vista. Ariel se bucură că Rachel nu este aici. Sunt adversare în instanță, iar cei din familia Mackenzie sunt firi ranchiunoase. Uite-l și pe câștigătorul cursei. Stingher și stângaci în preajma *tiei* lui, cum nu este niciodată cu prietenii. Degetul ei zăbovește o clipă pe reverul lui, unde este insigna cu Dona Luna, atrăgându-i privirea spre simbolul asemănător din corsajul ei: *Imaginează-ți cum arăt goală, acoperită cu zahăr, alergând pe suprafață aridă a Lunii.*

Apoi vin angajații familiei: Helen de Braga, directorul financiar – a mai îmbătrânit de la ultima vizită a lui Ariel la Boa Vista –, și bătrânul și cinstitul Heitor Pereira, șeful securității. Lucas sosește la urmă. Își sărută sora cu căldură. Dintre toți frații,

doar pe ea o consideră demnă de a-i fi egal. O șoaptă: ar dori să discute ceva între patru ochi. Cu mâna înmănușată, Ariel ia un pahar cu „Luna Albastră" de pe o tavă din apropiere.

– Cum mai merg treburile în Meridian în perioada asta? întreabă Lucas. Pur și simplu nu am timp să mai trec pe acolo.

Ariel știe că fratele ei o consideră lipsită de loialitate față de familie pentru că a ales profesiunea de avocat în detrimentul companiei Corta Hélio.

– Se pare că sunt celebră. Asta ar fi esența.

– Am auzit ceva în sensul ăsta. Bârfe și zvonuri.

– Mai multe zvonuri decât oxigen, mai multe bârfe decât apă.

– Am mai auzit și că o delegație din partea China Power Investment Corporation va sosi de ziua *Sfinților Petru și Pavel.* Se spune că ar dori să încheie o afacere pe cinci ani cu Mackenzie Metals.

– La fel am auzit și eu.

– Și am mai auzit că Vulturul Lunii dă o petrecere în onoarea chinezilor.

– Așa e. Și, da, m-a invitat și pe mine.

Ariel știe că rețeaua de informații a fratelui său este suficient de eficace pentru a fi aflat deja despre discuția ei din Camera de Consiliu cu judecătoarea Nagai.

– Ai aptitudini deosebite pentru politicile sociale. Te-am invidiat mereu pentru asta.

– Indiferent ce vrei să-mi ceri, Lucas, răspunsul meu este nu.

Lucas ridică mâinile cu un gest care vrea să spună „mea culpa".

– N-am făcut decât să repet ce am auzit.

Râsul lui Ariel are clinchet argintiu de clopoței, dar Lucas este tenace, Lucas este călit, Lucas a prins-o în cursă. Apoi, o pală de praf selenar și piperat îi aduce salvatorul.

Poate încă puțină carne. Poate și niște suc. Lucas a încolțit-o pe *Tia* Ariel. Unchiul Lucas e tare enervant atunci când vorbește atât de aproape de cealaltă persoană. Și ea cască ochii și cască și gura. Scoate un chiot de entuziasm.

O persoană în *sasuit* traversează viroaga cu paşi mari. Îşi ţine casca sub braţul drept, iar în stânga îşi duce raniţa. E încălţat cu cizme, iar *sasuit*-ul lipit de corp este un ghiveci vesel de logouri şi fâşii reflectorizante, lumini de navigaţie şi insigne. Avatarul lui se conturează, pixel cu pixel, pe măsură ce intră în reţeaua din Boa Vista. Lasă în urma lui o dâră de praf negru-argintiu.

– Carlinhos!

Carlinhos Corta îşi vede nepoata alergând spre el şi face un pas înapoi, dar Luna se izbeşte de el şi îl apucă de picioare, stârnind un nor uriaş de praf care i se aşterne apoi ca funinginea pe rochiţa ei superbă.

La doi paşi în spatele Lunei vine şi Rafa. Îşi loveşte în joacă pumnul de al fratelui său mai mic.

– Ai venit tu pe suprafaţă până aici?

Carlinhos îi întinde casca drept dovadă. *Sasuit*-ul lui bălţat poartă mirosul înţepător, de praf de puşcă, al prafului de pe Lună. Carlinhos este un pirat ajuns la un cocktail. Îşi lasă jos raniţa, înşfacă un pahar cu martini şi îl goleşte dintr-o singură înghiţitură.

– Uite care-i chestia, două ore pe motocicletă, timp în care mi-am băut pişatul...

Rafa clatină din cap, minunându-se de ideea asta smintită.

– Asta o să te ucidă, mersul ăsta pe motocicletă ca prostu'. Poate nu azi, poate nici mâine, dar într-o bună zi o să explodeze soarele şi tu o să fii pe o motocicletă, la suprafaţă, la dracu-n praznic de orice aşezare. Şi o să ţi se prăjească. Curul.

Accentuează fiecare cuvânt cu câte un ghiont în umărul fratelui său.

– Când ai ieşit ultima oară la suprafaţă? îl întreabă Carlinhos, lovindu-l în joacă în abdomen. Ce simt eu aici? Burtă mare. Nu mai eşti în formă, *irmão*. Îţi trebuie musai niscaiva exerciţii fizice la suprafaţă. Ai fost la prea multe şedinţe. Noi ne ocupăm cu extracţia heliului, nu suntem contabili.

Şi cei vârstnici, şi cei tineri din familia Corta adoră sportul. Pasiunea lui Carlinhos este mersul cu motocicleta prin praful de pe suprafaţa Lunii. Este un pionier al sporturilor extreme. El

însuși a creat motocicletele și costumele astea personalizate. A străbătut Imbrium Appenines[1] și a fondat cursa de anduranță peste bazinul Serenitatis. Sportul practicat de Rafa este mai puțin periculos și se desfășoară în spații închise. Este proprietarul unei echipe de handbal care se află pe un loc fruntaș în Premier League. Rafa împărtășește această pasiune cu cumnatul lui, Jaden Wen Sun, proprietar al echipei Tigrii Soarelui. Se completează unul pe celălalt în umor și cruzime.

– Mai rămâi pe aici după petrecere? întreabă Rafa.

– Mi-am acordat un concediu.

Carlinhos a fost trei luni pe Tranquillitatis[2] ca să extragă heliu.

– Vino la meci. Ar trebui să vezi ce facem.

– Păi, din câte am auzit eu, pierdeți, spune Carlinhos. Unde-i alergătorul nostru? Am auzit ce a pățit puștiul Asamoah. Bună treabă a făcut Lucasinho. Mi-ar fi de mare folos dacă o să-și dorească vreodată o slujbă la suprafață.

– Mă tem că asta nu intră în planurile pe care le are Lucas pentru el.

La doi pași în spatele lui Carlinhos este un alt tânăr, tot în *sasuit*. Carlinhos este blond, iar acesta este brunet, cu pomeți superbi și ochi înguști și pătrunzători de vânător.

– Wagner, *irmão*, exclamă Rafa.

Își ating pumnii în semn de salut. Wagner, mezinul, zâmbește cu timiditate.

Luna se agață de piciorul mânjit cu praf negru al unchiului Carlinhos.

– Ia să vă văd, spune Ariel, sosind cu tot alaiul ei. Ce băieți frumoși!

Se apleacă să-i sărute, dar, de fapt, nu-i atinge. Nu vrea să-și murdărească rochia.

---

[1] Munții Appenines despart două „mări" de pe Lună: Imbrium (Marea Ploilor) și Serenitatis (Marea Serenității) (n. tr.).

[2] Marea Tranchilității (n. tr.).

Bun strateg, Lucas ajunge ultimul. Îl salută politicos dar formal pe Carlinhos. Își îndreaptă atenția asupra lui Wagner.

– Îmi plac petrecerile. Pentru că avem ocazia să ne vedem cu rude îndepărtate.

– Wagner a venit aici la invitația mea, spune Carlinhos.

– Bineînțeles, zice Lucas. Casa mea este și casa ta.

Între Lucas și Wagner scapără scântei de aversiune pură. Apoi Carlinhos îl apucă pe Wagner de cot și se amestecă amândoi printre oaspeți.

– Luna, ia du-te tu de aici cu *Madrinha* Elis! propune Rafa.

– Haide să te curățăm de praful ăsta! zice și *Madrinha* Elis.

Este o paulistană[1] zdravănă, cu maxilare puternice și mai scundă cu un cap decât generația născută pe Lună. Trupurile pământene sunt bune purtătoare de copii. Membrii familiei Corta nu ar alege pe nimeni altcineva în afara braziliencelor să fie mame-surogat pentru copiii lor. O ia de mână pe micuța și murdara Luna și o duce să se uite la muzicanți, departe de discuția oamenilor mari.

– Nu aici, Lucas, spune încet Rafa.

– Nu e un Corta, replică sec Lucas.

Simte o atingere ușoară pe mână. Amanda Sun a apărut lângă el.

– Asta a fost o grosolănie chiar și din partea ta, îl dojenește ea.

Amanda Sun face parte din a treia generație, cea născută pe Lună. Prin urmare, este înaltă, mai înaltă decât soțul ei. Avatarul ei are formă de *zhen* („crețuri" în limba chineză) și este roșu-aprins. În mod tradițional, membrii familiei Sun își acoperă avatarurile cu hexagrame din *Cartea schimbărilor*[2].

– Dar de ce? Ăsta este adevărul, spune Lucas.

Toată lumea s-a mirat atunci când Amanda Sun s-a mutat din Palatul Luminii Eterne în Boa Vista, care la vremea respectivă se afla încă în fază de construcție. În *nikah* nu se specifica acest lucru. Căsătoria lor era una între două dinastii puternice. Toate erau la

---

[1] Persoană născută în São Paulo (n. tr.).

[2] „Cartea schimbărilor" – una dintre cărțile pe care se întemeiază confucianismul (n. tr.).

locul lor, cecurile, bilanțurile contabile, clauzele de anulare. Și totuși Amanda Sun a venit în Boa Vista și aici locuiește de șaptesprezece ani. Pare de-a locului, la fel ca blânzii *orixas*, la fel ca apele curgătoare. Lumea bună – acea parte a înaltei societăți care încă se mai sinchisește de ceva – crede că joacă un joc. Membrii familiei Sun s-au numărat printre primii colonișți; împreună cu cei din familia Mackenzie, aceștia se consideră a fi de viță veche, reprezentând adevărata aristocrație selenară. Peste o jumătate de secol, s-au împotrivit hegemoniei Republicii Populare, care intenționa să profite de Casa Sun și să o folosească drept cap de pod pentru a-și extinde dominația asupra Lunii. Este un fapt recunoscut de toată lumea că nu există membru al familiei Sun care să se căsătorească fără un motiv bine întemeiat.

În ultimii cinci ani, Lucas Corta a locuit în apartamentul din João de Deus.

Muzica, un fel de jazz domol, cu accente de bossa-nova, se oprește. Paharele înțepenesc la jumătatea drumului spre buze. Conversațiile se sting; cuvintele se evaporă; săruturile nu-și nimeresc țintele. Toată lumea se uită hipnotizată la femeia micuță care a intrat pe ușa dintre enormele, seninele chipuri de *orixas*.

A sosit Adriana Corta.

– Nu crezi că te vor căuta?

Lucasinho a luat-o de mână pe Abena Maanu Asamoah și a dus-o departe de mulțime, pe coridoare luminate doar de licăririle celorlalte încăperi, prin săli de-abia amenajate, în care încă se mai simte trepidația excavatoarelor.

– Își vor pupa mâinile și vor ține discursuri o groază de vreme. Avem timp.

Lucasinho o trage pe Abena spre el. Lămpile cu infraroșii cresc temperatura de minus douăzeci de grade a aerului din subteran, însă tot este destul de frig. Li se văd aburii groși ai respirației, iar Abena tremură în rochia ei de seară. Inima Lunii este rece.

– Care e lucrul ăla deosebit pe care vrei să mi-l dai?

Mâna lui Lucasinho coboară și se oprește pe șoldul Abenei. Ea îl împinge râzând.

– Kojo are dreptate, chiar ești un băiat rău.

– Asta e bine. Glumesc. Haide, suntem alergători în Cursa-Lunii.

Cu cealaltă mână atinge insigna Dona Luna a Abenei și se furișează, cu agilitate de păianjen, până pe partea dezgolită a sânului ei.

– Suntem vii. Nimeni de pe piatra asta nu e mai viu decât suntem noi acum.

– Lucasinho, nu.

– L-am salvat pe fratele tău. Aș fi putut să mor. Aproape că am murit. M-au dus în camera hiperbarică. Am stat în comă indusă. Pentru că m-am întors și l-am salvat pe Kojo. Nu am fost obligat s-o fac. Cu toții cunoșteam riscurile.

– Lucasinho, dacă vei continua în felul ăsta, vei distruge tot ce ai făcut.

Tânărul ridică mâinile: capitulează.

– Atunci, spune, despre ce lucru e vorba?

Abena deschide pumnul drept. Argint: un spin strălucitor din metal. Apoi îl plesnește scurt cu palma peste urechea stângă. El strigă, străfulgerat de o durere neașteptată. Își duce mâna la ureche: degetele îi sunt pătate cu sânge.

– Ce mi-ai făcut? Jinji, ce mi-a făcut?

Suntem în afara zonei de acoperire a camerelor de supraveghere din Boa Vista, răspunde Jinji. *Nu văd nimic.*

– Ți-am dat ceva ce o să te ajute să-l ții minte pe Kojo.

Poate este din cauza luminii roșii a lămpilor, dar Lucasinho vede în ochii Albenei o strălucire cu totul nouă, necunoscută. Nici nu mai știe cine este fata asta din fața lui.

– Știi ce se vorbește despre tine? Că îți faci câte un piercing pentru fiecare inimă pe care o sfărâmi. Ei bine, eu sunt altfel. Piercingul ăsta pe care ți l-am făcut în ureche reprezintă o inimă nouă și întreagă. Este o promisiune pe care ți-o fac. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul familiei Asamoah, când nu vei mai avea nicio altă speranță, când vei fi singur și lipsit de apărare și

expus, așa cum a fost fratele meu, trimite-mi-l. Și eu îmi voi aminti de promisiunea aceasta.

– M-a durut! se smiorcăie Lucasinho.

– Înseamnă că îți vei aminti și tu, spune Albena.

Pe degetul arătător are o picătură din sângele lui Lucasinho. Foarte încet, foarte grațios, începe să-l lingă.

Adriana Corta este fragilă și elegantă printre copiii ei înalți și nepoții încă și mai înalți; ca o cinteză printre vulturi. Gravitația selenară o ajută să nu-și arate adevărata vârstă; are pielea netedă, fără riduri, trupul drept, în ciuda celor șaptezeci și nouă de ani. Se mișcă cu agilitatea unei debutante. Încă mai conduce Corta Hélio, deși de luni întregi nu a mai fost văzută afară din Boa Vista. De fapt, foarte rar o văd și locuitorii din Boa Vista. Însă tot este o apariție spectaculoasă. Adriana își salută copiii. Trei sărutări pentru Rafa și Ariel. Două pentru Lucas și Carlinhos, una pentru Wagner. Luna fuge de lângă *Madrinha* Elis și se repede la *Vovo*[1] Adriana. Se aud șoapte despre petele pe care le va face pe rochia Ceil Chapman a Adrianei. Aceasta nu poartă insignă Dona Luna. În anii de început, când se ocupa personal de compania familiei, Adriana a înghițit mai mult vid decât toți alergătorii în Cursa-Lunii din Boa Vista.

Lucas își ocupă locul în spatele mamei sale, în timp ce ea trece prin fața tuturor nepoților, pe lângă toate *madrinhas*, toți *oko* și toți oaspeții. Îi adresează fiecăruia câte un cuvânt. Zăbovește câteva minute în plus alături de Amanda Sun și de Lousika Asamoah, *keji-oko* a lui Rafa.

– Dar unde este Lucasinho? întreabă Adriana Corta. Trebuie să-l sărbătorim pe eroul nostru.

Lucas își dă seama că fiul lui lipsește. Își înghite cu greu furia.

– Îl găsesc eu, mama.

Toquinho încearcă să-l cheme, dar băiatul nu se află în rețea. Adriana țâțâie dezaprobator. Protocolul nu va fi complet până

[1] Bunică, buni - în portugheză în original (n. tr.).

nu îl va felicita pe sărbătorit. Lucas se apropie de orchestră: un grup mic format dintr-o chitară, un pian, un contrabas și o baterie.

– Știți *Aguas de Marco?*

– Bineînțeles.

Este o piesă clasică.

– Cântați-o. E melodia preferată a mamei mele.

Chitaristul și pianistul își fac un semn din cap și încep. *Apele lui Martie:* cântec vechi și foarte frumos, pe care Adriana Corta l-a cântat copiilor atunci când *madrinhas* îi aduceau și îi așezau pe genunchii ei. Sau li-l cânta aplecată peste pătuțurile lor. Este un cântec despre toamnă[1], despre ploi, ramuri golașe și creaturi micuțe, despre un univers care-ți încape în căușul palmei, deopotrivă vesel și amestecat cu *saudade*. Voci de bărbați și de femei cântă versurile, se acoperă; vioaie și jucăușe. Lucas ascultă atent, cu patimă. De-abia mai respiră, are toți mușchii încordați. Lacrimile i se adună în ridurile din colțurile ochilor. Întotdeauna muzica l-a emoționat puternic, mai ales vechea muzică braziliană. Bossa-nova, muzica populară braziliană. Muzica ambientală; muzica ușoară, comercială. Jazzul neagresiv. Cei care susțin că nu au ureche muzicală nu ascultă. Nu aud inflexiunile de *saudade*, dulcea tristețe a efemerității care amplifică toate bucuriile. Nu aud disperarea mută, gândul că, dincolo de frumusețe și de langoare, s-a petrecut ceva foarte, foarte îngrozitor.

Lucas aruncă o privire spre mama sa. Adriana dă din cap în ritmul domol. A reușit să-i distragă atenția de la nesocotitul Lucasinho. Lucas se va ocupa de el mai târziu.

Punctul culminant al cântecului este o *capoeira*[2] între două voci. Se întrerup, intră una peste cealaltă. Atât chitaristul, cât și pianistul sunt foarte buni. Lucas nu a mai auzit niciodată aranjamentul acesta și acum se bucură nespus. Cântecul ia sfârșit. Lucas încearcă să-și stăpânească emoția. Aplaudă cu putere.

– Bravo! strigă el.

---

[1] Martie este prima lună de toamnă în Brazilia (n. tr.).

[2] Capoeira – îmbinare specific braziliană de arte marțiale și dans (n. tr.).

I se alătură și Adriana, apoi și Rafa. Ariel. Carlinhos. Wagner. Aplaudă toată lumea.

– Bravo!

Se aduc tăvi cu băutură. A fost uitat momentul jenant. Petrecerea continuă. Lucas se apropie de pianist ca să-i adreseze câteva cuvinte.

– Mulțumesc. *Mamãe* a mea este foarte încântată. Aș vrea să vă rog să veniți să-mi cântați în apartamentul meu din João de Deus.

– Am fi foarte onorați, domnule Corta.

– Nu. Vreau să veniți doar dumneavoastră. Singur. Curând. Cum vă numiți?

– Jorge. Jorge Nardes.

Avatarurile fac schimb de date de contact. Apoi chelnerul, un Joe Moonbeam *norte*, cu o tavă cu cocktailuri în mână, se repede pe neașteptate la Rafael Corta.

Îi place asprimea zgârieturii de pe urechea lui Lucasinho. Îi place să tragă de ea, să îndepărteze crusta, să facă să-i dea iarăși sângele. Albena simte că se umezește pe sub rochia de bal Helena Barber. S-au întors în rețeaua Boa Vista. Jinji i-a arătat lui Lucasinho darul ei: un colț din crom pe pavilionul urechii lui drepte. Arată bine. Sexy. Dar tot nu-i permite să o cuprindă cu brațul de talie.

Își dau seama că s-a întâmplat ceva încă dinainte să ajungă lângă fereastră. Nu se mai aude muzica, nu se mai aude vorbăria oaspeților și nici zgomotul făcut de cei care se bălăcesc în apa de la baza cascadei. Până la ei răzbat strigăte, comenzi date în portugheză și *globo*. Ochiul din piatră al lui Xangô[1] privește peste grădinile din Boa Vista. Lucasinho vede grupuri de oaspeți păziți de *escoltas* aparținând familiei Corta. Membrii orchestrei și servitorii au mâinile puse pe cap. Drone de pază scanează pereții sculptați; laserele lor zăbovesc o clipă asupra lui Lucasinho și a Albenei.

– Ce se-ntâmplă? întreabă tânărul.

---

[1] Zeu african al furtunii, al dreptății și al virilității (n. tr.).

Jinji îi răspunde în același moment în care chipul Albenei se descompune de groază.

A avut loc un atentat împotriva lui Rafael Corta.

Tăișul cuțitului se sprijină de gâtul Marinei Calzaghe. O va străpunge dacă se mișcă, dacă vorbește, dacă respiră prea adânc. Este atât de ascuțit, că nu îl va simți cum îi retează traheea. Dar trebuie să se miște, trebuie să vorbească, dacă vrea să rămână în viață.

Atinge cu vârfurile degetelor piciorul paharului de cocktail pus cu susul în jos pe tavă.

– Musca, șuieră ea.

Mușterele nu se mișcă așa. Marina Calzaghe se pricepe la muște. A lucrat ca vânător de muște. Pe Lună sunt permise puține insecte – cele care polenizează și fluturii decorativi, la fel ca aceia cărora le-au dat drumul în Boa Vista copiii Asamoah. Mușterele, viespile, gândacii constituie o amenințare la adresa sistemelor complexe ale orașelor selenare și sunt exterminate. Marina Calzaghe a omorât cam un milion de muște și știe că gângăniile alea nu zboară în linie dreaptă, ca să atace maxilarul lui Rafael Corta. Ea s-a repezit să-l apere și a prins musca într-un pahar atunci când era la câțiva milimetri distanță de ținta ei. Apoi a pus paharul cu fundul în sus pe tavă. O închisoare cu aromă de cocktail. În aceeași fracțiune de secundă, un pumnal a ieșit șuierând dintr-o teacă magnetică și i s-a lipit de gât. La capătul pumnalului era un *escolta* al familiei Corta, în costum strâns pe talie, cu o batistă imaculată în buzunarul de la piept. Cu toate astea, arată ca un criminal. Cu toate astea, arată ca moartea.

Heitor Pereira se apleacă iute ca să examineze insecta captivă în pahar. Deși face parte din prima generație, este un bărbat înalt și solid. Dacă n-ar fi cuțitele, ar fi nostimă această scenă cu un fost marinar masiv care se uită chiorâș într-un pahar de cocktail întors cu fundul în sus.

– O insectă asasină, spune Heitor Pereira. AKA.

Într-o clipă Lousika Asamoah este înconjurată de cuțite. Vârfurile acestora se află la milimetri de pielea ei. Luna plânge în

hohote, agățându-se de rochia mamei sale. Rafael însuși se repede la gărzi. Dar bărbații în costume îl copleșesc și îl imobilizează.

– Pentru siguranța dumneavoastră, *senhor*, îi spune Heitor Pereira. Poate are și agenți biologici.

– Este o dronă, șoptește Marina Calzaghe. Cu cip.

Heitor Pereira se uită mai de aproape. Musca se zbate în pahar, dar se vede clar că are un model auriu pe aripi și pe corp.

– Dă-i drumul.

Adriana Corta nu a ridicat vocea, dar tonul de comandă îi face să tresară pe toți bărbații și femeile din echipa de pază. Heitor Pereira dă din cap. Cuțitele sunt puse la loc în tecile lor. Lousika o ia în brațe pe înspăimântata Luna.

– Și ei, ordonă Adriana Corta.

Marina răsuflă prelung atunci când cuțitul se îndepărtează de gâtul ei și își dă seama că nu respirase deloc din momentul când a pus mâna pe ea agentul de pază. Acum începe să tremure.

Lucas strigă:

– Lucasinho? Unde-i Lucasinho?

– Am să iau eu ăsta.

Heitor Pereira pune mâna pe pahar. Dintr-un toc mic scoate un pistol cu impulsuri electromagnetice. Dispozitivul este mare cât unghia lui și arată aiurea în mâna lui uriașă.

– Închideți-vă avatarurile!

Pe tot domeniul se sting avatarurile. O închide și Marina pe Hetty a ei. Pistolul ăla micuț are suficientă energie ca să demoleze toată rețeaua din Boa Vista. Nu se vede și nu se mai aude nimic, în afară de musculița aia ciudată, care mai zboară ce mai zboară, apoi rămâne nemișcată și moartă.

Lucas Corta se apropie de șeful securității și-i șoptește la ureche:

– Au încercat să-l ucidă pe fratele meu. Au intrat în Boa Vista, au intrat în casa noastră și au încercat să-mi ucidă fratele.

– Situația este sub control, *senhor* Corta.

– Situația este că un asasin a ajuns la un milimetru distanță de Rafa. Sub ochii oaspeților din toți cei Cinci Dragoni. Sub ochii

mamei noastre. Mie asta nu mi se pare a fi o „situație sub control". Sau poate mă înșel?

– Vom analiza arma. Vom afla cine este în spatele acestui atac.

– Nu-i suficient. În orice clipă ar putea fi un altul. Vreau să securizați locul. Petrecerea s-a încheiat.

– *Senhores, senhoras*, a avut loc un incident de securitate, anunță Heitor Pereira. Trebuie să închidem Boa Vista. Mă văd nevoit să vă cer să plecați și să vă duceți la gară. Acum vă puteți reloga avatarurile.

– Găsește-mi fiul! îi ordonă Lucas lui Heitor Pereira.

Demoralizați, prietenii lui Lucasinho se învârtesc de colo până colo. Atacul eclipsează cursa lor, gestul eroic al lui Lucasinho, care l-a salvat de la moarte pe Kojo Asamoah. Gărzile din Boa Vista îi scot pe oaspeți din grădini și îi conduc la gară. Un agent îi însoțește înăuntru pe mai-marii familiei Corta. Lucas o cercetează pe Marina Calzaghe cu o privire de gheață și oțel. Femeia tremură puternic din cauza șocului.

– Cum te cheamă?

– Marina Calzaghe.

– Lucrezi pentru firma de catering?

– Lucrez pentru cine pot. Sunt – am fost – inginer informatician.

– Din momentul ăsta lucrezi pentru Corta Hélio.

Lucas îi întinde mâna. Marina i-o strânge.

– Du-te și vorbește cu fratele meu, Carlinhos. Familia Corta îți este datoare.

Și pleacă. Năucită din cauza șocului, Marina încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat. Mai întâi familia Corta a vrut să-i taie gâtul, iar acum i-a oferit o slujbă. Familia Corta. Totul o să fie bine, Blake. Am să-ți iau medicamentele. Nu vom mai suferi niciodată de sete. Și vom avea aer de respirat.

DOI

Luna Corta: micuța spioană. O fetiță care se plictisește poate găsi o sumedenie de ascunzători în Boa Vista. Luna a descoperit galeria de serviciu mergând pe urmele unei echipe de curățenie într-o dimineață care părea că nu se mai termină. Ca toți copiii născuți aici, Luna este atrasă de galerii și de subsoluri joase. Acolo nu încape niciun adult, ceea ce este foarte bine pentru că de-aia sunt ascunzătorile ascunzători, ca să rămână secrete. Coridorul acesta i se pare mai strâmt, pentru că Luna a crescut ceva de când s-a furișat pe aici ultima oară și a aflat că se poate uita în budoarul mamei sale, ba chiar poate auzi ce se discută acolo dacă își ține respirația. Luna se contorsionează prin sinusurile lui Oxossi[1] și se ascunde în spatele ochilor marelui vânător și protector.

– Mi-au pus cuțitul la gât.

Nu reușește să înțeleagă ce spune tatăl ei. Luna se târăște mai aproape de grila de ventilație. Îi mângâie obrajii raze de lumină pline cu firicele de praf.

– Mi-au pus cuțitul la gât, Rafa!

Luna vede cum mama își atinge gâtul chiar acolo unde încă mai simte tăișul cuțitului.

---

[1] Oxossi – zeitate din cultura yoruba (n. tr.).

– Erau gărzile noastre.

– M-ar fi omorât?

Luna se mișcă din nou, ca să-și poată vedea ambii părinți prin orificiul îngust. Tata stă pe pat. Pare mic, parcă a intrat la apă, parcă trupul i-a fost stors de aer și de lumină.

– Ne protejau. Toți care nu făceau parte din familia Corta erau considerați suspecți.

– Amanda Sun nu face parte din familia Corta. Și n-am văzut niciun cuțit la gâtul ei.

– Musca. Toată lumea știe că neamul tău folosește arme biologice.

– Neamul meu.

– Familia Asamoah.

– Mai erau și alți Asamoah la petrecere. Abena Maanu, de pildă. N-am văzut vreun cuțit la gâtul ei. Deci este vorba de neamul meu sau doar de câțiva din neamul meu?

– De ce faci asta?

– Pentru că oamenii tăi m-au amenințat cu cuțitul, Rafa. Și nu te aud spunând că nu m-ar fi ucis.

– Nu i-aș fi lăsat.

– I-ai fi împiedicat chiar dacă mama ta le-ar fi dat ordinul?

– Sunt *bu-hwaejang* la Corta Hélio.

– Nu mă insulta, Rafa.

– Sunt supărat că oamenii noștri de pază ți-au pus cuțitul la gât. Că te-au considerat suspectă. Aunt furios la culme, dar tu știi foarte bine cum trăim noi aici.

– Da, știu. Dar poate că nu mai vreau să trăiesc aici.

Luna vede că Rafa ridică ochii.

– Știu cum se trăiește în Twé. Twé este un loc bun. Un loc sigur. Unde trăiește *neamul meu*, Rafa. Vreau s-o duc acolo pe Luna.

Luna icnește. Spațiul este atât de strâmt, că nu-și poate duce mâna la gură. Probabil că au auzit-o. Dar în fond Boa Vista e plină de șoapte și de suspine, își zice ea.

– N-o duci nicăieri.

– Nu e în siguranță aici.

– Copiii mei stau lângă mine.

– Copiii tăi?

– N-ai citit *nikah*-ul? Ori ardeai de nerăbdare să te culci cu potențialul moștenitor al companiei Corta Hélio?

– Nu, Rafa. Nu vorbi așa. Nu-ți face cinste.

Însă i-a zgândărit furia. Furia este păcatul lui Rafa. Este latura întunecată a caracterului său: pe de-o parte, este un om plăcut, care râde, se joacă, este bun la pat. Pe de altă parte însă, se înfurie foarte ușor.

– Știi ceva? Poate neamurile tale au pus la cale...

– Rafa. Încetează!

Lousika își duce degetele la buzele lui Rafa. Știe că furia lui se va stinge la fel de repede cum s-a stârnit.

– Niciodată în viața mea nu aș complota împotriva ta ca să ți-o iau pe Luna – nici eu, nici *neamul meu*.

– Luna rămâne cu mine.

– Da. Eu nu rămân.

– Nu vreau să pleci. Aici este căminul tău. Alături de mine. Alături de Luna.

– Nu sunt în siguranță aici. Luna nu este în siguranță. Dar *nikah*-ul îmi interzice să o iau cu mine. Situația ar fi fost alta, dacă ai fi spus măcar o dată că îți pare rău că *escoltas* mi-au pus cuțitul la gât. Dar nu. Tu ești furios. Nu ești cuprins de regrete.

Acum vorbește tatăl ei, însă Luna nu îl aude. Nu mai aude nimic în afară de vuietul din cap, care o anunță că lumea ei e pe punctul de a se destrăma. *Mamãe* amenință că pleacă. O doare inima. Îi șuieră îngrozitor urechile, de parcă toată viața se scurge din ea. Luna se zbate și se târăște departe de ascunzătoarea din care deja a auzit prea multe. Și-a zgâriat pantofii și și-a sfâșiat rochița Pierre Cardin pe piatra aspră.

Apa de ploaie duce cu ea trupurile fluturilor morți. Aripile lor formează o spumă azurie pe marginile băltoacelor. Luna Corta s-a așezat printre fluturii morți.

– Ce s-a întâmplat?

Lousika Asamoah se ghemuieşte lângă fiica ei.

– Au murit fluturaşii.

– Nu trăiesc prea mult. O singură zi.

– Mie îmi plăceau. Erau drăguţi. Nu-i drept.

– Aşa îi proiectăm noi.

Lousika îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşază pe piatră, alături de Luna. Îşi bălăceşte tălpile în apă. De pielea ei întunecată se lipesc aripi albastre.

– Aţi putea să-i proiectaţi să trăiască mai mult, spune Luna.

– Sigur că am putea, dar ce ar mânca? Unde s-ar duce? Sunt doar nişte simple decoraţiuni, aşa cum sunt steagurile la Festivalul Yam[1].

– Ba nu sunt decoraţiuni, spune Luna. Sunt vii.

– Luna, ce s-a întâmplat cu pantofii tăi? Şi cu rochia?

Fetiţa se uită la grupurile de fluturi morţi care curg încet la vale.

– Ai să pleci.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

– Te-am auzit eu.

Nicio întrebare de a Lousikăi nu poate repara situaţia asta.

– Aşa este. Mă întorc la Twé, la familia mea. Dar voi rămâne acolo doar o perioadă. Nu plec pentru totdeauna.

– Cât de lungă e perioada aia?

– Nu ştiu, scumpa mea. Cât va fi nevoie, nu mai mult.

– Dar eu nu vin cu tine.

– Nu. Mi-aş dori din tot sufletul, mai mult decât îţi poţi tu imagina. Însă nu se poate.

– Sunt în siguranţă, mama?

Lousika o strânge pe Luna în braţe, o sărută pe creştet.

– Eşti în siguranţă. Tati va avea grijă să fii în siguranţă. O să-i ia capul oricui ar încerca să-ţi facă vreun rău. Eu trebuie să stau plecată până când se vor limpezi lucrurile. N-aş vrea şi îmi va fi foarte dor de tine. Papa şi *Madrinha* Elis vor avea grijă de tine. Elis te va proteja.

---

[1] Festivalul Yam – Ziua Recoltei în cultura ashanti (n. tr.).

Vorbele astea îi ard gâtlejul Lousikăi Asamoah. *Madrinhas*, mame-surogat. Utere închiriate, care devin apoi bone, care devin mătuși neoficiale, care ajung să facă parte din familie. În cazul familiilor mici, așa cum este familia Corta, care trebuie să pună pe picioare o afacere, femeile nu au timp de sarcină, naștere, creșterea unui bebeluș. Lousika înțelege asemenea aranjamente. Dar omniprezentele și prefăcutele *madrinhas* nu ar trebui să devină o regulă pentru generațiile viitoare. I-a displăcut foarte mult că *Madrinha* Elis, brazilianca asta înaltă și cu pometi pronunțați, i-a purtat pruncul în pântece și apoi i-a dat naștere. Fusese șocată când Rafa o anunțase despre aranjamentul acesta de-abia după ce îl încheiase: în stil Corta. Ar fi vrut să-i spună: Pune-ți sămânța în mine, planteaz-o în mine, lasă-mă pe mine să am grijă de ea, să o duc la termen și să o aduc pe lume. N-am nevoie de Fecioare Neprihănite care să amestece sperma ta cu ovulul meu și apoi să declare: *Să fie viață*. N-am nevoie să văd cum aplicația ginecologică a rețelei voastre bagă embrionul în Elis cea parșivă și zâmbăreață. N-am nevoie s-o văd cum se umflă tot mai mult cu fiecare zi care trece. N-am nevoie să văd rapoartele, ecografiile, informațiile zilnice despre evoluția sarcinii. Și nu ar fi trebuit să mă încui în cameră ca să urlu și să sparg tot din jur atunci când i-au făcut cezariana lui Elis. Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei, Luna. La pieptul meu ar fi trebuit să te aducă. Iar primul chip pe care tu ar fi trebuit să-l vezi pe lumea asta ar fi trebuit să fie al meu, surâzător, epuizat și înlăcrimat. O Asamoah, adevărata ta mamă. Viața curge năvalnică prin toată seva noastră. Sunt sănătoasă, fertilă, totul în mine este natural, magnific, fecund. Dar nu acesta este obiceiul Corta.

Te iubesc, Luna, însă nu am cum să accept stilul familiei Corta.

Lousika o strânge și mai tare pe micuță în brațe, o leagănă îndelung, încercând să se liniștească și pe sine, nu doar pe Luna. O muscă-asasină i-a distrus lumea. Aici nu este o grădină a zeilor, un palat de ape. Este doar un tunel în stâncă. Toate terenurile luminoase ale familiei sale, toate orașele, fabricile, așezările sunt doar niște tabere șubrede de pietre sub cerul gol și soarele ucigaș.

Toată lumea este în permanent pericol. Nu ai cum să scapi, nu ai unde să te ascunzi.

– Și taică-tău, și contractul, și restul lumii insistă că ești o Corta. Dar tu ești o Asamoah. Ești o Asamoah pentru că eu sunt o Asamoah și pentru că mama mea este o Asamoah. Asta este tradiția noastră.

Lucas Corta își mișcă mâna peste masa de consiliu și răvășește documentele virtuale.

– N-am timp de asta. De unde a venit? Cine a făcut-o?

Heitor Pereira lasă bărbia în piept. Este cu un cap mai scund și un deceniu mai cărunt decât toți cei aflați în jurul mesei, cu excepția Adrianei Corta și a directorului său financiar, Helen de Braga, voința obscură din spatele companiei Corta Hélio.

– Încă mai analizăm...

– Avem cea mai bună unitate de cercetare și dezvoltare de pe Lună și nu ești în stare să-mi spui cine a făcut chestia asta?

– S-au străduit din greu să ascundă orice ar putea duce la identificarea dronei. Cipurile sunt universale, așa că nu am putut da de urma imprimantei.

– Deci nu ați aflat nimic.

– Încă.

Toată lumea sesizează tremurul din vocea lui Heitor Pereira.

– Nu știți cine a făcut-o, nu știți cine a trimis-o aici, nu știți cum a reușit să treacă de pază. Nu știți nici dacă, fix în momentul ăsta, nu cumva vine alta să-l omoare pe fratele meu sau pe mine ori, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui, pe mama mea. Ești șeful securității și nu știi nimic?

Lucas îl țintuiește cu privirea. Un mușchi începe să zvâcnească în maxilarul lui Heitor Pereira.

– Securitatea este maximă acum. Monitorizăm orice este mai mare decât un fulg de mătreață.

– Dar dacă deja au ajuns aici? Poate că drona aia a fost adusă acum câteva luni. La asta te-ai gândit? S-ar putea să mai fie încă vreo zece care se trezesc de-abia acum. Sau o sută. N-au nevoie

decât de o singură reușită. Eu știu foarte bine de ce sunt în stare otrăvurile moderne. Te lasă să aștepți. Te lasă să aștepți și să te zvârcolești de durere ore în șir, știind că fiecare răsuflare va fi mai scurtă decât cea dinainte, știind că nu există antidot, știind că ai să mori. Și petreci mult timp privind moartea în față. De-abia atunci te lasă ei să mori. Și mai știu că cineva a încercat să folosească una dintre otrăvurile astea asupra fratelui meu. Asta știu eu. Acum, spune-mi, tu ce știi?

– Ajunge, Lucas!

Adriana Corta stă în capul mesei de consiliu. Luni întregi, scaunul acela nu a fost ocupat. Singura ei prezență era portretul uriaș și prost realizat, de unde Doamna Heliului, îmbrăcată într-un *sasuit,* îi privea pe cei de la masă. Iată însă că o amenințare directă la viața copiilor săi a readus-o în sala de consiliu, la fel de autoritară ca în trecut. Rafa stă la dreapta ei. Ariel, în stânga. Lucas stă în dreapta fratelui său.

– *Mamãe*, dacă șeful securității tale nu ne poate feri de pericol, atunci cine?

– Heitor este credincios familiei noastre dinainte să te naști tu.

Nimănui nu-i scapă tonul ei tăios.

– Da, *Mãe,* șoptește Lucas cu capul plecat.

– Dar nu-i limpede? umple Rafa tăcerea stânjenitoare.

– Este? spune Ariel.

– Cine altcineva să fi fost?

Rafa se apleacă peste masă. Fumegă de furie.

– Bob Mackenzie n-a iertat-o niciodată pe *Mamãe.* El este ca o otravă lentă. Nu te ucide azi și nici mâine; nu te omoară anul ăsta și nici măcar deceniul ăsta, dar îți va aduce moartea cândva. Familia Mackenzie se răzbună întreit. Intenționează să ne distrugă familia. Vor să dărâme tot ce ai construit tu, *Mamãe.*

– Rafa... începe Ariel.

– Kyra Mackenzie, continuă Rafa fără să o bage în seamă. A fost invitată la petrecere. S-a gândit cineva s-o percheziționeze sau doar i-am făcut semn să intre pentru că e una dintre prietenele lui Lucasinho?

– Chiar crezi că familia Mackenzie ar risca un război total, Rafa? îl întreabă Ariel, trăgând cu nesaț din țigareta electronică. Nu serios?

– Ar putea să-și asume și riscul ăsta dacă își închipuie că așa ne-ar sparge monopolul, spune Lucas.

– O luăm de la capăt, nu vă dați seama? spune și Rafa.

Cu opt ani în urmă, între Corta Hélio și Mackenzie Metals a avut loc un scurt război teritorial. Cu trenuri deturnate și mărfuri furate, cu softuri și inteligențe artificiale strivite sub bombardamentele codurilor negre. Cu lupte corp la corp, lupte cu cuțitele, în tunelurile din Maskelyne și din Jansen, precum și afară, pe mările împietrite ale Tranchilității și ale Serenității. O sută douăzeci de morți, pagube de milioane de biți. În cele din urmă, familiile Corta și Mackenzie au apelat la arbitraj. Instanța lui Clavius a decis în favoarea Corta Hélio. Două luni mai târziu, Adrian Mackenzie, Vultur al Lunii, CEO al Corporației pentru Dezvoltare Selenară, care este proprietara Lunii.

– Destul, Rafa! spune Adriana.

Vocea îi este subțire, autoritatea din ea, incontestabilă.

– Ne războim cu familia Mackenzie prin afacerile noastre, îi învingem prin succesele noastre. Prin afacerile noastre înfloritoare.

Țeapănă și veștejită de vârstă la trup și la chip, Adriana se ridică de la masă. Copiii și angajații ei se înclină și o urmează.

Carlinhos își unește degetele de la mâna dreaptă și face o plecăciune în fața mamei sale. Nu a rostit nicio vorbă la această ședință de consiliu. Niciodată nu vorbește aici. Locul lui este afară, alături de mineri, de rafinori și de *dusteri*[1]. El este un *duster*, un luptător. Îl poate eclipsa Rafa cu șarmul lui, îl poate înfrânge Lucas cu argumentele lui, îl poate încurca Ariel cu elocința ei, dar niciunul dintre ei nu poate călca prin praful de pe suprafață așa cum o face el.

---

[1] *Duster* – „prăfuit" în lb. engl. Aici, oamenii care lucrează la suprafața Lunii și sunt acoperiți cu praful ei (n. tr.).

Lucas îl mai reține o clipă pe Heitor Pereira.

– Ai făcut o greșeală, șoptește el. Ești prea bătrân și depășit.

Wagner Corta așteaptă în holul din fața sălii de consiliu. Adriana și angajații trec pe lângă el fără să-l privească. Apoi Lucas și Ariel. Ariel dă din cap și îi zâmbește cu zgârcenie. Carlinhos îl bate pe spate.

– Hei, frate!

Wagner nu a luat parte la ședința de consiliu.

– Vreau să discut ceva cu Rafa, spune el.

– Sigur. Vrei să te întorci la João tot cu motocicleta?

– Am alte planuri.

– Pe curând, *Lobinho*[1].

– Ce să discuți cu mine? îl întreabă Rafa.

S-a cocoțat pe marginea ochiului drept al lui Oxala[2]. Apa curge lin în spatele lui.

– Despre muscă. Vreau să mă uit la ea.

Rafa a avut grijă ca Wagner să primească raportul lui Heitor Pereira. Rafa are grijă ca Wagner să primească mereu documentele de la toate ședințele de consiliu.

– Ai primit toate informațiile.

– Tot respectul meu pentru Heitor și chiar pentru departamentul vostru de cercetare, dar sunt anumite lucruri pe care eu le pot sesiza și care lor le-au scăpat.

Rafa știe că, deși viața lui Wagner este una dificilă, dusă în umbrele de la marginea familiei, iar contribuția lui la dezvoltarea companiei Corta Hélio este una solidă, dar greu de cuantificat, el este un inginer de excepție în domeniul dispozitivelor mici și complexe. Sunt momente când Rafa îi invidiază aceste două trăsături: precizia întunecată și creativitatea luminoasă.

– De exemplu?

---

[1] Pui-de-Lup – în portugheză în original (n. tr.).

[2] Oxala – zeitate a cerului în mitologia yoruba și în cea din America Latină (n. tr.).

– O să știu după ce o să mă uit la muscă. Deci trebuie să o văd.

– O să-l anunț pe Heitor.

Socrates, avatarul lui Rafa, a trimis deja notificarea.

– I-am zis că Adriana nu trebuie să afle.

– Mulțumesc.

De atât de multă vreme stă Wagner în umbra familiei, că frații lui și-au dezvoltat un soi de gravitație socială alternativă, informându-l despre ce se petrece, incluzându-l în afacerile lor, dar prefăcându-se că este invizibil, aidoma unei găuri negre.

– Când mai treci pe la noi, *miudo*[1]? îl întreabă Rafa.

Adriana s-a oprit și se uită peste umăr. Îl așteaptă.

– Când voi avea ceva să vă spun, zice Wagner. Mă cunoști. Continuă să respiri, Rafa.

– Continuă să respiri, Pui-de-Lup.

– Ariel!

Lucas strigă după sora lui ajunsă la capătul treptelor lui Oxala. Ariel se întoarce.

– Pleci?

– Am treabă în Meridian.

– Da, recepția în onoarea delegației din China. Nu ți-aș putea cere să nu te duci.

– Parcă ți-am explicat clar la petrecere.

– Este o problemă de familie.

– Of, Lucas, zău așa.

Lucas se încruntă nedumerit și Ariel își dă seama că fratele ei nu înțelege ce-i spune. Este absolut convins că toate acțiunile lui sunt pentru familie, numai și numai pentru familie.

– Eu aș rămâne, dacă aș fi în locul tău. Fără să mă mai gândesc.

– Pentru tine totul este mai simplu, Lucas. Lumea e interesată de cariera mea. Nu-mi permit să am puncte slabe. Trebuie să fiu curată.

– Nimeni nu-i curat pe Lună. Au încercat să-l ucidă pe Rafa.

– Nu. Nu începe.

---

[1] Micuț – în portugheză în original (n. tr.).

– Poate nu cei din familia Mackenzie. Dar cineva a vrut să-l omoare. Noi suntem Corta Hélio: suntem buni, dar ne pricepem foarte bine la un singur lucru. La extragerea heliului. Ținem luminile aprinse aici, în adâncuri. Asta-i forța, dar și vulnerabilitatea noastră. AKA, Taiyang: sunt pretutindeni și fac de toate. Au unde să se ducă. Chiar și Mackenzie Metals se diversifică – ne preiau obiectul de activitate. Dacă ne pierdem afacerea, nu vom avea unde să ne ducem. Vom pierde totul. Iar Luna nu-i acceptă pe învinși. Și *mamãe*. Nu mai e ce a fost.

Ariel se uită peste umărul lui Lucas, refuză să-l privească în ochi. Încă din copilărie, fratele ei câștiga toate jocurile de-a holbatul. Iar acum, doar cinci cuvinte să-i spună și ea nu-și mai poate feri privirea.

– Până și tu trebuie să fi observat, spune Lucas.

Ariel pricepe aluzia. Au trecut luni bune de când nu a mai participat la vreun consiliul al Corta Hélio.

– Știu că Rafa se ocupă de ieșirile ei în public.

– Rafa Corta. Băiatul de Aur. El o să ducă la faliment afacerea noastră. Ajută-mă, Ariel. Ajută-mă pe mine, ajut-o pe *mamãe*.

– Ești un ticălos, Lucas.

– Ba nu sunt. Eu sunt unicul fiu adevărat de aici. Trebuie să închei un contract cu chinezii ăia, Ariel. Nu unul mare. Doar cât să spună că au cumpărat de la noi.

– Las-o în seama mea!

Lucas se înclină. Când se întoarce și se îndepărtează de sora lui, pe față îi înflorește un zâmbet.

O lumină pentru închiderea ușilor, două pentru ieșirea din docuri. Trei pentru pornire. O vibrație ușoară a rocii atunci când motoarele cu inducție ridică vagonul. Și trenul pleacă. De la Boa Vista până la João de Deus sunt doar cinci kilometri. Dar, dacă ar fi să te iei după emoția îmbrățișărilor lui Rafa, după cuvintele lui de rămas-bun și, da, după lacrimile lui, ai crede că cele două sunt la ani-lumină depărtare. Toate manifestările lui Rafa sunt exagerate. Așa au fost mereu. Se umfla cel mai mult în pene, râdea

cel mai tare şi cel mai des; el era băiatul charismatic, raza de lumină a familiei, risipitor deopotrivă cu furia şi cu bucuria. Lucas a crescut în umbra lui: reţinut şi pedant, perfect şi periculos ca un pistol cu electroşocuri. Sentimentele lui Lucas sunt la fel de profunde şi de intense ca ale fratelui său mai mare. Dar emoţia nu înseamnă emotivitate. Una este scenariu, cealaltă, actorie. În sufletul lui Lucas este loc pentru emoţii, numai că locul acela este o cameră personală, fără ferestre, albă şi aerisită. O cameră albă, fără umbre.

Rafa îşi strânge în braţe fratele. Este un gest nedemn şi penibil. Lucas icneşte de durere.

– O să se întoarcă la tine.

Asemenea platitudini sunt aşteptate în situaţii de genul acesta.

– Nu are încredere în mine.

Lucas nu-i în stare să înţeleagă lipsa de moderaţie emoţională a fratelui său. Pentru asta sunt contractele de căsătorie. Doar cu încredere şi dragoste n-ai cum să construieşti o dinastie.

– O să se întoarcă la tine, pentru că tu o ai pe Luna, spune Lucas. Înţelege cum stau lucrurile. Şi eu îl ţin pe Lucasinho aici până când voi fi convins că suntem în siguranţă. N-o să-i placă deloc. Dar o să-i facă bine. O să aibă motive de revoltă. Prea îi vin toate de-a gata.

Lucas îl bate pe Rafa pe spate. Nu te mai necăji. Revino-ţi. Dă-mi drumul din braţe.

– Am să-l aduc înapoi pe Robson.

Lucas îşi stăpâneşte oftatul exasperat. *Iarăşi* povestea asta. Ori de câte ori Rafa se simte frustrat, indiferent că e vorba de afaceri, sport, viaţă socială sau sex, îşi aduce aminte de nedreptatea suferită de fiul lui, primul lui născut. Trei ani au trecut de când Rachel Mackenzie l-a luat pe Robson şi l-a dus la familia ei. Contractele au fost încălcate în mod flagrant şi deliberat. Avocaţii încă se mai contrazic, încercând să determine în ce măsură se poate vorbi despre o răpire. Ariel a negociat un acord indestructibil de vizite, dar, de fiecare dată când Robson se urcă în trenul cu destinaţia Regina

Sudului, cicatricele din inima lui Rafa se rup și sângerează. Când se află în dispoziția asta, nici măcar Lucas nu-l mai poate calma.

– Faci ce trebuie să faci.

Lucas își respectă mama din toate punctele de vedere, mai puțin când este vorba despre adorația ei oarbă față de Rafa. Minunatul Rafa, potențialul moștenitor. Care este mult prea emotiv, prea moale ca să poată conduce compania. Nu poți decide cu inima soarta dinastiilor care păstrează aprinse luminile Pământului. Lucas îl îmbrățișează încă o dată pe Rafa. Îi este clar ce are de făcut. Va trebui să preia controlul asupra Corta Hélio.

Doar două salturi de la Regina Sudului la João de Deus. Rafa, însoțit de *escoltas*, așteaptă în salonul particular al gării BALTRAN. Până astăzi, gările lui Rafa au fost computerizate. Acum sunt vii și stau lângă el: doi bărbați, o femeie, înarmați și cu ochii în patru.

Capsula este în galerie, îl informează Socrates.

Luminile verzi. Ușile se deschid. Un băiat țâșnește afară: piele smeadă, frizură rasta, mai mult mâini și picioare decât trup. Se izbește de Rafa. Rafa îl ridică în brațe și îl învârtește râzând.

– Ia te uită! Ia te uită!

În spatele băiatului vine femeia: înaltă, roșcată, cu pielea albă. Dar cu ochii verzi ca ai fiului ei. Cu infinită grație se apropie de Rafa și îl pălmuiește cu putere. Mâinile bodyguarzilor se îndreaptă fulgerător spre mânerele pumnalelor ascunse în costumele bine croite.

– Să știi că există și trenuri.

Rafa izbucnește în râs.

– Arăți senzațional, îi spune Rafa soției sale.

Și chiar că arată fantastic, mai ales dacă te gândești că a traversat Luna într-un container pentru minereu. Machiajul impecabil; fiecare fir de păr, fiecare cută și pliu: absolut impecabile. Și are dreptate. În comparație cu linia de mare viteză, BALTRAN, sistemul balistic de transport, pare demodat. Este inconfortabil, dar rapid. La suprafața lipsită de aer a Lunii, traiectoriile balistice pot fi calculate cu maximă precizie. Un lansator electromagnetic imprimă accelerație unei capsule și o aruncă în aer. Gravitația o

coboară. Dispozitivul din celălalt capăt prinde capsula și îi reduce viteza până la zero. Între aceste două momente sunt douăzeci de minute de cădere liberă. Procedeul se repetă de câte ori este necesar. În capsulele acestea pot fi mărfuri sau oameni. Este o călătorie dură, dar suportabilă; foarte rapidă și înspăimântătoare numai dacă te gândești prea mult la asta. Lui Rafa îi plăcea pentru senzațiile pe care i le dădea sexul făcut în cădere liberă.

– Vreau să prindă meciul. N-ar fi ajuns la timp cu trenul.

Apoi i se adresează băiatului.

– Vrei să vezi meciul? Moços contra Tigrii. Jaden Sun crede că o să ne bată fără probleme, dar eu zic c-o să-i caftim de nu se văd. Tu ce părere ai?

Robson Corta are unsprezece ani și în apropierea lui, la vederea părului său magnific, a ochilor mari și verzi, a felului cum întredeschide buzele de emoție, sufletul lui Rafa se umple cu o bucurie atât de mare, că începe să-l doară, și cu un sentiment de pierdere atât de profund, că îi vine să vomite. Se așază pe vine ca să fie la nivelul copilului.

– E zi de meci. Ce părere ai?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Raf!

Rachel Mackenzie știe, Rafa știe, bodyguarzii lor știu, până și Robson știe că nu are nicio legătură cu meciul de handbal. Termenii înțelegerii îi permit lui Rafa să-și vadă fiul oricând are chef. Chiar dacă asta înseamnă să-l azvârle peste Lună ca pe o minge de handbal. Arunci și prinzi. Arunci și prinzi.

– Dacă ții cu tot dinadinsul, putem purta discuția asta în fața lui, spune Rafa.

– Robbo, scumpule, vrei, te rog, să te întorci în capsulă? Nu durează decât vreo două minute.

Rachel face un semn scurt din cap și unul dintre cuțitarii ei îl însoțește pe băiat. Acesta aruncă o singură privire în urmă, la tatăl lui. Superbi ochii ăia verzi. Multe inimi va frânge Robson. Frânge una chiar acum.

– Robbo! spune Rafa sfidător.

– N-are nicio legătură cu ce s-a petrecut la petrecere.

– „Ce s-a petrecut la petrecere." La petrecere cineva a încercat să mă înțepe cu o muscă plină cu neurotoxine. Și m-aș fi chinuit ore în șir, cuprins de convulsii și pișându-mă și căcându-mă pe mine, înainte să-mi dau duhul.

– Elegant, dar nu-i stilul nostru. Membrii familiei Mackenzie vor ca victimele să le vadă chipurile înainte de moarte. Ar trebui să cauți vinovatul printre prietenii tăi din clanul Asamoah. Insecte asasine, otrăvitoare, asta-i mai degrabă metoda lor.

– Îl vreau înapoi.

– Termenii înțelegerii...

– Mă fut în ea de înțelegere.

– Lasă-i pe avocați să facă asta, Raf. Habar n-ai despre ce vorbești.

– Nu e în siguranță alături de tine. Invoc clauza de securitate. Te rog, lasă-mi-l mie pe Robson!

– Nu e în siguranță alături de mine?

Râsul lui Rachel Mackenzie sună precum târnăcoapele pe piatră.

– Ai înnebunit? Raf, nu-mi pasă cum te vor ucide, nici măcar dacă te vor ucide până la urmă, dar cunosc viața pe Lună și știu că nu se vor mulțumi doar cu tine. Vor să vă termine cu totul, Rafa. Să-l las pe Robson cu tine? Nici prin cap nu-mi trece. Rob rămâne cu mine. Familia Mackenzie are grijă de membrii ei.

Se întoarce către bodyguardul ei.

– Programează un alt salt cu BALTRAN. Mergem la Crucible[1].

Rafa urlă de furie. Cuțitele răsar din tecile lor magnetice.

– Știi ceva? Fratele tău are dreptate, spune Rachel Mackenzie. Ești bătut în cap. Vrei să declanșezi un război cu noi? Stați cuminți, băiețași!

Gărzile deschid capsula. Rachel Mackenzie adaugă înainte ca aceasta să se închidă:

– Și îți mai spun ceva: sora ta mă sperie mai mult decât tine. Are mai mult sânge în coaie.

Capsula este în elevator, spune Socrates. *Lansatorul este pornit.*

[1] „Creuzet" în lb. engl. (n. tr.).

Rafa dă un pumn în zidul din beton. Tare. Îi țâșnește sânge din încheieturile degetelor.

– Știu că tu ai fost! zbiară el. Știu că tu ai fost! Vrei să-l faci președinte la Corta Hélio!

Pentru întoarcerea în Meridian, Marina Calzaghe își cumpără un loc la geam, pe platforma superioară. Așa cum și-a imaginat, munții și craterele, mărețe și acoperite de praf selenar, sunt aproape magnifice. Urmărește o telenovelă pe canalul de divertisment. Nu are niciun sens, are tot sensul din lume. Dragoste, trădare și rivalitate în înalta societate. Membrii acesteia sunt mineri de lantanidă[1]. Filmul este prost, dezlânat. Actorii joacă jalnic. Dar se uită la el pentru că are această posibilitate. Trimite un mesaj acasă. *Mami, Kessie: vești vești vești. AM PRIMIT O SLUJBĂ! O slujbă adevărată. La Corta Hélio. Ăia care se ocupă de fuziune. Cinci Dragoni. Vă pot trimite banii.* Hetty expediază mesajul, apoi Marina intră pe meniul comercial al trenului ca să-i găsească o nouă înfățișare avatarului ei. Maimuțicile robotizate sunt drăgălașe, dar ies mult prea tare în evidență. Zeu cu sabie magică. Vrăjitoare din abur. Orcă cyborg. Da. Clipește acceptând achiziția, iar Hetty are acum o formă suplă, din metal lichid, de culoare neagră. Marina chicotește încântată. Banii îți aduc libertate. Se uită din nou pe geam la munții de un cenușiu blând și la câmpiile cu urme de roți și de pași; încearcă să se imagineze pe sine acolo, afară, alături de Carlinhos Corta și de *dusterii* lui. Ei încarcă praful selenar în găleți uriașe, apoi îl cern, îl sortează, extrag heliu-3 și aruncă ce rămâne. Neplăcută muncă.

Du-te și vorbește cu Carlinhos, îi spusese Lucas Corta. Și Marina a dat fuga. Promisiunile post-criză se uită repede. Carlinhos i-a oferit o ceașcă de ceai și a invitat-o să se așeze sub cupola unuia dintre nenumăratele pavilioane din Boa Vista ca să le vorbească despre ea. Lui și lui Wagner.

– Ce pregătire ai?

---

[1] Lantanidă – element chimic din grupa pământurilor rare (n. tr.).

– După ce am terminat universitatea, am studiat aplicarea cibernetică a biologiei evolutive în structura de comandă a programelor de computer.

Întotdeauna când nu înțelegea ceva, Carlinhos Corta își răsfrângea foarte puțin buza inferioară, un milimetru doar; și o cută subțire i se forma între sprâncene. Marinei i se părea drăguț. Dar atunci când s-a încruntat și Wagner, a înțeles că acesta căuta să înțeleagă ce se afla în spatele cuvintelor ei.

– Adică să transformi industria în ceva asemănător cu biologia, a spus Wagner.

– Asta e o descriere simplistă. Am studiat modul în care un mediu bogat în energie solară, așa cum este Luna, poate fi asemănat cu un ecosistem fotosintetic terestru ca, de exemplu, o prerie și cum acesta ar putea genera noi paradigme de producție care să ducă la creșterea eficienței. Întotdeauna tehnologia se întrepătrunde cu biologia.

– Interesant! a comentat Wagner, aplecând ușor capul, parcă dezechilibrat de greutatea acestor noțiuni.

Ăsta-i gestul tău drăgălaș, și-a zis Marina atunci.

– Înseamnă că ai ceva experiență la suprafață, a intervenit Carlinhos.

– Sunt aici doar de opt săptămâni. Nu am ieșit până acum din Meridian.

Cei doi frați Corta încă nu-și schimbaseră *sasuit*-urile. Dungile reflectorizante urmau conturul musculaturii lor. Marina adulmecă parfumul celor doi bărbați: praf selenar și fluide corporale. Sudoare selenară. Cei doi erau relaxați în costumele acelea murdare și îngrozitor de strâmte. La vederea lor, inima Marinei s-a umplut de durere și de dor, exact ca în fața unui snowboard și a unei perechi de ochelari de protecție. Toți prietenii ei se dădeau cu snowboardul; urcau până în Snoqualmie și Mission Ridge. Erau copii ai zăpezii. Odată i-au propus să o ia și pe ea și să o învețe sportul acesta, însă avea o lucrare de predat. Nu una imposibilă, dar una complicată și neplăcută. Care cerea timp. Așa că ea a rămas acasă și a vărsat lacrimi amare de singurătate în vreme ce prietenii

ei s-au urcat în mașină și au plecat. A făcut lucrarea, dar a rămas de atunci Fata Care Nu S-A Dat Cu Snowboardul. Nu au mai invitat-o a doua oară. Așa că, ori de câte ori vedea în vitrine ochelari de protecție și mănuși și echipamente de iarnă, ori de câte ori buletinele meteo anunțau ninsori pe culmi, o durea inima de dorință și tristețe. Era convinsă că undeva, într-un orizont paralel, exista Marina Cea Care Se Dădea Cu Snowboardul, o persoană sănătoasă și fericită. Și acum *sasuit*-urile astea, căștile: o chemau ca niște fulgi de zăpadă. I s-a dat o a doua șansă. Nu trebuie să fie Femeia Care Nu A Reușit Pe Lună.

– Vreau să lucrez la suprafață. Vreau să ajung acolo. Pot să învăț.

– Îți trebuie o pregătire fizică cu totul ieșită din comun, a spus Wagner.

– Am să te pregătesc eu, i-a zis și Carlinhos. Prezintă-te la Centrul de Extracții al Corta Hélio din João de Deus.

– Am înțeles.

A trimis-o în gând pe Hetty să-i găsească un loc unde să stea.

– Și învață portugheza, i-a strigat Carlinhos în loc de rămas-bun.

Gărzile însoțeau la gară grupurile de oaspeți și angajați ai firmei de catering.

– Și îți mulțumim pentru ce ai făcut.

Marina se sprijină de spătarul locului ei de la geam. Slujba aceasta nouă, apartamentul, completa transformare a vieții ei sunt cuprinse într-o singură mișcare aproape imperceptibilă: își împinge *chib*-ul în colțul din dreapta jos al ochiului și vede că indicatorul de oxigen este aurit. Acum respiră în contul familiei Corta. Marina aproape și-a terminat cel de-al doilea cocktail când trenul intră în Meridian. Scara rulantă o duce în haosul zgomotos care domnește în catedrala Nebuloasa lui Orion. Toate standurile cu ceai și apă, toate prăvăliile și tarabele, toate gheretele și chioșcurile cu mâncare stradală sunt pline cu lucruri pe care le poate *cumpăra*. Și își aduce aminte de Blake, care zace acolo sus, sub plafonul orașului, și își scuipă plămânii fărâmiță cu fărâmiță. Orca-Hetty descarcă oferte de la *farmácias* și cumpără o terapie cu bacteriofagi. În ciuda carantinei stricte, tuberculoza rezistentă la tratamentul

medicamentos este un invadator de dată recentă, căruia nu i-a trebuit mult să-și găsească adăpostul, lipindu-se ca mucegaiul de grinzile umede și putrezite din partea de sus a blocurilor de locuințe, acolo unde trăiesc săracii. Ghereta îi printează douăzeci de tablete albe. Tablete micuțe și albe.

Trei bițișori pentru ascensorul expres. Un bițișor pentru scara rulantă, care o duce printre acoperișuri plate, scări și alei cum se întâlneau doar în Occidentul anilor optzeci și nouăzeci. Dincolo de etajul 110, nu mai funcționează nimic automat. Face pe picioarele ei tot restul drumului până în Bairro Alto. Țopăie așa cum o făcea pe Pământ. Iată-l pe negustorul de urină; iat-o pe Maica Domnului din Kazan, la fel de singură și de întunecată. Iată logia de unde a invidiat-o pe femeia înaripată.

Camera este goală. Au dispărut toate lucrurile: salteaua, sticlele de apă, gunoaiele pe care le păstra Blake. Lingurile și farfuriile din plastic. Nu mai există aici nici măcar o picătură de mucus, nici măcar un firicel de praf. Cât despre fărâme de pielițe nici nu poate fi vorba: constituie o materie organică deosebit de prețioasă.

Precis a nimerit greșit.

Precis Blake s-a mutat.

Precis că nu e adevărat ce se întâmplă.

Marina se sprijină de cadrul ușii. Nu mai poate să respire. Nu mai poate. Hetty îi reglează funcțiile plămânilor. *Respiră.* Nu ar trebui să o facă, nu ar fi bine să o facă. Nu trebuie să respire un aer nemeritat când Blake a dispărut.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea la draperiile și la ferestrele goale ale firidelor înghesuite. De pe scări și coridoare, locuitorii din Bairro Alto îi întorc spatele.

– Unde ai fost?

Am filmarea, spune Hetty, și pe lentila Marinei apare aceeași cameră, dar plină acum. *Zabbaleen*-ii și roboții lor. Gunoierii. Marina remarcă o gleznă ieșind de sub o saltea. *Zabbaleen*-ii se apropie de el și nu-l mai vede. Înregistrarea a fost făcută de o cameră de pe stradă, așa că unghiul este prost și calitatea imaginii

este infectă. *Zabbaleen*-ii ies ducând în fiecare mână câte o canistră grea din metal.

– Nu mai vreau, nu mai vreau! țipă ea.

Hetty oprește filmul, dar nu înainte ca Marina să poată vedea cum roboții acoperă fiecare ușă și fereastră cu folie de plastic. Până la ultima pielițe. Până la ultima picătură de sânge. Și nu se poate face nimic. Nu există posibilitate de recurs. Blake este mort, însă pe Lună moartea nu te scapă de plata datoriilor. *Zabbaleen*-ii încasează datoriile înregistrate de *chib*-ul lui Blake, reciclându-i cu violență trupul și transformându-l în compuși organici, deosebit de valoroși.

Te sufoci de tuse și faci eforturi să auzi scârțâitul softurilor de *zabbaleen* la ușa ta. Și ei stau acolo, așteptând răbdători să te sufoci până la capăt.

– De ce n-ați făcut ceva? zbiară Marina la ușă și la ferestre. Ați fi putut să faceți ceva. Nici nu era mare lucru. Vreo două *decimas*[1] de la fiecare. V-ar fi omorât două *decimas*? Ce fel de oameni sunteți?

Ușile închise, fundurile întoarse, umerii grăbindu-se să se îndepărteze de ea reprezintă răspunsul. Oamenii Lunii.

Tramvaiul îi interzice urcarea. Îl refuză. Îl sfidează.

Nimeni și nimic nu l-a mai sfidat pe Lucasinho Corta până acum. O clipă rămâne ca paralizat în fața acestui afront fățiș. Îi ordonă încă o dată lui Jinji să deschidă ușa.

Îți este interzis accesul, îi spune Jinji.

Accesul în tramvai a fost interzis pentru următoarele persoane: Luna Corta, Lucasinho Corta.

Crezuse că tatăl lui glumea atunci când i-a spus că a închis Boa Vista. Ca să-i protejeze pe copii.

– Anulează comanda.

Nu pot. Dar aș putea să informez paza. Vrei să informez paza?

– Las-o baltă.

---

[1] Zecimi – în portugheză în original (n. tr.).

Lui Lucasinho îi plăcuse ideea de a petrece un timp în Boa Vista şi João de Deus. Să se bucure de viaţă. Să nu se grăbească înapoi la universitate: lectorul lui îl va pune la curent. Asta e treaba lui. Dar acum tatăl lui îl ţine închis şi el simte că trebuie să iasă de aici. Are un atac de claustrofobie. Boa Vista este ca un intestin de piatră. Iar el este încuiat în burta fiarei, care îl digeră lent. Ridică pumnul ca să lovească în metalul sfidător al porţii. Se opreşte. I-a venit o idee mult mai bună. Excelentă.

Carlinhos şi Wagner au venit prin ecluza de suprafaţă. Ar putea să iasă pe acolo. Şi, după ce va ieşi, se va putea duce oriunde. Pretutindeni. Departe. La dracu' cu captivitatea asta, la dracu' cu măsurile de securitate impuse de familie! La dracu' cu familia! Poate nu şi cu *vovo*. A îmbătrânit şi nu mai e ce a fost, dar încă e aprigă şi Lucasinho o admiră pentru felul în care impune respect la fel de uşor precum respiră. Şi poate nu-l dă dracului nici pe Carlinhos, deşi niciodată nu ştie ce să-i spună şi cum să vorbească cu unchiul său. Ani întregi Lucasinho s-a temut ca nu cumva Carlinhos să-l considere o puţă bleagă. Cât despre copii... la ei nici nu merită să se gândească. Iar ceilalţi... la dracu' cu toţi!

Mai ales la dracu' cu tatăl lui!

Costumele de urgenţă nu au fost create pentru cei din a treia generaţie, aşa că Lucasinho se chinuieşte vreo cinci minute până când reuşeşte să intre. Nu are loc pentru hainele lui în punga antipresiune a costumului. Nicio pagubă. Îşi va printa îmbrăcăminte nouă când va ajunge în João de Deus. Îşi scoate insigna cu Dona Luna şi o pune în pungă. Costumul de urgenţă este roz reflectorizant, cu avertizoare optice. Suficient de încăpător pentru ca Lucasinho să se poată mişca puţin. Jinji intră în sistemul costumului şi îl porneşte. La suprafaţă va fi în afara reţelei. Încuietorile se închid. Costumul se etanşeizează. Presurizarea fâsâie.

– Haide la plimbare! şopteşte Lucasinho.

Jinji îl duce prin ecluză. Lucasinho îşi aminteşte de ultima ecluză prin care a trecut. Trupuri goale. Coapse lipite. Abena Asamoah în pielea goală vizavi de el. Stropi de transpiraţie care se evaporau de pe sânii ei perfecţi atunci când s-a redus presiunea.

Va pune mâna pe sânii ăştia. Acolo, în lumea largă. Îi va găsi. Îi sunt datori. Stăpâna lor l-a făcut să sângereze.

Nu se gândeşte la cum au fost închişi acolo. La amestecul de trupuri goale ce-şi pierdeau şi-şi recăpătau cunoştinţa. Nu se mai gândeşte la durere, la roşu, la negru. La zbieretul represurizării.

Uşile exterioare se deschid brusc.

Jinji controlează serverele costumului şi îl împinge cu putere afară. Paznicii vor afla imediat că s-a deschis o ecluză şi că s-a furat un costum. Nu vor şti însă cine l-a furat, încotro se îndreaptă, cu ce viteză. Vor afla curând, dar atunci Lucasinho va fi ieşit deja din el şi se va fi pierdut printre mulţimile din João de Deus.

Nu eşti prea isteţ, *Pai.*

Lucasinho iese prin ecluza din João de Deus şi ia ascensorul până în centru. Costumul se va întoarce automat în Boa Vista. Asemenea costume de urgenţă sunt mult prea valoroase pentru fi lăsate la întâmplare în jurul Mării Fecundităţii. Într-o bună zi s-ar putea ca viaţa cuiva să depindă de ele. Insigna cu Dona Luna s-a stricat în punga antipresiune. Lucasinho speră doar că nu va depinde de ea viaţa cuiva. Speră că viaţa lui nu va depinde de ea. Nu: a fost ultima dată când Lucasinho Corta a vrut să ajungă la suprafaţă.

João de Deus este un oraş pe jumătate terminat; piatră goală şi praguri joase, bulevarde şi blocuri compacte şi subţiri. Uşile de siguranţă zvâcnesc, orizontul pâlpâie. Miroase a fecale şi a oameni nespălaţi şi a sisteme de mediu ajunse la limita performanţelor. Apa are gust de cocleală. Prea mulţi oameni, oameni prea grăbiţi. Mereu e câte cineva în faţa ta, cineva care îţi stă în drum. Coate ascuţite şi respiraţie urât mirositoare, printre cetele plutitoare ale avatarurilor. Firmele şi inscripţiile, reclamele şi tot ce înseamnă graffiti sunt în portugheză. João de Deus este Helium-Ville, oraş de frontieră. Oraş al companiei şi tocmai acesta este motivul pentru care Lucasinho nu locuieşte aici.

– Ce-ai face tu, dacă ai fi în locul tatălui meu? îl întreabă el pe Jinji.

Ţi-aş îngheţa conturile bancare.

Așa că Lucasinho se îndreaptă către gară, nu către imprimeria de haine.

Costumele de urgență sunt ceva comun în João de Deus. Doar douăzeci de capete se întorc după el în gara principală din Meridian, atunci când urcă pe scara rulantă ca să ajungă pe Bulevardul Gagarin. Trebuie să iasă din costumul ăsta, chiar dacă se simte bine în el? Ar putea să-i convingă pe cei din jur că este o nouă tendință a modei? Luna trecută, la modă a fost stilul anilor cincizeci. Eleganța muncitorului de la suprafață. Acesta este trendul acum: veritabil și *actual*. Începe să calce puțin mai apăsat. Țanțoș. Cu burta înainte. Se simte bine. A realizat ceva. Pentru că Boa Vista și familia lui nu l-au putut ține închis. Pentru că a fugit de acolo, bazându-se doar pe inteligența și calmul lui. Pentru că este liber. Pentru că s-a întors. Nu-i doar o simplă realizare. Este realizarea *realizărilor*. Lucasinho Corta nu se simte bine. Se simte excelent.

Ospătarul de la cafenea nu-și poate ascunde uluirea când Lucasinho comandă o țigară cu marijuana și un ceai de mentă și se tolănește pe scaun. Din cauza costumului ori a mușchilor conturați prin el? Lucasinho își arcuiește spatele, ca să i se vadă mușchii abdomenului, și desface picioarele ca să-și etaleze coapsele. Îi place nespus să fie admirat. Sunt un băiat de bani gata într-un costum de urgență. Arăt bine în el, dar nu-ți dă mâna să mă ai.

Lucasinho aprinde capătul țigării electronice și inhalează. Tetrahidrocanabinolul[1] îi răcorește gâtlejul. Se relaxează pe dinăuntru; zâmbește pe dinăuntru. Ia o gură de ceai și îl pune pe Jinji să-i prezinte pe lentilă catalogul de modă „Băiat de Băiat". Ametește binișor până când reușește să se hotărască ce haine să-și ia. Jinji trimite comanda la o imprimerie. Aceasta o respinge.

Nu ai credit.

Lucasinho se dezmeticește. E lungă și brutală prăbușirea de pe piscul unde l-a urcat marijuana.

Ți-a înghețat contul, spune Jinji. Pe Lucasinho îl ia cu rău de la stomac; parcă o mie de dinți ascuțiți au început să-l roadă. Se

[1] Tetrahidrocanabinol – ingredientul principal din marijuana (n. tr.).

uită în jur ca să vadă dacă i-a observat cineva șocul, dacă i-a auzit cineva geamătul. Vehiculele vâjâie pe lângă el, mulțimile merg neabătute înainte, pe sub copacii de pe Bulevardul Gagarin. Nu știe nimeni că a trecut de la statutul de Dragon la cel de cerșetor într-o singură fracțiune de secundă. Nu mai are bani. Nu a fost niciodată în situația asta. Nu știe ce să facă dacă nu mai are bani.

Degetele lui Lucasinho ating piercingul pe care i l-a făcut Abena Asamoah în ureche. *Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul familiei Asamoah; când nu vei mai avea nicio altă speranță, când vei fi singur și lipsit de apărare și expus, așa cum a fost fratele meu...* Îl răsucește, savurând durerea. Dar nu. Încă nu-i disperat. El este Lucasinho Corta: fermecător, chipeș și sexy. Se poate folosi de trăsăturile astea.

Cele patru cifre din *chib*-ul lui sunt mari și strălucitoare. Reprezintă întreaga lume: aer, apă, carbon, acces la rețea. Nu-i pot lua cele Patru Elemente. Doar cei obligați să muncească trebuie să plătească pentru aer și acces la rețea. Așa a stabilit familia Corta. El poate să respire, poate să bea, este conectat, are rația de carbon. Acum trebuie să se gândească ce va face în continuare. Nu se poate duce la apartament. Probabil că bodyguarzii tatălui său au ajuns deja acolo. Dar are prieteni, are iubite, are unde să se ducă. Îi trebuie haine și un adăpost.

Trebuie să devină invizibil. Da. Chiar așa. Tatăl lui îi poate da de urmă în rețea. Așa că Jinji trebuie să dispară. Stomacul și testiculele i se strâng de frică la gândul ăsta. Va ieși din rețea, va fi deconectat. Șovăie să șoptească vorbele care îl vor decupla pe Jinji. Asta înseamnă autoexcluderea din societate. Ba nu, asta înseamnă supraviețuire. Probabil că tatăl lui a identificat deja locul unde se află din cauza creditului respins. Probabil că oamenii lui sunt deja pe drum.

Trebuie să plătească pentru țigară și ceai.

Ba nu, nu trebuie. Poate să facă la fel cum făcea în Boa Vista: se ridică și pleacă. Ce o să-i facă ospătarul? O să-l înjunghie? O să pună lumea pe urmele lui? El tot un Corta rămâne. Pune tu mâna

pe un Corta şi toţi membrii familiei vor avea grijă să plăteşti. Pe Lună nu există crime, nu există hoţii. Doar contracte şi negocieri.

Lucasinho se ridică de pe scaun şi traversează calm Bulevardul Gagarin. Chiar şi în costumul acela fluorescent, tot dispare repede în şuvoiul de oameni, *motos* şi softuri. Mai are câţiva paşi până va ajunge sub pomi. Nu te uita înapoi. Să nu te uiţi niciodată înapoi. Mergând, decuplează comenzile şi programele lui Jinji, taie conexiunile şi închide toate utilităţile, până când din avatarul lui nu mai rămâne decât o membrană goală care planează deasupra umărului său stâng. Oamenii devin suspicioşi dacă nu-ţi văd avatarul.

Pereţii de la Orion Quadra se înalţă de-o parte şi de cealaltă; cat peste cat, nivel peste nivel, lumini şi neoane; firme scrise cu caractere latine, chirilice şi chinezeşti. Când l-a deconectat pe Jinji a îndepărtat şi o mulţime de reclame agresive din lume, însă mai sunt suficiente ecrane reale şi animaţii *kawaii*[1] care îl privesc cu dispreţ. Este singur în Meridian şi nu mai are nici măcar un biţişor. Ca sărăntocii. Diferenţa este că el are prieteni acolo sus, unde sunt luminile alea strălucitoare. Deci nu-i tocmai ca sărăntocii. Să-i ia dracu' pe sărăntoci. Trebuie să pornească la drum.

Toţi invitaţii la recepţia în onoarea delegaţiei comerciale din China o iubesc pe Ariel. CDS a închiriat pentru acest eveniment un pavilion de la al optsprezecelea etaj al rotondei, axa centrală, unde se întâlnesc toate cele cinci bulevarde ale Aquarius Quadra. Străzile se întind pe kilometri întregi. Din grădinile verticale curg draperii de plante peste arcade. Dincolo de ele, luminile alunecă peste spaţiile goale.

Rochia de cocktail a lui Ariel este o creaţie Ceil Chapman. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Toţi oamenii vor să se afle pe orbita ei. Ariel le aude şoaptele, îi vede cum dau aprobator din cap. Atenţia de care se bucură e exact ca oxigenul. Trage din ţigareta din titan şi se amestecă prin mulţimea de invitaţi.

---

[1] *Kawaii* – „drăgălaş" în limba japoneză (n. tr.).

Oaspeții care îi reprezintă pe cei Cinci Dragoni: Yao Asamoah, din partea Tronului de Aur[1]; Alexei Voronțov, cam fără chef și destul de timid; Verity Mackenzie, în brațe cu un superb dihor angora, unul adevărat, care atrage admirația tuturor; Wei-Lun Sun, care se ține la distanță de chinezi.

Delegația este formată numai din bărbați cu mișcări stângace și exagerate. Nu fac niciun efort pentru a-și acorda trupurile la cerințele gravitației selenare. Nu au de gând să rămână aici atât de mult timp. Se înclină și zâmbesc și îi strâng mâna lui Ariel, deși habar nu au cine este, doar că pare foarte respectată de toți cei prezenți. Ariel savurează un fior aproape sexual în partea de jos a abdomenului. Ea este spioana în rochie Ceil Chapman.

Mai-marii de la CDS. Manageri și directori financiari. Avocați și judecători.

Judecătoarea Nagai Rieko face un semn din celălalt capăt al sălii. Către Vulturul Lunii. *I-am pomenit Vulturului despre tine,* îi zice ea prin intermediul avatarului. *Este de acord.* Ariel îi răspunde ridicând paharul de cocktail. Bun venit în Pavilionul Iepurelui Alb!

Și iată-l pe Vulturul Lunii. Jonathon Kayode, Președinte al Corporației pentru Dezvoltare Selenară; rege, papă și împărat, în realitate conducător doar cu numele, pasăre cu penaj multicolor, închisă în colivie. Familia lui reprezintă vulturul. Lui îi este permis doar să-i ia numele. Alături de el se află *oko*-ul lui, Adrian Mackenzie, mereu atent să fie o idee mai puțin strălucitor decât magnificul Vultur. Avatarul lui are formă de corb.

– Faimoasa Ariel Corta, spune Vulturul Lunii.

Este un bărbat destul de masiv, cu toate că s-a născut pe Pământ; un uriaș Igbo din Lagos. Are aceeași înălțime cu cei din a doua generație de copii născuți pe Lună.

– Să mă bazez pe tine că n-ai să te iei la bătaie aici?

---

[1] Tronul de Aur – simbol divin al poporului ashanti (n. tr.).

– În rochia asta? spune Ariel pe un ton cochet, dar tot își întoarce paharul cu fundul în sus: semn că s-ar putea lupta cu toți invitații.

Vulturul Lunii nu cunoaște semnul acesta, dar soțul lui australian știe de glumă. Și zâmbește acru.

– Te-am înscris la Bursa Celebrităților[1], șoptește Vulturul, aruncând o privire la *oko*-ul lui. Organizăm competiții din acestea. Ne ajută să nu înnebunim. Dar el nu știe deloc să piardă.

– Chiar și pe Lună, o fată nu poate atrage atenția decât dacă se dezbracă.

Vulturul Lunii izbucnește în hohote zgomotoase de râs. Da, are un râs de-a dreptul homeric. Toți cei din sală încremenesc, apoi intervine mimetismul: oamenii râd pentru că râd alți oameni mai influenți decât ei.

– Cât de adevărat. Vai, cât de adevărat, nu crezi?

Și-l lovește în joacă pe Adrian Mackenzie în coaste. Adrian se strâmbă de durere, își înăbușă indignarea. Se zice că Adrian Mackenzie l-a convins pe Vulturul Lunii să se implice mai mult în politică, să capete mai multă forță, mai multă autoritate și să-și întărească poziția în cadrul Mackenzie Metals.

– Familia ta a știut mereu să atragă atenția opiniei publice. Tu faci șmecheria spectaculoasă cu dezbrăcatul la tribunal. Nepotul tău îl salvează pe puștiul Asamoah în Cursa-Lunii. Și apoi povestea cu fratele tău, ce să zic, șocantă. Foarte șocantă.

– Se pare că am avut o breșă în sistemul de securitate, spune Ariel, suflând o spirală de vapori spre lămpi.

Jonathon Kayode își trage o pleoapă în jos.

– Ochiul Vulturului, spune el sarcastic.

O conduce pe Ariel printre draperiile de hibiscus spre balcon. Îi cere din priviri lui Adrian Mackenzie să rămână înăuntru. Balconul se află la înălțime și este mângâiat de curenții de aer care se ridică în spirală de la etajele inferioare. Se apropie crepusculul. Raze aurii și lungi, umbre mov, alte umbre indigo, care se ridică

[1] Aluzie la o emisiune a postului BBC (n. tr.).

de foarte jos; cartiere întregi unde luminile scapără prin vălul de praf. Șoapta lui Jonathon Kayode este profundă și confidențială:

– Sunt încântat să te am în grupul meu consultativ.

– Este o onoare să fac parte din el.

– Eu unul consider că a venit vremea ca familia Corta să își ocupe locul cuvenit în viața politică. Politica nu este un cuvânt de ocară. În orice caz, ne-a tulburat vestea despre încercarea de asasinat. Este ca o întoarcere înfiorătoare în anii șaizeci. Dueluri, și vendete și asasinate – credeam că am depășit etapa asta. Firește, Vulturul nu are dreptul să intervină, însă putem da sfaturi și avertismente. Ar fi mare păcat dacă familia Corta ar fi împiedicată să profite de această ocazie de câțiva indivizi belicoși.

Vulturul Lunii înclină capul. Ariel Corta își unește vârfurile degetelor. Întrevederea a luat sfârșit. Jonathon Kayode trece prin draperia de hibiscus. Petale căzute îi pudrează umerii *agbadei*. Adrian Mackenzie se agață de brațul lui.

Ariel mai zăbovește pe balcon. Se sprijină de balustrada din piatră. Pe deasupra trec luminile dronelor și ale pedicopterelor, străfulgerările navelor rapide, ale cabinelor luxoase de ascensoare și teleferice: Ariel este cufundată în lumină, o respiră exact așa cum un pește respiră apa.

Trage din țigareta electronică și recapitulează scurta conversație. Două lucruri. CDS știe despre încercarea de asasinat și despre convingerea lui Rafa că a fost vorba despre o reaprindere a vechii dușmănii dintre clanurile Mackenzie și Corta. Iar Vulturul Lunii a permis avatarurilor să le audă discuția aceasta. Înseamnă că ea trebuia să o relateze celor din Boa Vista, cu tot cu promisiunile și amenințările din ea. Putem deveni regii Lunii, întocmai cum suntem regii heliului, dar trebuie să ne purtăm ca niște regi, nu ca niște *bandeirantes*[1]. Vulturul Lunii i-a dat sarcina de a-l stăpâni pe violentul ei frate.

---

[1] *Bandeirantes* – coloniști și aventurieri portughezi sosiți în Brazilia în secolul al XVII-lea (n. tr.).

O trage inima să se întoarcă la petrecere și are de gând să flirteze scandalos de mult în seara aceasta, dar mai are ceva de făcut; o treabă de Corta. O treabă de *bandeirante*. Face un semn cu capul spre bărbatul pe care l-a observat cu coada ochiului întreaga seară. Acesta iese imediat pe balcon și rămâne o clipă lângă ea, uitându-se la mișcarea uniformă a orașului.

– An Xiuying, spune el fără să o privească.

Și dispare. Este un funcționar public de rang mediu din Corporația pentru Dezvoltare Selenară. Costumul lui costă mai mult decât leafa pe care o primește; avocatul *nikah* pe care l-a angajat costă mai mult decât leafa pe care o primește, dar a făcut-o pentru că dorește să se căsătorească cu băiatul Sun pe care îl iubește din toată inima lui generoasă și bleagă.

– Lucas... îi șoptește Ariel lui Beijaflor.

Fratele ei este instantaneu pe recepție. A așteptat toată seara apelul acesta.

– An Xiuying, spune Ariel.

– Mulțumesc.

– Să nu mai îndrăznești să-mi ceri și alte favoruri, Lucas, zice Ariel și întrerupe legătura.

Își îndreaptă spatele ca să se elibereze de tensiunile zilei. Încrederea în sine este cel mai seducător colier. Lui Ariel i se potrivesc bijuteriile sexy ale puterii. I se potrivesc atât de bine!

Agitație, zarvă la ușă. Cineva în haine roz se află dincolo de softuri și de tenacea protecție asigurată de oameni. Unii caută, unii se opun, unii speră. Și alții solicită. Acum se uită și chinezii într-acolo.

– *Senhora* Corta?

Ariel nu a văzut-o pe secretară când s-a apropiat de ea. Doar s-a pomenit pe neașteptate cu o voce care-i vorbește la ureche. De fapt, așa și trebuie să se poarte secretarele: să se miște fără să le observe nimeni. O insignă în formă de vultur la decolteul rochiei Suzy Perette stabilește identitatea șefului ei.

– Cunoști un Lucas Corta Junior?

– E nepotul meu.

– Ar dori să stea de vorbească cu tine. Afară, dacă nu te superi. Ţinuta lui nu cadrează cu evenimentul nostru.

Individul în roz o recunoaşte. Dar ce e ăla, un costum de urgenţă? Însă nu are cum să nu-l recunoască pe prostovanul ăla frumuşel şi înalt. N-are cum să nu recunoască pometii ăia divini, zâmbetul ăla înduioşător.

– *Tia,* îi spune el în portugheză. Am fugit din Boa Vista. Pot să stau la tine?

Pe Ariel o aşteaptă un tort şi ceai de mentă în bucătăria mică şi nefolosită.

– Eu am făcut tortul, spune Lucasinho. Ca să-ţi mulţumesc. Pentru hamac.

Apartamentul lui Ariel este foarte mic. Adecvat pentru o singură persoană. L-a trimis aici pe Lucasinho de la recepţia în onoarea chinezilor. În tava imprimantei îl aştepta deja un hamac. Când Ariel a venit acasă, tânărul dormea tolănit în el, dus pe altă lume, cu gura căscată şi picioarele crăcănate, sub fotografia în alb-negru a modelului Dovima, făcută de celebrul Richard Avedon. Este singura decoraţiune din apartamentul lui Ariel: un chip decolorat, ochi negri, gură estompată.

– N-ai să mă spui lui *Papai?* o întreabă Lucasinho.

– Lucas va afla oricum, spune Ariel.

Îşi taie o felie de tort. E din lămâie, uşor ca o adiere.

– Dacă nu cumva a şi aflat. O să mă întrebe.

– Şi ce o să-i zici?

– Fratele meu îmi este dator.

Probabil că Lucas n-a pus geană pe geană toată noaptea. A apelat la cei care îi sunt datori, a încercat să-şi convingă aliaţii să-l ajute, şi-a chemat la ordin toţi agenţii, fie oameni, fie programe de calculator. Îşi va fi folosit toate resursele ca să afle ce este de aflat despre An Xiuying, dar cel mai mult îşi va fi folosit toţi spionii, precauţi, dar îndârjiţi, care nu vor avea odihnă până când nu îi vor oferi lui Lucas Corta ceea ce îşi doreşte. Lui Ariel parcă îi pare rău de bietul om. Lucas îl va face să vorbească folosindu-se de toate

mijloacele de constrângere pe care le are la îndemână. „Deci pot să spun ce vreau." De data asta. Însă nici ea nu este nepătată. De-abia ce a obținut un loc în Pavilionul Iepurelui Alb și deja a divulgat informații confidențiale; și asta chiar sub ochii Vulturului. Lucas nu a fost niciodată de acord ca ea să-și trăiască viața și să aibă o carieră în afara familiei. Acum, comițând acest act micuț de trădare în folosul familiei, i-a oferit un avantaj fratelui ei. Și se va servi de el. Nu acum. Nu prea curând. Ci într-o zi când va avea cea mai mare nevoie. Pentru binele familiei. Întotdeauna pentru binele familiei.

– E bun tortul, spune Ariel, luând încă o îmbucătură. Unde ai învățat să-l faci?

– De unde se învață orice în ziua de azi? De pe net.

Lucasinho împinge tortul mai aproape de Ariel, pentru ca mătușa lui să-l admire mai bine.

– Mă pricep la torturi.

– Așa este.

– Deși am avut ceva probleme. N-ai mare lucru în bucătărie. De fapt, n-ai mai nimic, în afară de apă și gin.

– Și ai făcut comandă?

– Pentru ingrediente? Da. Pentru chestiile pe care nu mergea să le scot la imprimantă. Ouăle, de exemplu.

– Înseamnă că ești și foarte meticulos.

Lucasinho zâmbește. Și este limpede că buna lui dispoziție este sinceră.

– Spune, Ariel, mă lași să rămân la tine?

Ariel și-l imaginează ca pe un accesoriu al apartamentului. O jucărică sclipitoare, nostimă și imprevizibilă, printre albul sever al pereților și al suprafețelor curate, ginul și apa din frigider, chipul cât un perete al unui model al anilor cincizeci – ochi închiși, dinți mușcând buza inferioară. Ar fi ceva drăguț și plăcut.

– Nu-mi datorează chiar atât de mult.

Lucasinho ridică din umeri.

– Bine. Înțeleg.

– Unde ai să te duci?

– La prieteni. Fete. Băieți. Colegi de facultate.

– Așteaptă!

Ariel intră în camera ei și ia ceva din geantă.

– Vei avea nevoie de asta.

Lucasinho se încruntă la snopul de foi cenușii pe care i le-a pus în mână.

– Ăștia sunt...?

– Bani.

– Uau.

– Cash. Taică-tu ți-a înghețat contul.

– Niciodată... Uau! Ce miros ciudat au! Ca de ceva fierbinte. Și iute, ca piperul. Din ce sunt făcuți?

– Hârtie.

– Adică...

– Celuloză, dacă știi ce înseamnă. Și da, nu sunt aprobați de CDS, dar te pot duce unde ai nevoie și chiar mai departe, oriunde vrei.

– Cum ai făcut rost de ei?

– Am clienți plini de fantezie când vine vorba să mă plătească. Încearcă să nu-i toci pe toți dintr-odată.

– Cum se folosesc?

– Știi să numeri, nu?

– Ți-am făcut tort. Știu să număr. Și să fac adunări. Și scăderi.

– Firește că știi. Sunt hârtii de câte o sută, cincizeci, zece și cinci. Așa se folosesc.

– Mulțumesc, Ariel.

Zâmbetul acela superb și înduioșător. Ariel are din nou șaptesprezece ani; de-abia ieșită de sub aripa mamei ei și clipind năucită în lumina unei lumi mai mari decât credea ea că este. Universitatea Farside de-abia își deschisese o facultate în Meridian, iar Ariel Corta s-a numărat printre primii studenți. Farside era o creșcătorie de tocilari; João de Deus era un avanpost minier, murdar și îmbâcsit; Boa Vista era puțin mai mult decât o grotă. Meridian era culoare, farmec, patimă. Acolo se aflau cele mai bune minți de pe Lună din domeniul juridic. A plecat cu BALTRAN. Pentru

că nimic nu o putea duce suficient de repede cât mai departe de Corta Hélio. A fugit de acasă și nu s-a mai întors. Lucas nu va permite ca fiul lui să facă același lucru. Viitorul lui Lucasinho este planificat până în cele mai mici detalii: un loc la masa din Boa Vista, o slujbă la compania familiei, pe măsura talentelor și a limitelor sale. Oare există printre toate astea și un loc pentru torturile făcute cu dragoste? Un loc așa cum este cel pentru pasiunea față de muzică a tatălui său? Acolo toate se supun exigențelor impuse de Corta Hélio.

Bucură-te de acest respiro cât încă mai poți, puștiule.

– Încă ceva: am cheltuit o grămadă de carbon ca să-ți printez hainele astea. Așa că ai putea să le porți.

Lucasinho zâmbește. Superb băiat, își spune Ariel. Tot numai mușchi și fibră și ținută de balerin. Iar tortul e atât de bun.

Handbal! Seara meciului! Handbal! Echipa Moço din João de Deus împotriva Tigrilor, echipa familiei Sun.

Estádio da Luz este un amfiteatru uriaș, asemănător cu Colosseumul din Roma; scaune rudimentare și loji cioplite din piatră brută, rând peste rând, astfel încât cei aflați la ultimele niveluri au o priveliște aproape verticală asupra terenului. Singurele lucruri aflate la înălțime mai mare decât locurile acestea ieftine sunt instalațiile de lumini și dirijabilele de observație, complet automate, având forma unor îndrăgite personaje de *manhua* și purtând bannere pe burți. Suporterii se înghesuie; dacă și-ar ridica privirea, un jucător ar vedea că tribunele sunt formate dintr-un zid de chipuri omenești. Și jucătorul cu pricina s-ar simți ca un gladiator în arenă. Dar echipele nu au intrat încă pe teren. Camerele video trec repede peste valurile de suporteri, transmițând imaginile pe lentilele tuturor. Pe teren acum sunt niște jongleri care execută acrobații extraordinare; majorete care defilează și își învârtesc bastoanele; băieți superbi și fete splendide care fac exerciții uluitoare de gimnastică. Așa se întâmplă înaintea fiecărui meci, tot spectacolul acesta face parte din tradiție. Muzica și luminile. Dirijabilele, grase ca niște zei, își modifică formația de

zbor. Chiote și fluierături. Bineînțeles că CDS a crescut prețul oxigenului în vederea acestui meci. Dar tot se pariază cu furie.

Locuitorii din João de Deus trăiesc în tuneluri și labirinturi, dar au cel mai bun stadion de handbal de pe Lună.

Rafa Corta deschide ușa din sticlă de la loja directorului și îl conduce în ea pe An Xiuying. Are mâna dreaptă într-o mănușă medicinală. A fost tâmpit. Tâmpit și ne*chibz*uit. Ne*chibz*uit, nervos și emotiv. Ar trebui să fie și Robson în lojă alături de el, deasupra rândurilor de fani: este echipa ta, fiule. Jucătorii tăi. Dar a procedat greșit. Din momentul în care a văzut-o pe Rachel Mackenzie coborând, magnifică și impecabilă, din capsula BALTRAN. Atunci și-a amintit ce a iubit nespus de mult la ea. Grația, mândria, inteligența, patima. Mariaj dinastic. Armistițiu între familiile Corta și Mackenzie, parafat prin nașterea unui fiu. Robson a fost principala clauză a contractului de căsătorie și cel care i-a despărțit, așa cum sparge gheața o piatră. La ceremoniile de botez – una pentru Biserică, una pentru *orixas* – îi văzuse pe toți membrii clanului Mackenzie gângurind în jurul pruncului ca un stol de porumbei flămânzi. Vampiri. Paraziți. Ori de câte ori Rachel lua copilul în vizită la neamurile ei – fiecare vizită fiind mai lungă decât cea dinainte –, oasele lui Rafa erau roase de neîncredere și de groază. Mâna din mănușa medicinală îi pulsează de durere.

Dar este seara meciului. Seara meciului! Și are un oaspete sosit de pe Pământ. Pentru că este meciul de pe teren și mai este și un alt meci. Cel care contează cu adevărat în această seară.

Închide-ți inima, Rafa.

Sunetele, imaginile, senzațiile, toate acestea îl năucesc preț de o clipă pe An Xiuying la intrarea în lojă. Rafa ridică mâna către galerii. Suporterii răspund cu urlete entuziasmate. A venit *Patrão.* Rafa îl vede pe Jaden Wen Sun în loja alăturată și se repede să-l salute și să-l tachineze pe prietenul și rivalul lui, lăsându-și oaspetele să intre în atmosfera stadionului. Ametit de zgomot și de gravitație, pământeanul se apucă de balustradă cu ambele mâini.

Acum crainicul stadionului citește componența echipelor. Suporterii pot oricum obține informația aceasta de la avatarurile lor, dar nu ar mai avea aceeași importanță, aceeași emoție. Fiecare nume este salutat cu câte un torent de urale. Zgomotul este asurzitor la auzul numelui lui Muhammad Basra, extrema stângă transferată recent de la CSK St Ekaterina.

– Foarte impresionant, *senhor* Corta! spune An Xiuying.

– Așteaptă să intre echipele.

Fanfară! Toți ochii se îndreaptă spre teren. Suporterii echipei oaspete înnebunesc de-a binelea la peluze; agită bannere și suflă în vuvuzele. În loja învecinată, Jaden Sun dă din pumni și zbiară până răguușește. Tigrii lui fac câteva pase de încălzire, își exersează săriturile și sprinturile și aruncările de la umăr. Portarul agață o iconiță în spatele plasei. Asta face ca handbalul să fie cel mai bun sport de echipă de pe Lună: și-o face gravitația de cap, dar plasa porții este bine întinsă.

Muzică! *S-au întors copiii.* Imnul echipei Moço. Și iată-i pe băieți! Suporterii se ridică în picioare. Urletele lor depășesc pragul sonic. Întregul *Estádio da Luz* vibrează puternic. Rafa Corta savurează momentul prin toți porii. Atmosfera de aici îl spală de furie și durere. Iubește această clipă de început mai mult chiar decât iubește victoria; clipa când deschide mâinile și din ele țâșnește magia. Vedeți ce v-am dat eu vouă? Dar sunt egoist; mă bucur și eu alături de voi. Și eu sunt suporter.

Echipa lui începe încălzirea. An Xiuying se apleacă peste balustradă. Rafa îl observă în lentila lui: apare avatarul. Îl informează cu privire la Muhammad Basra: nume, număr, sponsor.

– Am încheiat un contract nou de sponsorizare, spune Rafa. Cu Golden Phoenix Holdings.

Numele companiei se află imprimat pe spatele fiecărui jucător al echipei Moço.

An Xiuying se retrage de lângă balustrată. Îi tremură mâinile. Chipul îi este palid și acoperit de transpirație.

– Nu mă simt prea bine, *senhor* Corta. Nu cred că rezist până la finalul meciului.

Şi Lucas este chiar în spatele lui. Cămaşa îi este atât de apretată, cutele atât de exacte, batista din buzunarul de la piept absolut perfectă.

– Îmi pare rău, domnule An. Este un spectacol cu adevărat deosebit. Sau te-a deranjat cumva logoul pe care l-am ales pentru tricourile echipei? Interesantă companie, Golden Phoenix asta! La început mi-a fost surprinzător de greu să-mi dau seama cu ce anume se ocupă. Din câte am aflat, se pare că domeniul lor de activitate se limitează la redirecţionarea fondurilor pentru dezvoltarea infrastructurilor printr-o serie de societăţi fictive înregistrate în paradisuri fiscale – multe dintre acestea aflându-se chiar aici, pe Lună. Încă nu am reuşit să-mi lămuresc schema după care funcţionează. Dacă nu vrei să urmăreşti meciul – te asigur că vor câştiga Tigrii, pentru că băieţii lui Rafa au fost într-o formă mizerabilă tot sezonul –, poate stăm de vorbă despre legăturile dumitale cu Golden Phoenix. Pentru că, înţelegi, le pot da în vileag. Guvernul dumitale pare că trece printr-una din perioadele lui de luptă împotriva corupţiei. Iar pedepsele sunt destul de aspre. Sau pot să îmi ţin gura. Rafa va renunţa la tricourile astea. Dumneata decizi cum facem. Am mai putea discuta şi despre necesarul de heliu-3 al Corporaţiei pentru Investiţii în Domeniul Energetic din China. Corta Hélio este perfect capabilă să vi-l furnizeze. Meciul durează o oră. Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere în acest timp.

Ţinându-l cu mâna de umăr, îl conduce pe An Xiuying înapoi în loja directorului. Înainte de a închide uşa, Lucas îi face un semn din cap fratelui său mai mare.

Rachel a avut dreptate, îşi zice Rafa. Eşti mai deştept decât mine. Dar se aude fluierul arbitrului. A început meciul!

O oră, plus time-outuri. Tigrii câştigă; 31-15. Înfrângere zdrobitoare a echipei lui Rafa. Jaden Sun jubilează. Rafael Corta este deprimat. Lucas nu greşeşte niciodată rezultatele meciurilor.

Tramvaiul va transporta un singur pasager. O femeie. Agenţii de pază au fost informaţi. Supravegherea va fi discretă. Sub nicio

formă pasagera nu va fi percheziționată. Este invitata personală a Adrianei Corta.

Vagonul intră în stația Boa Vista. Femeia care coboară pe piatra lustruită este înaltă chiar și după standardele de pe Lună. Are tenul tuciuriu , ochi negri și este cumplit de slabă. Poartă straturi multiple de alb: o rochie cu mai multe jupoane, un turban lejer. Culori: o eșarfă țesută în albastru și verde-auriu; multe șiraguri de mărgele grele la gât; cercei de aur la urechi și inele pe fiecare deget. Femeia nu are avatar; absența lui este ca lipsa unui membru. Agenții de pază își îndreaptă spinările. Țâșnește charisma din femeia asta. Nici prin cap nu le-ar trece să o percheziționeze.

– *Irmã*, spune Nilson Nunes, administratorul din Boa Vista.

Femeia îi răspunde cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului. Se oprește în grădina familiei Corta. Ridică ochii spre panourile care țin loc de cer și clipește în lumina soarelui artificial. Măsoară cu privirea chipurile uriașe din piatră ale zeităților, murmură numele fiecăreia.

– *Irmã?*

Din nou, un semn din cap. Mergem mai departe.

Adriana Corta așteaptă în Pavilionul São Sebastião, o construcție din coloane și cupole, situată în punctul cel mai înalt al tubului de lavă. Printre pilaștri curge apa. Două scaune, o masă. Un samovar cu ceai de mentă. Adriana Corta, îmbrăcată cu pantaloni de casă și o bluză din mătase moale, se ridică să o întâmpine.

– *Irmã* Loa.

– *Senhora* Corta. Îți aduc toate urările de bine din partea surorilor noastre și binecuvântări de sfinți și *orixas*.

– Îți mulțumesc, soră. Dorești ceai?

Adriana Corta toarnă ceaiul de mentă într-un pahar.

– Tare mult mi-aș dori să putem cultiva cafea în lumea asta. Au trecut aproape cincizeci de ani de când am băut-o pe ultima.

Femeia se așază, însă nu se atinge de pahar.

– Îmi pare rău pentru necazul suferit recent de familia ta, spune ea.

– Am supraviețuit, răspunde Adriana.

Soarbe din ceai și se strâmbă.

– Dezgustător! Nu contenești niciodată să-ți faci griji pentru ei. Rafa nu vrea să renunțe la Robson. Carlinhos nu are liniște și de-abia așteaptă să se întoarcă pe teren. Ariel s-a dus înapoi în Meridian. Lucasinho a fugit de acasă. Lucas i-a înghețat contul, dar asta nu-l aduce pe băiat înapoi. Seamănă cu tatăl lui mai mult decât își dă Lucas seama.

Irmã Loa ridică la buze o cruce din cascada de mărgele de la gât și îl sărută pe cel crucificat.

– Să te apere sfinții și *orixas*. Și Wagner?

Adriana evită să răspundă și o întreabă:

– Dar tu ce faci?

– Și păcătoșii, și sfinții plătesc taxă pe respirație, spune *Irmã* Loa. Iar catolicii încă ne fac viața grea. Pe de altă parte, pot spune că festivalul de Adormirea Maicii Domnului s-a bucurat de cel mai mare succes de până acum. Patronajul tău constituie o permanentă binecuvântare. Trec secole până reușim să găsim pe cineva care să gândească la fel ca noi.

– Voi investiți în oameni. Eu investesc în tehnologie. Țelurile noastre pe termen lung se vor întâlni în mod inevitabil. Și este cu mult mai bine dacă se întâlnesc de acum, ca să se recunoască atunci când se vor întâlni din nou, peste sute, mii de ani. Puțini sunt cei care gândesc pe termen lung. Cu adevărat pe termen lung. Amândouă reprezentăm dinastii.

Lipăind prin apă, atrasă de sunetul vocilor, apare Luna, desculță și într-o rochiță roșie de joacă.

– Tu cine ești? o întreabă ea pe femeia în alb.

– Este *Irmã* Loa, soră din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul, spune Adriana. A venit să ia ceaiul cu mine.

– Dar nu și-l bea, remarcă Luna.

– Ce-i aia de deasupra umărului tău? O molie? o întreabă *Irmã* Loa.

Luna dă din cap: deși femeia asta slabă și îmbrăcată în alb îi zâmbește, tot îi este puțin teamă de ea.

– E atrasă de lumină, continuă *Irmã*. Este încăpățânată și îți distrage ușor atenția. Molia este o creatură fragilă, dar Yemanja[1] este mama ei. Are multă intuiție molia. Este atrasă de dragoste și toți o iubesc.

– Tu nu ai avatar, spune Luna.

– Noi nu folosim așa ceva. Ne incomodează. Ne împiedică să comunicăm cum se cuvine.

– Dar poți să-l vezi pe al meu.

– Purtăm și noi lentile, *anzinho*.

Irmã Loa scoate un obiect dintre cutele turbanului și îl pune în palma Lunei: o medalie micuță din plastic, care reprezintă o sirenă cu o stea pe frunte.

– Stăpâna Apelor. Va fi prietena ta și te va călăuzi spre lumină.

Luna strânge medalia în pumn și o ia la fugă prin apă.

– Frumos din partea ta, spune Adriana. Cred că pe Luna o iubesc cel mai mult dintre toți nepoții mei. Mi-e teamă pentru ei. Știi cum se spune la noi, în Brazilia, soră? Prima generație se ridică din oameni sărmani. A doua generație face avere. A treia generație risipește averea. Și o iau iar de la capăt. Proiecte pe termen lung, soră.

– De ce m-ai chemat la tine, *senhora* Corta?

– Vreau să mă spovedesc.

Pe chipul imobil al călugăriței se așterne uimirea.

– Cu tot respectul, dar nu îmi pari o femeie căreia să-i pese că ar fi păcătuit, *senhora*.

– Nici ordinului tău nu-i prea pasă de asta. Sunt bătrână, soră. Am șaptezeci și nouă de ani. Din punct de vedere biologic, nu-i o vârstă prea înaintată; dar sunt mai bătrână decât lumea asta în care trăiesc. N-am fost prima aici, însă m-am aflat printre primii veniți. N-aveam nimic, eram doar o sărmană fată venită de nicăieri. Și am construit imperiul acesta. Vreau să-mi spun povestea. Să o spun pe toată. Cu bune și cu rele. Chiar ai crezut că banii ăia au fost o donație?

---

[1] Yemanja – zeitate yoruba, mamă a tuturor zeilor (n. tr.).

– *Senhora* Corta, simplitatea spiritului nu este totuna cu naivitatea.

– Vreau să vii aici o dată pe săptămână ca să-mi asculți spovedania. Familia mea te va întreba ce cauți – Lucas simte nevoia să mă protejeze în permanență –, dar nu trebuie să spui absolut nimic. Până când...

Și Adriana Corta nu mai continuă.

– Ești pe moarte, nu-i așa?

– Da. Bineînțeles că am păstrat secretul. Nu știe decât Helen de Braga. Mi-a fost alături în tot acest timp.

– Este avansat?

– Da. Însă durerea este sub control. Știu că îți cer foarte mult. Te privește ce ai să le spui lui Rafa și lui Ariel și, mai ales, lui Lucas. El este cel care te va descoase în permanență. Minciunile tale trebuie să fie fără cusur. Copiii mei se vor sfârteca între ei dacă află că voi muri. Iar Corta Hélio se va prăbuși.

– Aș dori să mă rog pentru tine, *senhora* Corta.

– Fă ce vrei! După aceea o să-ți povestesc.

TREI

Numele meu. Să încep cu el. Corta. Nu este un nume portughez. Este un cuvânt de origine spaniolă: înseamnă „tăiere". De fapt, în spaniolă nici nu este un nume. Ci un amestec de sunete, care s-a rostogolit prin lume, din țară în țară, din limbă în limbă, până când a ajuns să fie un cuvânt, apoi un nume și, în cele din urmă, a fost aruncat pe țărmurile Braziliei.

Atunci când faci cerere să vii pe Lună, CDS te obligă să îți faci un test ADN. Pentru că, dacă ai intenția să rămâi aici, dacă vrei să-ți crești copiii aici, CDS nu vrea să se confrunte mai târziu cu anumite degenerări genetice la descendenții tăi. ADN-ul meu provine din toate colțurile Pământului. Din Lumea Veche, din Lumea Nouă, din Africa, din estul Mediteranei, din vestul Mediteranei, din valea Amazonului – unde trăiește neamul Tupi[1], din Japonia, din Norvegia. Eu sunt o planetă într-un singur trup de femeie.

Adriana Corta. Mă numesc Adriana după străbunica mea, Adriana. Îmi aduc aminte că obișnuia să cânte la o orgă electrică. Locuia într-un apartament micuț și orga asta uriașă era pusă în mijlocul camerei. Era singurul obiect de valoare pe care îl deținea. Și nu avea cum să îi fie furată orga asta, pentru că nimeni nu ar fi

[1] Tupi – indieni din America de Sud (n. tr.).

fost în stare să o scoată pe ușa apartamentului. Ea ne cânta și noi dansam. Eram șapte. Byron, Emerson, Elis, Adriana, Luiz, Eden, Caio. Eu eram sora mijlocie. Cel mai rău este să fii sora mijlocie. Dar te descurci mai bine când ești la mijloc. Frații și surorile tale îți sunt paravan. Întotdeauna era muzică la noi în casă. Mama nu știa să cânte la niciun instrument, dar cânta frumos din gură și radioul era în permanență deschis. Am crescut pe muzica tuturor clasicilor. I-am luat cu mine. Pe vremea când lucram la suprafață, obișnuiam să-i ascult în cască. Lucas este singurul care îmi moștenește dragostea pentru muzică. Păcat că nu are voce.

Adriana Arena de Corta. Pe mama o chema Maria Cecilia Arena. Lucra în domeniul sanitar, la o instituție caritabilă catolică. Se ocupa de copii și se declara împotriva contracepției. Nu sunt dreaptă cu ea. A lucrat în Vila Canoas; când a ieșit la pensie a sărbătorit-o toată *favela*[1]. Tata și-a ars mâna într-o zi când suda caroseria unei mașini. S-a dus la mama să i-o panseze și s-a pomenit sudat de ea. Era o femeie masivă, cu mișcări lente; cam țeapănă în zona șoldurilor și, după nașterea lui Eden, a renunțat să mai muncească și doar rareori părăsea apartamentul. Nu ne putea stăpâni pe toți, așa că țipa. Avea o voce tunătoare, care îl găsea mereu pe cel căruia îi era adresată dojana. Dar era atât de bună! Tata o adora. Avea circulația proastă și inima bolnavă. Oare de ce aceia care lucrează în domeniul sănătății sunt mereu cel mai puțin sănătoși?

Și acum îmi este dor de ea. Dintre toți, la ea mă gândesc cel mai mult.

Adriana Mão de Ferro Arena de Corta. Mão de Ferro. Mână de fier. Ce nume, nu? Toți eram Mâini de Fier, așa cum erau și tata, și toți unchii noștri. Aceasta a fost porecla bunicului meu, Diogo, din Belo Horizonte. A murit înainte de nașterea mea. A lucrat în minele de fier de la paisprezece ani și până când l-au concediat, pentru că era un pericol atât pentru el însuși, cât și pentru ceilalți. Zece milioane de tone a întors cu lopata. Eu l-am

[1] Mahala – în portugheză în original (n. tr.).

depășit. Dacă este cineva care să merite cu adevărat numele de Mână de Fier, atunci eu sunt aia. Minerit și metal. Tata era vânzător de mașini. A învățat să dezmembreze și să refacă o mașină încă dinainte de a învăța să o conducă. A venit la Rio atunci când criza economică a lovit Minas Gerais[1] și a găsit de lucru într-un atelier ilegal de asamblat mașini din părți disparate – iei două rable fără valoare, tai partea din față a uneia și partea din spate a celeilalte și le sudezi. Așa obții o mașină nouă! Nu i-a plăcut acolo – tata era un om foarte cinstit. Striga la televizor de fiecare dată când se dădeau știri despre corupție sau mită. În Brazilia striga mai tot timpul. Mita aia dată pentru construirea stadionului olimpic! Clasa muncitoare nu-și permite să circule cu autobuzul! Apoi a ajuns vânzător de mașini la mâna a doua – deși nu-mi dau seama dacă afacerea asta era mai legală decât prima. Însă a reușit destul de repede să aibă propriul lui magazin și după aia a riscat și a cumpărat o franciză Mercedes. A fost cea mai bună decizie din viața lui – după aceea de a se căsători cu *Mãe*. Se pare că tatăl meu avea un fler deosebit pentru afaceri. Ne-a mutat în Barra de Tijuca. Of! Niciodată nu mai văzusem ceva asemănător! Un etaj întreg al unui bloc de locuit, doar pentru noi. Trebuia să împart camera doar cu o singură soră! Și dacă ne aplecam peste pervazul ferestrei și ne suceam gâtul într-o parte, puteam vedea marea dincolo de celelalte blocuri!

Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta. Maria din Ceruri. Stăpâna Bolților Înstelate. Mama a lucrat la Abrigo Cristo Redentor[2] și ne-a trimis pe toți la biserică și ne-a pus să învățăm catehismul, dar era departe de a fi o bună catolică. Când ne îmbolnăveam, obișnuia să aprindă o lumânare și să ne pună o cruciuliță sfințită sub pernă, dar, de asemenea, ne cumpăra ierburi și iconițe de la Mãe-do-Santo[3]. Asigurare dublă, își explica ea gestul. Cu cât se ocupau mai multe zeități de noi, cu atât mai bine.

---

[1] Minas Gerais – unul dintre statele Republicii Federative Brazilia (n. tr.).

[2] Adăpostul Hristos Mântuitorul – în portugheză în original (n. tr.).

[3] Preoteasă *Umbanda* (n. tr.).

Astfel am crescut la intersecţia acestor două lumi invizibile: lumea cu sfinţi şi lumea cu *orixas*. Numele meu este numele unei sfinte catolice, care era şi Yemanja. Mi-aduc aminte că de Anul Nou mama ne ducea pe plaja din Barra. Era singura perioadă din an când avea curaj să meargă la plajă. O înspăimânta oceanul. În săptămâna de după Crăciun, ne coseam costumele – din materiale albastre şi albe, culorile sfinte. Din sârmă şi ciorapi vechi *Mãe* ne făcea nişte podoabe absolut fantastice pe care să ni le punem pe cap. *Pai* le vopsea în atelierul lui. Pentru mine aşa miroase Anul Nou – a vopsea de maşină. *Mãe* se îmbrăca în alb şi toată lumea o saluta respectuos pe drumul spre plajă. Cât de mândră mă simţeam – parcă era o corabie mare şi frumoasă. Milioane de turişti se duceau la Rio de Revelion, dar nici la Barra nu era rău. Acesta era festivalul nostru. Toţi îşi atârnau frunze de palmier de balcoane. Maşinile se plimbau încoace şi încolo pe Avenida Sernambetida şi din ele se auzea muzică dată la maximum. Atât de mulţi oameni hoinăreau pe străzi, că maşinile mergeau foarte încet şi nu-i puneau în pericol nici pe copiii foarte mici. Mai erau şi DJ şi munţi de mâncare. Toate lucrurile pe care le iubea Yemanja. Iarbă. Flori. Flori albe, bărcuţe din hârtie, lumânări. Mergeam până la marginea apei, ca să ne ude oceanul degetele de la picioare. Chiar şi *Mãe* intra în valuri până la glezne. Aveam flori în păr şi lumânări în mâini. Aşteptam clipa când creştetul Lunii se ridică peste ocean. Şi uite-l – subţire cât tai dintr-o unghie. Parcă Luna sângera peste orizont. Uriaşă. Atât de uriaşă. Şi atunci mi se modifica percepţia şi vedeam că nu se ridică peste marginea lumii, ci că se formează din apă. Oceanul fierbea şi se spărgea de ţărm şi crestele albe ale valurilor se uneau cu Luna. Nu mai puteam să vorbesc. Niciunul dintre noi nu mai putea. Rămâneam încremeniţi acolo, mii de oameni. Un tiv alb şi albastru pe hotarul Braziliei. Şi apoi Luna se ridica, plină şi clară; şi un fir de argint ajungea până la mine peste apă. Cărarea Yemanjei. Drumul pe care a venit Doamna în lumea noastră. Şi-mi aduc aminte că îmi spuneam că drumurile au două sensuri. Deci şi au aş putea merge pe cărarea aia până la Lună. Apoi ne aruncam florile în apă şi valurile le duceau în larg.

Le urmau lumânările şi bărcuţele din hârtie. Cele mai multe se duceau la fund, dar rămâneau câteva care pluteau pe cărarea Lunii spre Yemanja. Nu am uitat niciodată cum se legănau şi se săltau bărcuţele acelea pe drumul argintiu spre Lună.

Mãe nu a crezut niciodată că omul a pus piciorul pe Lună. Aşa ceva era de neconceput. Luna era o persoană, nu un satelit din rocă. Oamenii nu sunt purici să poată călca pe pielea altor oameni. Chiar şi mai târziu, peste ani, tot nu credea. Am dus-o pe plajă, înainte de plecarea mea. La vremea aceea de-abia mai putea să se mişte. Am închiriat o maşină şi am parcurs în ea cei două sute de metri până acolo. *Pai* îşi pierduse afacerea. Nu mai aveam nimic de-a face cu maşinile. Ne păstrasem apartamentul pentru că *Pai* avusese prevederea să achite integral ipoteca. Şi ne înghesuiserăm din nou acolo cu toţii: Byron, Emerson, Elis, Luiz, Eden, Caio. Şi Adriana. Ca nişte păsări întoarse pe aceeaşi cracă.

Mãe se făcuse uriaşă cât Luna, dar toată lumea venită aici de revelion o saluta la fel de respectuos, iar automobilele de pe Avenida claxonau prelung în onoarea ei. Era uriaşă şi divină. Am luat-o de mână şi am condus-o către apă şi am urmărit împreună cum se năştea Luna din ape şi i-am zis: *Curând voi fi şi eu acolo.* A râs şi mi-a spus că nu mă crede; dar apoi mi-a zis: *În cazul ăsta îmi va fi uşor să-ţi fac cu mâna de pe balcon.*

Adriana Maria do Céo Mão de Ferro Arena de Corta. *A Outra. Outrinha.* Cealaltă, cealaltă micuţă. O oarecare. Acesta este ultimul meu nume. Numele care mi-a modelat viaţa în cea mai mare măsură. O oarecare. O mediocră. Nici cea mai frumoasă, nici cea mai inteligentă şi mai comunicativă. Nu mie mi-ar fi dat *vovo* darul de Paşte înaintea celorlalţi. Adriana cea mediocră. Aveam picioare frumoase, dar eram prea scundă, iar nasul şi urechile îmi erau prea mari. Ochii – mici şi înguşti; pielea, prea închisă la culoare. Părinţii mei credeau că-mi fac un bine. Nu voiau să am iluzii. Îmi ziceau: n-ai să fii niciodată vreo frumuseţe, n-ai să fii niciodată vreo zână, vreo norocoasă, aşa că să nu te aştepţi să-ţi cadă lumea la picioare. Va trebui să munceşti din greu pentru tot. Va trebui să-ţi foloseşti toate talentele, toate puterile ca să capeţi

ce obțin restul oamenilor datorită înfățișării și zâmbetelor lor. Mediocra. De cincizeci de ani nu mi-a mai zis nimeni așa. În lumea în care ne aflăm, tu ești singura persoană care cunoaște numele acesta. Și simt cum mi se încleștează fălcile. Strâng din dinți. Doar din cauza acelui nume. Trăiesc de cincizeci de ani în lumea aceasta și tot mă irită numele ăla! Numele ăla!

Așa cum spuneam, m-am născut fără grație și fără farmec. Așa cum spuneam, aveam nasul prea mare și pielea prea închisă la culoare. Și mi-am jurat că voi deveni o femeie remarcabilă. Că voi deveni o persoană care va face orice, care va cuteza orice. La școală eram prima care ridica mâna. Eram fata care nu tăcea când începeau să vorbească băieții. Am fost eleva care a intrat în calculatorul școlii și a schimbat rezultatele de la examen. Toată lumea a crezut că a făcut-o un băiat. I-am cerut lui Baby Norton, vedeta de fotbal în sală și adorat de toate fetele, să-mi bage mâna pe sub fustă. Și a făcut-o, șocând astfel pe toată lumea. Nu am mai fost aleasă în echipă de atunci. Fie! Mi-am ales un sport numai pentru mine: jiu-jitsu brazilian. Mama nu era deloc de acord. *Pai* era înnebunit după Artele Marțiale Mixte și le urmărea la televizor ori de câte ori avea ocazia. Așa că mi-a găsit un dojo. Eram mică de înălțime, șmecheră, jucam murdar și puteam să pun la pământ băieți de două ori mai mari decât mine. La vremea aceea eram în liceu. O, și ce dezmățată eram! Pe mine mă plăceau cel mai mult băieții pentru că știau că mă pretez la orice. Așa și era, însă nu făceam chiar tot ce își imaginau fetele drăgălașe care rămâneau cu buzele umflate. Îmi ajungea să se vorbească așa despre mine. Fetele drăgălașe m-au exclus din bisericuțele lor și nu m-au mai invitat la petreceri. Pagubă-n ciuperci! Au pus la cale planuri prin care să mă umilească, dar toate tertipurile lor au fost de doi bani. Au scris lucruri rele despre mine pe Facebook; le-am piratat calculatoarele și le-am plătit înzecit. Mă pricepeam la asta mai bine decât toate la un loc. Și n-au îndrăznit să mă agreseze fizic sau să arunce cu acid de baterie în mine: eram iute și eram dură

și le-aș fi putut face bucăți ca pe niște păpușele Barbie. Perioada liceului a fost un adevărat război. Dar nu este pretutindeni așa?

Să nu uit, băieții erau în regulă. Voiau sex anal, dar asta-i ce vor mereu băieții. Le-o sugeam o dată și se declarau satisfăcuți. Se temeau de mine la fel de mult cât se temeau fetele.

Nu ți se pare scandalos? La vârsta mea să mai vorbesc despre sex anal și oral.

Papai a sărit în sus de bucurie când a auzit că vreau să studiez ingineria. Ingineria extractivă: pentru că eram o adevărată urmașă a bunicului meu care trudise în minele din Minas Gerais. O adevărată Mână de Fier. Mama s-a oripilat în zece feluri la auzul veștii. Ingineria era o muncă de bărbat. Însemna că nu mă voi mărita niciodată. Că nu voi avea copii. Că o să mănânc cu mâinile și o să am mizerie sub unghii și niciun bărbat nu se va uita la mine. Unde mai pui că urma să locuiesc în São Paulo. Orașul ăla absolut îngrozitor.

Eu m-am îndrăgostit de São Paulo. De urâțenia lui înspăimântătoare. De caracterul lui anonim. De banalitatea lui. De străzile nesfârșite, străjuite de zgârie-nori. Îl iubeam pentru că nu făcea compromisuri. În comparație cu Luna, São Paulo este întruchiparea frumuseții. Pentru că pe Lună nu există frumusețe. São Paulo semăna cu mine; hâd, dar plesnind de energie, idei, furie și cinism.

Mi-am făcut un grup de prieteni. Mai ales bărbați – pentru că era încă neobișnuit pentru o femeie să studieze ingineria extractivă, plus că știam cum funcționează sexul masculin. Bărbații erau simpli și deschiși. Dar am descoperit că pot fi prietenă și cu fetele. Am descoperit prin ce anume diferă prietenia femeilor de cea a bărbaților. Am descoperit că îmi plăceau fetele. Și am mai descoperit că eram în stare să țin la ele. Eram o oportunistă la modul flagrant. O șmecheră. Mă gândesc la tânăra aceea, la curajul și la impertinența ei și îmi este tare dor de ea. Nu rata nicio ocazie. De-abia mă mutasem în campus când mi-am pictat tot corpul în culorile steagului național – de la cap și până la unghiile de la picioare – și m-am plimbat cu bicicleta pe străzile din São Paulo chiar așa cum eram: goală pușcă și vopsită. Toată lumea s-a uitat

la mine, nu m-a văzut nimeni. Eram despuiată și invizibilă. Și tare mult mi-a plăcut. Of, ce corp aveam pe vremea aia! Câte aș fi putut face cu el!

Acum vreau să-ți povestesc despre Lyoto. Este un nume din vechime. Uneori uit că sunt cuvinte și nume din lumea de demult pe care generațiile tinere nu le cunosc. Comparații cu animale care îi fac pe nepoții mei să se încrunte când le aud. Luna n-a văzut niciodată vreo vacă sau vreun porc; nici măcar n-a auzit vreodată cotcodăcit de găină.

Lyoto. Nu-mi mai aduc aminte cum arăta, dar îmi amintesc vocea lui. Avea un accent din sud – era originar din Curtiba. Cred că el a fost prima mea dragoste. Da, zâmbești. Nu am flirtat cu el, nu l-am tachinat, nu am încercat să-l seduc, nu am jucat jocuri sexuale cu el, așa că trebuie să fi fost dragoste. Făcea parte din echipa de jiu-jitsu, așa l-am cunoscut. Sporturile de echipă se caracterizează prin sex, mult sex și numai sex: toată lumea face tot timpul doar asta. Eram la o competiție – eu făceam parte din echipa feminină, categoria ușoară, centura mov. El era la categoria grea, centura neagră. Îmi aduc aminte categoria și culoarea centurii, însă nu și chipul lui.

Papai împrumuta cel mai ostentativ Mercedes din showroom și venea cu el la competiții. Drumul era lung, dar lui îi făcea plăcere. După aceea, mă plimba prin Jardins[1] și mă ducea să cinăm la un restaurant de lux. Ori de câte ori coboram din mașina aia uriașă mă simțeam milionară.

Însă o dată nu m-am urcat în Mercedes ca să mă plimb cu el. Am vrut să merg cu Lyoto la bere și apoi la o petrecere. Îmi amintesc expresia de mâhnire așternută pe chipul lui *Papai* când i-am spus că nu mă plimb cu el pe Rua Barão de Campanema. Cred că și el se simțea ca un milionar atunci când se plimba cu mine. A continuat să vină la competiții până când m-am dus la Ouro Preto pentru cursurile postuniversitare. Era prea departe ca să mai poată

[1] Jardins – cartier de lux din São Paulo (n. tr.).

veni cu maşina şi deja eu începusem să-mi pierd interesul pentru jiu-jitsu. Mă cam săturasem să mă rostogolesc pe o saltea, an după an, ca să obţin ba un dan, ba o centură.

Lyoto era mort de doi ani. Fusesem iubiţi mai mult de un an. Nu am fost de faţă atunci când a fost împuşcat în Praça da Sé. Îmi făceam o lucrare semestrială atunci când am primit vestea. Nu m-a interesat niciodată politica. Eu eram inginer, el era student la literatură. Activist. Eu eram doar o capitalistă de rând, nu luasem niciodată poziţie pentru că niciodată nu mă gândisem la politică, îmi spunea el. Eu eram pragmatică. El teoretiza. Niciodată nu mă puteam contrazice cu el pentru că se gândise la toate; argumentele lui veneau unul după altul, aidoma unei armate coloniale. Când cădeau cei din prima linie, înaintau cei din spate, trăgând în toate direcţiile. Ordinea mondială era putredă. Bolnavă de inechitate socială, rasism, discriminare sexuală, inegalitate şi misoginism. Mie mi se părea că aceasta era situaţia normală din Brazilia. Dar chiar şi eu vedeam că pe deasupra campusului treceau tot mai multe elicoptere zilnic: limuzinele celor hiperbogaţi, ale celor care locuiau în turnuri şi nu puneau niciodată piciorul pe pământ. Schimbările au căzut peste noi ca nişte micrometeoriţi, cu impact în sute de locuri. Biletele de autobuz şi de metrou s-au scumpit din nou. Prietenii mei îşi puneau dispozitive de urmărire la biciclete pentru că furtul de biciclete era în creştere deoarece crescuse preţul biletelor pentru transport. Proprietarii de magazine îşi cumpărau obloane pentru că din ce în ce mai mulţi oameni începuseră să doarmă pe pragul lor. Pe străzi se instalau din ce în ce mai multe camere de supraveghere tocmai din cauza oamenilor care dormeau sub cerul liber. Apăruseră şi drone de observaţie. În São Paulo! Sigur, poate că prezenţa lor ar fi fost normală în vreun stat european sau în zona Golfului, dar nu erau deloc caracteristice Braziliei. Acolo unde sunt drone, este şi poliţie. Unde este poliţie se întâmplă inevitabil violenţe. Şi din zi în zi preţul pâinii creştea. Şi creştea, şi tot creştea. Dacă există un motiv cert care să-i scoată pe oameni în stradă, atunci acela este preţul pâinii.

Lyoto era dedicat cauzei. S-a dus în Praça da Sé, a făcut pancarte și a ocupat piața. Credea că mie nu îmi pasă. Dar îmi păsa, însă nu și de soarta oamenilor pe care nu îi cunoșteam. Nu îmi păsa de companiile alea chinezești care cumpărau provincii întregi și-i goneau de acolo pe localnici. Nu-mi păsa de refugiați, pe care îi priveau cu dispreț până și *favelados*[1]. Îmi păsa doar de ceea ce cunoșteam. Familia mea, prietenii mei, familia pe care urma să o am într-o bună zi. Pe locul întâi venea familia. Întotdeauna familia.

Îmi era teamă pentru el. Mă uitam pe YouTube. Vedeam cum se întețesc protestele. De la strigăte la pietre, de la pietre la cocktailuri Molotov. Iar poliția riposta de fiecare dată: mai întâi cu scuturi, apoi cu gaze lacrimogene, apoi cu gloanțe. I-am spus că nu-mi place să-l știu acolo. I-am spus că l-ar putea aresta, că ar putea intra la închisoare și ar avea cazier și nu ar mai putea niciodată să ia vreun credit sau să-și găsească o slujbă corespunzătoare. I-am spus că îi pasă mai mult de străini decât de oamenii care țin la el. Că îi pasă mai mult de străini decât îi pasă de mine. Ne-am despărțit pentru o vreme. Dar încă mai făceam sex. Nimeni nu se desparte de tot.

La început nu am înțeles ce s-a întâmplat. Am primit brusc zece mesaje în același timp. Prăpăd! Poliția trage. Oameni morți. Se trage. Lyoto rănit, Lyoto bine, Lyoto împușcat. Mesajele se înghesuiau. Am văzut niște secvențe filmate de un participant la proteste: cineva era târât înăuntrul unui magazin. Apoi sirenele ambulanțelor. Filmarea era proastă, neclară; omului cu camera îi tremurau puternic mâinile. Din depărtare s-au auzit focuri de armă. Ai auzit vreodată focuri de armă? Probabil că nu. Pe Lună nu sunt arme de foc. Scot un zgomot mic, meschin. Eram bombardată cu tot felul de informații, dar nu puteam să discern adevărul. Am încercat să-l sun. Nu avea semnal. Apoi zvonurile au început să se închege. Lyoto fusese împușcat. Și dus la spital. La care spital? Îți poți imagina cât de neputincioasă mă simțeam? I-am sunat pe

[1] Locuitori ai mahalalelor – în portugheză în original (n. tr.).

toți cunoscuții lui Lyoto, pe toți cunoscuții prietenilor lui activiști. Era la Spitalul Sírio- Libanês. Am furat o bicicletă. În câteva secunde i-am dezactivat dispozitivul de urmărire. Am pedalat ca o nebună prin traficul din São Paulo. N-au vrut să mă lase să-l văd. M-am dus în sala de așteptare – locul era împânzit cu polițiști și echipe de televiziune. Nu am spus nimic și m-am așezat în spate. Mai întâi m-ar fi luat la întrebări polițiștii și apoi reporterii. Am ascultat și am ascultat, dar nimeni nu vorbea despre starea lui. Apoi au venit și ai lui. Nu-i văzusem niciodată, nici nu știam că are familie. Dar mi-am dat imediat seama cine erau. Am așteptat și am tot așteptat. Am tras cu urechea. Apoi a venit vestea că a murit în camera de urgențe. Părinții lui au fost devastați. Personalul spitalului i-a ferit de polițiști. Cameramanii de la televiziuni au reușit să-i filmeze. Nu mai era nimic de făcut. Nu mai aveau pe cine să ia acasă. Moartea nu mai dă nimic înapoi. M-am strecurat afară și am plecat pe bicicleta furată.

Lyoto a murit. Plus alți cinci. Nu a fost primul mort în confruntările cu poliția, așa că nimeni nu i-a reținut numele. Nimeni nu i l-a scris cu vopsea pe ziduri și pe autobuze: Să nu-l uităm pe Lyoto Matsushita. Nimeni nu-și amintește cum îl chema pe al doilea om care a pus piciorul pe Lună. Mi-aduc aminte că eram în șoc; paralizată, îngrozită, dar furia era emoția cea mai puternică pe care o simțeam. Eram furioasă pe el pentru că îi păsase atât de puțin de mine și se pusese în pericol de moarte. Eram furioasă pe el pentru că murise într-un fel atât de stupid. Îmi amintesc furia, dar nu și presiunea din spatele ochilor, senzația că mor iar și iar pe dinăuntru. Sunt bătrână. A trecut o eternitate de când eram sudentă la Universitatea din São Paulo. Oare furia are și ea viață biologică?

Mă întreb ce ar crede despre mine Lyoto, dacă ar mai trăi? Sunt bogată și sunt puternică. Cu un singur cuvânt pot să sting toate luminile de pe Pământ și să arunc planeta în beznă și iarnă. Nu mai sunt nici măcar unu la sută din tânăra de atunci. Și fac parte din cei 0,1% care au părăsit Pământul.

După o săptămână, lumea uitase de Lyoto Matsushita, cel de-al doilea martir. Pentru că au început noi revolte, au murit alți

oameni. Guvernul a făcut promisiuni și le-a încălcat pe toate. După aceea a venit prima dintr-o serie de crahuri, fiecare din acestea dând câte o lovitură puternică economiei, până în punctul când a fost iremediabil distrusă.

Nu am știut la vremea respectivă că Lyoto a fost una dintre primele victime ale războiului dintre clasele sociale ale Braziliei. Războiul cel mare; războiul decisiv – cel care a dus la dispariția clasei de mijloc. Într-un capitalism financiar, economia nu mai avea nevoie de muncitori, iar automatizarea distrugea clasa de mijloc. Dacă un robot îți putea face treaba suficient de bine și cu costuri mai mici, atunci robotul căpăta slujba ta. Mașinile te forțau să intri în competiție cu ele. Mașinile îți ofereau chiar și argumentele pe care să le folosești atunci când intrai în competiție cu ele și cu ceilalți de teapa ta. Dacă erai mai ieftin decât o mașină, atunci aveai ce pune pe masă. Dar nu prea mult. Întotdeauna ne-am imaginat că apocalipsa roboților va fi cu flote de drone ucigașe și arme de dimensiunile unor blocuri de locuit și terminatori cu ochi roșii. Banking online; taxiuri fără șofer; sistem automat de triere a bolnavilor în spitale. Unul după celălalt, am fost înlocuiți de softuri.

Și iată-mă aici, în societatea cea mai dependentă de sisteme automatizate din câte a cunoscut vreodată omenirea. M-am îmbogățit. Am creat o dinastie folosindu-mă exact de aceiași roboți care au pauperizat Pământul.

Tatăl meu nu-și mai amintea de aselenizarea nord-americanilor, pentru că era prea mic la vremea respectivă; dar mi-a spus că bătrânul Mão de Ferro a văzut-o. Bunicul era într-un bar din Belo Horizonte. Mão de Ferro era să se ia de gât cu proprietarul cârciumii, pe care îl acuza că schimbase programul televizorului în favoarea unui meci de fotbal. Îi cerea să-l lase să urmărească aselenizarea. Este istorie, spunea el. Nu vom mai apuca să vedem ceva atât de important. E o făcătură! i-au strigat ceilalți clienți ai barului. Tot ce vezi a fost filmat pe un platou de la Hollywood. Dar el a stat în fața ecranului, cu ochii la imaginile alb-negru, înfruntând pe

oricine ar fi vrut să mute înapoi la fotbal. Eu îmi aduc aminte de roboţii duşi de familia Mackenzie pe Lună. Eram tot într-un bar, împreună cu grupul meu de studiu. Mă întorsesem acasă, în Minas Gerias şi îmi făceam cursurile postuniversitare la DEMIN, Institutul de Mine. Eram o ciudăţenie în Ouro Preto. Ba nu: eram unică. Eram singura femeie. Bărbaţii se purtau exagerat de politicos şi de amabil cu mine. Nu voiam să fiu exclusă, aşa că am mers cu ei la bere în barul ăla. Proprietarul tot schimba canalele sportive ale televizorului şi, la un moment dat, a oprit pe ştiri. Şi am văzut Luna, am văzut maşini, am văzut urme de roţi. Am strigat la el – hei, hei, hei, lasă-l aici. Doar eu m-am uitat, doar eu am văzut istoria petrecându-se chiar sub ochii mei. Corporaţia Minieră Mackenzie din Australia trimisese roboţi pe Lună ca să facă prospecţiuni pentru metale rare, necesare în industria IT. Voi de ce nu vă uitaţi? am vrut eu să le strig celor din grupul meu. Voi de ce nu vedeţi ce văd eu? Şi mai ziceţi că sunteţi ingineri? Mă uitam la televizor şi am simţit ceva ca o lumină în minte. Mi s-a tăiat respiraţia şi aveam senzaţia că inima îmi bate din doi în trei. Simţeam că imposibilul a devenit nu numai posibil, ci şi realizabil. Şi că eu am să-l realizez. Apoi au trecut la prezentarea altor ştiri – pentru că nimeni nu era interesat de spaţiu şi de ştiinţă. Ştirile cu audienţă erau acelea despre viaţa modelelor şi a starurilor de telenovele. Am ieşit din bar, m-am dus în grădina de vară, m-am aşezat pe zid, sub copacii plini de praf, şi m-am uitat la cerul nopţii. Am văzut Luna. Şi mi-am spus: acolo sunt multe lucruri care îmi pot aduce bani.

A venit tata în vizită. Cu autobuzul a venit. Şi am ştiut imediat că aduce veşti proaste. Ouro Preto era departe, dar tatei i-ar fi plăcut să vină cu maşina. Pierduse magazinul. Nimeni nu mai cumpăra Mercedesuri de lux, nici măcar în Barra. Dar fusese prevăzător: achitase integral apartamentul şi îmi plătise studiile. Eram în siguranţă, cu condiţia să încep să lucrez în doi ani şi să nu-mi umplu săptămânal frigiderul cu bere. Însă afacerea lui dăduse faliment şi, la vârsta pe care o avea, nu mai putea spera să se recalifice pentru o mai bună integrare în economia automatizată. De

o altă slujbă nici nu putea fi vorba. Era mâhnit, dar mândru – făcuse tot ce depinsese de el. Pieţele l-au învins.

Apoi a apărut Doamna Tuberculoză şi i-a dat planurile peste cap. Caio, mezinul. Caizinho: prâslea al nostru, aşa îi ziceam. Nu a plecat niciodată de acasă şi parcă rămăsese încremenit la vârsta de treisprezece ani. Când s-au pierdut slujbele şi s-au distrus căsniciile, iar familiile au făcut implozie, s-au mutat înapoi toţi cei şapte copilaşi ai lui *Mamãe* Corta. Toţi, cu excepţia mea. Cea care urmase drumul învăţăturii. Şi apoi, din autobuz, de la biserică sau de la şcoală, Caio a inhalat bacilul tuberculozei rezistente la tratament. La vremea respectivă, se cunoşteau trei tipuri de tuberculoză. Cu rezistenţă redusă la medicamente, cu rezistenţă extinsă la medicamente şi cu rezistenţă totală la medicamente. Acestui din urmă tip noi îi ziceam Doamna Albă şi ea îşi făcuse sălaş în plămânii lui Caio.

Mamãe a transformat în sanatoriu una dintre camere; a sigilat-o cu plastic. *Papai* a construit un aparat de aer condiţionat. Nu aveau bani de spital, nu aveau bani de medicamente. Aşa că au cumpărat tratamente experimentale de pe piaţa neagră – bacteriofagi experimentali ruseşti, compuşi generici. M-am întors acasă. M-am uitat la Caio prin folia din plastic. Era riscant să intru în cameră. Printre foliile groase îi strecura *Mãe* mâncarea aşezată pe tăvi furate de fraţii mei de la McDonalds. Caio arunca resturile în saci dubli. L-am văzut cum arăta. L-am văzut pe *Pai* obosit până în măduva oaselor. Am auzit-o pe *Mãe* vorbind cu sfinţii şi cu *orixas.* Am văzut cum fraţii şi surorile mele şi copiii lor încercau să facă rost de un ban pe unde apucau: colectau fiare vechi, le vindeau, organizau lupte ilegale între animale. Caio avea să moară, dar nu-mi puteam învinui familia pentru că economisea fiecare *centavo* în speranţa că l-ar putea salva. Nu-şi mai puteau permite să-mi plătească cursurile postuniversitare. Dar am găsit o metodă prin care să le pot termina. La câteva săptămâni după aselenizarea Mackenzie, în gazetele şi pe site-urile de specialitate au început să apară oferte de muncă.

Aşa că am făcut cerere pentru un job pe Lună.

Conducătorul meu de licență m-a ajutat să fac o cerere de credit. Lucrarea mea despre distilarea solară a elementelor rare din regolitul selenar m-a ajutat să fiu considerată drept o persoană valoroasă pentru procesul de dezvoltare selenară. Am încheiat un contract cu Mackenzie Metals. Mi s-a aprobat cererea, am primit creditul.

În weekendul acela m-am dus acasă. Acum îmi permiteam biletul de avion. Am ajuns în Barra și am văzut iarba crescută printre dalele aleilor create de arhitectul Niemeyer. Buruienile prinseseră rădăcini pe acoperișuri și pervazurile goale. Pe Avenida Serenambetida erau dughene și cutii de carton în care dormeau oamenii și în fiecare intersecție erau o mulțime de cisterne cu apă și panouri solare. Stadionul de fotbal din parcul olimpic avea scaunele smulse și acoperișul pe jumătate dărâmat în urma ultimei furtuni. Orașul se năruia. Planeta se năruia.

Apartamentul nostru era înțesat de oameni, dar am primit propria-mi cameră. Caio stătea tot în peștera lui din plastic. Acum era conectat la un tub de oxigen. Caio și cu mine aveam camerele noastre: prințul aflat în pragul morții și prințesa revenită acasă. Televizorul era în permanență deschis; în permanență oamenii veneau și plecau: soți și soții, parteneri și rudele acestora, neamuri care nu ne erau neamuri. Și *Mamãe* a mea atât de mare se făcuse, că de-abia se mai ținea pe picioare, însă tot îi dirija pe toți cu strigătele ei. În noaptea aceea am ieșit pe balcon și m-am uitat la Lună. Yemanja, zeița mea: numai că nu se forma din ocean; era departe de lume și lumea se întorcea spre ea. Lumea se întorcea și mă aducea sub privirile ei și toată apa din ocean era atrasă de ea. Cu tot cu mine. Da, cu tot cu mine.

Mi-a plăcut perioada de pregătire pentru Lună. Am alergat, am înotat, am ridicat greutăți. Eram slabă, hotărâtă și într-o formă foarte, foarte bună. Îmi adoram mușchii. Cred că mă iubeam tare mult. Nu mai eram doar Mână de Fier. Devenisem Femeia de Fier.

Centrul de pregătire din America de Sud se afla în Guyana, lângă rampa de lansare a Agenției Spațiale Europene. În timp ce alergam pe afară, auzeam mugetele motoarelor de la vehiculele de transfer

orbital. Atât de cumplite și de puternice erau, că asurzeam o vreme. Atât de cumplite și de puternice erau ,că mă zguduiau până în măduva oaselor. Zguduiau și Pământul, și Cerul. Apoi vedeam dâra de condens, urcând spre înalt și apoi curbându-se. Și vedeam nava spațială în capătul ei, ca un ac mic și negru. Urca, îndepărtându-se de lumea noastră. Îmi venea să plâng. De fiecare dată.

Când te pregătești pentru Lună, de fapt nu te pregătești pentru Lună. Te pregătești doar pentru lansare. Luna nu avea nevoie de corpul meu fantastic. Pentru că Luna mi-l va măcina treptat. Luna mă va transforma și mă va face aidoma ei.

Nu eram chiar singura femeie de acolo. Unitatea de la Korou era la fel ca facultatea mea, dar după ce s-a îndopat cu steroizi. Mi-am dat seama că Luna nu era un loc sigur. Cunoștea o mie de metode prin care să te omoare dacă erai prost, imprudent, leneș. Însă adevăratul pericol îl constituiau oamenii din jurul tău. Luna nu era o lume, ci un submarin. Iar în afara lui nu era decât moarte. Urma să fiu închisă înăuntru cu oamenii aceia. Și acolo nu existau legi, nu exista justiție: nu exista decât management. Luna era ultima frontieră și după ea nu mai era nimic. Nu mai aveai unde să fugi.

Trei luni a durat pregătirea. Simularea în centrifugă, antrenamente de cădere liberă – dintr-un A319 antic, care zbura peste Atlanticul de Sud, iar eu vomitam la fiecare picaj. Și pregătirea organismului în costume – uriașe, țepene și incomode, spre deosebire de aceste *sasuits* pe care le avem acum. Dar m-am descurcat de minune. Aptitudinile mele motorii erau excepționale. Ne-am pregătit pentru mediu cu presiune scăzută, pentru un mediu cu presiune zero. Ne-am perfecționat în robotică și în printarea 3D. În doar trei luni! Nici trei ani nu ar fi fost de ajuns. Trei vieți de om.

Când mai aveam trei săptămâni până la lansare, m-am dus acasă să-mi iau rămas-bun. Tata mi-a organizat o petrecere pe acoperișul blocului. Mereu profita de orice ocazie să dea o *churrasceria*[1]. Toată lumea mi-a spus că arăt splendid. Petrecerea a fost

[1] Petrecere cu grătar – în portugheză în original (n. tr.).

minunată: veselie condimentată cu melancolie. Ca un priveghi. Știau toți că nu mă voi mai întoarce niciodată.

Caio a murit cu trei zile înainte de lansare. Și primul gând care mi-a trecut prin minte la aflarea veștii nu a fost unul de regret sau durere. M-am gândit: de ce n-ai mai putut să aștepți? O săptămână, cinci zile chiar? De ce a trebuit să mă încarci cu sentimentele astea, când tot ce simt eu acum trebuie să fie dedicat Lunii și stelei care se vede pe cerul zorilor, mai mare cu fiecare zi – corpul ceresc care se apropie de Pământ? Și mai trebuie să mă gândesc și la pasărea aia neagră care va ieși pe pistă din hangarul numărul 6.

Prin urmare, la început am simțit doar furie. Iar apoi a venit sentimentul de vină. Am cerut o permisie pe motive personale. Am fost refuzată. Nu puteam să risc să mă contaminez cu ceva atât de aproape de ziua lansării. Orice bacterie ar fi ajuns în spațiile închise ale unității. Luna este o sală enormă și aseptică. Zilnic ni se făceau controale medicale pentru depistarea infecțiilor virale, a paraziților, a insectelor. Pe Lună nu există boli.

L-au incinerat pe Caio în timp ce eu eram dusă la navă în mașina presurizată. Exersasem de zeci de ori îmbarcarea, însă doar în hangar. Iar acum stăteam cu fețele lipite de geamurile întunecate ca să zărim vehiculul de transfer orbital, negru și scânteind în lumina soarelui. Incredibil de puternic era sentimentul forței, al talentului omenesc. Mulți dintre bărbați au izbucnit în lacrimi. Bărbații se emoționează atât de ușor!

Aveam costumele și căștile pe noi și ne-am strâns centurile de siguranță. Nu existau geamuri, ecranele erau toate stinse. Mai făcusem treaba asta de douăzeci de ori înainte, dar mie tot mi-au tremurat degetele când a fost să prind cataramele. Nu eram pregătită. Nimeni nu poate fi pregătit pentru așa ceva. Mă tot gândeam la rezervoarele cu hidrogen din față și din spatele meu, la rezervorul cu oxigen de sub picioarele mele. Eram țeapănă de frică. Apoi mi-am dat seama că există un loc dincolo de teama aceea, dar nu un loc calm și nici frumos, resemnat sau lipsit de apărare, ci un loc ferm și hotărât.

Apoi vehiculul a început să ruleze cu zgomote metalice pe pistă. Cincizeci de ani au trecut de atunci şi eu tot îmi amintesc totul de parcă a fost ieri. Am simţit cum virează, l-am simţit cum se opreşte, apoi s-au aprins motoarele. Dumnezeule! Câtă putere! N-ai simţit niciodată aşa ceva, nici măcar în capsula BALTRAN. Parcă toate organele din tine încep să zbiere. Şi am aflat ce se găsea dincolo de spaimă, dincolo de hotărâre. Excitare. Excitare pură. Niciodată nu mai simţisem atâta senzualitate.

Motoarele s-au oprit brusc. Am simţit un şoc mic: se desprinsese capsula. Eram în cădere liberă. Am simţit cum mi se urcă stomacul în gât şi gustul de fiere mi-a umplut gura. Nu-i doar scârbos să vomiţi în cască. Poţi să te sufoci. Apoi am simţit cum forţa centrifugă îmi trage stomacul şi am ştiut că ne-am cuplat şi suntem puşi pe direcţia staţiei spaţiale. Mi s-a dus tot sângele în picioare. Şi iar senzaţia de cădere liberă.

Apoi o trepidaţie. O zdruncinare puternică, pocnete metalice şi scâncetul servomotoarelor. Am realizat joncţiunea cu staţia spaţială. Ni s-au desfăcut centurile. M-am împins spre ecluza deschisă. Părea mult prea mică, chiar şi pentru o persoană slabă ca mine. Dar am trecut prin ea, am trecut toţi prin ea, toţi douăzeci şi patru.

Am rămas o vreme în ecluză, ţinându-mă strâns de o bară de susţinere, luptându-mă cu greaţa şi privind printr-un hublou micuţ la Pământul uriaş şi albastru. Nu-mi puteam da seama de mişcarea staţiei spaţiale, dar o simţeam. Ajunsesem pe cărarea care ducea la Lună. Eu: Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta.

PATRU

Două sărutări pentru Adriana Corta, câte una pe fiecare obraz. Un dar micuț, împachetat în hârtie japoneză de heliograf, moale ca mătasea.

– Ce este?

Lui Lucas îi place să-i aducă daruri mamei sale atunci când vine în vizită. Este foarte atent cu ea: cel puțin o dată pe săptămână ia tramvaiul spre Boa Vista și se întâlnește cu mama în pavilionul Santa Barbra.

– Deschide-l! spune Lucas Corta.

Vede cum chipul mamei sale se luminează de bucurie în timp ce desface cu grijă ambalajul și simte aroma indiscretă a darului. Îi place la nebunie să controleze emoțiile celorlalți.

– Vai, Lucas, nu trebuia. E mult prea scumpă.

Adriana Corta deschide borcanul micuț și inspiră parfumul robust al cafelei. Lui Lucas i se pare că privirea i-a încremenit undeva, la sute de mii de kilometri și zeci de ani depărtare.

– Îmi pare rău că nu este braziliană.

Cafeaua este mai scumpă decât aurul. Pe Lună aurul este ieftin, apreciat doar pentru frumusețea lui. Cafeaua este mai prețioasă decât alcaloizii și diamorfina. Narcoticele pot fi sintetizate la imprimantă; dar niciodată nu a fost produs pe Lună vreun tip de cafea care să nu

aibă gust de rahat. Lucas nu este amator de cafea – prea amară, în plus, te minte: gustul ei nu seamănă niciodată cu mirosul.

– Am s-o păstrez, spune Adriana.

Închide borcanul și îl lipește de inimă o clipă.

– Este ceva deosebit. Am să o folosesc la o ocazie specială. Mulțumesc, Lucas. Ai luat legătura cu Amanda?

– M-am gândit că de data asta ar fi bine să nu o fac.

Adriana nu comentează, nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Mariajul lui Lucas cu Amanda Sun este de ani buni un subiect tabu.

– Și Lucasinho?

– I-am tăiat fondurile. Cred însă că i-a dat Ariel ceva bani. Murdari. Ce-ți spune chestia asta despre familia noastră?

– Lasă-l să facă ce vrea!

– La un moment dat, băiatul ăsta va trebui să-și asume anumite răspunderi.

– Are șaptesprezece ani. La vârsta lui și eu mă zbenguiam. Are nevoie să-și facă de cap. Nu spun să nu-i tai fondurile – îi va face bine să vadă cum e atunci când trebuie să-și folosească mintea ca să se descurce. Recunosc că a dat dovadă de ceva imaginație când s-a gândit să fugă de aici în costumul ăla de urgență.

– Minte? Nu a fost binecuvântat cu prea multă. Seamănă cu mamă-sa.

– Lucas!

Lucas tresare la auzul tonului de reproș.

– Amanda încă mai face parte din familie. Nu vorbim urât despre rudele noastre. Și nu ai niciun drept să fii supărat pe Ariel. Nici nu și-a ocupat bine locul în organizația Iepurelui Alb și te-ai și apucat să-i periclitezi poziția.

– Am încheiat afacerea cu chinezii. Am învins familia Mackenzie.

– M-am bucurat foarte mult, Lucas. Ai avut o idee bună cu tricourile de handbal. Îți suntem datori. Dar uneori există chestiuni mai importante decât familia.

– Nu pentru mine, *Mamãe*. Niciodată.

– Ești fiul tatălui tău, Lucas. Cu adevărat fiul tatălui tău.

Lucas acceptă complimentul, deşi i se pare amar, aşa cum este cafeaua. Nu şi-a cunoscut niciodată tatăl. Şi-a dorit să fie doar fiul mamei sale.

– *Mamăe*, pot să-ţi spun un secret?

– Bineînţeles.

– Sunt foarte îngrijorat din cauza lui Rafa.

– Îmi pare rău că Rachel l-a dus pe Robson la Crucible. Prea curând după tentativa de asasinat. S-ar putea crede că e vorba despre o conspiraţie.

– Rafa este convins că aşa stau lucrurile.

Adriana strânge din buze şi clatină nemulţumită din cap.

– Haide, Lucas.

– Vede mâna familiei Mackenzie în absolut orice. Mi-a zis-o chiar el. Îl ştii pe Rafa: dragul de Rafa, Rafa cel amuzant, Rafa cel mereu pus pe distracţii. Oare cui i-ar mai putea mărturisi asta într-un moment de neatenţie? Nu vezi că reprezintă un pericol pentru companie?

– Robert Mackenzie va vrea să se răzbune pentru că a pierdut afacerea cu chinezii.

– Sigur că da. Şi noi am face la fel. Numai că Rafa va crede că-i iar vorba de vendeta personală a lui Robert Mackenzie.

– Ce anume doreşti, Lucas?

– Minţi mai limpezi şi mai cumpătate, *Mamăe*. Nimic mai mult.

– Aşa cum este mintea lui Lucas Corta?

– Rafa este *bu-hwaejang*. Şi sunt perfect de acord cu asta. N-aş dori să-i lezez prestigiul. Dar dacă ar delega anumite responsabilităţi?

– Continuă!

– El este imaginea companiei Corta Hélio. Aşa să rămână. Să fie în continuare conducătorul ei formal. Să se ducă în continuare la şedinţe şi la negocieri. Să stea în continuare pe scaunul ăla din capul mesei de consiliu. Însă lasă-l fără puterea de a mai lua decizii pentru companie. Foarte subtil, ca să nu-şi dea seama.

– Ce vrei, Lucas?

– Doar ce este mai bun pentru compania noastră, *Mamăe*. Doar ce este mai bun pentru familie.

Lucas Corta își ia rămas-bun de la mama sa. O sărută de două ori, o dată pe fiecare obraz.

La douăzeci de kilometri de Crucible, avatarul lui Robson Corta-Mackenzie îl trezește pe băiat cu un cântec. Cel mic dă fuga la parbrizul din fața vagonului și își lipește palmele de sticlă. Pentru un copil de doar unsprezece ani, vederea capitalei familiei Mackenzie este mereu la fel de spectaculoasă. Vagonul este o navetă privată aparținând firmei Mackenzie Metals și circulă peste Oceanul Furtunilor pe linia de la est de Ecuator Unu: șase perechi de șine cu lățimea de trei metri; strălucitoare atunci când reflectă lumina de pe Pământ și înconjurând întreaga planetă. Expres rapid, cu plecare din Jinzhong, apare parcă de nicăieri și dispare imediat într-o ceață luminoasă. Pe Rachel o enervează priveliștea din fața navetei. Băiatului îi place la nebunie.

– Uite, un tren din grupa Ghan[1], exclamă Robson atunci când trec foarte aproape de latura unui tren de marfă, lung și masiv, aflat pe linia cu limită de viteză.

Dar îl uită repede pentru că un al doilea soare răsare deasupra orizontului de la est; un punct de lumină, atât de strălucitor, atât de orbitor, că sticla parbrizului se întunecă pentru a proteja ochii pasagerilor. Punctul se dilată, se face o minge care plutește aidoma unui miraj deasupra marginii de lume.

Ajungem la Crucible în cinci minute, anunță avatarurile.

Rachel Corta își protejează ochii. S-a lăsat păcălită de multe ori: punctul acela orbitor va mai țopăi o vreme, iar apoi se va descompune. Iluzia asta optică o impresionează de fiecare dată. Mai întâi lumina acoperă tot parbrizul. Și imediat după aceea naveta ajunge în Crucible.

Crucible ocupă patru șine interioare din Ecuator Unu. Pe cele două șine exterioare circulă două drezine: din oțel învechit, fără

[1]Tren rapid de pasageri din Australia (n. tr.).

levitație magnetică. Modulele atârnă la douăzeci de metri deasupra liniei; sunt pline de geamuri și lumini și aruncă veșnic umbre pe șinele de dedesubt. Deasupra lor se află separatoarele, selectoarele, topitoarele; iar deasupra tuturor, oglinzi parabolice care trimit lumina soarelui în convertoare. Crucible este un tren lung de zece kilometri, care stă pe Ecuator Unu. Trenurile expres, trenurile de marfă, vagoanele de intervenție și reparații trec pe sub el și prin el, ca și cum ar fi un pod colosal. Se deplasează mereu cu aceeași viteză de zece kilometri pe oră și reușește să facă drumul complet pe orbită într-o zi selenară. Deasupra oglinzilor și a cuptoarelor lui, soarele a încremenit la zenit. Membrii familiei Sun au numit spirala din sticlă de pe vârful Muntelui Malapert Turnul Luminii Eterne. Membrii familiei Mackenzie își bat joc de această prețiozitate a lor. Ei trăiesc în lumina cea fără de sfârșit. Se scaldă în lumină, se îmbibă cu lumină, devin mai frumoși prin lumină; lumina îi curăță și îi albește. Născuți într-un loc fără umbre, cei din familia Mackenzie poartă întunericul în sufletele lor.

Vagonul trece pe sub Crucible și intră într-o zonă întunecoasă, luminată doar de reflectoare. Apoi încetinește: trenul și inteligența artificială din Crucible fac schimb de protocoale. Partea aceasta îi place cel mai mult lui Robson. Naveta este apucată de niște dispozitive de prindere, care o ridică de pe șine și o introduc într-un spațiu din rastelul pentru navetele feroviare ale companiei Mackenzie Metals. Trapele se deschid, presiunea se egalizează.

Bine ai venit acasă, Robson Mackenzie.

Junghere de lumină străpung fantele acoperișului; atât de strălucitoare sunt, că dau senzația de consistență. Accesul către centrul Crucible-ului este străjuit de o fortificație de lumină; cioburi din oglinzile prin care soarele se reflectă în topitoare. De mii de ori a mers Rachel pe coridorul acesta și de fiecare dată simte greutatea și căldura miilor de tone de metal topit de deasupra. Pericol, bogăție, protecție. Metalul acesta topit reprezintă unicul scut care apără Crucible de radiațiile vătămătoare. Și oamenii din Crucible sunt permanent conștienți de existența lui deasupra capetelor

lor, ca o plăcuță din oțel într-o țeastă spartă. În echilibru precar. Într-o bună zi s-ar putea să cadă un sistem și atunci se va prăbuși metalul. Dar nu astăzi, nu în zilele ei, nu în viața ei.

Robson o ia la fugă înainte. L-a văzut pe Hadley Mackenzie la ecluza care dă în următorul compartiment. Unchiul lui preferat, mai mare decât el doar cu opt ani. Hadley este fiul patriarhului Robert, născut din căsătoria lui târzie cu Jade Sun. Îi este unchi, dar pare mai degrabă un frate mai mare. Robert Mackenzie nu are decât fii. *Sunt unicul bărbat adevărat de pe Lună*, glumește și acum bătrânul monstru. Iar gluma aceasta a devenit realitate datorită avorturilor selective, intervențiilor în dezvoltarea embrionară, ingineriei cromozomiale. Hadley îl ia pe Robson în brațe și îl aruncă în aer. Băiatul râde și cade înapoi în brațele puternice ale lui Hadley Mackenzie.

– Înseamnă că ai terminat cu brazilianul, spune Hadley, sărutându-și nepoata pe fiecare obraz.

– Cred că nu s-a maturizat încă, zice Rachel Mackenzie.

– Mi-era și groază să mă gândesc că Robo ar putea crește acolo, adaugă Hadley.

Este un bărbat scund, numai mușchi și fibră. Flăcăul curajos și elegant al familiei Mackenzie, cu obrajii acoperiți de pistrui în urma ședințelor de bronzare la solar. Pete peste pete, ca un leopard. Se scarpină aproape încontinuu. A stat prea mult sub lumina puternică a lămpilor cu ultraviolete și are probleme cu necesarul de vitamina D.

– Ăla nu-i un loc în care un copil să învețe să trăiască așa cum se cuvine.

Mesaj de la Robert Mackenzie, anunță Cameny, avatarul lui Rachel. Expresiile de pe fețele lui Hadley și Robson îi dau de înțeles că și ei au primit același comunicat.

„Rachel, scumpa mea, sunt bucuros că l-ai adus cu bine pe Robson acasă. Sunt absolut încântat. Vino pe la mine."

Vocea duioasă și-a păstrat accentul australian și pare cumva ireală. Robert Mackenzie nu a mai vorbit așa de dinainte de nașterea celor care i-au primit mesajul. Imaginea care le-a apărut pe

lentile nu este a lui Robert Mackenzie, ci a avatarului său: Câinele Sălbatic, simbolul oraşului[1] unde se născuse şi unde îşi ţesuse planurile ambiţioase.

– Te duc eu la el, propune Hadley.

Rachel, Robson şi Hadley se urcă într-o capsulă care îi duce spre partea din faţă a Crucible-ului; cam zece kilometri mai departe. Rachel are sentimentul că sistemul de levitaţie magnetică amplifică vibraţia slabă, dar permanentă, a capsulei. Această legănare lentă a Crucible-ului pe şine este bătaia de inimă a căminului ei. Lui Rachel Mackenzie i-a plăcut să citească în copilărie şi astfel a cunoscut multe lumi construite din cuvinte, a navigat pe oceane din apă adevărată, alături de piraţi fioroşi şi aventurieri temerari. În lumea ei cu mări din piatră, doar legănarea aceasta îi poate da senzaţia că se află pe o corabie în larg.

Capsula încetineşte brusc şi intră în staţie. Ecluza se deschide. Rachel simte miros de verde şi de putregai, miros de umezeală şi de clorofilă. Vagonul acesta este o seră uriaşă. La lumina invariabilă a soarelui şi în condiţii de gravitaţie scăzută, ferigile ating înălţimi uluitoare; o arcadă verde din frunze pe pereţii curbaţi ai serei. Lumină filtrată, lumină cu dungi ca de tigru: soarele stă nemişcat, la un milimetru de zenit. Toate ferigile se înclină către el. Dintre ele se aude ciripit de păsări şi se văd sclipiri de penaj colorat. O bufniţă ţipă undeva. Aceasta este grădina paradisului, dar Robson simte nevoia să îşi ia mama de mână. Aici locuieşte Bob Mackenzie.

O potecă şerpuieşte printre iazuri şi râurile cu clipocit molcom.

– Rachel! Draga mea!

Jade Sun-Mackenzie îşi întâmpină nepoata vitregă sărutând-o pe amândoi obrajii. La fel face şi cu Robson. Este o femeie înaltă, cu degete lungi, elegantă şi delicată, aidoma ferigilor din jurul ei. Nu pare să fi îmbătrânit nici măcar o zi de la căsătoria ei cu Robert Mackenzie, petrecută în urmă cu nouăsprezece ani. Însă niciunul dintre copiii lui Robert Mackenzie nu se lasă păcălit de înfăţişarea ei. Este o femeie aprigă, cu o voinţă de fier.

---

[1] Dampier, oraş în vestul Australiei (n. tr.).

– De-abia așteaptă să vă vadă.

Robson își strânge și mai tare mama de mână.

– E într-o dispoziție mizerabilă de când familia Corta ne-a furat afacerea cu chinezii, spune Jade peste umăr.

Îl vede pe Robson ridicând ochii înfricoșați spre mama lui.

– Dar voi veți reuși să-l îmbunați.

Robert Mackenzie îi așteaptă într-un foișor construit din ferigi împletite. Perușii și papagalii fac o larmă infernală. Fluturi-roboți dau leneș din aripile lor confecționate din polimeri irizați.

Se vorbește că funcția îl ține în viață pe Robert Mackenzie. Însă o singură privire îndreptată spre el dezvăluie adevărul: dorința îl face să mai trăiască încă, dorința aceea care îi arde în ochi. Dorința de a avea putere, dorința de a fi stăpân, dorința de a nu renunța la nimic, nici măcar la iluzia aceasta jalnică de viață. Robert Mackenzie privește moartea în ochi și o înspăimântă. Aparatura care îl menține în viață se înalță deasupra capului său ca o coroană, ca un nimb. Drenele pulsează, pompele șuieră și se rotesc, motoarele zumzăie. Pe spatele mâinilor lui, acolo unde acele și canulele au străpuns carnea, sunt o mulțime de hematoame care se vindecă greu. Nu există nimeni care să se poată uita mai mult de o clipă la tubul care îi intră în gât. Nici parfumul ferigilor și nici aroma de proaspăt a apei nu pot masca mirosul greu pe care îl emană. Stomacul lui Rachel se revoltă în fața duhorii de colostomie.

– Scumpa mea!

Rachel se apleacă să sărute obrajii scofâlciți. Robert Mackenzie ar observa orice ezitare sau reacție de scârbă.

– Robson!

Întinde brațele spre copil. Robson face un pas înainte și se lasă cuprins în îmbrățișare. Mumia hidoasă îl sărută pe fiecare obraz. Robert Mackenzie avea patruzeci și opt de ani când a dat Australia de Vest pe Mare Insularum[1] și și-a legat de Lună familia și viitorul. I s-a spus că este prea bătrân ca să zboare până pe Lună. Că nu va

[1] Marea Insulelor – zonă de pe Lună situată la sud de Mare Imbrium (Marea Ploilor) (n. tr.).

reuşi să scape cu viaţă nici măcar din ridicarea pe orbită, nemaipunând la socoteală gravitaţia redusă care îi va roade lent oasele, vasele de sânge şi plămânii, nemaipunând la socoteală lapoviţa constantă de radiaţii. Lasă treaba asta pe seama tinerilor şi a roboţilor. Dar Robert Mackenzie a venit şi a dat o lovitură puternică bogatei societăţi care exista deja aici. Creatura asta, ajutată de aparate să mai trăiască, are tot dreptul să pretindă că este „unicul bărbat adevărat de pe Lună". Are o sută trei ani, este conectat la zece aparate medicale, dar îl alimentează aceeaşi voinţă care i se citeşte în ochii de un albastru spălăcit.

– Eşti un copil bun, Robson, şopteşte Robert Mackenzie în urechea băiatului. Un copil tare bun. Mă bucur că te-ai întors aici, unde îţi este locul, departe de pungaşii ăia din familia Corta.

Îl scutură pe Robson cu mâini pergamentoase.

– Bine ai venit acasă!

Robson se smulge din degetele lui ca nişte gheare.

– Voi avea grijă să nu mi te ia înapoi.

– Soţul meu are o idee, spune Jade Sun.

Stă în picioare în spatele bătrânului, cu o mână pe umărul lui. Mâna aceasta este fină, unghiile sunt date cu lac, şi totuşi Robert Mackenzie pare să se cocoşeze sub greutatea ei.

– Există vreun motiv pentru care Robson nu ar putea să se căsătorească?

Bună, Mami, bună, Kessie. Bună şi vouă, copii, dacă vedeţi asta. N-am mai luat legătura cu voi de ceva vreme. Dar am scuze. Deci: aşa cum am spus în ultima mea corespondenţă, lucrez pentru Dragoni. Pentru Corta Hélio. Compania care extrage heliu-3.

Încă o dată: sunt angajată la Corta Hélio. M-am gândit să repet ca să vă daţi seama ce chestie importantă este. În primul şi în primul rând, înseamnă că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru oxigen sau apă, pentru carbon, sau acces la reţea şi tocmai de asta vă pot trimite mesajul. Nu cred că sunt în stare să vă fac să pricepeţi ce înseamnă să îmi pot permite cele Patru Elemente. E ca şi

cum aș fi câștigat la o loterie, unde premiul cel mare nu este suma de zece milioane de dolari, ci șansa de a putea respira încontinuu.

Nu vă pot povesti prea multe despre felul în care am obținut slujba – este o chestiune de securitate: cei Cinci Dragoni sunt la fel ca familiile mafiote, în permanent conflict. Dar pot să mă laud că mă aflu sub directa supraveghere a lui Carlinhos Corta. Kessie, surioara mea. Ar trebui să emigrezi și tu. Piatra asta-i plină cu tipi sexy.

Fac parte dintr-un detașament de pregătire. Învăț să merg pe suprafața Lunii. Am multe de învățat, nu doar asta. Luna te poate ucide în mii de feluri. Asta-i prima regulă de care trebuie să ții seama și ei i se subordonează toate celelalte reguli. Există anumite procedee de mers, de citit, de făcut semne, de comunicat, de analizare a datelor în interiorul costumului și trebuie să le cunoști pe toate, pentru că, dacă uiți un amănunt cât de mic, te poți trezi prăjită, sau congelată, sau asfixiată, sau plină de radiații. Am petrecut trei zile întregi în praful selenar. Sunt cincisprezece feluri de praf și trebuie să știi proprietățile fizice ale fiecăruia, de la cele de abraziune la cele electrostatice, de adeziune. Exact ca Sherlock Holmes când a învățat cele cincizeci de tipuri de scrum de trabuc, mai țineți minte? Există anumite perioade când se reîncarcă bateriile, anumite perioade când se învață navigația pe Lună – pentru că imigranții de dată recentă (Joe Moonbeam li se spune aici) pot aprecia greșit distanța până la linia orizontului.Și încă nu ne-au dus pe suprafața adevărată a Lunii. Mai sunt și *sasuit*-urile. Știu că trebuie să fie foarte strâmte, dar oare nu mi-au greșit măsura? Am avut nevoie de zece minute ca să-l pun pe mine. Și așa ceva nu trebuie să se întâmple în condiții de depresurizare. Puneți-l anapoda și o să te umpli de vânătăi la cusături. Dar ia aminte, vânătăile s-ar putea să fie cea mai măruntă grijă a ta.

Probabil că v-am speriat de moarte. În cele din urmă, te obișnuiești. Nimeni nu poate trăi într-o stare de groază permanentă. Dar dacă o singură dată nu ești atent și te porți neglijent, ăla ești. Carlinhos zice că se întâmplă cel puțin câte un deces în

fiecare asemenea detaşament de pregătire. Am foarte multă grijă să nu fiu eu aia care moare.

Detaşamentul meu: Oleg, José, Saadia, Thandeka, Patience şi cu mine. Eu sunt singura *norte*. Ceilalţi se uită ciudat la mine. Ştiu că şi-ar dori să mă bârfească, însă singura limbă comună este *globo*, iar eu sunt anglofonă prin naştere. E limpede că nu mă plac. Carlinhos lucrează adesea alături de mine şi asta mă deosebeşte de ceilalţi. Mă face specială. În consecinţă, instructorii cred că sunt un spion din partea familiei Corta, iar colegii mei cred că sunt preferata şefului. Doar Patience nu mă antipatizează prea mult. Este din Botswana, însă, la fel ca noi toţi, a trecut prin universităţi şi corporaţii din toată lumea. Se vede treaba că Jo Moonbeam-ii sunt cei mai educaţi imigranţi din istorie. Patience stă de vorbă cu mine şi ne bem ceaiul împreună. José vrea să mă vadă moartă. Dacă ar putea să mă ucidă chiar el, fără să riste să fie prins, cred că ar face-o fără să stea pe gânduri. Mă întrerupe în permanenţă atunci când vorbesc. Nu-mi dau seama dacă mă urăşte atât de mult din cauză că sunt femeie sau din cauză că vin din America de Nord. Poate că din ambele. Idiotul. Mentalitatea detaşamentului nostru este cea a unei echipe universitare de fotbal. Agresivitate, agresivitate şi iarăşi agresivitate. Răsuflarea tuturor miroase a testosteron. Nu doar pentru că lucrăm în industria extractivă; suntem toţi tineri, isteţi, ambiţioşi şi foarte, foarte motivaţi. În acelaşi timp, aceasta este societatea cea mai permisivă din punct de vedere sexual din câte au existat. Limba *globo* vorbită pe Lună nici măcar nu are cuvinte pentru „heterosexual" sau „homosexual". Aici se regăsesc toate orientările sexuale.

Acum am să vă spun ce mi se pare cu adevărat greu. Învăţarea limbii portugheze. Ce fel de limbă e asta? Sună de parcă vorbitorul are o răceală cronică. Nimic nu se pronunţă aşa cum se scrie. Nu e o problemă să o citeşti. Dar să o vorbeşti... Există pronunţie portugheză şi mai există şi pronunţie braziliană. În plus, există portugheza braziliană vorbită la Rio. Şi, în sfârşit, mai este şi varianta selenară a portughezei braziliene vorbite la Rio: folosită de Corta Hélio. Nu vă pot descrie cum s-au uitat la mine atunci

când am spus că îmi va traduce Hetty. Așa că trebuie să învăț limba portugheză. Adică *adeus, eu te amo, eu vou falar com você de novo em breve*[1]!

Ușor și fragil ca un vis, Lucas Corta cade printre coloanele din frunze. Prin canalele și țevile care fac legătura între nivelurile rezervoarelor, apa picură și curge, se prelinge și țâșnește. Lucas coboară în spirală în jurul coloanei din oglinzi care reflectă lumina soarelui. Se uită în sus: vegetația se întinde la nesfârșit, până se contopește cu bolta orbitoare a fermei. Puțul în care se află sera are o adâncime de un kilometru. Zona agricolă Obuasi[2] conține cinci asemenea puțuri. Twé se află în centrul unei pentagrame alcătuite din șaptezeci și cinci de asemenea zone agricole. Acolo cresc atât de dese lăptucile și legumele, că nici măcar un gândac nu s-ar putea strecura printre ele. Presupunând, firește, că pe Lună ar exista gândaci, ceea ce nu este cazul. Pe Lună nu sunt nici gândaci, nici păduchi de frunze și nici omizi rumegătoare: pe Lună nu există insecte. Frunzele de cartofi sunt cât copacii; vrejurile de fasole se cațără pe grilaje de o sută de metri înălțime. Frunzele de rădăcinoase; șiruri proaspete de *calaloo*[3] și de *aki*[4]. Batate; tărtăcuțe și pepeni; bostani mari cât mașinile din Meridian. Toate acestea hrănite cu apa cu conținut mult îmbogățit din punct de vedere nutrițional, hibridizate și supuse unor acțiuni simbiotice, care le transformă în microecosisteme autonome. Oubasi dă recoltă de patru ori pe an și nu s-a întâmplat niciodată să se strice vreuna. Acum Lucas privește în jos. La mare depărtare, se văd două siluete foarte mici, pe pasarelele de deasupra bazinelor cu pești. Rațele măcăne, broaștele orăcăie. Una dintre siluetele acelea este a lui.

---

[1] La revedere, te iubesc, pe curând – în portugheză în original (n. tr.).

[2] Obuasi – oraș în regiunea Ashanti din Ghana (n. tr.).

[3] Calaloo – plantă din Caraibe, asemănătoare cu spanacul (n. tr.).

[4] Aki (akee, achee) – fruct african (n. tr.).

– Calitatea audio este extraordinară, spune el, clipind din ochi ca să închidă imaginea de pe lentilă.

– Mulțumesc, răspunde Kobby Asamoah.

Acesta este o namilă de om – înalt și lat în umeri. Pe lângă el, Lucas Corta este doar o umbră palidă. Ridică mâna și musca aterizează pe ea.

– Îmi permiți?

Puterea gândului trimite musca de pe mâna lui Kobby Asamoah pe a lui Lucas. O ridică până la nivelul ochilor.

– Ai putea să ne ucizi în somn. Îmi placi.

Lucas Corta aruncă musca în aer și se uită după ea. Musca zboară în sus prin raza de lumină și verdeața umedă și plină de clorofilă până când nu se mai vede.

– O cumpăr.

– Viața dispozitivului este de trei zile, spune Kobby Asamoah.

– Îmi trebuie treizeci.

– Îți putem livra acum zece, iar pe restul le printăm.

– În regulă.

Toquinho află prețul de la avatarul lui Kobby Asamoah și îl afișează pe lentila lui Lucas. Este nerușinat de mare.

– Autorizează plata! îi ordonă Lucas.

– Ți le trimitem la gară, îi spune Kobby Asamoah.

Cu chipul mare și deschis șifonat de câteva grimase, el adaugă:

– Cu tot respectul, domnule Corta, nu-i o măsură prea drastică pentru a-ți supraveghea fiul?

Lucas Corta izbucnește în hohote de râs. Râsul lui Lucas Corta este profund, răsunător, ca bătăile unui orologiu. Și îl ia prin surprindere pe Kobby Asamoah. Amuțesc rațele și broaștele din ferma agricolă Oubasi.

– Cine zice că-i pentru fiul meu?

Heitor Pereira lasă musca să-i zboare pe mână. Picioarele minuscule îi gâdilă pielea zbârcită și închisă la culoare. Oricum ar întoarce el mâna, musca Asamoah nici nu se clintește.

Lucas spune:

– Vreau supraveghere douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

– Desigur, *senhor*. Cine este subiectul?

– Fratele meu.

– Carlinhos?

– Rafael.

– În regulă, *senhor*.

– Vreau să ştiu când se regulează, dă vânturi sau dă bani. Vreau să ştiu ce face în fiecare secundă. Mama nu trebuie să afle despre asta. Nu trebuie să afle nimeni. Doar tu şi cu mine ştim.

– Am înţeles, *senhor*.

– Toquinho o să-ţi trimită protocoalele. Vreau să te ocupi personal. Şi vreau să-i trimiţi zilnic lui Toquinho rapoarte codificate.

Lucas observă dezgustul de pe chipul lui Heitor Pereira. Acesta este fost ofiţer din marina braziliană, dat afară atunci când Brazilia şi-a privatizat forţele armate. Aşa că şi-a luat rămas-bun de la mare şi a venit pe Lună unde, la fel ca mulţi foşti militari, şi-a înfiinţat o firmă de securitate. Zilele acelea de început pentru afacerea lui au fost zile însângerate, zile când Adriana smulgea Corta Hélio din încleştarea companiei Mackenzie Metals. Zile de preluări ilegale, de dueluri şi de lupte între coaliţii, când disputele de natură legală se rezolvau mult mai repede şi mai practic cu un cuţit în întuneric. În numeroase rânduri, Heitor Pereira a salvat-o pe Adriana Corta de la moarte. Loialitatea lui, onoarea şi curajul de care dă dovadă sunt mai presus de orice îndoială. Însă caracterul lui nu are legătură cu ce se întâmplă acum. Dezgustul pe care i l-a observat Lucas nu este provocat nici măcar de musca de supraveghere. Pur şi simplu Heitor detestă faptul că neglijenţa lui de la petrecere l-a adus la cheremul acestui om. De acum înainte, Lucas îi poate cere absolut orice.

– Şi Heitor?

– *Senhor?*

– Să nu mă dezamăgeşti!

Un arhipelag de spermă uscată acoperă adâncitura perfectă din fesa stângă a lui Lucasinho Corta. Tânărul ridică uşor braţul lui

Grigori Voronțov și se strecoară afară din îmbrățișarea lui. Se întinde, își încordează mușchii, își trosnește încheieturile. Puștiul Voronțov e greu. Și pretențios. De cinci ori a fost pe punctul de a adormi, când i-a simțit țepii bărbii pe obraz, șoapta fierbinte la ureche – *hei, hei* – și pulsația penisului întărit pe coapsa lui.

Lucasinho a știut mereu că lui Grigori i s-au aprins călcâiele după el – că e nebun după el, cum spusese Afua, de la facultate, în timpul unuia dintre jocurile alea stupide de fete la care nu ți se spun regulile, dar ești pedepsit cu asprime dacă le încalci –, însă nu a știut că este un virtuoz în pat. Putea să facă sex ore în șir. Constant, profund, cu putere. Un futadore neobosit. Și generos cu stimularea manuală a partenerului. Lucasinho nici măcar nu mai apucase să geamă. Cine ar fi zis că există atâta patimă în tipul ăla pe care l-a cunoscut la unul din seminarele săptămânale? A fost cea mai fantastică, mai nemaipomenită, mai bună partidă de sex pe care a avut-o vreodată cu un băiat. Dar acum, gata, da? Gata.

Dar ce să ofere Lucasinho Corta în schimb? Prăjituri. Oricum nu mai poate oferi nimic altceva de când l-a lăsat taică-su fără bani. Îl lasă pe Grigori să sforăie în pace și se duce să verifice frigiderul. Este aproape la fel de gol ca al lui Ariel, dar tot găsește din ce să facă o tavă cu negrese fără făină. Ba două tăvi. Lucasinho se gândește unde va dormi la noapte. Nu mai poate rămâne aici. Nu mai rezistă. Pune în amestecul de prăjitură câteva picături din rezerva de suc de canabis a lui Grigori. L-au prizat azi-noapte, printre fumuri și sărutări, în timp ce stăteau tolăniți pe canapea, unul peste celălalt. Aruncă o privire spre Grigori: parcă-i o stea, așa cum doarme cu mâinile și picioarele desfăcute. Cât de păros este! Asta se zice despre cei din familia Voronțov. Că sunt păroși și trăsniți. Că i-a afectat spațiul. Lucasinho a auzit legendele. Familia Voronțov se trage din Valeri, un patriarh excentric, un oligarh care a construit o rampă de lansare privată în Asia Centrală. Pe unde o mai fi și asta. Și tipii din familia asta și-au construit propriile stații orbitale care se mișcă între Lună și Pământ pe un traseu în forma cifrei opt. Tot a lor este și rețeaua BALTRAN. Dar i-a schimbat spațiul. S-au înmulțit aiurea: vlăstare ciudate și

prea lungi, cu un talent nativ pentru căderea liberă. Nimeni nu i-a mai văzut de ani buni pe cei de pe stația orbitală. Nu pot coborî. I-ar strivi gravitația ca pe niște fluturi decorativi. Însă nimic din toate poveștile astea nu-i atât de straniu ca Valeri însuși – încă în viață, un monstru atât de uriaș, atât de umflat, că singur ocupă tot centrul unei stații orbitale. Aici povestea se complică: nu se știe exact dacă este vorba despre stația *Sfinții Petru și Pavel* sau de cea botezată *Alexandru Nevski.* Și așa îți dai seama că totul este adevărat. Minciunile sunt întotdeauna mult prea precise.

Lucasinho dă cu mâna peste geamul cuptorului ca să se uite la negresele lui. Apoi aruncă o privire neliniștită spre Grigori. Nu trebuie să trezească fiara. Las-o să mai doarmă câteva minute. Să se răcorească. Dar îi vede umbra și imediat simte părul și mușchii lui Grigori lipiți de spatele lui.

– Hei!

– Hei!

– Ce faci?

– Prăjituri.

– De care?

– Negrese. Sunt bune. Le-am pus și canabis.

– Întotdeauna faci prăjituri așa?

– Așa cum?

– În pielea goală.

– Mă concentrez mai bine.

– Pe mine mă excită.

Lui Lucasinho i se strânge inima. Grigori este lipit de el. Îi simte erecția. Din ce-i făcut băiatul ăsta? Lucasinho ia o firimitură dintr-o negresă care a apucat să se răcească și o strecoară printre buzele lui Grigori.

– E bună.

Și se apucă din nou de treabă.

Marina are balcon. Mic, dar dă dependență. Iese pe balconul acesta la sfârșitul fiecărei zile, când se întoarce de la pregătire obosită până în măduva oaselor și cu dureri în tot corpul din

cauza tuturor lucrurilor pe care trebuie să le deprindă pentru a face față la Corta Hélio.

Apartamentul pe care i l-a repartizat Corta Hélio se află la nivelul 23, în Santa Barbra Quadra. Este la un etaj superior, însă nu la fel de sus cum se afla camera ei din Bairro Alto, deasupra Bulevardului Gagarin. O atrage senzația de vertij. Și zgomotele. Portugheza vorbită pe străzile din João de Deus are un alt timbru decât cea din Meridian. Strigăte și saluturi; chiote ale adolescenților, voci de copii care mișună încolo și încoace pe Bulevardul Kondakova pe triciclete cu roți mari. Voci diferite. Bâzâit de motoare, ascensoare, scări și trotuare rulante; zgomote diferite. Lumina orizontului este mai puternică, spectrul are mai mult auriu decât în Meridian. Culorile neoanelor sunt verde-albăstrui și galben, steagul Braziliei. Numele, cuvintele sunt exclusiv portugheze. Totul este diferit, incitant. João de Deus este un oraș compact; optzeci de mii de locuitori în trei ansambluri, fiecare defazat cu opt ore față de vecinul lui: *mañana, tarde, noche*[1]. În multe privințe João de Deus este un loc de modă veche, sculptat din tuburile de lavă care străbat Mare Fecunditatis. Santa Barbra Quadra are un diametru de trei sute de metri. Marinei i se pare cam strâmt. Are senzația că o apasă acoperișul. Este puțin claustrofobă. Nu există suficient spațiu pentru zburători, iar Marina este recunoscătoare. Îi detestă pe aeronauții ăștia sănătoși și aroganți.

– *O bloqueio de ar não é completamente despressurizado*[2], spune ea.

Încearcă să vorbească portugheză atunci când este acasă. A programat-o pe Hetty să nu-i răspundă dacă i se adresează în *globo.*

Daqui a pouco sair para a superfície da lua[3], răspunde Hetty. *Seu sotaque é péssimo*[4].

---

[1] Dimineață, amiază, noapte – în portugheză în original (n. tr.).

[2] „Ecluza pneumatică nu este complet depresurizată" – în portugheză în original (n. tr.).

[3] „De aici se poate ieși la suprafața Lunii" – în portugheză în original (n. tr.).

[4] „Accentul tău e îngrozitor" – în portugheză în original (n. tr.).

Nu numai că avatarul ei vorbește o portugheză mult mai bună, dar are și accentul folosit la Corta Hélio.

Hetty întrerupe lecția.

Carlinhos Corta está na porta[1], o anunță ea.

Părul stă bine, fața arată bine, hainele trebuie aranjate, dinții verificați, patul nefăcut trebuie rabatat la perete. În douăzeci de secunde, Marina este pregătită să-și primească șeful.

– O!

Carlinhos Corta este îmbrăcat în pantaloni scurți, șosete cu degete și poartă bentițe colorate în jurul coatelor, al încheieturilor de la mâini, al genunchilor și al gleznelor. Atâta tot. O salută în portugheză. Marina de-abia dacă-l aude. Carlinhos este un tablou absolut superb. Miroase a miere și a ulei de cocos. Este frumos, o intimidează.

– Îmbracă-te! îi spune el în *globo*. Vii cu mine!

– Dar sunt îmbrăcată.

– Ba nu ești.

Senhor Corta está acessando a sua impressora[2], spune Hetty. Imprimanta descarcă o pereche de pantaloni scurți (foarte scurți), un maiou (mult prea mic) și ciorapi cu degete. Ordinul este clar. Marina intră în toaletă și se îmbracă. Încearcă să-și tragă maioul în jos și șortul în sus. Se simte mai dezbrăcată decât dacă ar fi în pielea goală. În cameră se află șeful ei și ea habar n-are ce face, de ce a venit, cine este el cu adevărat.

– Astea sunt pentru tine, spune Carlinhos, scoțând un mănunchi de bentițe verzi din imprimantă. Îți dau culoarea pe care o are și *orixa* mea, Ogun[3].

Îi arată cum să și le prindă în jurul încheieturilor și cât să le lase să atârne. Are senzația că ciorapii îi sug degetele.

– Poți să alergi, da?

---

[1] „Carlinhos Corta este la ușă" – în portugheză în original (n. tr.).

[2] „Domnul Corta își accesează imprimanta" – în portugheză în original (n. tr.).

[3] Ogun – orixa, reprezentând un războinic, spiritul metalelor (n. tr.).

Marina coboară în urma lui. Scara este îngustă, treptele sunt mici. Greu de făcut jogging pe ele. Ceilalți se lipesc de pereți ca să le facă loc. Și îi salută. Aleargă umăr la umăr cu Carlinhos pe Trei, stradă paralelă cu bulevardul central, dar mai înaltă cu trei niveluri. Pe lângă ei vâjâie biciclete și mașini. Marina simte aromă de porumb copt, ulei fierbinte, falafel prăjit. Muzica răsună din barurile micuțe, cu câte cinci locuri, cioplite în roca goală. Orizontul își schimbă culorile: se face roșu și violet. Carlinhos cotește la stânga, spre un pasaj. Marina a ajuns la lumină artificială. I se pare că aude niște cântece din tunelul principal. Apoi vede un grup de alergători care trec pe lângă ei; avatarurile acestora cântă în cor. Trupurile goale lucesc de la ulei, sudoare, vopseluri. Ciucuri și bentițe le atârnă de la coate și genunchi, de la încheieturile mâinilor și de la gât, de pe frunte. Cântă. Atât de surprinsă este Marina, că aproape uită să mai alerge.

– Haide, dă-i bătaie, o îndeamnă Carlinhos.

Marina se repede după el. Nu le are cu atletismul, dar și-a păstrat mușchii pământeni și îl prinde repede din urmă. Carlinhos intră într-un tunel care se intersectează cu cel pe care au venit ei; acesta o ia ușor spre dreapta. Marina nu cunoaște această parte din João de Deus. În față este un alt grup de alergători, strânși unul în altul, un pluton. Gravitația selenară îi determină să facă salturi neregulate, ca niște gazele. Parcă sunt niște valuri. Dincolo de voci, Marina aude tobe, fluiere, clopoței de cinele. Carlinhos îi ajunge din urmă pe alergătorii de la spatele grupului. Marina se află la doi pași în urma lui. Alergătorii le fac loc printre ei și Marina intră ușor în ritm.

– Hai mai repede! îi strigă Carlinhos și o ia din nou înainte.

Marina accelerează și îl urmează până în centrul plutonului. Tempoul o învăluie, ritmul muzicii este ritmul inimii ei, al picioarelor ei. Vocile care cântă o cheamă să li se alăture. Nu înțelege cuvintele, dar vrea și ea să cânte. Se simte dilatată. Spațiul ei personal, simțurile ei se suprapun cu ale alergătorilor din apropiere, dar totodată este conștientă de propriul ei corp. Plămâni, nervi, oase și creier formează un tot unitar. Se mișcă perfect, fără

efort. Toate simțurile îi sunt intensificate la maximum. Tobele îi răsună în genunchi, în călcâie. Simte mirosul transpirației lui Carlinhos. O excită jocul ciucurilor pe pielea ei goală. Poate distinge fiecare firișor de praf din aer. Recunoaște tatuajul de pe umărul unui alergător din frunte și, ca și cum ar fi chemat-o cu privirea, Saadia, din grupul ei de pregătire, întoarce capul și o recunoaște. Un val de bucurie pură inundă trupul Marinei.

Cuvintele. Acum le înțelege. Sunt în portugheză, o limbă pe care încă nu o cunoaște, într-un dialect care îi este străin, dar sensul lor este foarte limpede. *Sfântul Jorge, stăpân al fierului, soț al meu. Plin de curaj. Are apă, dar în sânge se scaldă. Sfântul Jorge are două hangere. Unul pentru iarbă, altul pentru luptă. Poartă o mantie de foc. Poartă o cămașă din sânge. Are trei case. Casa belșugului. Casa valorilor. Casa războiului.* Are cuvintele în vârful limbii. Are cuvintele pe buze. Habar n-are cum au ajuns acolo.

– Hai mai repede, Marina, îi spune Carlinhos a treia oară și trec împreună printre alergători și avataruri, spre fruntea grupului.

În fața lor nu mai este nimic. Tunelul șerpuiește la nesfârșit. Curenții de aer răcoresc pielea Marinei. Ar putea alerga așa o veșnicie. Trup și minte, suflet și simțuri sunt un tot mai mare și mai receptiv decât oricare dintre părțile lui componente.

– Marina.

Vocea o strigă de ceva vreme.

– Rămâi în urmă.

Marina și Carlinhos încetinesc.

– Fă la dreapta.

Simte o durere fizică pentru că trebuie să-i părăsească pe alergători, dar nici nu se compară cu suferința emoțională. Marina se oprește, cu mâinile sprijinite pe coapse, capul plecat. Își urlă amarul. Aude cum dispar în depărtare vocile și tobele și cinelele alergătorilor. Parcă a fost izgonită de pe tărâmul zânelor. Cu fiecare bătaie de inimă începe să-și aducă aminte cine este ea. Cine este el.

– Îmi pare rău. Of, Doamne!

– Trebuie să te miști, dacă nu vrei să anchilozezi.

Își forțează trupul îndurerat să pornească mai departe. Tunelul iese la Santa Barbra Quadra, nivelul 3. Orizontul este întunecat. Ansamblul este luminat de felinare și de zece mii de ferestre. Acum i s-a făcut frig.

– Cât timp am...

– Două circuite complete. Șaisprezece kilometri.

– Nu mi-am dat seama...

– Așa este. Asta-i ideea.

– Cât timp...

– Nimeni nu știe cu adevărat, dar, de când mă știu, alergătorii sunt acolo. Chestia este că nu trebuie să se oprească niciodată. Unii intră în cursă, alții abandonează. Ne învârtim printre sfinți. Acolo este biserica mea, locul unde mă vindec, unde dispar un timp. Locul unde nu mai sunt Carlinhos Corta.

Marina simte în coapse și gambe povara celor șaisprezece kilometri. Niciodată nu a alergat cu tragere de inimă în timpul antrenamentelor. Însă acum este altceva. O parte din ea va fi mereu acolo și va alerga în cercul acela de slavă. De-abia așteaptă să se întoarcă.

– Îți mulțumesc.

Doar atât spune, pentru că orice altceva ar murdări clipa.

– Acum ce facem?

– Acum, îi răspunde Carlinhos Corta, mergem să facem duș.

Analiese Mackenzie coboară din dormitor pe scara în spirală și dă cu ochii de măruntaiele unei muște. Aripile smulse sunt niște palete, ochii s-au descompus în lentile, are capul plin cu nanocipuri și procesoare de proteine. În centru stă Wagner, întors cu spatele, complet în pielea goală – așa cum îi place să fie atunci când lucrează, când mărește și suprapune imagini pe ecranul pe care îl împart. E uluitor, e amețitor, e patru și jumătate dimineața.

– Ana!

Nu și-a dat seama că ar fi făcut vreun zgomot, dar Wagner a detectat-o din amestecul de sâsâieli, bâzâieli și scârțâieli ale apartamentului. Începe prin ascuțirea simțurilor, agitație, energie fără margini. Insomnia aceasta este ceva nou.

– Wagner, este...

– Uită-te la asta!

Wagner se lasă pe spătarul scaunului și o cuprinde pe Analiese de fund. Cu cealaltă mână învârtește prin încăpere musca dezmembrată.

– Ce este?

– Musca aia care a încercat să-l ucidă pe fratele meu.

– Înainte să tragi vreo concluzie pripită, îți repet că nu am fost eu, că nu a fost nimeni din familia mea.

– Sunt convins.

Wagner întinde mâna, smulge un circuit din musca descompusă și aruncă restul.

– Vezi?

Dă din mâini și mărește obiectul până când aproape umple camera micuță: un creier din straturi de proteine.

– Știi bine că nu mă pricep la astea.

Analiese este specialistă în teoria sistemelor logice și cântă la lăută într-un ansamblu de muzică persană.

– Heitor Pereira nu avea de unde să știe ce anume să caute. Nici măcar tipii ăia de la cercetare n-ar fi știut. Și mie mi-a luat ceva până să-l găsesc, dar, atunci când l-am văzut, mi-am spus că ăsta trebuie să fie, l-am mărit și gata. Vreau să spun că este scris pe toate moleculele, ca și cum ar avea mai multe etichete, dar trebuie să știi ce anume cauți, trebuie să știi unde să te uiți.

– Wagner.

– Chiar așa de repede vorbesc?

– Da. Mi se pare că începe.

– Nu se poate. E prea devreme.

– Din ce în ce mai devreme.

– Nu se poate! izbucnește Wagner. E doar un ceas. Soarele răsare, soarele apune. Nu poți să schimbi asta. E astronomie.

– Wagner...

– Scuze, scuze!

O sărută pe abdomen și simte cum mușchii femeii se încordează sub pielea ca mierea. Iubește nespus asta, pentru că n-are

nicio legătură nici cu tehnologia, nici cu matematica. Este o reacție fizică și chimică. Dar simte schimbarea, așa cum simte și soarele de sub linia orizontului. Își imaginase că starea de spirit îi era influențată de fascinație și devotament, dar își dă seama că schimbarea este cea care influențează fascinația pe care o simte. Când Pământul este plin, poate lucra zile în șir fără întrerupere. Febril.

– Trebuie să mă duc în Meridian.

O simte pe Analiese cum se îndepărtează de el.

– Știi că nu-mi place să te duci acolo.

– Acolo se află femeia care a construit procesorul ăsta.

– Înainte nu aveai nevoie să cauți scuze.

O sărută din nou pe burtă, iar ea îi trece mâna prin păr. Analiese are miros de vanilie și de balsam de rufe. Wagner îi inspiră parfumul și se retrage.

– Mai am ceva de lucru.

– Vrei să zici „Du-te la culcare, Analiese".

– Urc și eu mai târziu.

– Ba n-ai s-o faci. Promite-mi că vei mai fi aici dimineață.

– Voi fi.

– N-ai promis.

După plecarea lui Analiese, Wagner bate încet din palme, chemând părțile componente ale mușteiasasin. Le pune pe o orbită în jurul lui, căutând indicii care să-l ducă la proprietarii ei. Însă nu se poate concentra. La limita auzului, la limita tuturor simțurilor sale, aude cum îl cheamă haita lui de pe celălalt mal al Mării Tranchilității.

Pentru prima apariție în Pavilionul Iepurelui Alb, Ariel Corta a ales să poarte o reeditare a unei toalete Dior de culoarea ciocolatei, din 1955, cu o bluză Chantilly cu mâneci căzute pe umăr și volănașe. O tocă cu un trandafir maro din mătase, mănuși lungi, poșetă și pantofi în culori complementare. Ținută armonioasă, dar nu asortată la modul exagerat. Profesională, dar nu excesiv de formală.

O funcționară de la recepție o conduce pe Ariel în sala de conferințe. Hotelul este elegant, serviciul, discret, dar nu este nici pe departe cel mai scump sau opulent din Meridian. În ascensor, Ariel o deconectează pe Beijaflor, așa cum fusese instruită. Există un anumit nivel al vieții politice și sociale unde conexiunea la rețea reprezintă o inconvenientă. Nagai Rieko o întâmpină pe Ariel în hol, unde consilierii socializează la o ceașcă cu ceai și *baozi*[1] umplute cu fasole dulce. Paisprezece, inclusiv cei cărora li s-a încheiat mandatul. Multe toalete splendide, mulți umeri dezgoliți. Ariel are sentimentul că a fost primită la o orgie secretă: lipsită de pudoare, puțin cam scandaloasă.

Rieko face prezentările. Jaiyue Sun, șefa departamentului de dezvoltare de la Taiyang. Stephany Mayor Robles, specialista în pedagogie de la Regina Sudului. Profesoarea Monique Dujardin, de la Facultatea de Astrofizică din cadrul Universității Farside. Daw Suu Hla, din familia aliată cu familia Asamoah atât prin sânge, cât și prin afaceri. Ataa Afua Asamoah, din *Kotoko*, ocupată să-și stăpânească papagalul cel prea vioi. Marin Olmstead, bucătarul celebrităților: Ariel clipește nedumerită când îl vede. *Toată lumea are reacția asta*, o liniștește el. Este în Pavilionul Iepurelui Alb de patru ani. Piotr Voronțov, din partea VTO. Marlena Lesnik din partea Sanofil, lider în domeniul asigurărilor de sănătate. Șeicul Mohammed el-Tayyeb, mare muftiu al Moscheii Centrale din regina Sudului, cărturar și cunoscător al dreptului, renumit pentru *fawta*[2] prin care i-a scutit pe musulmanii de pe Lună de efectuarea unui Haj[3]. Niles Hanrahan, care și-a încheiat mandatul; și înlocuitorul său, poetul V.P. Singh. Șase femei, cinci bărbați, un *neutro:* toți experți în domeniul lor, cu mult succes și cu bani.

– Vidhya Rao.

---

[1] *Baozi* – un fel de chifle în gastronomia chineză (n. tr.).

[2] *Fatwa* (lb. arabă) – decret dat de o autoritate religioasă a lumii islamice (n. tr.).

[3] *Haj* – pelerinaj (n. tr.).

Un *neutro* micuț și cam bătrâior strânge cu putere mâna întinsă de Ariel.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc, *senhora* Corta. Așteptăm de multă vreme ca un membru al familiei dumneavoastră să intre în Pavilionul Iepurelui Alb.

– Plăcerea este a mea, răspunde Ariel, dar deja examinează încăperea, căutând să obțină cât mai multe avantaje de natură socială.

– De multă vreme vă așteptăm printre noi, repetă Vidhya Rao. Am fost doctor în matematici la Farside, dar în ultimii zece ani am făcut parte din consiliul de la Whitacre Goddard.

Ariel devine brusc atentă la *neutro.*

– Contractele futures Rao.

Vidhya Rao aplaudă încântat.

– Mulțumesc. Sunt onorat.

– Am auzit de contractele futures Rao, dar nu le înțeleg. Fratele meu joacă la bursă în mod regulat pe seama lor.

– Aș fi crezut că Lucas Corța e mult prea *chibz*uit ca să mizeze pe piața de futures.

– Așa și este. Despre Rafa vorbesc. Lucas îi cere să folosească doar banii personali.

Rafa i-a explicat ce înseamnă contractele Rao de multe ori – de prea multe ori. Sunt niște instrumente financiare care exploatează decalajul de comunicare de 1,26 secunde între Pământ și Lună: timpul în care orice semnal, călătorind cu viteza luminii, reușește să parcurgă cei 384 000 de kilometri. Contractele Rao sunt contracte pe termen foarte scurt prin care se cumpără sau se vinde la un preț fixat dinainte. Dacă prețul de pe Lună scade, te-ai îmbogățit. Dacă prețul crește, s-a ales praful de tine. Ca toate acțiunile la bursă, și aceste contracte se bazează pe intuiție, și legea de fier care le reglementează este viteza luminii. Până aici înțelege Ariel Corta. Restul este voodoo. Pentru Inteligențele Artificiale care fac tranzacții de milisecunde pe piețele electronice, 1,26 secunde reprezintă un eon. Miliarde de contracte, triliarde de dolari sunt tranzacționate între Pământ și Lună. Ariel a auzit că familia Voronțov se gândește să construiască o platformă automată de

tranzacționare, în punctul L1, între Lună și Pământ, înființând astfel o a doua bursă: decalaj = 0,27 secunde.

– Lucas este de părere că nu trebuie să investești în ceva ce nu pricepi.

– Lucas Corta este un bărbat înțelept, zâmbește Vidhya Rao.

Se deschid ușile sălii de conferințe. Se văd mese scunde, sofale adânci, tapițate cu piele sintetică, obiecte frumoase de artă.

– Intrăm?

– Nu ar trebui să-l așteptăm pe Vultur? întreabă Ariel.

– O, nu, el nu este invitat, spune Vidhya Rao. Marin este persoana de legătură.

Și face un semn din cap spre bucătarul celebrităților.

– Este o întrunire informală, spune judecătoarea Rieko din ușă.

Rămâne afară, alături de Niles Hanrahan, în vreme ce Ariel intră în încăpere în urma lui Vidhya Rao. Apoi personalul hotelului închide ușile, iar Pavilionul Iepurelui Alb își începe lucrările.

– Hei!

Kojo Asamoah stă cu fața la perete. De jur împrejurul lui zboară iute tot felul de dispozitive medicale. Când aude vocea lui Lucasinho se întoarce și se ridică surprins în capul oaselor.

– Hei!

Dă din mână și alungă aparatele medicale. Acestea se grupează în colțurile camerei; digiții s-au tulburat. Pentru că acum Lucasinho este Puștiul-Exclus-din-Rețea, nu i-a fost ușor să pătrundă în centrul medical. L-a ajutat Grigori Voronțov. A fost mereu cel mai bun programator din facultate.

– Cu ce ești îmbrăcat?

Lucasinho pozează în costumul de urgență. Hainele pe care i le-a printat Ariel sunt de firmă, sunt la modă, dar le-a probat o singură dată, apoi le-a pus în raniță. Îi place cum arată în costumul ăsta de urgență. Ca un rebel zvelt. Oamenii îl observă. Îl urmăresc cu privirile. Super! Poate chiar va da tonul modei sezonul ăsta.

Îl sărută pe Kojo pe gură.

– Cum te simți?

– Plictisit plictisit plictisit plictisit plictisit.

– Dar altminteri eşti bine?

Kojo se lasă pe spate şi-şi încrucişează braţele sub cap.

– Încă îmi mai scuip fărâme din plămâni, dar măcar pot să stau în cur.

Ridică piciorul stâng. E încălţat cu ceva ce seamănă cu o gheată de *sasuit*, din care ies tuburi care duc la baza patului.

– Îmi fac un deget nou. Au printat osul şi celulele stem. O să fie gata cam într-o lună.

– Ţi-am adus ceva.

Lucasinho scoate din raniţă un pachet sigilat şi îl deschide. Dispozitivele medicale vibrează tulburate când senzorii lor înregistrează ciocolata, zahărul, tetrahidrocanabinolul. Kojo se sprijină într-un cot şi ia negresa întinsă de Lucasinho. O adulmecă.

– Ce-ai pus în asta?

– Voie bună.

– Am auzit că exact de asta ai avut tu parte cu Grigori Voronţov.

– De unde ai auzit?

– De la Afua.

– De data asta nu se înşală.

Kojo se ridică iarăşi în capul oaselor. Este nedumerit.

– Ce s-a întâmplat cu Jinji?

– Nu-l mai folosesc.

A nu mai folosi un avatar este acelaşi lucru cu a nu mai purta haine. Sau piele.

– Afua mi-a mai zis că ai fugit de acasă. Şi că taică-tu te-a lăsat fără bani.

– Şi aici are dreptate.

– Uau!

Kojo îl studiază cu atenţie pe Lucasinho, ca şi cum ar încerca să-i descopere pe chip urme de păcat sau de paraziţi.

– Şi poţi să mai respiri?

– Nu m-a lăsat fără aer. Bunica nu i-ar ierta-o niciodată. Mă iubeşte. Şi cu apa mă descurc. Dar mi-a îngheţat carbonul şi conturile de date.

– Și de unde faci rost de bani?

Lucasinho îi arată un teanc de bancnote.

– Am o mătușă cumsecade.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Îmi dai voie să miros hârtiile astea?

Kojo flutură bancnotele în dreptul nasului. Se înfioară.

– Gândește-te la toate mâinile prin care au trecut.

Lucasinho se așază pe marginea patului.

– Cât te mai țin aici, Kojo?

– Ce vrei?

– Nimic. Dar mă gândeam că, dacă tot nu stai acasă...

– Vrei să stai tu acolo?

– Ți-am salvat viața.

În secunda următoare, Lucasinho regretă că și-a scos asul din mânecă. Argumentul este imbatabil. Argumentul este josnic.

– Pentru asta ai venit aici? Ca să mă întrebi dacă poți să stai la mine?

– Da' de unde! Nici vorbă..., dă înapoi Lucasinho.

Nu îl poate convinge prin vorbe. Îi întinde o negresă.

– Pentru tine le-am făcut. Pe bune.

– Nu am voie să iau niciun drog recreațional până nu-mi crește degetul la loc, spune Kojo și ia negresa.

Mușcă. Se topește de plăcere.

– Aoleu, ce bune sunt!

Termină prăjitura.

– Chiar că ai talent!

Și adaugă repede:

– Poți să stai cinci zile în apartamentul meu. Deja am resetat încuietoarea după irisul tău.

Lucasinho se urcă pe pat și se încolăcește ca un bursuc domestic la picioarele lui Kojo Asamoah. Mănâncă și el o negresă. Dispozitivele medicale zbârnâie, și se agită și înregistrează nivelul tot mai crescut de drog din organismul pacientului. În următoarele ore, cei doi adolescenți mănâncă negrese, vorbesc și chicotesc cu gurile pline.

Uşile înalte şi duble se deschid, iar delegaţii se ridică de pe sofale şi se împrăştie care încotro. Conversaţiile lor se întrepătrund. Şedinţa Pavilionului Iepurelui Alb s-a încheiat.

– Aşadar, *senhora* Corta, cum vi s-a părut prima întâlnire cu politica selenară?

Bancherul Vidhya Rao apare de nicăieri alături de Ariel.

– Surprinzător de banală.

– Atenţia pe care o acordăm banalului ne ţine în viaţă, spune Vidhya Rao.

Chef-ul Marin Olmstead se grăbeşte în hol, nerăbdător să-şi reactiveze avatarul ca să-i poată da raportul lui Jonathon Kayode.

– Fireşte că politica nu trebuie să fie atât de banală, continuă *neutro*, atingând braţul lui Ariel – gest care o invită să mai zăbovească puţin, să ţească intrigi alături de el. Există consilii în interiorul consiliilor.

– De-abia am luat parte la prima şedinţă, spune Ariel.

– Nominalizarea dumneavoastră nu a fost privită cu ochi buni de toată lumea, spune bancherul, făcându-i semn să se aşeze alături de el.

Dintotdeauna pielea asta sintetică a făcut-o să se înfioare. Nu poate uita cum se fabrică: este piele de om tratată chimic.

– Ar fi lipsit de tact din partea mea să mă apuc acum să bârfesc, insinuează Ariel.

– Desigur. Unii s-au luptat din răsputeri pentru admiterea dumneavoastră în Pavilion. Am făcut parte dintre aceştia. V-am urmărit cu mult interes cariera. Sunteţi o tânără excepţională, cu un viitor remarcabil.

– Sunt mult prea vanitoasă ca să mă îmbujorez, spune Ariel. Sper să aveţi dreptate.

– O, draga mea, dar nu-i doar un simplu deziderat, spune Vidhya Rao cu o sclipire în ochi şi renunţând la pronumele de politeţe. Contractele Rao constituie cea mai puţin importantă parte a realizărilor mele. Orice bancă de investiţii îşi doreşte să poată vedea viitorul. Să poată prezice care anume preţuri se vor

menține la un anumit nivel și care nu. Iar asta ne-ar oferi un avantaj incredibil.

Ariel renunță și ea la politețuri și îi zice direct:

– Ai spus „ne-ar oferi".

– Da, chiar așa am spus, nu? În ultimii șapte ani am elaborat tot felul de algoritmi cu ajutorul cărora să pot influența piețele. De fapt, am creat piețe-fantomă, care funcționează pe computere cuantice. Prin ele se pot face estimări avizate referitor la mișcările pieților reale. Acuratețea lor este surprinzătoare, deși ne-am dat seama că este un instrument mai puțin util decât ne imaginaserăm – dacă acționăm în concordanță cu informația cunoscută, ne dăm în vileag atuurile, iar atunci piața ne va contracara, anulând orice avantaj de care s-ar putea bucura Whitacre Goddard.

– Economie voodoo, spune Ariel. Magie neagră.

Își întinde țigareta electronică, o aprinde, trage în piept, scoate un colac de fum.

– Și am găsit o aplicație mult mai folositoare pentru tehnica aceasta, continuă Vidhya Rao, aplecându-se către ea și căutându-i privirea. Profeția. Evident că vorbim aici despre jargonul religios. Însă eu mă refer la predicțiile utile, bazate pe estimări extrem de competente. Astfel putem influența atât economia, cât și societatea selenară. Avem trei sisteme independente. Taiyang a construit trei servere cuantice, eu am dezvoltat algoritmii. Le-am numit Cei Trei Venerabili: Fu Xi, Shennong și Împăratul Galben. Rareori găsim puncte comune în outputurile lor, dar s-a întâmplat să fie toți de acord în privința unei singure persoane. Tu.

Atitudinea lui Ariel este calmă și elegantă – a afișat mina de mare aristocrată –, dar simte cum informația o străbate din inimă și până la rădăcina părului ca un șoc electric.

– Nu prea știu dacă îmi convine să fiu Aleasa unei cabale formate din computere cuantice.

– Dar nu-i deloc vorba de ceva tendențios. I-am modelat pe cei Cinci Dragoni în chip absolut natural. Familiile voastre sunt principalii formatori ai economiei și ai politicii. Iar din familia Corta tu ești persoana care iese în evidență. Singura care iese în evidență.

– Rafa este *bu-hwaejang*.

– Și Lucas este puterea din umbră. Sper că știi că se pregătește să preia compania. Băieți talentați, nu zic nu, dar extrem de previzibili.

– Dar și tu ai prezis că eu aș fi imprevizibilă, spune Ariel, suflând alt cerc de fum.

Pare indiferentă fără efort. Pe dinăuntru este în stare de alarmă.

– Opinia celor Trei Venerabili a fost unanimă. Cei Trei Venerabili nu sunt niciodată de acord. Am să fiu sincer cu tine, Ariel. Dorim să-ți facem o ofertă pentru potențialul tău.

– Nu te referi la Whitacre Goddard.

– Mă refer la o mișcare, o fantomă, o filosofie, o diversitate.

– Nu mai avem nimic de discutat dacă începi să-mi ții teoria luptei dintre bine și rău.

Dar micuțul *neutro* i-a captat întreaga atenție. Curiozitatea merge mână în mână cu vanitatea.

– Mama ta a construit Luna.

Este vocea judecătoarei Reiko. Ariel nu o văzuse când a revenit în hol.

– Dar patrimoniul politic al CDS și al celor Cinci Dragoni este de natură pur feudală. Marile Dinastii și Casa Regală, care împart teritorii și favoruri, pun monopol pe apă, oxigen, rații de carbon. Vasali și șerbi legați de corporațiile care-i subvenționează. Ca în Japonia shogunilor sau în Franța medievală.

Reiko se așază lângă Vidhya Rao. Ariel se simte încolțită.

– Cei Trei Venerabili au convenit că modelul acesta este nesustenabil, spune Vidhya Rao. Cei Cinci Dragoni au atins apogeul puterii lor – în ultimul trimestru, profiturile noastre le-au întrecut pe cele ale celor Cinci Dragoni pentru a treia oară la rând. Entitățile financiare, așa cum este Whitacre Goddard, sunt în ascensiune.

Ariel se uită pătrunzător în ochii lui până când bancherul își ferește privirea. Disprețul tipic familiei Corta.

– Femeia din Hamburg, care își încarcă mașina la un punct de alimentare de pe stradă; fata din Accra, care își reîncarcă cipul avatarului ei de la tableta școlii; băiatul din orașul Ho Și Min, care

ascultă muzică; bărbatul din Los Angeles, care se urcă în expresul de San Francisco: toți se alimentează cu heliu Corta.

– Foarte elocvent, *senhora* Corta.

– Ar fi și mai elocvent în portugheză.

– Sunt convins. Însă asta nu schimbă realitatea: viitorul aparține finanțelor. Noi suntem o economie săracă în resurse, însă bogată în energie. De aceea este evident că viitorul nostru economic depinde de bunurile digitale, imponderabile.

– Bunurile imponderabile devin ciudat de grele atunci când îți cad în cap. Sau n-ați învățat nimic din cele Cinci Prăbușiri?

– Cei Trei Venerabili...

– Noi suntem o mișcare de independență, intervine Nagai Reiko.

– Bineînțeles, spune Ariel, cu zâmbet de felină.

– Avem propriul nostru pavilion. Societatea Selenariană.

– Alte discuții la nesfârșit.

– Cuvintele sunt mai eficace decât cuțitele.

– Și aveți nevoie de mine.

– Societatea Selenariană își alege membrii din toți cei Cinci Dragoni și din toate nivelurile societății.

– Și este mult mai democratică decât Iepurele Alb, spune și Vidhya Rao.

– Eu sunt o Corta. Noi nu avem treabă cu democrația.

Vidhya Rao nu-și poate ascunde repulsia. Nagai Reiko surâde.

– Mă invitați să intru în societatea voastră, spune Ariel.

Vidhya Rao pare sincer uluit.

– Draga mea *senhora* Corta, nu e vorba de nicio invitație. Noi vrem să vă *cumpărăm.*

Acum, că a făcut rost de un acoperiș deasupra capului și are bani în pungă, Lucasinho își poate permite să meargă la petreceri. Iar un tânăr Corta găsește cu ușurință așa ceva. Se ia după niște cunoștințe ale unor cunoștințe și ajunge în apartamentul lui Xiaoting Sun, în Ansamblul Aquarius, nivelul 30. Veștile despre aventura lui i-au luat-o înainte. Ai plecat de la taică-tu? Vrei să zici că nu mai ai acces la rețea, la carbon, la bițișori? Unde dormi?

La Kojo Asamoah. Cât el așteaptă să-i crească degetul. L-am salvat de la moarte. Dar nimeni nu-l ascultă, pentru că sunt mult mai curioși să afle: *Cu ce ești îmbrăcat?*

Xiaoting Sun a angajat-o pe Banyana Ramilepe, o DJ-iță nouă. Mixează și printează la cerere stări euforice, dispoziții și sentimente. Lucasinho se amestecă printre invitați, superb în costumul lui roz, inhalând empatia, admirația evlavioasă, veselia mai bună decât orice partidă de sex, euforia, melancolia aurită. Vreme de douăzeci de minute face dragoste profundă, foarte profundă, cu o fată din familia Budiño, scundă și cu șolduri late. Este un înger, o zeiță, face amor ca nimeni alta; și el vrea să nu mai facă nimic toată viața decât să stea și să se uite la ea, să stea și să se uite. Dar substanțele se termină și se pomenesc amândoi că stau și se uită unul la celălalt, iar Lucasinho își mai pune niște drog în țigara electronică. Spre sfârșitul nopții, un băiat și o fată îi desenează cu markerul creaturi fantastice pe costumul de urgență.

Nu-l însoțește nimeni în apartamentul lui Kojo.

În noaptea următoare merge la o altă petrecere în Orion Quadra. Aici sunt două fete, și ele în costume de urgență, colorate în verde fosforescent și cu benzi reflectorizante portocalii. Lucasinho încă încearcă să-și aducă aminte dacă nu cumva una dintre ele fusese și la petrecerea lui Sun, când în fața lui apare o tânără blondă, care îl întreabă: *Îmi arăți și mine banii?*

Scoate bancnotele și le răsfiră în evantai ca un scamator din colțul străzii.

Bancnote de cinci, de zece, de douăzeci, de cincizeci și de o sută de bițișori.

În jurul lui s-a strâns lumea, bancnotele trec din mână în mână, degetele pipăie materialul.

Dacă le iau?

Dacă le rup în două?

Dacă le dau foc?

Atunci n-ar mai avea nicio valoare, spune Lucasinho. *Nu sunt asigurați.*

Un băiat ia o hârtie de cinci bițișori și mâzgălește ceva pe ea cu pixul. Este un *moço*[1] din aceia care scot limba atunci când se concentrează. Se vede treaba că nu-i obișnuit cu scrisul.

Ce ziceți de chestia asta?

A schimbat bancnota de Cinci în una de Cinci Milioane.

Nu contează, spune Lucasinho. Băiatul i-a mai lăsat și un mesaj pe marginea hârtiei. Atât de urât este scris, că Lucasinho de-abia dacă-l descifrează. O adresă din Antares Quadra și o oră.

Antares Quadra este cu opt ore în urma lui Orion, așa că Lucasinho are vreme doar să-și dea costumul de urgență la spălătorie, să doarmă puțin, să facă un duș și să-și comande niște carbohidrați (cu plata cash). Și imediat după asta se pomenește pe Vest, nivelul 97, la apus, înconjurat de oameni pe biciclete luminoase. Drumul este lung și anevoios atunci când ascensoarele și scările rulante nu primesc bani de hârtie. Sunt de parcurs cinci kilometri de arhitectură urbană foarte abruptă. Trebuie să coboare în zigzag pe rampe și scări. Să facă salturi fantastice, să se avânte în zbor peste acoperișuri înalte și să aterizeze în alei înguste; și tot așa, să ia curbe periculoase, să ia viteză ca să poată sări și zbura din nou. Fără întrerupere. Se prăbușește prin întuneric, ghidându-se doar după imaginile de pe lentila cu vedere nocturnă, după săgețile luminoase vopsite pe ziduri, după felinarele de pe Antares Vest și după fluierele care-i avertizează pe pietoni și pe bicicliști. O mână de fată îl trage pe Lucasinho sub un portal, în timp ce se aud de nicăieri fluiere de avertizare și două biciclete trec vâjâind pe lângă el, lăsându-i imagini remanente pe retină.

Dumnezeule, tu ești?

Eu sunt, spune Lucasinho. A devenit vedetă. Îi cumpără o porție de *mejadra*[2] de la o tonetă, nu pentru că fetei i-ar fi foame, ci pentru că îi cere să-i arate cum funcționează banii lui.

Trebuie să faci toate socotelile astea în minte?

---

[1] Flăcău, puști - în portugheză în original (n. tr.).

[2] *Mejadra* – mâncare tradițională arăbească, cu linte galbenă și orez (n. tr.).

Nu-i prea greu.

Privesc amândoi cum aleargă luminile prin alei și pe acoperișuri și apoi coboară pe trotuare și dispar și reapar de sub anexe sau de după colțuri. În depărtare, pe Bulevardul Budarin, spirale luminoase se întrepătrund: bicicliștii la linia de sosire. Nu contează timpul scos. Nu contează câștigătorul. Nici măcar cursa nu contează. Doar spectacolul este important, cutezanța, fiorii fărădelegii comise, sentimentul că ceva minunat a căzut din ceruri în placida și convențională viață selenară.

În seara asta sunt mult mai multe costume de urgență în jur. Doi tipi se decorează reciproc cu vopseaua luminoasă folosită și de bicicliștii din cursă. Prezența lui Lucasinho a adus mai multă strălucire cursei de coborâre. Două fete își fac loc prin mulțime. Poartă costume bărbătești din Europa secolului al XIX-lea: fracuri, gulere înalte pentru papion, jobene și monocluri. Perciuni crubați și ascuțiți și machiaj de vampir. Duc bastoane în mâinile înmănușate. Avatarurile lor au formă de dragoni micuți, unul verde, celălalt roșu. Una dintre fete îi șoptește lui Lucasinho o adresă și o oră. Tânărul simte cum îl trage cu dinții de bucățica de metal din lobul urechii. Încântătoare durere. Abena Asamoah i-a lins sângele la petrecerea dată în cinstea lui.

Pe tânăra care l-a tras din calea bicicliștilor și care a mâncat *mejadra* împreună cu el o cheamă Pilar. Nu este din vreo familie de rang înalt, dar merge cu Lucasinho în apartamentul lui Kojo și adoarme imediat în hamacul destinat musafirilor. Încă este lumină. Doarme și Lucasinho până se face dimineață în Quadra locală și, ca dar de despărțire, îi dă câteva brioșe.

Duce restul brioșelor din tavă la petrecerea cea nouă. Are loc în Antares Quadra, în șapte încăperi dintr-un bloc studențesc. Îl întâmpină cele două fete de la petrecerea de cu o seară înainte. Și acum sunt îmbrăcate tot ca doi aristocrați tineri din secolul al XIX-lea.

Ooo, bunătăți la cuptor! exclamă una.

Dar asta deja s-a răcit, spune cealaltă, trasând cu degetul o linie de-a lungul costumului de urgență al lui Lucasinho și ținându-i-l

o clipă sub bărbie. Are buzele foarte pline și foarte roșii. *Trebuie să facem ceva în privința ta.*

Își petrec restul nopții machiindu-l pe Lucasinho Corta. Tânărul chicotește atunci când fetele îl despoaie, dar este suficient de vanitos să se bucure de această expunere a trupului său superb.

Vezi tu, nu contează cu cine faci sex.

Ești bisexual, ești polivalent, ești normal.

Contează cine ești tu.

Ce ești tu.

Îl fardează, îl cosmetizează, îi schimbă pieptănătura, îi fac tatuaje temporare, se joacă cu piercingurile lui, îl costumează. Cu haine din toate timpurile și de nicăieri; invenții ale studenților de la facultatea de modă; haine pentru toate sexele și pentru niciunul.

Ăsta ești tu.

O rochie din lamé auriu din anii optzeci, strânsă pe talie, cu mâneci bufante până la cot și apoi foarte strâmte și cu pernuțe la umeri. Dresuri și pantofi roșii cu toc.

Indiscutabil, tu ești.

Ceilalți dau aprobator din cap și își manifestă încântarea prin vorbe și interjecții. La început, Lucasinho a crezut că ajunsese la un bal mascat: fuste cu turnuri scurte și tutuuri; oglinzi și colivii împletite în păr; pălării și tocuri înalte; dresuri din dantelă și piele; costume mulate și genunchiere. Toată lumea fardată impecabil într-o sută de feluri diferite. Și apoi a înțeles că se află într-o subcultură, unde fiecare persoană reprezintă, la rândul ei, câte o altă subcultură.

Un băiat are o oglindă în geantă, în chip de accesoriu al epocii, iar Lucasinho i-o cere ca să vadă cum arată acum. Uluitor. Nu este fată, nu este travestit. Este doar un *moço* în rochie. Părul de pe frunte i-a fost pieptănat pe spate, tapat și dat cu mult gel. Fardul de obraz i-a transformat pometii în două stilete, iar fardul de pleoape i-a transformat ochii în doi asasini întunecați. Se mișcă pe tocuri ca un ninja. Nu este fată, dar nici băiat nu prea este.

Cred că-i place, comentează Joben-și-Monoclu.

Cred că a înțeles cine este, spune Papion-și-Baston.

Îl abordează o fată: *Hei, tu ești Lucasinho Corta, fainã rochie, arată-mi și mie bancnotele.* Și-i mai spune: *Vrei să mergi la o petrecere?*

Unde?

Îi dă adresa și, de-abia după ce se întoarce singur în apartamentul lui Kojo, Lucasinho își dă seama că locul cu pricina este în Twé, capitala familiei Asamoah și Abena Asamoah ar putea fi acolo. Și ce își dorește el, ce își dorește el cu adevărat este fata care i-a făcut piercingul în ureche.

– Ce începere stranie! observă muzicianul.

Lucas stă pe canapea. În cameră nu se mai află nicio altă piesă de mobilier, cu excepția unui scaun așezat cu fața la canapeaua asta.

– Are o acustică perfectă. A fost concepută special pentru mine, dar îți vei da seama și tu că nu ai mai întâlnit o acustică atât de bună.

– Unde să...

Lucas îi arată scaunul din mijlocul camerei.

– Vocea ta, spune muzicianul.

– Da, zice Lucas încet și fără să accentueze cuvântul care umple încăperea.

Se îndoiește că ar mai exista în cele două lumi vreo altă cameră acustică atât de perfectă. A adus ingineri de sunet din Suedia ca să o construiască. Lui Lucas îi place nespus de mult discreția ei. În pereții cu mici caneluri sunt ascunse alte miracole sonice; la fel și sub podeaua neagră, din material absorbant; la fel și în tavanul remodelabil. Această cameră acustică este unicul său viciu, așa crede Lucas. Încearcă să-și stăpânească emoția atunci când îl vede pe muzician că își scoate chitara din cutie. Acesta este un experiment. Nu a mai testat camera aceasta cu muzică live.

– Dacă nu te superi, spune Lucas, făcând un semn din cap spre cutia rămasă pe podea. Va interfera cu forma undelor sonore.

Odată cutia îndepărtată, muzicianul se apleacă asupra chitarei, ciupește corzile și scoate un acord blând. Lucas are impresia că sunetul este viu.

– Ar trebui să stai în locul meu ca să-ți dai și tu seama cum se aude. Dar, în cazul ăsta, cine ar mai cânta la chitară?

Chitaristul își pune mâinile pe cutia din lemn a instrumentului ca să se odihnească.

– Ce doriți să ascultați?

– La petrecere ți-am cerut să cânți un anume cântec. Preferatul mamei.

– *Aguas de Marco.*

– Cântă-mi-l!

Degetele plutesc peste corpul instrumentului. Câte o coardă pentru fiecare cuvânt. Vocea tânărului nu este nici cea mai puternică și nici cea mai cultivată din câte a auzit Lucas. Este mai degrabă o șoaptă tainică, de parcă omul ar cânta doar pentru sine. Un dialog intim între interpret și chitara lui. Voce și acorduri în sincope ritmice; între ele doar conversația: corzi și versuri. Lucas începe să gâfâie. Toate simțurile lui sunt acordate la fel de precis ca și corzile chitarei, sunt vii, armonice, concentrate asupra chitaristului și asupra cântecului. Iată esența sentimentului de *saudade*. Iată tainele sfinte. Încăperea aceasta este biserica lui, este singurul *tereiro*[1] la care se închină. Este încununarea tuturor speranțelor lui.

Jorge, chitaristul, termină cântecul. Lucas își recapătă stăpânirea de sine.

– *Eu Vim da Bahia?* întreabă el.

Acesta este un cântec vechi al lui João Gilberto, cu acorduri descendente extrem de grele și o sfâșâietoare schimbare de tonalitate. Jorge dă din cap. Îl știe. *Lua de São Jorge. Nada Sera Como Antes. Cravo e Canela*[2]. Toate cântecele vechi luate de mama lui din înverzita Brazilie și aduse pe Lună. Cântecele copilăriei lui, cântecele golfurilor și ale colinelor și ale apusurilor de soare pe care nu la va vedea vreodată. Germeni de frumusețe, puternici și triști, purtați în inimă în iadul acesta verde al Lunii. De foarte tânăr și-a dat seama Lucas Corta că trăiește în iad. Iar unica

---

[1] Altar – în portugheză în original (n. tr.).

[2] „Eu vin din Bahia"; „Luna Sfântului Jorge"; „Nimic nu va mai fi ca înainte": „Cuișoare și scorțișoară" – în portugheză în original (n. tr.).

metodă prin care poți transforma iadul, prin care îi poți chiar supraviețui, este să îl guvernezi.

Pe obrazul lui Lucas se prelinge o lacrimă.

Se termină și cântecul *Por Toda a Minha Vida*[1]. Lucas nu scoate niciun cuvânt. Nu face nicio mișcare. Lasă timp emoțiilor să se domolească.

– Îți mulțumesc, spune el în cele din urmă. Cânți foarte frumos.

Trimite cu gândul onorariul la avatarul lui Jorge.

– Este mai mult decât ne-am înțeles.

– De când se supără un muzician că primește prea mulți bani?

Jorge își pune chitara în cutie. Lucas observă grija și dragostea cu care manevrează instrumentul, cu care șterge corzile de transpirația de pe mâinile lui, cu care suflă praful de sub capătul grifului. Ca și cum ar pregăti un copil de culcare.

– Camera aceasta este prea bună pentru mine, spune Jorge.

– Camera aceasta a fost făcută special pentru tine, spune Lucas. Mai vino. Săptămâna viitoare. Te rog!

– Pentru atâția bani, nu trebuie decât să fluierați și voi veni.

– Nu mă ispiti!

Și gata: licărul unui zâmbet, scânteia schimbului de priviri.

– Este minunat să aflu că există cineva care îi apreciază pe clasici, spune Jorge.

– Este minunat să aflu că există cineva care îi înțelege, îi răspunde Lucas.

Jorge se ridică să plece. Toquinho deschide ușa de la camera acustică. Chiar și pașii lui stinși, chiar și scârțâitul cutiei în care se află chitara – toate sună perfect.

Raze groase de lumină cad peste cele două siluete care se luptă. Sala Cavalerilor este un tunel în care soarele a înălțat pilaștri din lumină și praf. Cei doi oameni – unul înalt, celălalt scund – fandează și dansează, fentează și atacă, se mișcă desculți pe podeaua din material absorbant, acum luminată, acum în umbre. Lupta

[1] „Toată viața mea" – în portugheză în original (n. tr.).

lor are grația și farmecul unui balet. Rachel Mackenzie îi urmărește din loja micuță a spectatorilor, situată lângă ușă. Robson este rapid și îndrăzneț, dar nu are decât unsprezece ani, în vreme ce Hadley Mackenzie este un bărbat în toată firea.

Pe Lună nu există legi, ci doar consens, iar prin consens este interzisă folosirea armelor cu proiectile. Gloanțele nu sunt compatibile cu mediile presurizate și cu mecanismele complexe. În concluzie, nu au rămas decât cuțitele, bâtele, frânghiile și otrăvurile lente, acestea din urmă reprezentând corespondentul găsit de familia Asamoah pentru armele biologice. Acestea sunt uneltele violenței pe Lună. Luptele se poartă corp la corp și durează puțin. Lui Rachel nu-i place să-l vadă pe Robson în Sala Cavalerilor. Și mai puțin îi plac pasiunea și talentul lui pentru tehnicile predate de Hadley. Dar cel mai tare detestă faptul că povestea asta este necesară. Cei Cinci Dragoni nu au liniște în privința siguranței averilor lor. Hadley este duelistul familiei. Prin Crucible se zvonește că Robert Mackenzie a ordonat ca ambițiile lui Jade Sun să fie ținute în frâu și din linia de succesiune să facă parte doar persoane cu sânge Mackenzie. Nu există niciun alt bărbat mai bine pregătit care să-l învețe pe Robson lupta cu cuțitul, dar Rachel și-ar dori ca între cei doi să existe și o altă legătură mai profundă. Orice sport – căci, uite, tatăl lui este pasionat până la obsesie de handbal – i-ar dezvolta sănătatea și spiritul lui Robson și l-ar forma așa cum se cuvine.

Își privește fiul: subțire, dar energic, așa cum este cuțitul din mâna lui. Pantalonii de antrenament atârnă pe șoldurile lui micuțe. Pieptul îngust palpită, dar privirea calmă cuprinde tot ce se află în sala cea lungă. Un țipăt. Robson face o fandare, urmată de o lovitură fulgerătoare din stânga sus până în dreapta jos. Țintește ochii, gâtul. Hadley face o eschivă, intră pe sub cuțit și-i răsucește brațul. Robson țipă de durere. Scapă cuțitul din mână. Hadley îl prinde înainte de a atinge podeaua. O altă răsucire și o piedică pe la spate îl pun pe Robson la pământ. Hadley apropie cuțitele de gâtul lui Robson.

– Nu!

Lamele se opresc la un milimetru de pielea cafenie a băiatului. O picătură de sudoare cade de pe fruntea lui Hadley până în ochii lui Robson. Hadley rânjește. Nici măcar nu a auzit strigătul lui Rachel. Nu i-a oprit mâna. Nu sunt decât ei doi aici. Nu mai există nimic altceva. Aceasta este intimitatea violenței.

– Ce zice regula, Robbo? Dacă iei cuțitul adversarului tău...

– Trebuie să ucizi cu el.

– De data asta, doar de data asta, îți cruț viața. Acum spune-mi, ce ai învățat?

– Că nu trebuie să pierd cuțitul.

– Nu trebuie să-i dai niciodată drumul din mână. Folosește-te de armele lor ca să-i învingi, spune o voce din ușă.

Rachel nu auzise când a intrat Duncan. Tatăl ei a împlinit de curând șaizeci de ani, dar are energia și ținuta unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. Este îmbrăcat cu un costum cenușiu, la un singur rând, impecabil croit, dar foarte simplu. Esperance, avatarul său, are forma unei sfere argintii, pe suprafața căreia trec unde de lichid. Nimic din minimalismul și modestia îndelung exersate ale lui Duncan Mackenzie nu ar sugera faptul că este CEO al companiei Mackenzie Metals. Și totuși întreaga atitudine a lui Duncan Mackenzie îi divulgă statutul.

– E bun? întreabă Duncan Mackenzie.

– Și pe tine te-ar face bucăți, răspunde Hadley.

Zâmbetul lui Duncan Mackenzie este strâmb. Este acru.

– Adu-l la mine, Rachel, spune el. Vreau să-i prezint pe cineva.

– Trebuie să facă duș mai întâi, se opune Rachel.

– Adu-l la mine, Rachel! repetă Duncan Mackenzie.

Robson se uită la mama lui. Aceasta încuviințează cu un gest din cap. Hadley ridică cuțitul: așa salută luptătorii.

Pe Rachel Mackenzie a dezgustat-o dintotdeauna unchiul ei, Bryce. Robert este o sperietoare, dar Bryce Mackenzie, directorul financiar, este un monstru. Este uriaș. Înalt chiar și după normele celei de-a doua generații pe lună. Gravitația de aici i-a permis să se îngrașe cumplit de mult. Este un colos cât un munte, care se ține pe picioare bizar de micuțe. Nu pare gras.

Ci imens. Şi se mişcă cu sprinteneala şi gingăşia de care dau adesea dovadă oamenii foarte mari.

Bryce Mackenzie îl studiază pe Robson din cap şi până în picioare. S-ar zice că admiră o sculptură. S-ar zice că analizează un registru contabil.

– Ce băiat drăguţ!

Un tânăr adoptat de Bryce le aduce ceai de mentă. Ritualul este următorul: Bryce Mackenzie îşi găseşte băieţi la vârsta pubertăţii şi îi adoptă, iar mai târziu le găseşte de lucru în cadrul companiei. Mulţi dintre aceştia s-au căsătorit cu membri ai familiei, alţii s-au căsătorit în afara ei, câţiva au devenit părinţi. Bryce ţine legătura cu foştii lui amanţi şi îi sprijină cu generozitate. Nu a existat niciodată vreun scandal. Bryce este prea conştiincios ca să dea naştere la aşa ceva. Tânărul care le serveşte ceaiul este în prezent unul dintre cei trei amorezi la dispoziţia lui Bryce. Degetele lor se ating pe paharul cu ceai. O privire, un zâmbet. Rachel şi-l imaginează deasupra lui Bryce, deasupra colosului de Bryce. Călărindu-l, călărindu-l. Cu fesele săltând puternic.

– Robson, fă cunoştinţă cu viitorul tău soţ, spune Duncan.

Rachel cască ochii.

– Îl cheamă Hoang Lam Hung.

Bărbat în toată firea, bine clădit, de douăzeci şi nouă, poate treizeci de ani.

– Unul dintre băieţii tăi, scrâşneşte Rachel.

Bryce strânge ofensat din buzele moi şi umflate.

– Rachel, o avertizează Duncan.

Pe Hung pare să nu-l atingă insulta, deşi gura i se boţeşte rănită.

– Acesta este *nikah*-ul.

Bryce aruncă contractul tipărit peste masă. Apare o inteligenţă artificială specializată în drept, care sintetizează documentul pe puncte.

– Cred că glumeşti1 spune Rachel Mackenzie.

– Este forma standard. Fără probleme, fără surprize, o asigură Bryce.

– Pe Robson l-ai întrebat ce îşi doreşte? insistă Rachel.

– Tata vrea să fie așa, spune Duncan Mackenzie.

– Ce spui? își întreabă Rachel propriul tată.

Își dorește să nu și-l fi imaginat pe tânăr făcând amor cu Bryce. Acum îi trec prin fața ochilor scene atât de scârboase, că trebuie să-și acopere gura cu mâinile.

– Este contractul standard, așa cum zice și Bryce.

– Am nevoie de o zi sau două ca să mă gândesc.

– Ce e de gândit? spune Bryce.

Rachel este neputincioasă. Voința lui Robert Mackenzie guvernează Crucible, iar ea se află în raza de acțiune a puterii lui. Nu există nimeni la care să poată apela. Jade Sun este mereu de partea soțului său. Indiferent dacă Hung este un bărbat blând sau crud, căsătoria aceasta îl face pe Robson prizonier al familiei Mackenzie.

Duncan scoate capacul stiloului. Cameny îi arată pe contractul virtual locul destinat semnăturii digitale.

– N-am să ți-o iert niciodată, Bryce!

– Am luat notă, Rachel.

I-ar putea scoate ochii doar din două împunsături hotărâte cu stiloul. Dar semnează, iar Cameny îi introduce yinul. Gata.

– Robson, du-te la soțul tău! spune Duncan.

Hung îl așteaptă cu brațele deschise. Rachel se lasă în genunchi și își îmbrățișează fiul.

– Te iubesc, Robbo. O să te iubesc toată viața mea și n-o să las pe nimeni să-ți facă vreun rău. Îți jur!

Îl ia de mână și îl conduce în cealaltă parte a încăperii. Din trei pași, i se schimbă întreaga lume: fiul ei devine soțul cuiva. Rachel se apropie de Hung și îi șoptește suficient de tare ca să fie auzită și de ceilalți.

– Dacă îi faci vreun rău, dacă îl atingi fie doar și cu un singur deget, am să te ucid pe tine și pe toți pe care i-ai iubit vreodată. Crede-mă că nu glumesc.

Rachel spune cuvintele astea la urechea lui Hung, dar are ochii ațintiți asupra lui Bryce. Și încă o dată, Bryce strâmbă nemulțumit din gura lui umedă și umflată.

– Voi avea grijă de el, doamnă Mackenzie.

– Voi avea eu grijă să fie așa.

Hung pune mâna pe umărul lui Robson. Lui Rachel îi vine să-i rupă fiecare deget pe rând. Îl plesnește peste încheietură și o îndepărtează brațul de fiul ei.

– Ți-am spus să nu-l atingi.

Acum brațul ei este atins de cineva: tatăl ei.

– Haide, Rachel.

Ușa biroului se deschide și intră doi dintre bodyguarzii lui Duncan.

– Dar ce crezi că am să fac, tată?

– Haide, Rachel!

Rachel Mackenzie își sărută fiul, apoi se întoarce cu spatele – foarte repede se întoarce, ca să nu-i poată vedea nimeni chipul. Niciodată, dar absolut niciodată nu le va permite unchiului, tatălui, bunicului ei să vadă urmele cuielor pe care i le-au bătut în inimă.

– Mami, ce se întâmplă?

Ușa se încuie în urma ei, dar încă mai aude țipetele lui Robson.

– Ce se întâmplă? Mi-e frică! Mi-e frică!

Folosește-te de armele lor ca să-i învingi, spusese tatăl ei.

Ecluza este încăpătoare, a fost concepută pentru mașini de teren și autobuze, dar Marina tot simte cum o sugrumă un acces de claustrofobie atunci când se vede închisă înăuntru. Cât se depresurizează ecluza, Marina se uită cu atenție în jur. Observația minuțioasă este felul în care ea reușește să-și înfrângă spaima de spațiile închise. Se lasă în seama senzorialului. Crănțănitul fin al prafului sub tălpi. Șuieratul tot mai stins al aerului evacuat. Felul cum *sasuit*-ul i se strânge pe trup când se adaptează la vid. Imaginea avatarurilor de pe umerii colegilor ei. Ar trebui să poarte și ele *sasuit*-uri virtuale.

José, Saadia, Thandeka, Patience. Oleg a murit. Fizica l-a ucis. A confundat greutatea cu masa, viteza cu impulsul. Greșeală de Joe Moonbeam. A crezut că poate opri cu o singură mână platforma de încărcare. Impulsul i-a împins în piept oasele de la mâna întinsă. Iar oasele i-au perforat inima.

Oleg. Blake, din Bairro Alto. În scurta perioadă pe Lună, Marina a pierdut tot atâția oameni ca în toți anii petrecuți pe Pământ. Moartea lui Oleg a adâncit prăpastia dintre ea și camarazii ei. José nici nu-i mai vorbește. Marina știe că toți o acuză pe ea. Ea este piaza rea, ea este cobea, ea este magnetul care atrage ghinionul. Aude tot mai des un cuvânt nou din dialectul selenar: *apatoo*. Discordie. Luna este mama vrăjilor și a superstițiilor.

Marinei nu-i iese din minte Cursa. Nu înțelege cum au dispărut orele și kilometri. Nu înțelege cum a putut fi captivată de ceva atât de irațional. Doar adrenalină și endorfine, nimic mai mult. Însă atunci când stă lungită în pat, încă simte ritmul în picioare, încă aude bătăile ca de inimă ale tobelor. De-abia așteaptă să se întoarcă. Data viitoare își va picta întregul corp.

Lumini roșii. Rotative. *Ecluza e depresurizată*, o anunță Hetty. Apoi, împreună cu celelalte avataruri, își pierde conturul, devin toate niște pete verzi care plutesc deasupra stăpânilor lor. Verde este culoarea sistemelor funcționale. Galbenul este culoarea de alertă: rezerva de aer, baterii, mediu. Roșul este pentru pericol. Roșu intermitent înseamnă pericol extrem, risc de moarte iminentă. Alb înseamnă moarte.

– Apelul, spune Carlinhos.

Marina își rostește numele, împreună cu exercițiul de dicție care trebuie să demonstreze că nu este afectată de lipsa de oxigen.

– Recepționat, se mai grăbește să adauge.

Bine că și-a adus aminte.

– Se deschide ușa ecluzei, îi anunță Carlinhos.

Sasuit-ul lui este un mozaic multicolor de abțibilduri, logouri și insigne, dar pe spate are chipul lui Ogun, São Jorge, *orixa* lui personală. Pe peretele de lângă ușă este efigia Doamnei Luna. Chipul i-a fost tocit de atingerea a mii de degete înmănușate. O ating ca să le poarte noroc. O ating ca să-i ferească de moarte.

– Aceasta este Dona Luna. Mai uscată decât deșertul cel mai uscat, mai fierbinte decât jungla cea mai fierbinte, mai rece decât o mie de kilometri de gheață polară. Este reprezentarea tuturor infernelor pe care și le-au imaginat vreodată oamenii. Cunoaște o

mie de metode prin care să vă omoare. Și așa va face dacă nu o veți respecta. Vă va ucide fără să stea pe gânduri. Vă va ucide fără milă.

Unul câte unul, Jo Moombeam-ii se așază la rând ca să o atingă pe Dona Luna. Deșerturi, jungle, ghețuri polare: Carlinhos nu a cunoscut realitățile exprimate de cuvintele astea, își spune Marina. În gura lui sună ca o mantră veche. Rugăciunea *dusterului*. Marina își trece degetele peste icoana cu chipul Doamnei Luna.

Simte prin tălpile ghetelor trepidația ușii care se deschide spre o priveliște cenușie și urâtă: mașini de teren, boți industriali, turnuri de comunicații, coarnele BALTRAN-ului. Echipamente dezafectate, echipamente stricate, echipamente în curs de reparare. Un extractor mult prea înalt chiar și pentru ecluza aceasta uriașă, izolat prin lanțuri cu semnalizatoare galbene: ca un pom de Crăciun din lumini și faruri. Șiruri de panouri solare, rotindu-se agale. Niște coline în depărtare. Suprafața lunii este un morman de gunoi cenușiu.

– Să facem câțiva pași, spune Carlinhos și își conduce detașamentul pe rampă.

Marina pășește pe suprafața Lunii. Nu există nicio tranziție, niciun prag între interior și ce o așteaptă afară, nici măcar vreo senzație anume dată de suprafața stearpă și cerul gol. Orizontul este curbat. Carlinhos își conduce oamenii la o galerie de ocol, marcată prin lumini intermitente. Sute de Jo Moonbeam au pășit pe drumul acesta, urme de ghete peste alte urme de ghete peste alte urme de ghete. Pretutindeni numai urme de ghete, urme de roți, urme discrete de roboți. Regolitul este ca un pergament pe care se disting urmele fiecărui drum făcut pe el. Și e foarte urât. Aidoma unui copil care a pus prima oară mâna pe un binoclu, Marina se uită curioasă la King Dong: un falus gigantic de iască, de o sută de kilometri, plin cu urme de pași și de roți, care intră în Mare Imbrium. Pe acolo au călcat lucrătorii cu prea mult timp liber la dispoziție. Și în urmă cu cincisprezece ani, zona era la fel de brăzdată de urmele încrucișate ale misiunilor care au trecut pe acolo.

Marina ridică ochii. Și se oprește. Nu mai lasă urme pe regolit.

O jumătate de Pământ se înalță deasupra Mării Fecundității. Niciodată nu a mai văzut Marina ceva mai albastru, ceva mai curat. Atlanticul domină emisfera vizibilă. Identifică zona vestică a Africii, cornul Braziliei. Vede turbioanele furtunilor, aspirate de bazinul Caraibilor, unde se transformă în fiare și monștri și, duse de Curentul Golfului, pornesc în spirale către Europa. Uraganul cuprinde linia estică. Marina îi deslușește cu ușurință structura elicoidală, punctul ochiului. Albastru și alb. Nici urmă de verde, dar ea nu a văzut niciodată ceva mai însuflețit. Când era pe stația orbitală, s-a uitat în jos la Pământ și s-a minunat de splendoarea lui. Cursa norilor, rotirea planetei, răsăritul soarelui pe marginea lumii. În prima jumătate a drumului pe orbită văzuse cum Pământul se micșorează; în a doua jumătate a văzut cum crește Luna. Marina nu s-a mai uitat niciodată la Pământ de pe Lună. Ocupă tot cerul această planetă Pământ; e mult mai mare decât și-a imaginat ea vreodată și atât de departe. Strălucitoare, gânditoare și tristă, inaccesibilă și intangibilă. Mesajele Marinei ajung la familia ei într-o secundă și jumătate. Iar Pământul îi răspunde: aici este căminul tău, iar tu ești departe de el.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua? se aude vocea iritată a lui Carlinhos pe canalul personal de recepție al Marinei și ea își dă seama, cu surpriză și rușine, că toată lumea s-a întors la ușă, în timp ce ea a rămas ca proasta cu ochii la Pământ.

Altă deosebire. De pe stație se uitase mereu în jos. De pe Lună, Pământul este mereu deasupra.

– Cât timp am stat acolo? îl întreabă ea pe Carlinhos, așteptând represurizarea ecluzei.

– Zece minute, răspunde el.

Aeratoarele curăță praful de pe *sasuit*-uri.

– Și eu am pățit la fel prima oară când am ieșit la suprafață, continuă Carlinhos. Am stat și m-am holbat până când São Jorge m-a avertizat că rămân fără oxigen. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător. Heitor Pereira era cu mine. Iar primele cuvinte pe care le-am spus au fost: „Cine a pus chestia aia acolo?"

Carlinhos își desface casca. Peste câteva secunde îi vor auzi și ceilalți ce vorbesc, așa că Marina se grăbește să-l întrebe:

– Acum ce facem?

– Acum, spune Carlinhos Corta, bem ceva.

– Te-a atins?

Micuțul rover aleargă din răsputeri peste Oceanus Procellarum[1]. Se izbește cu viteză mare de fiecare piatră, saltă în aer, aterizează apoi în nori de praf. Accelerează și mai tare, aruncând în urma roților trombe mari de colb selenar. Chiar dacă au hamurile de siguranță puse, cei doi pasageri sunt zgâlțâiți, zdruncinați puternic, aruncați în toate direcțiile. Rachel Mackenzie accelerează dincolo de limita prudenței.

O urmăresc oamenii de la Mackenzie Metals.

– Ți-a făcut ceva? întreabă din nou Rachel Mackenzie peste scâncetul motoarelor și scârțâitul suspensiilor.

Robson clatină din cap.

– Nu. A fost foarte drăguț. Mi-a dat să mănânc și mi-a povestit despre familia lui. După aia m-a învățat niște trucuri cu cărțile. O să ți le arăt și ție. Sunt bune.

Și băiatul vrea să bage mâna în buzunarul *sasuit*-ului.

– Când ajungem, îi spune Rachel.

A crezut că o să aibă mai mult timp la dispoziție. Își țesuse cu mare grijă planul. Înscenările și minciunile constituiau un talent aparte al femeilor Mackenzie. Cameny rezervase un vagon spre Meridian. Rachel intrase în programul ecluzei și crease iluzia că două persoane ar fi ieșit de acolo. Robert Mackenzie oprise vagonul cu o telecomandă când nu parcursese nici douăzeci de kilometri. În același timp, două rovere porniseră din Crucible în direcții opuse. Prima o luase pe drumul evident, spre nord-est, până la centrul de date Taiyang, din Rimae Maestlin[2]. Era logic ca pe aici s-o apuce cineva care dorea să scape; familia Sun se încă-

[1] Oceanul Furtunilor (n. tr.).

[2] Craterul Maestlin (n. tr.).

pățâna să nu se implice în conflictele dintre dinastiile selenare. Casa Sun nu se temea de furia lui Robert Mackenzie.

Însă Rachel o apucase pe drumul irațional. Pare că se îndreaptă spre sud-est, către vechea linie de transport mărfuri. De-a lungul șinelor sunt înșirate centrale electrice și depozite de provizii. Vechea tradiție – veche după standardele selenare – spune că membrii familiei Voronțov trebuie să oprească trenul pentru oricine le face semne de pe șine. Mai departe totul se poate negocia, dar acest obicei de a acorda sprijin celor care îl cer rezistă în timp. Duncan Mackenzie va fi angajat deja firme private de securitate care să aștepte trenurile în toate gările principale: Meridian, Regina Sudului, Hadley. Însă nu într-acolo se îndreaptă Rachel Mackenzie. Nici nu a luat trenul.

Roverul nu are geamuri, este lipsit de aer, nepresurizat, și are prea puține comenzi pe lângă transmisie și motor. Toate celelalte au fost dezactivate de pe roverul acesta și de pe celălalt – momeala, trimisă în direcție opusă. Rachel a fost dintotdeauna un programator de excepție. Deși familia ei nu i-a apreciat niciodată acest talent. Nu i-a apreciat niciun talent. Destinația ei reală este releul izolat BALTRAN de la Flamsteed. La început a avut un avantaj, însă acum rovere, aparținând companiei Mackenzie Metals, se apropie de ea dinspre minele de la sud și de la est. A micșorat până la șoaptă volumul lui Cameny: nu vrea să-și facă cunoscută poziția prin rețea. Speră că urmăritorii vor încerca să-i taie drumul la calea ferată. Durata călătoriilor poate fi calculată cu precizie extremă. Ecuațiile sunt clare și fără greșeală. Dacă vor presupune că se îndreaptă către releu, atunci o vor prinde. Dacă vor crede că se îndreaptă spre linia principală, atunci va scăpa. Însă pentru asta este nevoită să intre în rețea, și așa toți cei de pe Lună îi vor afla poziția.

– Ajungem curând, îi spune Rachel Mackenzie fiului său.

Uită-te la el cum stă cuminte în vehiculul de teren, îmbrăcat în *sasuit*, cu hamul de siguranță cuplat și cu genunchii lipiți de ai ei: doar uită-te la el. Vizorul căștii îi acoperă părul, forma chipului și atrage întreaga atenție asupra ochilor – ochii lui mari și

verzi. Nu există nimic mai frumos – nici lumea aceasta cenușie, nici lumea aceea albastră și mare de dincolo de orizont – decât lumea din ochii aceștia.

– Trebuie să vorbesc cu cineva. Am s-o activez pe Cameny, dar te rog să nu te conectezi la Joker. Nu încă.

Simte prin tot trupul cum reintră Cameny în rețea: ca și cum ar respira din adâncul plămânilor.

Avatarul lui Ariel Corta îi preia apelul. Apoi apare și Ariel în lentila lui Rachel.

– Rachel, care-i problema?

Totul este impecabil la Ariel: rochia, părul, tenul, machiajul. Rachel a considerat-o mereu pe cumnata ei o snoabă distantă și carieristă. Însă este suficient de sinceră ca să-și recunoască invidia – brazilienii ăștia au parte de toate calitățile. Ariel i-a învins de multe ori familia în instanță, însă acum are nevoie de ea.

Rachel îi povestește pe scurt împrejurările care au determinat-o să fugă de acasă. Cameny prezintă *nikah*-ul.

– O clipă, te rog!

Beijaflor o înlocuiește câteva clipe pe Ariel. Apoi aceasta reapare.

– Este un contract standard de căsătorie prin care nepotul meu este obligat la un mariaj de zece ani cu Hoang Lam Hung. Este destul de solid.

– Desfă-l!

– Contractul este legal și obligatoriu. Îndatoririle sunt foarte clare. Nu există nicio clauză care să mă ajute să-l pot elibera pe Robson. Dar pot să anulez contractul.

– Anulează-l! Nu are decât unsprezece ani. M-au obligat să-l semnez.

– Din punct de vedere legal, nu există nicio limită de vârstă pentru căsătorie. Dacă mi-aș baza pledoaria pe faptul că ați fost constrânși să acceptați, nu m-ar asculta nimeni. Așa este sistemul nostru legal. Așa că va trebui să demonstrez că, din moment ce înainte de semnarea clauzei de activități sexuale nu l-ai consultat pe Robson în privința preferințelor sale, tu ai încălcat contractul de părinte pe care îl ai cu el. Iar prin asta *nikah*-ul va fi anulat.

Vezi bine că nu voi pleda în favoarea ta, ci în favoarea lui Robson și împotriva ta. Voi încerca să demonstrez că ești o mamă rea. După standardele stabilite de Lucreția Borgia. Pe de altă parte însă, prin faptul că te-ai hotărât să-l ajuți să scape, ai devenit o mamă bună. Este un cerc vicios.

– Nu-mi pasă cât de urât mă prezinți.

Dar oare o vede ea acum pe Ariel Corta, pe Ariel Corta cea perfectă, cum schițează un zâmbet în colțul gurii?

– Vorbim despre multă mizerie.

– Familia Mackenzie și-a făcut averea din mizerie.

– La fel și noi. Robson trebuie să mă angajeze și să semneze un contract. Îți mai spun o dată: doar un părinte bun l-ar sfătui să mă angajeze. Și te anunț, la modul neoficial, că procesul acesta va duce la un conflict deschis între familiile noastre. Este o declarație de război.

– Ar fi o declarație de război dacă ar afla Rafa că i-am lăsat să mi-l ia pe Robson fără să mă opun. În cazul ăsta ar distruge Crucible cu mâinile lui goale ca să-l poată recupera.

Ariel Corta dă din cap.

– Nu-mi vine în minte vreo altă situație mai ingrată. Parcă bunicul tău ar fi ales dinadins să ne provoace în cel mai dezgustător mod cu putință.

Roverul se zguduie brusc. Hamul de siguranță plesnește. Și altă zguduitură. Ceva se izbește încontinuu de rover. Rachel simte vibrațiile frezelor. Vehiculul încetinește.

– Ce se întâmplă? întreabă Ariel Corta.

Pe chipul perfect machiat se citește îngrijorarea.

– Cameny, arată-mi! strigă Rachel.

– Îl anunț pe Rafa, spune Ariel.

Cameny pune pe lentila lui Rachel imaginile surprinse de camerele exterioare. Drona de mentenanță se ține după vehiculul de teren ca un coșmar. Manipulatoarele și lamele ciopârțesc cablurile și conductorii electrici. Roverul încetinește după ce drona îi retează încă o baterie. Cum de a ajuns aici? De unde a venit? Cameny rotește camerele: la nici două sute de metri distanță se

vede un desiș de panouri solare din care ies stâlpii de la BALTRAN. Acesta este răspunsul: familia ei a modificat funcția dronei de mentenanță a releului.

Însă rudele ei au uitat că roverul acesta este un model depresurizat. În *sasuit*-uri, două sute de metri de vid reprezintă o plimbare de voie.

Rachel pune mâna pe genunchiul lui Robson. Băiatul tresare; are ochii mari de spaimă.

– Când spun „haide", vii după mine. Trebuie să facem pe jos restul drumului.

Cu un bubuit puternic, roverul se răstoarnă pe o parte. Rachel este împinsă cu forță în hamul de siguranță. Vehiculul este culcat într-o poziție anormală. Drona i-a tăiat una dintre roți. Iar acum distruge și ultima cameră.

– Robson, iubitule, hai!

Trapa se deschide. Praf, coline și cerul plat și negru. Rachel se apucă de o margine a trapei și se împinge afară. Sare pe regolit, o ia la fugă. Se uită în spate și îl vede pe Robson care aterizează ușor ca un colibri și începe să alerge. Drona planează deasupra roverului distrus. Rachel se gândește la Robert Mackenzie. Își spune că este ca un cancer.

Acum drona se ridică din nou. Își desface lamele și degetele lungi și ascuțite din plastic. Pornește după ea. Nu are viteză prea mare, dar nu se abate de la drum. Mai sunt niște lucruri pe care Rachel trebuie să le facă înainte să ajungă la adăpost împreună cu fiul ei.

– Robson!

Puțin câte puțin, drona îl ajunge din urmă pe băiat. Acesta se mișcă greu pe regolit. Nu știe cum să se deplaseze prin vid, cum să nu stârnească nori orbitori de praf. Prea mult l-a cocoloșit tatăl lui și nu l-a lăsat să iasă din Boa Vista. Ar fi trebuit să-l ducă la suprafață și să-i arate Pământul încă de când avea cinci ani, așa cum este regula în clanul Mackenzie. Ar fi trebuit, ar fi putut, ar fi fost bine.

Trapa este pregătită, o anunță Cameny. În ecluza pentru personal se poate intra doar pe rând. Aici, pe „mările" Lunii, sistemul BALTRAN este brut și expeditiv, anume conceput pentru transportul de încărcături grele.

– Intră! strigă Rachel.

Robson bâjbâie după intrarea în ecluză, se mișcă încet. Atât de neîndemânatic este copilul ăsta!

– Am intrat!

Cameny închide trapa. Acum capsula trebuie rotită. Se mișcă încet. De ce se mișcă atât de încet? Unde-i drona? Rachel nu are vreme să mai privească îndărăt. Se concentrează și respiră greu printre dinții încleștați. Cameny inițiază lansarea.

Durerea pe care o simte în gamba dreaptă este atât de puternică și neașteptată, că Rachel nici măcar nu țipă. Nu se mai poate sprijini pe piciorul acela. Pe ecranul din cască vede pete roșii; o doare și mai tare atunci când materialul din care este confecționat *sasuit*-ul se strânge deasupra rupturii, etanșeizând la loc costumul, presând rana.

Ți-a fost secționat tendonul popliteu în spatele genunchiului, o anunță Cameny. *Integritatea costumului a fost compromisă. Sângerezi. Drona este aici.*

– Bagă-mă înăuntru! șuieră Rachel.

Și imediat o copleșește durerea, o durere atât de mare cum nu și-a imaginat niciodată că ar exista în univers. Și urlă. Prelung, cumplit. Urletele ei nu par produse de corzi vocale omenești. O mișcare, o străfulgerare, o a doua tăietură abilă și se prăbușește. Drona este deasupra ei, o nălucă pe fundalul negru al cerului.

– Lansează capsula, Cameny! Ia-l de aici!

Procedura de lansare este inițiată, spune Cameny. *Probabilitatea supraviețuirii tale este zero. Adio, Rachel Mackenzie.*

Vizorul căștii se întunecă. Și, la final, Rachel Machenzie simte doar furie: furie pentru că trebuie să moară, furie pentru că moartea a găsit-o aici, în pustiul rece din Falmsteed, furie la gândul că întotdeauna familia este cea care te distruge. Vizorul i se sfărâmă.

Când aerul explodează din cască, simte cum se cutremură solul, vede scânteile capsulei BALTRAN în gura tubului de lansare.

S-a dus.

Rafa Corta este foc și pară. João de Deus este orașul lui; angajații de la Corta Hélio l-au văzut de multe ori, însă niciodată ca acum: întruchipare a mâniei nestăpânite și a fericirii. El este Xangô cel Drept, este São Jeronimo, judecător și apărător. Angajații lui evită să-l privească în ochi și îi fac loc să treacă.

Băiatul a ieșit deja din ecluză. Stă singur în zona pentru sosiri, în *sasuit* și cu casca pe cap, acoperit de praf selenar. Avatarul plutește deasupra umărului său stâng.

– M-a învățat un truc cu cărțile de joc, spune Robson. Un truc foarte drăguț.

Programul Joker transmite vorbele lui lumii de dincolo de cască. Mâini acoperite cu mănuși albe scot un pachet cu cărți de joc. Robson le desface în evantai. Vocea lui este moartă, egală, străină.

– Alege una!

Cărțile îi cad din mâini. I se înmoaie genunchii; dă să se prăbușească. Îl prinde tatăl său.

– Mama ta, spune Rafa scuturându-l. Unde este mama ta?

CINCI

Duncan Mackenzie trece ca o furtună prin Crucible. Oamenii se dau la o parte din faţa lui, roboţii îl ajută. CEO-ul companiei Mackenzie Metals nu trebuie lăsat să aştepte îndeplinirea unor funcţiuni banale de securitate. Nu acum când este livid de furie. Mânia lui Duncan Mackenzie este cenuşie, la fel cum îi este costumul, părul; la fel cum este suprafaţa Lunii. Esperance s-a strâns într-o bilă de cositor fără luciu.

Jade Sun-Mackenzie îl întâmpină la intrarea în ecluza de la *moto*-ul privat al lui Robert Mackenzie.

– Tatălui tău i se face o primenire de rutină a sângelui, îi spune ea. Îţi dai seama că nu poate fi deranjat acum.

– Trebuie să-l văd.

Vocea lui Duncan Mackenzie este tot atât de rece pe cât este de fierbinte metalul de deasupra capului său.

– Soţului meu i se face un tratament medical extrem de delicat şi de important, reformulează Jade Sun.

Mâna lui Duncan Mackenzie se înfige în gâtul ei. O loveşte cu capul de ecluză. O şuviţă groasă de sânge începe să se prelingă pe uşa albă. *Ai o contuzie craniană şi un posibil traumatism în urma impactului,* îi spune Tong Ren, avatarul ei.

– Du-mă la el!

Am imagine, îl anunță Esperance. Avatarul proiectează pe lentila lui Duncan Mackenzie o scenă de ansamblu, în care se vede bătrânul cel hidos întins pe un pat de spital. În jurul lui mișună infirmieri și roboți. Prin tuburi și catetere pulsează lichidul roșu.

– Nu-i adevărat. Puteai să încarci tu imaginea asta în Esperance. Sunteți niște nemernici care vă credeți mari șmecheri.

– Nemernici? șoptește Jade Sun.

Duncan Mackenzie își trage mâna de pe gâtul ei.

– Fiica mea e moartă, spune el. Fiica mea e moartă, auzi?

– Îmi pare foarte rău, Duncan. Îngrozitor. Îngrozitor. A fost o eroare de soft.

– Echipa care a recuperat-o a observat tăieturi foarte precise în *sasuit*-ul ei. Drona aia i-a retezat tendoanele de la genunchi.

Duncan Mackenzie își acoperă gura cu mâinile, ca și cum ar vrea să-și înăbușe urletul de disperare. Continuă după o clipă:

– S-au găsit și urme de burghiu în casca ei. Asta-i o eroare de soft extrem de precisă.

– Radiațiile provoacă dereglări regulate de sistem. Știi și tu că este o problemă endemică.

– Să nu cumva să îndrăznești să-mi insulți inteligența! răcnește Duncan Mackenzie. Problemă endemică. Endemică! Ce cuvânt mai e și ăsta? Fiica mea a fost ucisă. Ordinul a fost dat de tatăl meu?

– Robert nu ar face niciodată una ca asta. Nu se poate să insinuezi că tatăl tău – soțul meu, *oko* al meu – ar fi ordonat asasinarea propriei lui nepoate. Ridicol. Ridicol și odios. Am văzut raportul. A avut loc un accident robotic absolut îngrozitor. Fii măcar mulțumit că băiatul este nevătămat.

– Și că familia Corta îl etalează peste tot, de parcă ar fi un star de handbal recent achiziționat. Asta, atunci când idiotul ăla de Rafa Corta nu se jură că îi va lua gâtul fiecărui Mackenzie care-i iese în cale. Am ajuns în pragul războiului din cauza asta.

– Robert nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol compania. Niciodată.

– Pui o mulțime de cuvinte în gura tatălui meu. Vreau să le aud de la el. Dă-mi voie să intru!

Jade Sun face un pas înainte. Blochează intrarea în ecluză.

– Ce spui tu acolo?

– Așa cum zici și tu, Robert nu i-ar face niciodată rău propriei nepoate.

– Mă acuzi de ceva?

– De ce nu mă lași să-mi văd tatăl?

Duncan Mackenzie o apucă de umeri pe Jade Sun, o ridică și o aruncă cu putere în ușă. Femeia se prăbușește. Mâini străine îl înșfacă de la spate. Brațe puternice îl smulg de lângă femeia aproape leșinată. Duncan Mackenzie se eliberează și se întoarce cu fața la agresorii lui. Patru bărbați în costume cenușii, sobre și elegante, exact ca al lui. Bărbați masivi, Jo Moonbeam, cu mușchi umflați, lucrați în sălile de pe Pământ.

– Plecați! le ordonă el.

Cei patru nici nu se clintesc. Îi aruncă o privire fulgerătoare lui Jade Sun.

– Aceștia sunt bodyguarzii mei personali, spune ea.

Chipul îi este tot palid, tremură și nu s-a ridicat de jos.

– De când? urlă Duncan Mackenzie. Cine ți-a dat voie?

– Tatăl tău. De când am început să nu mă mai simt în siguranță în Crucible. Cred că mai bine pleci de aici, Duncan.

Bărbatul cel mai trupeș, un maori[1] cât un munte, cu colaci de mușchi la ceafă, pune o mână grea pe umărul lui Duncan Mackenzie.

– Ia-ți laba împuțită de pe mine! spune Duncan Mackenzie și îl lovește, vrând să-i îndepărteze mâna.

Dar ei sunt patru și sunt solizi și nu sunt angajații lui. Așa că ridică mâinile: nu vreau să creez probleme. Bodyguarzii se dau înapoi. Duncan Mackenzie își aranjează sacoul, manșetele. Gărzile de corp ale lui Jade Sun se așază între Duncan Mackenzie și mama sa vitregă.

– Am să reușesc să stau de vorbă cu tatăl meu. Și am să comand o anchetă care să descopere ce anume s-a petrecut acolo.

---

[1] Maori – populație indigenă din Noua Zeelandă (n. tr.).

Duncan Mackenzie se răsucește pe călcâie și se îndepărtează cu pași mari. Iese din scenă plin de rușine și umilință, printre razele groase de lumină reflectate de oglinzile metalice. Însă mai are vreme să arunce peste umăr niște cuvinte pe care ar fi trebuit să le rostească mai devreme:

– Eu sunt CEO în compania asta. Nu tatăl meu. Nu nemernicii tăi!

– Nemernicii mei stau umăr la umăr cu nemernicii tăi! strigă după el Jade Sun. Voronțov-ii sunt niște barbari, Asamoah-ii sunt niște țărani, iar cei din familia Corta sunt niște gangsteri veniți direct din *favela*. Familiile Sun și Mackenzie au construit lumea asta. Ea aparține familiilor Sun și Mackenzie.

– Nu vrea să mai poarte nimic altceva în afară de rochia aia.

Helen de Braga și Adriana Corta stau lângă balustrada balconului de la nivelul opt, între pometii din piatră ai lui Ogun și Oxossi. Obrajii statuilor sunt uscați: au fost închise cascadele. Grădinarii – oameni și roboți – curăță frunzele din iazuri și albia râului.

– De fiecare dată când se murdărește, Elis îi printează una nouă, spune Adriana Corta.

Îmbrăcată cu rochița preaiubită, Luna aleargă în picioarele goale prin băltoacele de pe fundul iazurilor, împroșcându-i cu apă pe roboții de grădină, sărind din piatră în piatră conform regulilor unui joc complicat: pe asta trebuie să aterizeze cu piciorul stâng, pe aia cu cel drept, pe cealaltă trebuie să cadă în ambele picioare ori să o sară cu totul.

– Probabil că și tu ai avut o rochie preferată când erai de vârsta ei.

– Colanți, spune Helen de Braga. Colanți care aveau un imprimeu cu cranii și oase încrucișate. Doar unsprezece ani aveam și mă credeam cel mai pirat dintre pirați. Mama nu reușea să mă convingă să-i dau jos, așa că mi-a cumpărat o pereche nouă. Am refuzat să o port pentru că nu era la fel, însă adevărul este că nu mai reușeam să le deosebesc între ele.

– Micuța are ascunzători în toată Boa Vista, spune Adriana Corta, privind după Luna, care dispare printre bambuși. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele. Oricum știu mai multe decât știe Rafa. Dar nu pe toate. Și nici nu vreau să le știu pe toate. O fetiță are dreptul la secretele ei.

– Când ai de gând să le spui?

– M-am gândit că de ziua mea, însă parcă-i prea morbid. Am să-mi dau seama când este momentul potrivit. Înainte de a le spune, trebuie să termin ce am început cu *Irmã* Loa. Trebuie să-mi închei spovedania.

Helen de Braga strânge din buze. Este o bună catolică. Participă săptămânal la liturghia din João de Deus, se închină la sfinți și ține *novena*[1]. Adriana Corta știe că dezaprobă *Umbanda*, deși se află zilnic sub privirile zeilor păgâni. Oare ce crede ea despre Adriana, care se spovedește unei preotese păgâne și nu unui preot catolic?

– Ferește-te de Rafa! spune Adriana.

– Termină cu vorbele astea!

– Îmi voi pierde puterile și competențele. Deja simt că am început să mi le pierd. Și Lucas îmi vânează tronul.

– Ți l-a vânat dintotdeauna.

– L-a pus pe Rafa sub supraveghere. Se folosește de tentativa de asasinat ca să-l destabilizeze pe Rafa. Și după ce s-a petrecut cu Rachel...

Helen de Braga își face semnul crucii.

– *Deus entre nós e do mal*[2].

– Rafa vrea o anchetă independentă.

– Asta n-o să se întâmple niciodată.

Helen de Braga și Adriana Corta sunt din aceeași generație. S-au numărat printre pionierii veniți pe Lună. Helen se trăgea dintr-o familie cu bani, era contabilă și portugheză din Porto. Adriana se formase prin puteri proprii, era inginer și braziliancă din Rio. Adriana și-a încălcat jurământul de a nu avea niciodată

[1] Post de nouă zile – în portugheză în original (n. tr.).

[2] „Să ne ferească Dumnezeu de mai rău" – în portugheză în original (n. tr.).

încredere în cineva din afara Braziliei. Pentru că, mai presus de naționalitate, mai presus de dialect, amândouă erau femei. De mai bine de patruzeci de ani, Helen de Braga conduce cu discreție finanțele companiei Corta Hélio. Adriana nu face nicio diferență între ea și rudele sale de sânge.

– Robson este în siguranță, spune Helen de Braga.

Copiii Adrianei îi sunt a doua familie. Propriii ei copii și nepoți lucrează în zeci de unități Corta Héio răspândite pe toată suprafața Lunii.

– *Nikah*-ul ăla nenorocit, spune Adriana. Am insistat mereu să primim compensații de la Crucible.

– Ariel o să-l facă fărâme în instanță.

– E fată bună, spune Adriana. Mi-e teamă pentru ce se va întâmpla cu ea. Este atât de îngrozitor de vulnerabilă. Este oare o prostie să-mi doresc să vină acasă, să stea cu noi și să îl aibă pe Heitor plus cincizeci de *escoltas* între ea și restul lumii? Grija unei mame nu conține niciodată, nu-i așa? Nici Tribunalul lui Clavius, nici măcar Pavilionul Iepurelui Alb nu îi vor asigura protecția.

– Cum am ajuns să fim două doamne în vârstă care discută despre vendete pe balcon? spune Helen de Braga.

Adriana Corta își pune mâna peste a prietenei sale.

În mijlocul pâlcului de bambuși este o ascunzătoare, un loc special în foșnet de frunze. Deshidratarea naturală a expus solul pe care mâini și picioare zglobii și curioase l-au bătătorit, formând un cerc fermecat. Aceasta este încăperea secretă a Lunei. Nu se află în raza camerelor de supraveghere, iar roboții sunt prea mari ca să o urmărească printre bambuși, deci tatăl ei nu știe de existența acestui loc și fetița este destul de sigură că nu știe nici Buni Adriana, care le știe pe toate. Luna și-a marcat bucata de teren cu panglici legate de nuiele, figurine Disney din ceramică, nasturi și funde de la hainele ei preferate, piese de boți, împletituri de sârmă. Acum se ghemuiește în cercul acesta magic. Bambușii se clatină și foșnesc deasupra ei. Felipe, grădinarul-șef, i-a explicat odată că Boa Vista

este destul de mare ca să aibă propriile adieri de vânt, dar Lunei îi displace faptul că există o cauză științifică.

– Luna, șoptește ea.

Avatarul își desfășoară aripile. Mai întâi îi acoperă tot câmpul vizual, apoi se unesc și formează chipul mamei sale.

– Luna.

– *Mãe.* Bună! Când am să te văd?

Lousika Asamoah își ferește privirea.

– Nu-i chiar așa de ușor, *anzinho.*

Vorbește în portugheză cu fiica ei.

– Nu-mi mai place aici.

– O, scumpa mea, știu. Dar ia spune-mi, spune-mi: ce ai mai făcut tu?

– Păi, începe Luna, ridicându-și degetele pe care vrea să numere. Ieri, m-am jucat cu *Madrinha* Elis de-a animalele. Ne-am făcut costumele la imprimantă după ce ne-am inspirat din ce vedeam în rețea. Eu am fost un furnicar. Ăsta-i un animal de dincolo. Are nasul lung-lung, aproape până în pământ. Și o coadă la fel de lungă.

Îndoaie un deget. Și continuă.

– Și după aia am fost și o pasăre cu un... cum se cheamă gurile lor?

– Pliscuri, *coração.*

– Cu un plisc lung cât mâna mea. Și aveam penele galbene și verzi.

– Mi se pare că ai fost un tucan.

– Da, spune Luna îndoind încă un deget. Și am mai fost și o pisică mare cu pete. Elis a fost o pasăre la fel cum e avatarul pe care îl are *Tia* Ariel.

– Beijaflor, spune Lousika.

– Da. Și deghizarea asta i-a plăcut cel mai mult. M-a întrebat dacă nu vreau să mă fac fluture, dar molia e cam la fel cu fluturele și i l-am lăsat ei și cred că i-a plăcut.

– Mi se pare că te-ai distrat.

– Daaa, recunoaște Luna. Dar... Mereu mă joc doar cu *Madrinha* Elis. Înainte mă duceam în João ca să mă joc cu alți copii, dar

acum *Papai* nu mă mai lasă. Nu vrea să mă mai joc cu nimeni care nu face parte din familie.

– Of, comoara mea. Nu o să dureze mult.

– Așa ai zis și atunci când ai plecat.

– Așa am zis.

– Mi-ai promis.

– Îți promit că mă voi întoarce.

– Pot să vin și eu la Twé ca să văd animale adevărate?

– Nu-i așa de simplu, scumpa mea.

– Aveți furnicari? Vreau să văd un furnicar.

– Nu, Luna, nu avem furnicari.

– Dar ai putea să-mi faci tu unul. Unul mic, așa cum e bursucul lui Verity Mackenzie.

– Nu prea cred, Luna. Știi și tu că bunica nu vrea animale în Boa Vista.

– Tati țipă foarte mult în ultimul timp. Îl aud. Din locul meu special. Țipă și e supărat.

– Nu-i supărat pe tine, Luna. Crede-mă. Și, de data asta, nici pe mine nu este supărat.

Lousika Asamoah zâmbește, dar zâmbetul ei o nedumerește pe Luna. Acum zâmbetul se stinge și Lousika se strâmbă de parcă vorbele pe care urmează să le spună ar avea un gust rău.

– Luna, *tai-oko* Rachel...

– A plecat.

– A plecat?

– În rai. Numai că raiul nu există. Există doar *zabbaleen*-ii care te iau și te macină până te fac praf și te dau la AKA să te pună la plante.

– Luna! E îngrozitor ce spui!

– Helen de Braga crede în rai, dar mie mi se pare o prostie. Eu i-am văzut pe *zabbaleen*-ii ăia.

– Luna, draga mea, Rachel...

– A murit, a murit, a murit, a murit, a murit. Știu. Din cauza asta e supărat tati. Din cauza asta țipă și sparge tot ce-i cade-n mână.

– Sparge?

– Tot. Şi după aia printează din nou obiectul şi îl sparge iarăşi. Tu eşti bine, *Mamãe*?

– Am să vorbesc cu Rafa – cu tăticul tău.

– Adică te întorci?

– Of, Luna, mi-aş dori.

– Deci când am să te văd?

– La sfârşitul lunii va fi ziua de naştere a lui *Vovo* Adriana, spune Lousika.

Chipul Lunei se luminează precum cerul la zenit.

– Da!

– Atunci am să vin. Îţi promit. Atunci ne vom vedea, Luna. Te iubesc.

Lousika Asamoah îi trimite fiicei ei un sărut din vârful degetelor. Luna se apleacă şi-şi lipeşte buzele de chipul virtual al mamei sale.

– Pa, *Mamãe*.

Lousika Asamoah dispare şi reapare avatarul în formă de molie, care-şi reia locul stabilit deasupra umărului stâng al Lunei Corta. Pe când se întoarce acasă pe poteca şerpuită dintre bambuşi, fetiţa îşi dă seama că s-a întâmplat ceva: aerul este parcă mai umed, se aude un zgomot. Grădinarii îşi isprăviseră treaba şi porniseră din nou cascadele. De pe buzele de *orixas* picură mai întâi câţiva stropi, apoi un firicel de apă şi, în cele din urmă, valuri de apă limpede. Boa Vista s-a umplut din nou de susurul vesel al apelor jucăuşe.

Mingea se răsuceşte în zbor. Trasează un arc splendid de la dreapta la stânga, de la înălţimea mâinii care a aruncat-o până în colţul din stânga jos al porţii. Portarul nici nu apucă să se mişte. Mingea ajunge în plasă înainte ca picioarele lui Rafa să atingă din nou terenul.

Handbalul este un sport minunat pe Lună şi o ciudăţenie olimpică pe Pământ tocmai datorită relaţiei sale cu gravitaţia. Cu ea şi împotriva ei. Mărimea plasei, dimensiunile terenului şi spaţiul din faţa porţii limitează avantajele gravitaţiei selenare; în schimb

sunt posibile pasele cu fentă, care-i fac pe spectatori să ofteze la vederea mișcărilor făcute de jucătorii de top.

– Tu trebuie să prinzi mingea, râde Rafa Corta.

Robson o culege posac din plasa porții. Cât de competitiv poate fi un părinte în raport cu copiii săi? Cât de mult poate el să triumfe atunci când le dă gol?

– Haide!

Rafa traversează terenul. Sprinten, aproape atingând podeaua cu picioarele. Acest teren de handbal din Boa Vista este pasiunea lui Rafa Corta. Suprafața de joc este perfect netedă. Sistemul de sonorizare a fost instalat de același specialist care a construit camera acustică a lui Lucas, deși acustica de aici este setată pentru tumultul entuziasmant al loviturilor, nu pentru subtilitățile bossa-novei tradiționale. Are și peluze pentru spectatorii meciurilor dintre Rafa și celelalte echipe din ligă. Este terenul perfect de handbal, iar Robson nu-i în stare să arunce mingea, nu-i în stare s-o prindă, nu-i în stare să înscrie, nu-i în stare să facă nimic pe el. Rafa interceptează mingea de la Robson, băiatul se împiedică și, în mai puțin de o secundă, culege iarăși mingea din plasă.

– Ce te-au învățat ăia din familia Mackenzie, ei?

Gărzile familiei Corta l-au transportat de urgență pe Robson din capsula BALTRAN la centrul medical din Boa Vista. Fuga din Crucible nu-i produsese traume fizice, dar Inteligențele Artificiale din domeniul psihologiei au remarcat că băiatul nu vrea să vorbească și că se simte obligat să arate un truc cu cărțile de joc oricărui om care îl bagă în seamă. Psihologii au recomandat consiliere de specialitate pe o perioadă extinsă. Terapia practicată de Rafa Corta este una mai robustă.

– Nu te-au învățat asta?

Rafa aruncă mingea cu putere. Îl lovește pe Robson în umăr. Băiatul țipă de durere.

– Nu te-au învățat să te ferești?

Robson aruncă mingea înapoi la tatăl său. Gestul său este plin de venin, însă lipsit de talent. Rafa o prinde din aer și o aruncă

înapoi la Robson. Băiatul încearcă să se miște, dar mingea îl lovește acum în coapsă.

– Nu mai face asta! strigă Robson.

– Atunci ce te-au învățat?

Robson se întoarce cu spatele și lasă mingea să-i cadă din mâini. Rafa o culege de pe jos și o aruncă cu toată puterea de la distanță foarte mică. Echipamentul de handbal este subțire și strâmt, iar pocnetul făcut de minge atunci când lovește fundul băiatului seamănă cu al unui os care se rupe. Robson se întoarce. Are chipul strâmbat de furie. Rafa prinde mingea care a ricoșat. Robson se repede să o ia din mâna tatălui său, însă mingea nu mai este acolo: Rafa a driblat, a făcut câteva fente și a prins-o din nou. Acum o izbește cu putere de teren. Sala răsună. Robson se ferește de mingea care altminteri l-ar lovi în obraz.

– Ți-e frică de o amărâtă de minge? spune Rafa.

O are din nou în mână. Și din nou se repede Robson la el. Din nou Rafa îl fentează și se învârtește în jurul lui. Robson se întoarce și se întoarce iarăși, dar nu poate urmări mingea. Se uită încoace. Se uită încolo. Bum! Mingea îl lovește în burtă.

– Cui îi e o dată teamă de minge, îi va fi teamă mereu de ea, îl tachinează Rafa.

– Termină! strigă Robson.

Și Rafa se oprește.

– Te-ai enervat. Asta e bine.

Și pune din nou mingea în joc. Du-du-dum, du-du-dum. Aruncare. Robson scâncește. Strigă și se năpustește la tatăl său. Rafa e un bărbat masiv, dar iute și se mișcă ușor. Se îndepărtează grațios și fără efort de fiul lui. Dezinvoltura tatălui intensifică furia lui Robson.

– E bine să fii furios, Robbo.

– Nu-mi mai zice așa!

– De ce, Robbo?

Driblare, aruncare, vânătaie pe trupul băiatului. Ricoșeu și interceptare, în permanență cu o fracțiune de secundă înaintea lui Robson.

– Așa îmi ziceau ei.

– Știu, Robbo.

– Taci, taci, taci, taci, taci!

– Fă-mă tu să tac, Robbo! Prinde mingea și n-am să mai zic nimic.

Robson se chircește de durere după ce mingea îl lovește în stomac.

– Mama ta a murit, Robson. Ei au ucis-o. Ce vrei să faci în situația asta?

– Du-te de aici! Lasă-mă în pace!

– Nu se poate, Robson. Ești un Corta. *Mamãe* a ta. *Oko* a mea.

– Tu nu puteai s-o suferi.

– Era mama ta.

– Taci!

– Ce vrei?

– Să încetezi!

– Așa voi face, Robson. Îți promit. Dar trebuie să-mi spui ce vrei să faci.

Robson a încremenit la mijlocul terenului. Ține mâinile în jos, întinse la distanță de câteva degete de corp.

– Vrei să-ți spun că aș vrea să-i văd morți.

Mingea îl lovește în spate. Robson se clatină, însă nu se mișcă din loc.

– Vrei să-ți spun că mă voi răzbuna pe ei pentru ce i-au făcut lui *Mamãe*, indiferent cât de mult ar trebui să aștept pentru asta.

Lovitură în burtă. Robson se clatină și mai tare, dar nu se prăbușește.

– Vrei să jur răzbunare și vendetă împotriva lor.

Burtă, picior, umăr.

– Și dacă eu așa am să fac, atunci la fel vor face și ei; și atunci eu o să mă răzbun și mai mult, iar ei se vor răzbuna și mai mult și nu se va termina niciodată.

Burtă. Burtă. Față. Față.

– Nu se termină niciodată, *Pai!*

Întinde brusc mâna și lovește din lateral mingea mică și dură de handbal. Suficient cât să o devieze. Într-o secundă revine în mâna lui Rafa.

– Ce m-au învățat ei în Crucible, spune Robson. Ce am învățat eu de la Hadley...

Rafa nu vede prea bine ce face Robson, dar într-o fracțiune de secundă băiatul se apropie de tatăl său și mingea este acum în mâna lui.

– Am învățat cum să iau arma din mâinile unui om și să o folosesc împotriva lui.

Aruncă mingea în lungime și pleacă, însoțit de sunetul saltu-rilor ei tot mai încete.

Du-du-dum. Du-du-dum. Du-du-dum.

Din locul unde stă agățată, în interiorul ochiului drept al lui Oxala, musca-spion observă masa de consiliu de la Corta Hélio.

Mare Anguis[1] acoperă întregul câmp vizual mult amplificat al lui Lucas Corta. Socrates și Yemanja le prezintă hărți identice Adrianei Corta și lui Rafa.

– Un șantier de prospecțiuni pe Mare Anguis, intervine To-quinho, încercuind zonele la care se face referință. Douăzeci de mii de kilometri pătrați de regolit.

Lucas bate ușor cu degetul în harta virtuală. Datele din exper-tiza selenologică acoperă cenușiul și praful. Rafa parcurge la iuțeală informațiile, însă Lucas vede cum ochii mamei sale se îngustează din cauza concentrării.

– Mi-am luat libertatea de a întocmi o analiză cost-beneficiu. Corta Hélio va începe să scoată profit în al treilea trimestru după obținerea licenței. Putem repoziționa unitatea de extracție de la Condorcet, pentru că mina aceea a fost deja exploatată în propor-ție de optezeci la sută. Peste doi ani vom ajunge să extragem he-liu-3 în valoare de jumătate de miliard de dolari anual. Estimăm că durata de exploatare a Mare Anguis este de zece ani.

[1] Marea Șerpilor (n. tr.).

– Foarte detaliată prezentare! spune Rafa cu acreală pe limbă și buze.

De la musca lui, Lucas a aflat de crizele de furie ale fratelui său. A aflat despre faptul că este păzit în permanență de un bodyguard, chiar și la baie. A mai aflat și că Luna se face mică de teamă atunci când tatăl ei o ia în brațe și o aruncă în aer. Amabilul Rafa, Băiatul de Aur al familiei Corta, s-a transformat într-o persoană întunecată și antipatică și are ieșiri nervoase la petreceri și la recepții. Îi înjură în permanență pe managerul echipei sale de handbal, pe antrenor, pe jucători. Spune că sunt inutili și că habar n-au de nimic. Lui Lucas nu are cum să-i scape ironia situației: bărbatul care nu a avut niciodată vreo vorbă bună pentru soția lui atunci când aceasta trăia este cuprins de nebunie la moartea ei. Posturile de știri au prezentat decesul lui Rachel Mackenzie drept un eveniment tragic, produs de o depresurizare accidentală. O minciună politicoasă. Presa nu vrea să facă presiuni. Jurnaliștii care îl supără pe vreunul dintre cei Cinci Dragoni au parte și ei de aceleași evenimente tragice produse de depresurizări accidentale. Drept care se mulțumesc să relateze doar despre zâmbete și haine de gală, despre afaceri de succes și copii frumoși, despre căsnicii și adultere. Nu-i bine să-l tragi de coadă pe Dragon.

– În cât timp?

– Până la ora douăsprezece a zilei *Muku*.

– Nu mai e mult până atunci, spune Rafa.

– E destul de mult, spune și Lucas.

– Informația asta este corectă? întreabă Adriana.

Lucas vede cum mama lui privește tot mai des la proprietatea ei de pe Lună. Adriana a petrecut la suprafață cel mai mult timp dintre toți membrii familiei, mai mult chiar decât Carlinhos. Nu și-a mai pus casca aia pe cap de zece ani, dar, dacă ai apucat să fii *duster*, chestia asta nu-ți mai iese din sânge. Va analiza terenul, stratul de praf, logistica, efectul electric produs de tranzitul Lunii peste magnetosfera Pământului, probabilitatea unei furtuni solare.

– Ariel ni le-a trimis. Un pont pe care l-a primit de la cineva din Pavilionul Iepurelui Alb.

– Al naibii pont, spune Rafa.

Lucas îi aude energia din voce, îi remarcă interesul din ochi. I se încordează toți mușchii și își îndreaptă spatele cocoșat până atunci. Vechea strălucire aurie îi luminează din nou pielea. Ca într-o seară de meci. Echipele nu au ieșit încă pe teren, dar mulțimea din tribune este în delir. Și totuși, încă e neîncrezător.

– Trebuie să acționăm acum.

– Cu discreție, spune Adriana.

Își lipește vârfurile degetelor, boltă a unei catedrale din oase. Lucas cunoaște bine gestul acesta. Mama lui calculează.

– Dacă vom acționa prea repede, o vom da în vileag pe Ariel, iar eu voi fi obligată să-mi petrec tot restul vieții în Tribunalul lui Clavius, încercând să mă apăr de acuzația că aș fi preluat ilegal un teren. Dacă vom acționa prea târziu...

Legea care reglementează drepturile de exploatare este una primitivă: aceeași după care s-au călăuzit căutătorii de aur din America de Nord. Acela care apucă să jaloneze primul un teren are la dispoziție patruzeci și opt de ore ca să depună la CDS cererea de revendicare și taxa pentru licență. Este o cursă strânsă. Lucas l-a văzut pe Rafa zbierând și vorbind incoerent la meciurile de handbal. Emoția de acum este asemănătoare. Asta-i place lui Rafa: dinamismul. Energia. Acțiunea.

– Ce active avem?

Lucas îi ordonă lui Toquinho să scoată în evidență unitățile extractive situate în jurul patrulaterului vizat. Simboluri portocalii se află la diferite distanțe de colțurile dinspre nord-vest, nord-est și sud-est. Colțul de sud-vest rămâne întunecat.

– Unitățile de la nord-est s-au pus deja în mișcare. Însă va fi greu să pretindem că ar fi vorba despre o reamplasare de rutină sau despre o operațiune de mentenanță planificată de mai multă vreme.

Lucas deține funcția de *jonmu*: nu intră în atribuțiile lui să dea ordine de deplasare. Rafa își stăpânește furia. A trecut testul.

– Mă îngrijorează vârfurile.

Toquinho mărește imaginea.

– Nu putem ajunge acolo mai devreme de treizeci de ore, spune Rafa, descifrând indicațiile de staționare.

– Pe suprafață nu putem, insinuează Lucas.

Rafa sesizează aluzia.

– Mă duc să vorbesc cu Nik Voronțov, spune el.

Își salută mama cu un gest grăbit din cap și dă să plece: are decizii de luat, acțiuni de pregătit.

– Un singur apel ne-ar economisi mult timp, spune Lucas.

– Tocmai de asta sunt eu *hwaejang*, frate. Relațiile sunt extrem de importante în afaceri.

Lucas își lasă capul în piept. Acum este momentul să cedeze. Să-i arate mamei cât de uniți sunt băieții ei.

– Rezolvă problema, Rafa, spune Adriana.

I s-a luminat chipul, i s-au limpezit ochii. Pare mai tânără cu mulți ani. Lucas o vede acum pe Adriana Corta din copilăria lui, femeia care a clădit un imperiu, care a creat o dinastie, care îl privea din pragul de la *berçário*. Aude și acum cum îi șoptea *Madrinha* Amalia: „Spune-i noapte bună mamei tale, Lucas." Simte mirosul parfumului ei când se apleca peste pătuț. Poartă și acum același parfum. Oamenii sunt mai devotați parfumurilor lor decât oricăror podoabe personale.

– Așa voi face, *mãezinha*.

Cel mai drăgăstos termen de alint pentru o mamă.

Nevăzută, musca-spion se desprinde de zid și plutește pe urmele lui Rafa.

Vopseaua albastră îl lovește pe Lucasinho drept în mușchii abdominali. Albastru și roșu, și violet, și verde, și galben. Nu mai are nicio porțiune din corp neacoperită cu vopsea. Este un mozaic de culori, bălțat ca un chefliu care a ieșit să defileze în ziua de Holi[1].

– Uau! exclamă Lucasinho când își face efectul substanța halucinogenă.

[1] Holi – festival al culorilor în India și Nepal, prin care se sărbătorește sosirea primăverii (n. tr.).

Se răsucește, se mai lasă împroșcat o dată de arma cu vopsea și apoi milioane de fluturi își desfășoară aripile în lumea lui. Râzând ca prostul, începe să se învârtească în mijlocul tornadei de aripi iluzorii.

Jocul se numește Vânătoarea și se joacă pe tot cuprinsul terenului agricol Madina. Participanții sunt despuiați la piele și înarmați cu puști încărcate cu cartușe de halucinogen colorat.

Fluturii își strâng aripile. Realitatea a revenit. Lucasinho se ascunde sub frunzele unui bananier uriaș. Sub tălpile goale simte mâzgă de frunze putrezite. Înaintează, cu arma pregătită de tragere și cu ochii încă pierduți și încețoșați după efectul drogului albastru. S-a simțit sfărâmat în cioburi de diamant, înălțat pe acoperișul unui zgârie-nori infinit, de unde a privit cum se scurg culorile din lume; a fost o eternitate în locul degetului lui mare de la piciorul stâng, a urmărit și a fost fugărit printre turnuri înalte de lumină tărcată, s-a târât pe sub tufe de batate și linte.

Foșnesc frunzele: o mișcare. Cu țeava puștii lipită de obraz, Lucasinho se furișează pe sub crengi până ajunge într-un luminiș mic și umed, căptușit cu buruieni și cu mucegai, un adăpost secret.

Ceva îl atinge pe ceafă.

– Te-am nimerit, spune o voce de femeie.

Lucasinho așteaptă să simtă înțepătura vopselei, apoi călătoria într-un alt univers. A venit la petrecerea asta pentru că are loc în Twé și pentru că speră să o întâlnească pe Abena Asamoah, deși asemenea jocuri de gherilă nu se numărau printre preferatele Abenei. Cu toate astea, i se pare palpitant să urmărească și să fie urmărit, să se rătăcească și să se sperie nișteluș uneori, să tragă mai repede decât alții, să-i ia prin surprindere, astfel încât victimele lui să nu știe de unde a apărut și să fie lovit la rândul lui. I se pare teribil de sexy senzația pe care i-o dă arma lipită de umăr. Și acum este la mila acestei fete. Neputincios.

Aude clicul trăgaciului. Nimic.

– Rahat! exclamă fata. Am rămas fără muniție.

Lucasinho se întoarce cu arma pregătită.

– Nu, nu, nu, nu! țipă fata și ridică mâinile în semn că se predă.

Ya Afuom Asamoah, soră *abusua* cu Abena și cu Kojo. *Abusua* din neamul Leopard. Sau Bretuo, cum se zice în limba lor. Pe Lucasinho îl doare capul numai când încearcă să se gândească la încrengăturile de rudenie dictate de AKA. Pe pielea fetei se văd cinci pete de culoare: pe șoldul drept, genunchiul stâng, sânul stâng, coapsa stângă, obrazul drept. Lucasinho apasă pe trăgaci. Nimic.

– Nici eu nu mai am muniție, spune el.

Vorbele astea răsună până departe de-a lungul puțului agricol. Departe. Departe. Până în tunelurile care conectează serele.

– Ai noroc, spune Lucasinho.

– Ce vrei să spui? îl întreabă Yo Afuom. Te făcusem să stai în genunchi.

Îl măsoară din priviri.

– Ești plin de vopsea și de mizerie, omule. Trebuie să te speli. Hgai cu mine. Așa e cel mai bine. Nu îți este frică de pești, nu-i așa?

– De ce?

– Pentru că trăiesc în iazurile de pe aici. La fel, broaștele și rațele. Sunt oameni care se isterizează numai la gândul că i-ar putea atinge o creatură care nu-i om.

– Cred că jocul ăsta e aiurea rău de tot, spune Lucasinho. Cu cât ești mai plin de vopsea, cu atât este mai ușor să fii descoperit.

– Ți se pare aiurea doar dacă vrei să câștigi, spune Ya Afuom.

Pe platformă este amenajat un bar. Aprovizionat din belșug cu băutură și droguri, însă Lucasinho are deja atât de multe chimicale în creier, că i s-a făcut lehamite. Iazurile sunt deja pline. Puțul răsună de vocile și clipocitul apei. Lucasinho coboară cu grijă în apă. Oare peștii mușcă? Oare îți sug degetele? Oare sunt capabili să-ți intre prin orificiul instrumentului? Vopseaua halucinogenă se dizolvă în apă, creând nimburi roșii și galbene, și verzi, și albastre. Ce efect are chestia asta asupra peștilor? Ce efect are asupra oamenilor care mănâncă pești? Își spune că n-ar putea să pună în gură niciun fel de creatură care a stat în aceeași apă cu el. Își spune că n-ar putea să pună în gură niciun fel de creatură cu ochi.

– Hopa!

Ya Afuom sare în apă lângă el. Li se ating şoldurile, fesele. Picioarele li se împletesc. Abdomenele li se freacă unul de celălalt. Degetele nu mai au răbdare.

– Ăla a fost un peşte?

Ya Afuom chicoteşte şi Lucasinho îşi dă seama că a apucat-o cu mâna de un sân, iar ea l-a apucat de fund. Acum mâinile lui caută prin apă alte falduri, alte secrete.

– Ah!

Are cel mai frumos fund pe care l-a mângâiat de la Grigori Voronţov încoace. Şi imediat i se întăreşte şi frunţile li se ating şi se privesc în ochi şi ea râde de el pentru că bărbaţii dezbrăcaţi sunt caraghioşi.

– Eu am auzit că fetele din familia Asamoah sunt cuviincioase şi pudice, o tachinează Lucasinho.

– De la cine ai auzit asta? îl întreabă Ya Afuom şi-l trage înăuntru.

Abena. A observat-o printre frunzele de roşii. A plecat de la bar şi se îndreaptă spre galeria de serviciu.

– Hai! Hai! Abena! Stai puţin!

Iese repede din iaz. Abena se întoarce. Se încruntă.

– Abena!

Se îndreaptă cu paşi mari în direcţia ei. Apa picură de pe el. Semierecţia i se bălăngăneşte ridicol. Abena ridică dintr-o sprânceană.

– Bună, Luca.

– Bună, Abena.

Ya Afuom apare lângă el şi îl cuprinde de mijloc.

– De când? întreabă Abena.

Iar Ya Afuom zâmbeşte şi se lipeşte şi mai tare de el.

– Distracţie plăcută, Luca!

Şi pleacă.

– Abena! strigă Lucasinho.

Dar Abena a dispărut şi acum a dispărut şi Ya Afuom.

– Abena! Ce se întâmplă?

Un joc între surori *abusua*. Acum aerul este rece, erecţia vagă a dispărut şi ea şi îl izbeşte o durere cumplită de cap de la prea

multele doze de halucinogene, îl apucă frisoanele și paranoia și petrecerea nu mai are niciun haz. Își găsește hainele, se roagă de cineva să-i dea bani de bilet până înapoi în Meridian și se întoarce în apartamentul unde a revenit Kojo, împreună cu noul său deget de la picior. Da, poate să mai rămână aici, dar numai în noaptea asta. Fără casă, fără sex și fără Abena.

Wagner ajunge târziu în Meridian. Theophilus este un orășel, cu o mie de suflete, situat pe marginea nordică a pustiului Sinus Asperitatis[1], unde ajung doar roboții. Legătura feroviară cu linia principală a fost dată în folosință în urmă cu trei ani: o singură șină, lungă de trei sute de kilometri; patru vagoane pe zi până la transferul de la Hypatia. Prăbușirea unui micrometeorit a întrerupt semnalul la Torricelli, blocându-l pe Wagner, care s-a plimbat nervos, și-a scărpinat pielea care îl mânca îngrozitor de tare, a băut multe ceaiuri cu gheață și a urlat pe dinăuntru de nerăbdare în cele șase ore câte au trecut până când roboții de mentenanță au adus un nou modul. Vagonul era aglomerat și nu avea decât locuri în picioare. Bine că drumul nu a durat decât o oră.

Mă schimb înaintea ochilor tăi? se întrebă Wagner. *Am un alt miros, altul decât cel de om?* Mereu și-a închipuit că așa este.

Incidentul de la Torricelli a stricat planurile de călătorie pentru multă lume din emisfera vestică. Atunci când Wagner ajunge în Gara Hypatia – un nod de cale ferată între cele patru linii care vin dinspre „mările" sudice și Mare Tranquilitatis și cea de la Ecuator Unu – peroanele sunt ticsite cu navetiști, lucrători ieșiți din schimb și bunici porniți să-și viziteze familiile răspândite pe toată Luna. Cohorte de copii care aleargă, țipă, se vaită uneori că îi plictisește așteptarea aceasta îndelungată. Vocile lor stridente rașchetează nervii și așa suprastimulați ai lui Wagner. Avatarul său a reușit să-i rezerve un loc pe Regional 27; are de așteptat trei ore. Găsește un loc întunecos și liniștit, departe de familiile zgomotoase și de maldărele de ambalaje alimentare de carton aruncate.

[1] Strâmtoarea Asperității – „mare" selenară (n. tr.).

Se așază pe jos, cu spatele sprijinit de un stâlp, își trage genunchii la piept, își lasă capul în jos și își reproiectează avatarul. *Adeus*, Sombra: *olá*, Dr. Luz[1]. Stâlpii se cutremură, sălile lungi răsună de vuietul trenurilor rapide. Roboți *zabbaleen* amușină pe lângă el, în căutare de materiale reciclabile. Apeluri, mesaje, fotografii din Meridian. *Unde ești, avem nevoie de tine, începem*. Probleme cu transportul. *Ne e dor de tine, Pui-de-Lup.* Nicio veste de la Analiese. Cunoaște regulile. Există o jumătate luminoasă a vieții și există și o jumătate întunecată a ei.

Dr. Luz nu a izbutit să-i facă rost de locul lui obișnuit lângă fereastră, așa că nu își poate trece timpul uitându-se în sus, la Pământ. Dar nu-i nimic: are de lucru. Trebuie să pună la punct o strategie. Nu are cum să convoace o ședință. Elisa Stracchi o va lua la fugă numai dacă aude numele Corta. Așa că va fi nevoit să o ademenească promițându-i un comision; va trebui să o facă într-o manieră convingătoare, căreia să nu-i reziste. Și atunci ea va depune toate eforturile. Companii în interiorul altor companii, structuri ascunse, un labirint de organizații subordonate: organigramă tipică pentru o corporație selenară. Însă nu excesiv de complexă, pentru că și acest aspect ar putea stârni bănuieli. Wagner va avea nevoie de un avatar nou, de un cont fals pe rețelele sociale, de o biografie online. Inteligențele Artificiale de la Corta Hélio se vor ocupa de asta, dar chiar și ele au nevoie de timp. Lui Wagner îi este greu să se gândească la toate detaliile planului, când simte cum Pământul trage de el, îl zorește și îl schimbă cu fiecare kilometru parcurs. Se simte ca atunci când cunoaște o nouă dragoste, ca atunci când îl ia cu rău de la stomac din cauza emoției, ca în primele momente de euforie ale unei beții cumplite, ca sub efectul drogurilor recreative, ca atunci când are vertij. Însă comparațiile acestea sunt mediocre; niciuna dintre limbile vorbite pe Lună nu are vreun cuvânt care să descrie schimbarea care se petrece în tine la vederea Pământului.

---

[1] Adio, Sombra; bună, dr. Luz – în portugheză în original (n. tr.).

Wagner iese din gară aproape în fugă. În primele ore ale dimineții ajunge la Bârlog. Amal îl așteaptă.

– Wagner!

Amal și-a asimilat cele două identități într-un mod mai complet decât a făcut-o Wagner și a adoptat pronumele neutru. De ce să se refere pronumele doar la sex? spune *né*. *Né* îl trage pe Wagner la *ner*, îl apucă cu dinții de buza inferioară, îl trage de ea până îl doare ca să-și afirme autoritatea. *Né* este lider de haită. Urmează sărutul.

– Ți-e foame? Ai nevoie de ceva?

Epuizarea este evidentă în purtarea lui Wagner, mult mai evidentă decât ar fi reușit el să o explice în cuvinte. Zilele cu schimbări secătuiesc omul de resurse.

– Du-te, copile! Mai trebuie să-i așteptăm pe Jose și pe Eiji.

Wagner intră în vestiar și își scoate hainele. Face duș. Se duce desculț în dormitor. Deja este plin. Se culcă; își simte pielea mângâiată de tapițeria moale, de căptușeala din blană artificială. Se aud mârâieli, murmure, trupurile se întorc pe partea cealaltă. Wagner se strecoară între ele, se lipește de ele și se face covrig, ca un copil. Începe să respire regulat. Avatarurile plutesc deasupra trupurilor încolăcite; îngeri ai inocenților. Haita s-a reunit.

Roverul este un vehicul utilitar în forma cea mai pură: corpul cilindric expus vidului, două rânduri de câte trei scaune situate față în față, stație de aer, motor, suspensie și Inteligență Artificială, patru roți uriașe între care se află corpul vehiculului, în care stau pasagerii. Este al dracului de rapid. Înghesuită înăuntru alături de camarazii ei din Detașamentul pentru Activități de Suprafață, Marina se izbește de zăvoare, în ritm cu zdruncinăturile și salturile roverului peste fisurile și craterele selenare. Marina încearcă să calculeze viteza cu care se deplasează, dar matematica este înfrântă de orizontul situat prea aproape și de lipsa de cunoaștere a dimensiunilor pe care le au feluritele repere selenare. Se deplasează repede. Se plictisește. Grade de plictiseală: ochiul albastru al Pământului – sus, colinele cenușii ale Lunii – jos, vizorul orb al căștii de la *sasuit*-ul de vizavi de ea: Paulo Ribeiro, scrie pe eticheta

avatarului. Hetty se oferă să o distreze. Marina joacă douăsprezece runde de Marble Mayhem, se uită la un episod din *Hearts and Skulls* (destul de palpitant, pentru că scenariștii împing acțiunea și personajele spre finalul serialului) și urmărește un filmuleț primit de acasă. Mama este pe verandă și îi face cu mâna din scaunul cu rotile. Brațele îi sunt subțiri ca niște bețe și pline de pete; părul cărunt este încâlcit foarte tare. Dar zâmbește. Kessie, nepoțelele ei și câinele Canaan. Și uite-l acolo pe Skyler, fratele ei, revenit acasă din Indonezia. Și uite-o și pe soția lui, Nisrina, alături de ceilalți nepoței și ai Marinei. În spatele lor se vede apa cenușie curgând șiroaie din streașina verandei, pentru că afară plouă și plouă atât de tare, că toți țipă ca să se facă auziți peste ropotul ăla.

Marina plânge în spatele vizorului orb al căștii. Și casca îi absoarbe lacrimile.

O bătaie pe umăr. Marina își descoperă vizorul: Carlinhos se apleacă prin intervalul îngust dintre scaune. Arată spre ceva din spatele Marinei. Centurile de siguranță de-abia dacă îi îngăduie să se întoarcă și acum vede pentru prima oară instalația extractivă. Macaralele subțiri ale extractoarelor se ridică spre orizontul compact. Detașamentul ei trebuie să efectueze o inspecție programată la instalația extractivă a Corta Hélio din zona estică a Mării Tranchilității. Câteva momente mai târziu roverul frânează într-un nor de praf selenar și hamurile de siguranță se decuplează.

– Stai lângă mine.

Vocea lui Carlinhos pe canalul privat din casca Marinei. Ea sare pe regolitul brăzdat de roți. A ajuns printre combinele de heliu. Sunt hidoase, așa cum numai niște utilaje de pe Lună pot fi. Sunt sfrijite, dar eficace. Amplasarea lor pare haotică, greu de înțeles la o primă privire. Au grilaje separatoare și curele transportatoare. Brațele din oglinzi merg după soare, concentrând energia pe filtrele solare care separă heliul din regolit. Sfere de colectare. Heliu-3 este recolta pentru export, dar compania familiei Corta se mai ocupă și cu distilarea hidrogenului, a oxigenului și a nitrogenului – carburanții necesari vieții. Deșeurile sunt aruncate de

mai multe „şuruburi ale lui Arhimede“[1] de mare viteză în arcuri înalte de câte un kilometru, pentru ca apoi să cadă în nori uriaşi de praf, ca nişte fântâni răsturnate. Lumina Pământului, refractată de praful fin şi de particulele de sticlă, formează curcubee selenare. Marina înaintează. Zece extractoare lucrează pe un front de cinci kilometri. Avansează extrem de încet, pe roţi de trei ori mai înalte decât Marina. Excavatoarele scot tone de regolit într-o singură cupă, mişcându-se într-o sincronizare perfectă. Marina îşi închipuie că sunt conduse de monştrii pe care ea îi văzuse în filmele cu Ţestoasele Ninja. Doar Godzilla ar putea să înfrângă dihăniile astea. Simte solul vibrând sub ghetele *sasuit*-ului, dar nu aude nimic. Îi învăluie o linişte desăvârşită. Marina ridică privirea spre şirul de oglinzi şi spre jeturile de deşeuri de deasupra capului, apoi se uită iar la şinele paralele şi în faţă, la marginea de la Roma Messier. Acesta este locul ei de muncă. Aceasta va fi lumea ei.

– Marina!

Numele ei. Cineva i-a rostit numele. Mâinile înmănuşate ale lui Carlinhos o apucă de braţ şi îi îndepărtează uşor mâna de cataramele cărţii. Cataramele: fusese pe punctul de a le desface. Fusese cât pe ce să-şi scoată casca *sasuit*-ului în mijlocul Mării Tranchilităţii.

– Dumnezeule mare! exclamă Marina, îngrozită că fusese pe punctul de a se sinucide. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Eu...

– Ai uitat unde te afli? o întreabă Carlinhos Corta.

– Sunt bine.

Dar nu este. A comis păcatul suprem. A uitat unde se află. Este pentru prima oară pe teren şi i-a ieşit din minte tot ce a învăţat. Gâfâie amarnic, nu reuşeşte să-şi recapete respiraţia. Nu intra în panică. Panica te va ucide.

– Vrei să te întorci în rover? o întreabă Carlinhos.

– Nu, îi răspunde ea. Îmi revin imediat.

---

[1] Şurubul lui Arhimede – mecanism spiralat (n. tr.).

Dar i se pare că vizorul căștii aproape i s-a lipit de față. Se simte captivă într-un clopot de sticlă. Trebuie să scape de el, să iasă din el. Să fie liberă, să respire liber.

– Singurul motiv pentru care nu te trimit înapoi este că mi-ai zis că îți *vei* reveni, spune Carlinhos. Nu te grăbi!

Îi urmărește semnele vitale pe afișajul din cască: puls, glicemie, gaze și respirație.

– Vreau să mă apuc de lucru, spune Marina. Dă-mi ceva de făcut, ca să nu mă mai gândesc la ce era să se întâmple.

Vreme de o secundă înfiorător de lungă vizorul orb al lui Carlinhos rămâne imobil. Apoi îi spune:

– Apucă-te de lucru!

Luna este la fel de violentă cu roboții cum este cu oamenii. Radiațiile nefiltrate distrug cipurile Inteligențelor Artificiale. Lumina degradează plasticul. Tranzitul lunar al Lunii peste câmpul magnetic al Pământului poate micșora durata de viață a circuitelor electrice și poate stârni vârtejuri scurte, dar distrugătoare, de praf. Praful. Pericolul cel mai mare din Marea Tranchilității. Praful este pretutindeni. Praful este peren. Acoperă ca o blană stâlpii și barele și spițele de la roți, și toate suprafețele. Marina trece ușor cu degetul peste o grindă cu zăbrele. Particulele de praf încep să danseze, agitate de încărcătura electrostatică a *sasuit*-ului ei. Praful macină, toceşte, roade, distruge. Sarcina Marinei este să demagnetizeze. Treabă destul de ușoară și distractivă pentru un Jo Moonbeam. Un temporizator setează inversarea magnetică și electrică și Marina trebuie să alerge cu pași săltați, pași selenari, ca să se pună la adăpost. Câmpul se inversează și aruncă particulele de praf cu încărcătură electrică într-un nor de pulbere argintie. Scena e drăguță și dramatică. Marina compară norul acesta cu tot felul de scene de pe Pământ: un câine care își scutură blana după o baie în ocean, explozia sporilor unei ciuperci. Echipa se apucă de muncă încă dinainte ca praful să li se așeze pe *sasuit*-uri; schimbă circuitele integrate și servomotoarele – treabă prea dificilă pentru a fi executată de roboți. Marina urmărește cu degetele inscripțiile ascunse sub praf ca hieroglifele egiptene sub nisip:

nume de iubiți, nume de echipe de handbal, blesteme și înjurături în toate limbile vorbite pe Lună.

Buf! Marina provoacă o altă explozie de praf. Ar trebui să facă zgomot. Tăcerea este nefirească. *Buf*, șoptește ea în cască. Aude râsete pe canalul privat.

– Toată lumea face așa, spune Carlinhos.

Sunt hieroglife sub stratul de praf. Generații de *dusteri* și-au scris acolo numele, numele lor și ale zeilor lor, și ale iubitelor lor. Tot felul de blesteme au scris acolo, pe metalul simplu, cu zeci de creioane colorate pentru vid. Pyotr H. Futu-i.

Marina spune *buf* la fiecare extractor. Munca pe Lună are subtilitățile ei. Trebuie să-ți păstrezi concentrarea. Monotonia terenului, apropierea orizontului, uniformitatea extractoarelor, legănarea ametitoare a cupelor lor – toate acestea împreună te sedează, te hipnotizează. Gândurile Marinei zboară spre Carlinhos, spre cursa făcută alături de el, spre bentițe, ciucuri și sudoare. Își scutură capul ca să și-l scoată din minte. Al doilea șiretlic al lucrului pe Lună are, de asemenea, legătură cu seducția. Nu toate costumele pentru activitatea la suprafață sunt la fel. Iar un *sasuit* nu seamănă cu un costum de scafandru. Pentru că pe suprafața Lunii nu există apă care să-ți opună rezistență, așa cum nu există nici aer care să-ți opună rezistență. Lucrurile de aici se mișcă repede. Oleg a murit în timpul antrenamentelor tocmai pentru că a făcut această greșeală. Masă, viteză, impuls. Concentrează-te! Fii atentă! Verifică-ți parametrii costumului. Apă, temperatură, aer, radiații. Presiune, comunicații, rețea. Flux magnetic, activitate solară. Zeci de lucruri care trebuie verificate în fiecare minut, în timp ce continuă să muncească. Câțiva dintre colegii ei ascultă muzică. Cum de sunt în stare? Marina a ajuns la al cincilea extractor și deja au început să o doară mușchii. Fii atentă! Concentrează-te!

Atât de concentrată este, atât de atentă, că nici nu bagă de seamă alarma izbucnită pe canalul public de comunicații. Nici nu vede cum numele de deasupra căștii lui Paulo Ribeiro se face mai întâi roșu și apoi alb.

Rafa mângâie aluminiul brumat al balustradei.

– Ce frumos e, Nik!

Orel, transportorul companiei VTO, strălucește în lumina celor douăzeci de proiectoare: fuzelajul, propulsoarele, rezervoarele sferice cu combustibil, brațele manipulatorului, geamurile încastrate ale cabinei de pilotaj.

– Du-te dracului, Rafa Corta! spune Nikolai Voronțov. Nu-i frumos. Nimic nu-i frumos pe Lună. Mănânci rahat.

Și hohotele lui de râs răsună ca o alunecare de teren.

Nikolai este prototipul familiei Voronțov: un munte de om, pe cât de lat, pe atât de înalt. Cu barbă și părul lung împletit, ochi albaștri ca Pământul văzut de pe Lună și o voce profundă și puternică, accent exagerat dinadins, nu este deloc un adept al modei retro acest Nik Voronțov. Poartă pantaloni scurți cu multe buzunare, cizme de lucru, tricou întins peste mușchii puternici. La fel ca toate avatarurile familiei sale, și al lui este un vultur bicefal, cu propriul blazon pe ecran. Este un Voronțov profesionist.

– Nu mă refer la cum arată, explică Rafa. Ci la ce poate să facă.

– Acum pe bune du-te la dracu', spune Nik Voronțov.

Orel este o navă selenară. Un transportor care face legătura între diferite locuri de pe suprafață. Cel mai scump și nerentabil mijloc de transport de pe Lună. Hidrogenul și oxigenul din rezervoarele sferice sunt valoroase: carburanți necesari vieții, nu propulsiei. Nebunia asta seamănă cu arderea petrolului pe bătrânul Pământ pentru obținerea curentului electric. Energia este ieftină pe Lună, resursele sunt rare. Oamenii și mărfurile călătoresc cu trenul, roverul, autobuzele de suprafață; mai puțin cu capsulele BALTRAN sau cu navele selenare.

Compania VTO deține o flotilă de zece transportoare, staționate în locații răspândite pe toată suprafața Lunii. Sunt folosite doar în cazuri de urgență, pe post de ambulanțe: nave de salvare, vehicule pentru echipele medicale. Un asemenea transportor ajunge în orice punct în cel mult treizeci de minute. Nik Voronțov conduce această flotilă. Este pilot de ocazie, inginer și îndrăgostit de navele lui urâte. Îi sunt mai dragi decât oricare dintre propriii copii.

– Adică ai făcut tot drumul până aici tocmai de la Ioan al lui Dumnezeu ca să-mi linguşeşti puişorii ăştia hidoşi şi să-mi zici că sunt frumoşi? îl întreabă Nik Voronţov pe Rafa.

Spune numele oraşului în limba *globo*, pentru că face mereu mare caz despre cât de greu este să pronunţi cuvintele în portugheză. El şi cu Rafa sunt prieteni încă din facultate. Au studiat împreună, au făcut sport împreună: haltere şi culturism. Nik a continuat să-şi dezvolte muşchii şi după aceea, în vreme ce Rafa şi-a asumat sarcina de a rămâne la zi cu informaţiile din domeniul sportului, pentru a fi în stare să discute despre suplimente şi diete cu fostul lui coleg atunci când se întâlnesc la o vodcă în barul Nevski din Meridian.

– Am făcut tot drumul până aici din João de Deus ca să închiriez unul dintre puişorii tăi, spune Rafa.

– Te-ai gândit la unul anume?

– *Sokol*, de la Luna 18.

Ştie întotdeauna unde se află navele de salvare ale VTO, pentru cazul că ar avea vreo urgenţă.

– Îmi pare rău. Puiul ăla e programat pentru mentenanţă, spune Nick Voronţov.

– Dar *Pustelga*, de la Joliot?

– Ah, *Pustelga*. Încă mai aşteaptă certificatul de lansare. CDS se mişcă atât de încet.

– Înseamnă că ţi-a rămas descoperit tot sectorul Tranquilitatis-Serenitatis-Crisium[1].

– Ştiu. Mare păcat. Funcţionari publici – ha! Ce să le fac? Ai grijă.

Rafa loveşte cu palma în suportul de aterizare al lui *Orel*.

– Ăsta.

– Când îţi trebuie?

– Îl închiriez din momentul ăsta şi îl ţin patruzeci şi opt de ore.

Nik Voronţov aspiră aerul printre dinţi şi Rafa înţelege că *Orel* nu va fi disponibil în perioada solicitată, că niciun transportor al familiei Voronţov nu va fi disponibil. Strânge din maxilare şi simte

[1] Mare Crisium – Marea Crizelor (n. tr.).

cum i se încordează mușchii abdomenului. Furia îi înroșește obrajii și mâinile. Implicarea personală, relațiile sunt extrem de importante în afaceri, îi spusese el lui Lucas. A bătut tot drumul ăsta, îmbrăcat cu haine elegante, cu părul tuns și frezat, cu manichiură proaspătă, doar ca să fie bătaia de joc a malacului de Voronțov.

– Cât ceri?

– Rafa, e nedemn ce spui.

– Cu cine ai vorbit?

– Rafa, nu se cade.

– Familia Mackenzie. A fost Duncan sau a catadicsit bătrânul să ia legătura cu tine personal? Ca de la familie la familie. Ba nu, Robert, precis Robert a fost. Consemnarea la sol a flotilei de transportoare este ceva în stilul lui. Duncan nu are niciun stil. Ți-a cerut-o chiar el ori ți-a trimis mesaj prin bătrâna Valeri?

– Ascultă, Rafa, ar fi mai bine să pleci acum.

Furia oarbă explodează în Rafa, făcându-i sângele să clocotească. Începe să zbiere în fața lui Nik Voronțov, împroșcându-i obrajii cu salivă.

– Vrei să fim dușmani? Vrei să-ți faci un dușman din familia mea? Suntem Corta. Te putem regula în atâtea feluri, că n-ai să mai știi de tine. Cine pizda mă-tii crezi că sunteți voi? Familie de șoferi de autobuze și taximetriști!

Nik Voronțov își șterge fața cu dosul palmei.

– Rafa...

– În pizda mă-tii să te duci! N-avem nevoie de tine. Vom obține afacerea și după aia o să ștergem pe jos cu voi.

Rafa lovește nervos cu piciorul în suportul transportorului. Nik Voronțov urlă ceva în limba rusă și bodyguarzii familiei Corta îl imobilizează pe Rafa. Au apărut de nicăieri, muți, bine îmbrăcați, vânjoși.

– Să mergem, *senhor.*

– Dați-mi drumul! zbiară Rafa la propriile gărzi de corp.

– Mă tem că nu putem, *senhor,* spune prima *escolta*, făcând eforturi să-l îndepărteze de Nik Voronțov.

– Vă ordon, spune Rafa.

– Nu suntem la ordinele dumneavoastră, zice prima *escolta*.

– Scuzele lui Lucas Corta pentru orice neplăcere adusă familiei dumneavoastră, *senhor* Voronțov, spune a doua *escolta*, o femeie înaltă, într-un costum bine croit.

– Scoateți-vă dracului șeful din baza mea! urlă Nikolai Voronțov.

– Imediat, *senhor*, spune femeia.

Rafa se zbate și scuipă în timp ce este luat pe sus și dus spre ușă. Scuipatul plutește elegant, susținut de gravitația selenară. Nik Voronțov se ferește cu ușurință, însă nu lui îi este destinat. Ci navei sale, puiului său, prețiosului său *Orel*.

Clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist este mic, confortabil și exagerat de restrictiv în privința membrilor. Anunțul de la intrare simbolizează tocmai această discreție excesivă: lăsați-vă bodyguarzii la ușă. Atunci când treci pe lângă ele, gărzile pline de mușchi ale clubului își duc arătătorul mâinii stângi în spatele tâmplei, acolo unde se află glanda pineală: *accesul avatarurilor strict interzis*. Iar personalul îți va repeta politicos această regulă până când nu mai ai ce face și te supui. Interiorul nu este luxos, ci foarte vesel; ambianța de aici amintește de vremea facultății. Clubul are douăzeci și patru de membri, toți bărbați.

Douăzeci și patru de membri, douăzeci și patru de amici, dar Rafa nu vrea să discute cu niciunul dintre ei. Îl strigă Jaden Wen Sun, care stă cuibărit într-un fotoliu moale din cealaltă parte a salonului. Rafa se mulțumește doar să-i facă semn cu mâna și se grăbește să ajungă în camera lui. Este negru de supărare. Trântește ușa, apoi ridică un scaun și-l aruncă fără efort de perete. Răstoarnă masa, sparge lămpile. Dă cu piciorul în cioburile de sticlă. Smulge ecranul vechi de pe perete, pe care proprietarii obișnuiesc să-și urmărească echipele din confortul acestui club extrem de discret, îl lovește tare de marginea măsuței de toaletă. Îl lovește o dată, îl lovește de două ori și îl tot lovește până îl sparge în două. Înfige cele două jumătăți ale ecranului în tava imprimantei și apasă pe ele până când distruge și imprimanta.

O bătaie în ușă.

– Domnule Corta!

– Nu-i nimic.

Îl mistuie furia. Sparge totul din jur. Camera asta, afacerea cu Nick Voronțov – aceeași furie. A scuipat pe nava lui Nik Voronțov. La fel de bine ar fi putut s-o scuipe pe fiică. Când a luat legătura cu João de Deus, întreruperile și lungile tăceri ale lui Lucas l-au acuzat mai mult decât orice fel de insultă. Și-a dezamăgit familia. Își dezamăgește mereu familia. Orice atinge se preface în scrum.

Cu toată turbarea lui, Rafa a avut grijă să nu se atingă de bar. Acum se așază pe pat, se uită la sticle cu emoția îndrăgostitului care își vede iubita în celălalt colț al unei săli aglomerate. Clubul îi aprovizionează în pemanență barul cu mărcile lui preferate de gin și de rom. Ce bine ar fi dacă ar petrece împreună cu ele! Dacă ar bea până l-ar apuca sentimentalismul și ar suna-o pe Lousika la ore mici din noapte. Beat și plângăcios.

Ai demnitate, omule!

– Hei! îl strigă din nou Jaden Sun.

– Vin acum, răspunde Rafa.

Personalul clubului îi va reface camera până când se va întoarce.

Madrinha Flavia este la fel de surprinsă să-l vadă pe Lucasinho la ușa ei, pe cât a fost el de mirat să o vadă la picioarele patului său de spital.

Lucasinho desface cutia de carton pe care a transportat-o cu infinită grijă din apartamentul lui Kojo. Litere din fondant verde formează cuvântul *Pax*.

– Sunt italienești, spune el. A trebuit să caut pe hartă unde e Italia. Sunt foarte ușoare. Au migdale înăuntru. Nu-ți fac rău migdalele, nu? Scrie *Pax*. Seamănă cu cuvântul catolic pentru *paz*[1].

I se pare firesc să vorbească în portugheză cu *madrinha* lui.

[1] Pace – în portugheză în original (n. tr.).

– *Paz na terra boa vontade a todos os homens*[1], spune Flavia. Intră, te rog, intră!

Apartamentul este mic și întunecos. Singura lumină vine de la zecile de becuri bio amplasate în toate scobiturile și crăpăturile din pereți, pe toate rafturile și polițele. Lucasinho se încruntă în licărirea lor verde.

– Uau, e cam strâmt aici.

Lucasinho are de grijă să nu dea cu capul de pragul de sus al ușii și încearcă să găsească un loc unde să poată sta jos în toată nebunia aia de boarfe inutile.

– Tu ai tot timpul loc la mine, spune Flavia, prinzându-i obrajii în palme. *Coração.*

Corect. Când ai nevoie de un acoperiș deasupra capului, de un loc unde să te odihnești, de o farfurie cu mâncare caldă și de o baie care să te curețe de toată mizeria, te poți baza pe *madrinha* ta.

– Îmi place la tine.

– Wagner îmi plătește chiria. Tot el îmi dă o alocație zilnică.

– Wagner?

– N-ai știut?

– Păi, tata nu...

– Nu vorbește despre mine. Și nici mama ta. M-am obișnuit.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit să mă vezi la spital.

– Cum să nu fi venit? Doar eu te-am purtat în pântec.

Lucasinho se foiește. Niciunui tânăr de șaptesprezece ani nu-i face plăcere să audă că a fost odată în burta unei femei în vârstă. Se așază pe canapea și examinează apartamentul, în timp ce Flavia aprinde boilerul și aduce farfurii și un cuțit din chicinetă. Mută icoanele și beculețele bio ca să facă loc pe măsuța din fața canapelei.

– Ai o grămadă de... chestii.

Icoane, statuete, rozarii și talismane, potire, steluțe și beteală. Lucasinho strâmbă din nas, deranjat de amestecul dintre fumul de tămâie, mirosul de ierburi și aerul stătut.

---

[1] „Pace pe pământ și bunăvoire printre toți oamenii" (*Evanghelia după Luca*, 2:14 – în portugheză în original (n. tr.).

– Suratelor le place dezordinea religioasă.

– Su...

Lucasinho se oprește pentru că își dă seama că repetă ca un papagal cuvintele rostite de *madrinha* lui.

– Suratele din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul.

– Parcă și *vovo* le cunoaște.

– Bunica ta ne susține munca prin donații generoase. A vizitat-o *Irmã* Loa în calitate de duhovnic.

– Ce treabă are *vo* Adriana cu un duhovnic?

Boilerul a început să cânte. *Madrinha* Flavia zdrobește frunzele de mentă și le lasă la infuzat.

– Nu ți-a spus nimeni.

Flavia împinge câteva statuete și candele spre marginea măsuței și se așază pe jos.

– Eu ar trebui să stau...

Flavia refuză cu un gest oferta lui Lucasinho de a-i lua locul.

– Uite prăjitura pe care mi-ai adus-o.

Ridică cuțitul în dreptul ochilor și murmură o rugăciune.

– Întotdeauna să binecuvântezi cuțitul.

Taie o fărâmă din prăjitură, nu mai mare decât o unghie, pe care o pune pe o farfurie în fața statuetei care îi reprezintă pe sfinții Cosma și Damiano.

– Oaspeți nevăzuți, șoptește ea.

Apoi își taie și pentru sine o felie din prăjitura Pax, o felie subțire și netedă, ca un bețișor din porțelan, din acelea cu care mănâncă chinezii.

– Este foarte bună, Luca. Serios.

Lucasinho se îmbujorează.

– E bine să știu că mă pricep la ceva, *madrinha*.

Madrinha Flavia își curățã degetele de firimituri.

– Acum, spune-mi ce te aduce la *madrinha* ta.

Lucasinho se clatină, cam amețit de la mirosul de paciuli al tapițeriei și își dă ochii peste cap.

În timpul călătoriei cu trenul dinspre Twé, a simțit că îi va exploda inima. Inima, plămânii, capul, mintea. Abena îl părăsise.

Fără să-şi dea seama, mângâiase piercingul de metal din ureche. La petrecerea dată în onoarea lui, Abena îi linsese sângele prelins pe degetele ei. La petrecerea familiei Asamoah, i-a aruncat o privire şi a plecat de lângă el. De cinci ori a vrut să-şi smulgă ţepuşa din ureche şi s-o trimită înapoi în Twé. Şi tot de cinci ori s-a răzgândit. *Când nu vei mai avea nicio altă speranţă,* îi spusese Abena. *Când vei fi singur şi lipsit de apărare şi expus, aşa cum a fost fratele meu, trimite-mi-l.* Însă acum nu era nici singur şi nici lipsit de apărare. Abena l-ar urî şi mai mult dacă nu ar folosi cum se cuvine darul ei.

– Am nevoie de un loc unde să stau.

– Asta mi-a fost clar de la bun început.

– Şi mai am o întrebare la care nu sunt în stare să găsesc răspuns.

– Nu îţi pot garanta că eu am să pot răspunde. Dar haide s-o auzim.

– Bine. *Madrinha,* de ce se poartă fetele aşa cum se poartă?

– Nu îl prepară bine.

Barmanul încremeneşte. Sticla de curaçao albastru aşteaptă deasupra paharului de cocktail. Femeia de la celălalt capăt al barului se mişcă cu lentoare de granit.

– Mai întâi se stoarce lămâia.

Rafa Corta se strecoară alături de femeie. Rochie impecabilă, poşetă Fendi clasică pe taburetul de alături. Avatarul ei este o galaxie rotativă de stele aurii. Însă femeia aceasta este o turistă. Originile terestre îi sunt deconspirate de privirea crucişă, de preţiozitatea de limbaj, de lipsa de coordonare a mişcărilor şi de neadaptarea la mediul selenar.

– Scuză-mă!

Rafa ridică paharul şi îl adulmecă.

– Măcar asta este corect. Familia Voronţov insistă să se folosească vodca, dar un martini adevărat „Luna Albastră" trebuie să fie făcut cu gin. Şi cu minimum şapte ierburi.

Ia cu un cleşte bucla de coajă de lămâie şi o aruncă în pahar. Face un semn din cap spre sticla de curaçao.

– Toarnă.

Un pocnet din degete.

– Linguriță.

Întoarce linguriţa şi o ţine la douăzeci de centimetri deasupra paharului. Sticla o ţine la douăzeci de centimetri deasupra linguriţei.

– Asta este sculptură în gravitaţie.

Toarnă. Un fricel de lichior albastru curge încet ca mierea pe spatele linguriţei şi apoi picură de pe marginea ei în pahar. Spirale azurii ca fumul în ginul limpede. Marmura galbenă a cojii de lămâie este înfăşurată în panglici de un albastru difuz.

– Dinamica fluidelor se ocupă de amestecat. Aşa se aplică sistemele haosului la teoria cocktailului.

Împinge paharul spre femeie. Aceasta ia o înghiţitură.

– E bun.

– Doar atât?

– Foarte bun. Faci o „Lună Albastră" dulce şi bună.

– Mi se pare normal. Eu am inventat reţeta.

Într-un separeu din colţ, patru clienţi între două vârste toastează pentru succesul unei afaceri de familie. Bodyguarzii familiei Corta caută o masă situată la distanţă prudentă de bar. Rafa şi pământeanca sunt singurii clienţi în afară de cei din separeu. Rafa a intrat în barul acesta pentru că se află aproape de club. Dar îi place aici. Luminile demodate din plafon transformă băuturile în nestemate, îndreaptă bărbiile, conturează pometii, învăluie ochii în mister. Lambriuri din lemn rar şi sofale din piele artificială. Oglinzi în spatele barului, muzică în surdină, terasă situată la un nivel superior al Aquarius Quadra. Galaxii de lumini în toate direcţiile. Băuse deja două *caipirinha*[1] când a apărut turista. Şi atunci s-a hotărât. Nu va mai bea de unul singur.

Numele ei este Sohni Sharma. A făcut studii postuniversitare în domeniul cercetării la New York şi la Mumbai şi acum încheie un stagiu de şase luni la Observatorul Planetar de la Farside. Mâine se va urca pe staţia orbitală, de unde se va întoarce pe Pământ. În

[1] Caipirinha – cocktail brazilian (n. tr.).

noaptea asta are de gând să bea până își va scoate Luna din minte și din sânge. Ori nu-i recunoaște numele, ori aroganța dobândită la Mumbai nu are margini. Rafa se apropie de ea.

– Lasă astea, spune el, arătând spre instrumentele pentru prepararea cocktailurilor. Adu-mi gheață pentru gin. Am să te anunț eu când vom avea nevoie de pahare.

Turista își ia poșeta de pe scaun. Fără cuvinte îl invită pe Rafa să ia loc lângă ea.

– Tu ai inventat astea? îl întreabă ea după al treilea pahar.

– Să le comanzi la Barul Sasserides din Regina Sudului... Știi care-i ingredientul cel mai scump?

Sohni clatină din cap. Rafa îi arată coaja de lămâie.

– Este singurul lucru pe care nu-l putem printa.

– Ai mâinile foarte sigure, spune Sohni când Rafa execută trucul cu linguriță și cu lichiorul.

Și exclamă surprinsă atunci când Rafa înșfacă un pahar, aruncă sticla cu gin și o prinde cu susul în jos pe bar. Înăuntru bâzâie ceva: o muscă de-abia vizibilă. Rafa se întoarce către *escoltas*.

– Știți ce-i în paharul ăsta?

Bodyguarzii sar în picioare.

– Jos! Stați jos! răcnește Rafa. Spuneți-i fratelui meu că știu de micuța lui spioană încă din ziua Ku Lua.

– *Senhor* Corta, noi nu... începe femeia, însă Rafa o întrerupe.

– Nu lucrați pentru mine. Nu contează. Ați lăsat-o să se apropie. Ați lăsat-o să se apropie de mine. Sunteți concediați. Amândoi.

– *Senhor* Corta... încearcă din nou femeia.

– Vă închipuiți că Lucas nu v-ar concendia pentru o scăpare ca asta? Veți rămâne până când vă vin înlocuitorii din Boa Vista. Socrates, fă-mi legătura cu Heitor Pereira. Și cu fratele meu.

Aruncă o privire către clienții din separeu. Aceștia s-au făcut mici la masa lor și nu mai scot niciun cuvânt.

– Unde vreți să vă duceți?

Oamenii murmură numele unui restaurant cu program de karaoke.

– Uite trei mii de bițișori de la mine. Să vă distrați pe cinste.

Socrates face transferul de bani. Nemaicontenind cu temenelele, indivizii ies din bar cu spatele. Barmanul rearanjează sticlele, în timp ce Rafa se retrage ca să discute cu șeful securității și după aceea, pe un ton mult mai puțin rezonabil, cu fratele său. Sohni își sprijină bărbia de tejgheaua barului și se uită la muscă.

– E un roboțel, spune ea.

– Pe jumătate, o corectează Rafa. O chestie ca asta era să mă omoare. Îmi pare rău că te-ai speriat. Nu ar fi trebuit să vezi așa ceva. Nu știu cum să mă revanșez.

Cere un pahar curat și toarnă în el gin rece. Câțiva stropi de lămâie. Niște cârcei de curaçao. Împinge paharul de-a lungul tejghelei spre Sohni.

– O nevastă m-a părăsit. Cealaltă nevastă e moartă. Fiicei mele îi este frică de mine și mi-am rănit fiul pentru că eram supărat dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu el. Fratele meu mă spionează pentru că își închipuie că sunt prost, iar mama nu mai are mult și o să fie de aceeași părere cu el. Tocmai ce-am pierdut o afacere. Dușmanii mi-au tras-o. Bodyguarzii mei nu-s capabili nici măcar să-și găsească gaura curului în întuneric. Cineva a încercat să mă asasineze cu o muscă. Și echipa mea de handbal masculin e la coada clasamentului.

Ridică paharul.

– Dar măcar am inventat „Luna Albastră".

– Dar și eu aș putea fi o asasină, spune Sohni. Aș putea să scot un cuțit și să te spintec de aici și până aici.

Și îi exemplifică, trasând cu degetul o linie de la bărbie și până la vintre.

Rafa îi oprește mâna.

– Ba n-ai putea.

– Ești convins?

Rafa face un semn din cap spre foștii lui bodyguarzi.

– I-am concediat eu, dar știu că i-au verificat temeinic pe toți cei de aici.

– Mi-ai încălcat dreptul la intimitate.

– Te pot recompensa.

– Totul are legătură cu banii în lumea voastră.

– În lumea noastră?

– Pe Lună.

Rafa nu i-a dat încă drumul la mână. Sohni nu a încercat încă să se elibereze.

– Știu că ar trebui să mă simt privilegiată pentru că lucrez aici, însă de-abia aștept să mă întorc acasă, spune ea. Nu-mi place lumea voastră, Rafael Corta. Nu-mi plac josnicia ei, tensiunea ei, urâțenia ei și faptul că totul are un preț.

Își duce un deget la ochi și continuă:

– Nu mă pot obișnui cu modul ăsta de viață. Și nici nu cred că m-aș putea obișnui vreodată. Sunteți ca niște șobolani în cușcă, gata să vă mâncați între voi la prima privire greșită, la prima vorbă nepotrivită.

– Eu nu cunosc altă lume, spune Rafa. Nu pot să merg pe Pământ. M-ar ucide. Nu imediat, dar m-ar ucide. Aici m-am născut și aici voi muri. Și aici sunt tot oameni. Cu bunele și cu relele lor. În ultimă instanță, nu ne avem decât unul pe celălalt. Tu vezi contracte și bani în tot ce se petrece aici. Eu văd acorduri. Metode prin care ne înțelegem între noi ca să putem conviețui.

– Cum zici tu. Mai pune-mi.

Sohni își trage mâna dintr-a lui ca să arate spre sticla cu gin. Rafa o prinde din nou și o strânge atât de tare, că femeia întredeschide șocată buzele.

– Să nu îndrăznești să mă compătimești! spune el și îi dă drumul.

Se aude clicul unui mecanism de declanșare: un acoperiș se desfășoară peste bar și clienți.

– O să plouă, spune Rafa privind în sus. Ai văzut cum plouă pe Lună?

– Nu-i așa că tu n-ai fost la Observatorul de la Farside?

– Sunt om de afaceri, nu om de știință.

Gâlgâit de gin, pleoscăit de coajă de lămâie, trucul cu linguriță și curgerea lentă a lichiorului.

– Acolo sunt numai tuneluri, coridoare și cubicule. Șase luni am avut sentimentul că merg cocoșată. Sunt surprinsă că încă mai pot sta dreaptă.

Se întoarce pe scaunul înalt de bar ca să se uite afară, la panorama fantastică a Aquarius Quadra.

– În astea șase luni nu am văzut așa ceva.

Un ropot pe acoperiș. Dincolo de el, stropii de ploaie sunt ca niște ornamente din sticlă, care se sparg pe terasă.

– O!

Fermecată, Sohni își cuprinde obrajii în palme. Rafa o conduce afară, în ploaie. Picături mari cad în cocktailul din pahare, explodează la picioarele lor. Sohni își ridică fața. În doar câteva secunde, amândoi sunt uzi până la piele; hainele lor scumpe li se lipesc de trup. Rafa o duce pe Sohni până la balustradă.

– Uită-te! o îndemnă el.

Bolta de peste Aquarius Quadra este un mozaic de stropi fremătători care cad lent. Fiecare pare o nestemată scânteietoare în luminile aprinse în Aquarius.

– Uită-te!

Și brusc apare orizontul, o clipă orbitor. Sohni își acoperă ochii. Când se uită din nou, vede un curcubeu care se întinde peste Quadra.

– Acolo!

Pe Bulevardul Tereșkova s-a oprit circulația. Pasageri și pietoni deopotrivă stau nemișcați, cu brațele întinse. Din magazine și cluburi, baruri și restaurante ies alți oameni care li se alătură. Copiii ies în fugă pe terase și balcoane, ca să danseze și să țipe în ploaie. Stropii cad peste Aquarius Quadra, cad cu putere, cu zgomot, pe acoperișuri și pe prelate din pânză, pe poduri rulante și pe trotuare.

– Nu-mi mai aud gândurile! strigă Sohni.

Și atunci orizontul se întunecă brusc. Ploaia se oprește. Ultimii stropi cad și se sparg pe obrajii ei. Apa se prelinge peste lume, îmbrăcând-o într-o mantie strălucitoare. Tulburată de minunea la care a fost martoră, Sohni se uită în jur.

– Aerul miroase altfel, spune ea.

– Miroase a curat, îi explică Rafa. Este pentru prima oară când respiri aer fără praf în el. Ploaia îndepărtează praful. Ăsta-i motivul pentru care o folosim.

– Dar cum de vă permiteți să risipiți apa?

– Nu o risipim. Colectăm fiecare picătură.

– Dar costurile... Cine plătește?

Acum este rândul lui Rafa să își ducă degetul la ochi.

– Tu.

Sohni face ochii mari citind pe *chib*-ul ei costul consumului de apă.

– Dar asta este...

– Nu-i nimic. Te-ai supărat?

– Nu. Deloc.

Începe să dârdâie.

– Ești udă leoarcă, comentează Rafa. Pot să-ți printez niște haine noi la clubul meu.

Deși îi clănțăne dinții, Sohni reușește să-i zâmbească.

– Asta-i o replică de agățat.

– Corect.

– Atunci, hai să mergem!

Socrates îi dă barmanului un bacșiș generos, iar Sohni și Rafa aleargă prin orașul ud spre clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist. Musca-spion bâzâie captivă în clopotul de sticlă de pe tejgheaua barului.

Lucas se întoarce în camera acustică și se așază pe sofaua amplasată în centrul acustic.

– Totul este în ordine?

– Da. Te rog, ia *Expresso* de la început.

– Știu că nu vă plac întreruperile.

Acesta este doar al treilea recital al lui Jorge în camera acustică, dar deja s-a stabilit un ritual. El cântă neîntrerupt timp de o oră. Lucas îl ascultă încontinuu timp de o oră. Însă la a treia măsură din *Expresso*, Lucas s-a ridicat brusc de pe sofa și a ieșit în grabă din cameră. Jorge nu a auzit ce făcea afară, dar a lipsit câteva minute bune.

– *Expresso*, te rog!

Însă întreruperea l-a tulburat pe Jorge și are nevoie de câteva momente ca să scape de tensiunea din degete, corp și gât. Apoi degetele regăsesc corzile, vocea regăsește ritmul sincopat. Nu mai urmează nicio altă întrerupere, dar a fost perturbat fluxul de energie dinspre interpret spre ascultător și înapoi. Jorge termină cântecul *Izaura* printr-un pasaj armonic înăbușit și își pune chitara în cutie.

– La aceeași oră săptămâna viitoare, *senhor*?

– Da.

O mână pe umărul lui Jorge când acesta se întoarce să plece.

– Stai să bei ceva.

– Vă mulțumesc, *senhor* Corta.

Cu chitara în mână, Jorge se lasă condus de Lucas în foaier. Apoi primește de la acesta un pahar cu mojito.

– L-am nimerit bine?

– Este perfect, *senhor* Corta.

– Gustă-l mai întâi!

Jorge bea. Este perfect.

Cu paharul în mână, Lucas se apropie de fereastră, João de Deus se rotește în fața lui, mișcare și lumină, nivel peste nivel. Neon albastru, lumini bio verzi, felinare aurii.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere. Am observat că te-a scos din stare.

– Un profesionist nu se lasă scos din stare.

– Ei bine, pe mine m-a scos. Probabil că sunt un ascultător amator. Ai frați, Jorge?

– Am două surori, *senhor* Corta.

– În mod normal, ți-aș spune că ești un norocos, dar experiența mi-a dovedit că surorile pot fi la fel de dificile ca frații. Dar în alt sens. Cu frații regulile sunt stabilite la naștere. Primul născut rămâne mereu primul născut. Copilul de aur. Tu ești primul născut în familia ta, Jorge?

– Mijlociul.

– Ca mine și Ariel. Carlinhos este preferatul. Așa sunt mereu mezinii.

– Credeam că sunteți cinci frați.

– Patru adevărați și unul fals, spune Lucas. Văd că ți-ai terminat băutura.

Jorge își dăduse peste cap paharul. Din cauza emoției.

– Mai bea un mojito! De data asta încearcă să-l savurezi. Romul e foarte bun.

Îi aduce al doilea pahar și îl îndeamnă să se apropie și el de fereastră.

– Mama a fost un pionier pe Lună, un antreprenor, a pus bazele unei dinastii. Însă în multe privințe este o persoană destul de tradiționalistă. Lucrurile astea nu sunt incompatibile. Primul născut va conduce compania. Ceilalți își vor aduce contribuția în funcție de talentul fiecăruia. Așa fac eu. Așa face și Carlinhos. Chiar și Wagner. Însă Ariel... O invidiez pe Ariel. Și-a ales o carieră în afara companiei. Avocata Ariel Corta. Regina *nikah*-urilor. Eroina din Meridian.

Lucas ridică paharul spre strada supraaglomerată și acoperită cu praf.

– Este unul dintre Iepurii Albi.

– Cel care spune că e un Iepure Alb...

– Aproape sigur că nu e. Știu ce se zice. Dar dacă Ariel spune că este un Iepure Alb, atunci acesta este adevărul. Ce părere ai despre romul meu, Jorge?

– Este bun.

– Marca mea personală. Ai avut vreun animăluț în copilărie?

– Doar de jucărie.

– Și noi. Mama nu suporta nicio vietate organică la noi acasă. Animalele adevărate fac caca și mor. Pentru petrecerea dată în cinstea cursei lui Lucasinho, familia Asamoah ne-a dăruit fluturi decorativi. Mama s-a văitat zile în șir de mizeria pe care au făcut-o. Peste tot, doar aripi de fluturi. Roboții sunt mai curați. Dar și ei se termină. Și ei mor. Oamenii îi omoară, știai? Ca să le dea copiilor o lecție. Și apoi sunt aruncați în tocător. Asta era sarcina mea, Jorge.

Jorge a ajuns aproape de fundul paharului. Lucas de-abia dacă a gustat din al lui. Acum ia o înghițitură de mojito.

– Băiatul de Aur al familiei a făcut o greșeală îngrozitoare. A reușit să-i întoarcă împotriva noastră pe membrii familiei Voronțov. S-a lăsat condus de sentimente și a pus în pericol nu doar planul nostru de extindere, ci și acordul de transport pe care îl avem cu VTO. Contăm pe ei ca să ne transporte containerele cu heliu pe Pământ. Și acum eu trebuie să repar ce a stricat el. Să găsesc o soluție. Să dreg busuiocul. Să curăț după el.

– Oare este bine să-mi spuneți mie toate astea, *senhor* Corta?

– Ai să auzi ce vreau eu să auzi, Jorge. Mă tem pentru familia mea. Fratele meu este un idiot. Mama... nu mai este ce a fost. Și îmi ascunde ceva. Nici Helen de Braga și nici prostul ăla de Heitor Pereira nu îmi vor spune niciodată despre ce este vorba, indiferent cât de mult i-aș presa. Compania se va prăbuși dacă nu se ocupă cineva de tot rahatul ăsta. Ai copii, Jorge?

– Încă nu m-am gândit la asta.

– Înțeleg.

Lucas ia paharul gol al lui Jorge și-i pune în mână unul plin.

– Eu am un fiu. Îmi dau seama acum că sunt mândru de el. A fugit de acasă. Noi trăim în cea mai închisă și mai protejată societate din istoria omenirii și tinerii tot mai încearcă să evadeze din ea. Evident că i-am tăiat fondurile. Nu cât să-i pun viața sau sănătatea în pericol. Acum se descurcă cum îl duce mintea. Se pare

că are ceva în capul ăla. Are și farmec. Nu seamănă cu mine în privința asta. Și are succes. A devenit un fel de vedetă locală. Cinci zile de glorie și după aia o să-l uite toată lumea. Pot oricând să-l aduc acasă, dar nu vreau. Nu încă. Vreau să văd ce mai scoate din el. Are calități pe care eu nu le am. Se pare că-i un om cumsecade și chiar onorabil. Mă tem că prea cumsecade și prea onorabil pentru companie. Mă îngrijorează viitorul. Despre ăsta ce zici?

Și Lucas înclină paharul spre cel din mâna lui Jorge.

– Este altfel. Mai tare. Cu un gust ca de fum.

– Mai tare, da. Este *cachaca*[1]. Asta ar trebui să bem la bossa. Mie mi se pare puțin cam aspru. Deci trebuie să preiau eu conducerea companiei. Trebuie să mă lupt cu familia mea ca să o pot salva. Și acum mă confesez unui cântăreț de bossa-nova. Iar tu probabil că-ți zici: da' ce crede că sunt eu? Terapeutul lui? Duhovnicul lui? Trubadurul și bufonul lui?

– Nu sunt bufon.

Jorge își ia chitara cu o mișcare bruscă. Lucas îl oprește la trei pași de ușă.

– În bătrâna Europă, bufonul era singurul om căruia regele îi spunea tot adevărul și singurul om care avea voie să-i spună regelui adevărul.

– Asta-i un fel de scuză?

– Da.

– Tot cred că ar fi bine să plec.

Jorge se uită cu părere de rău la paharul din mână.

– Da. Desigur.

– La aceeași oră săptămâna viitoare, *senhor Corta?*

– Lucas.

– Lucas.

– Se poate puțin mai devreme?

– Când?

– Mâine?

---

[1] *Cachaca* – rom alb brazilian, din trestie-de-zahăr (n. tr.).

– *Mamăe?*

Adriana se trezește cu un țipăt ușor. Se află într-un pat, patul se află într-o cameră, însă ea nu o recunoaște și nici nu-și poate mișca trupul, deși i se pare ușor ca un vis, iluzoriu ca soarta. Cineva stă aplecat deasupra ei, îl simte cum inspiră de fiecare dată când ea expiră.

– Carlos?

– Totul este în regulă, mama.

Vocea aceasta îi vorbește în cap.

– Cine ești?

– Eu sunt, mama. Lucas.

Numele ăsta. Vocea.

– Oh! Lucas. Cât e ceasul?

– E târziu, *Mamăe.* Iartă-mă că te deranjez. Te simți bine?

– Am dormit prost.

Se face mai multă lumină. Stă în patul ei din dormitorul ei din palatul ei. Arătarea aceea care îi înghite răsuflarea este Lucas. Îl vede acum pe lentilă.

– Ți-am spus să vorbești cu dr. Macareg în privința asta. O să-ți dea ceva.

– Poate să-mi dea încă treizeci de ani?

Lucas surâde. Adriana își dorește să-l poată emoționa cumva.

– Atunci nu te mai deranjez. Încearcă să mai dormi puțin. Voiam doar să-ți spun că nu am pierdut Mare Anguis. Am eu un plan.

– Nu vreau să pierd afacerea asta, Lucas. Nu aș putea să mă împac cu ideea că am pierdut-o.

– N-ai s-o pierzi, mama, dacă o să facă ce trebuie Carlinhos cu motocicletele alea afurisite ale lui.

– Ești un băiat bun, Lucas. Să mă ții la curent.

– Așa am să fac. Somn ușor, mama!

Marina face drumul înapoi alături de cadavrul prins în chingi. Are coapsele și umerii lipiți de el, dar tot este mai bine decât dacă ar fi fost pus în locul de vizavi de ea și ar fi fost obligată să-l vadă. Costumul, casca inexpresivă, hamul de siguranță împiedicând

mișcarea, prea puține detalii îi deosebesc pe morți de cei vii. Faptul că știi, ăsta este înspăimântător. În spatele acelei căști inexpresive se află un chip inexpresiv: mort.

Cauza morții a fost o creștere rapidă și fatală a temperaturii corporale care l-a prăjit pe Paulo Ribeiro. Carlinhos analizează datele, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat. Dacă un *duster* cu o mie de ore de suprafață la activ se poate coace în doar trei minute, atunci oricine poate muri astfel. Poate muri și ea, Marina Calzaghe, imobilizată în vehiculul ăsta nepresurizat, care aleargă cu o sută optzeci de kilometri pe oră prin vid iradiat. Nimic între ea și vidul ucigaș în afară de costumul ăsta tâmpit și de vizorul ăsta bombat. Chiar în momentul acesta sunt o mie de erori minuscule, care conspiră, se multiplică, se aliază. Marina Calzaghe își înghite panica, are gust amar de fiere. În Marea Tranchilității fusese cât pe ce să-și scoată casca.

– Te simți bine?

Carlinhos, pe canalul ei privat de comunicații.

– Da.

Mincinoaso.

– A fost un șoc. Atâta tot.

– Ești în stare să continui?

– Da. De ce?

– Ni s-a repartizat o altă misiune.

– Unde?

– Îți propun un joc, îi spune Carlinhos. De fiecare dată când tu îmi pui o întrebare, eu beau câte un pahar. Mergem să prindem trenul.

Marina nu-și dă seama de nicio schimbare pe traseul roverului, dar peste o oră vehiculul pune brusc frână la marginea de la Ecuator Unu. Hamurile se ridică, detașamentul coboară, oamenii își scutură picioarele ca să și le dezmorțească. Marina atinge ușor șina cu piciorul ca să simtă dacă vibrează, dacă anunță sosirea vreunui tren rapid. Firește că nu simte nimic. Marina își amintește de la instructaje că celelalte șine sunt rezervate locuinței mobile a familiei Mackenzie – Crucible. Expresul circulă pe cele patru

şine interioare. Se văd de aici şinele suplimentare de înaltă tensiune. O singură dată dacă le atingi, moartea ta va fi un spectacol de lumini din timpul festivalului Diwali[1] pe ecranul din casca lui Carlinhos.

– Vine, spune Carlinhos.

Un atom luminos apare la orizontul vestic; creşte repede şi se transformă în trei faruri orbitoare. Solul se cutremură. Trenul ajunge lângă ei înainte ca Marina să-şi poată descifra impresiile: mărime, viteză, lumină. Apariţie brutală într-o linişte desăvârşită. Ca nişte năluci trec pe lângă ei geamurile, apoi expresul încetineşte. Frânează. Marina vede la un geam chipul unui copil care se uită afară cu mânuţele făcute căuş în dreptul ochilor. Trenul se opreşte. Este lung de un kilometru, vagoanele de pasageri reprezintă două treimi din lungimea lui, iar treimea de la spate este destinată transportului de mărfuri şi utilaje. Carlinhos face semn oamenilor săi să urce pe ultima platformă. Marina sare cu uşurinţă peste calea ferată şi se urcă repede în vagonul descoperit. Motociclete. Mari, cu cauciucuri uriaşe, cu mulţi senzori şi aparatură de comunicaţii, hidoase, cu totul lipsite de calităţi aerodinamice, dar clar motociclete.

– *Ce...* începe ea, dar se opreşte la timp, pentru că nu vrea să-i mai ofere încă o victorie lui Carlinhos.

– Ne ducem să revendicăm un teren, anunţă Carlinhos pe canalul comun.

Murmure de aprobare de la *dusterii* vechi, membrii detaşamentului şi cei care au însoţit motocicletele.

– Lucas ne cere să ne îndreptăm spre Mare Anguis. Mackenzie Metals au impresia că doar ei ştiu despre existenţa terenului de acolo. Dar uite că am aflat şi noi şi li-l vom sufla de sub nas. Au la dispoziţie flotila de nave de suprafaţă de la VTO, dar noi le avem pe astea.

Şi loveşte drăgăstos ghidonul unei motociclete.

---

[1] *Diwali* – festival hindus închinat prosperităţii, care se desfăşoară în lunile octombrie şi noiembrie (n. tr.).

– Echipa de Motocros Corta va câștiga terenul. Mai întâi vom merge cu trenul.

Răcnete de aprobare. Marina se pomenește că strigă și ea. Expresul pornește fără vreun zvâcnet sau vreo clătinare. Marina se uită după roverul care se ambalează și se îndepărtează de Ecuator Unu, ducându-și pasagerul înapoi la João de Deus. Unicul lui pasager. Pasagerul cel mort.

Flavia face de mâncare. Felurile sunt sățioase, cu totul vegetariene, așa cum se gătește în general pe Lună, dar lui Lucasinho i se par fade, așa cum este un cântec interpretat la o chitară fără coarda Do.

– Te-ai supărat pe ceapă și pe usturoi, de nu le folosești? o întreabă Lucasinho. Și pe ardeiul iute?

– Astea sunt legume necuviincioase, răspunde Flavia. Stârnesc pasiuni și stimulează instinctele primare.

Lucasinho de-abia dacă ciugulește din mâncare.

– *Madrinha,* de ce ai plecat de la noi?

Avea cinci ani când Flavia a părăsit Boa Vista. Își amintește mai degrabă nedumerirea decât tristețea lui de atunci; locul rămas gol prin plecarea ei fusese rapid umplut cu semințele unei noi normalități. Amanda, mama lui biologică, îl pasase de urgență lui Elis, la vremea respectivă însărcinată cu Robson.

– Nu ți-a spus tatăl tău?

– Nu.

– Tatăl tău și bunica ta m-au concediat și m-au obligat să te părăsesc și să plec din Boa Vista. Am fost gravidă cu Carlinhos și apoi cu Wagner și la sfârșit te-am născut și pe tine, Luca. Tu știi ce face o *madrinha?*

– E mamă-surogat.

– Își vinde trupul, asta face. Își vinde esența feminității. Se prostituează. Își desface picioarele ca să primească în uter embrionul altcuiva. Tu ai fost conceput într-o eprubetă, Luca. Și apoi te-ai dezvoltat în uterul unei străine care a acceptat să o facă pentru bani. Mulți bani. Dar nu ești copilul meu. Ești copilul lui

Lucas Corta şi al Amandei Sun. Aşa cum Carlinhos este copilul lui Carlos şi al Adrianei Corta.

– Dar ai fost şi *madrinha* lui Wagner, spune Lucasinho.

– Meseria aceasta este cea mai crudă dintre toate. Poate că mi-ar fi fost mai uşor dacă te-ar fi luat de lângă mine imediat după naştere. Dar contractul stipulează că *madrinha* nu trebuie doar să rămână gravidă şi să nască pruncul. Trebuie să-l şi crească. Mi-am dedicat viaţa ţie şi lui Carlinhos. Şi lui Wagner. V-am fost mamă în toate privinţele, mai puţin una.

– Tu n-ai avut un copil al tău? Adică unul făcut de tine?

– Nu-ţi poţi imagina cum este să-ţi petreci tot timpul alături de copiii pe care i-ai purtat în pântece, care sunt ai tăi din toate punctele de vedere, cu excepţia celor genetice, iar asta înseamnă că de fapt nu sunt ai tăi şi nici nu vor fi vreodată.

– Dar ai fi putut...

– Nu înţelegi, Luca. Nu ai cum să înţelegi. Contractele astea sunt contracte de exclusivitate. Singurii copii pe care am avut dreptul să-i fac au fost fiii şi fiicele familiei Corta. Te iubesc, Luca. Îl iubesc pe Carlinhos. Şi pe Wagner. Vă iubesc ca şi cum aţi fi sânge din sângele meu.

Lui Lucasinho îi bubuie tâmplele. Presiune craniană. Presiune în spatele ochilor. Astea sunt probleme serioase. Probleme pe care el nu le poate analiza în deplină cunoştinţă de cauză; probleme care nu au legătură cu niciuna dintre procesele emoţionale cunoscute. Flavia are dreptate. Nu are cum să înţeleagă. Este vorba despre sentimente de adulţi.

– Şi Wagner, spune Lucasinho. Zici mereu „şi Wagner" sau „şi pe Wagner".

– Mereu ai fost mai isteţ decât crede tatăl tău, Luca.

– Tata zice mereu că nu e un Corta. *Vovo* nici nu vrea să-i vorbească. Imediat ce a împlinit optsprezece ani a şi plecat din Boa Vista.

– A plecat ori a fost forţat să plece?

– Ce ai făcut?

– Wagner este pe jumătate Corta. Pe jumătate Corta, pe jumătate Vila Nova.

– Așa te cheamă pe tine.

– Flavia Passos Vila Nova. Ocupația de *madrinha* este foarte bine plătită. Atât de bine, că îți poți permite să angajezi un ginecolog-obstetrician care să îți implanteze un alt set de embrioni.

– Adică... de la *vovo*... și de la Carlos...

Lui Lucasinho îi este rușine să rostească cuvintele ovule și spermă.

– Carlos murise de treizeci de ani. Mai existau încă sute de mostre congelate din sperma lui. Din una a ieșit Carlinhos. După aceea, mărinimoasa Adriana a decis că mai vrea încă un copil. Unul care să rămână alături de ea și care să-i amintească de soțul ei dispărut. Așa că la cincizeci și șase de ani s-a hotărât să mai aibă încă un copil. Iar eu nu aveam niciunul! Ea nu merita niciun alt copil, unul pe care să-l trateze ca pe o jucărioară la vârsta aia înaintată a ei. Totul a fost atât de simplu.

Sfinți, *orixas*, *exus* și *guias*[1], toți îl fixează pe Lucasinho Corta cu priviri din plastic. Băiatul se simte stânjenit. Îl mănâncă toată pielea. Culoarea verde a luminilor bio îi dă o stare de greață. Este convins că îi vine să vomite de la lumina aia verde. Nu din cauza întrebării inevitabile și îngrozitoare pe care trebuie să o pună.

– Și eu, Flavia?

– Ai pometții neamului Sun și ochii familiei Corta, Luca. Nu este nicio îndoială.

Flavia îi sesizează nedumerirea.

– Ți-am spus că n-ai să înțelegi.

– Și l-ai făcut pe Wagner...

– Fiul meu. De atât aveam nevoie. Voi, cei din neamul Corta, sunteți orbi de atâta trufie. Iar trufia este primul și cel mai grav păcat. Niciodată nu v-ar fi trecut prin minte că Wagner ar fi putut fi băiatul lui Carlos și al Flaviei, nu al lui Carlos și al Adrianei. Niciodată nu v-ați fi gândit la una ca asta. Aroganță și trufie, asta sunteți voi!

---

[1] *Exu* – „diavol"; *guia* – „mentor" (n. tr.).

Și Flavia ridică mâinile, ca și cum ar vrea să slăvească această trăsătură de caracter. Sau să o condamne.

– Familia ta nu ar fi aflat niciodată adevărul dacă Wagner nu s-ar fi îmbolnăvit și nu ar fi avut nevoie de un tratament îndelungat în spital. A făcut o boală la plămâni. Adriana s-a temut să nu fie ceva congenital, s-a temut ca nu cumva sperma lui Carlos și ovulele ei să se fi coagulat și să se fi stricat de-a lungul anilor. Prin urmare, la spital lui Wagner i s-au făcut niște teste genetice. Într-o secundă înșelătoria mea a ieșit la iveală. Încălcasem clauzele contractului, dar ar fi fost scandalul secolului dacă rețelele media ar fi aflat că mezinul Adrianei Corta nu era cu adevărat al ei. M-au plătit ca să îmi țin gura. Și m-au amenințat.

– *Vovo* te-a amenințat?

– Nu, Adriana. Reprezentanții ei mi-au adus daruri. Helen de Braga mi-a arătat banii. Heitor Pereira mi-a arătat cuțitul. Wagner a rămas la Boa Vista și a fost crescut ca un Corta. Însă Adriana nu a mai putut să-l iubească. Se uita la el și vedea ceva ce-i aparținea lui Carlos, dar nu și ei.

– Mereu a fost mai distantă cu el. Rece. Însă tata îl urăște cu adevărat.

– Tatăl tău este un om inteligent. Wagner reprezintă o amenințare la adresa familiei tale. Eu reprezint o amenințare la adresa familiei tale. Faptul că-ți destăinuiesc acest secret reprezintă o amenințare la adresa familiei tale.

Lui Lucasinho îi tresare inima de frică.

– Și dacă ar ști ce ai făcut, te-ar... Ți-ar face vreun rău?

– N-ar risca să te piardă pentru totdeauna.

– De parcă i-ar păsa. Nu l-am văzut să-și trimită gărzile după mine atunci când am fugit din Boa Vista.

– Tatăl tău știe exact unde ai fost și ce ai făcut. Știe și unde ești în momentul acesta.

– Nu-mi place deloc că sunt un Corta.

Lucasinho dă cu mâna peste masă și rostogolește pe jos candelele și statuetele de sfinți. Flavia le așază cu grijă la loc.

– Ascultă la mine, băiat bogat! Ai fugit de acasă și prietenii te invită la petrecere, mătușa ta te umple de bani și iubitele tale îți așternun pat sub fund și îți pun un acoperiș deasupra capului. Nu poți să suferi să fii un Corta? Nu poți să suferi faptul că nu ai fost niciodată nevoit să-ți vinzi aerul din plămâni și pișatul din bășica udului? Nu poți să suferi faptul că nu ai fost niciodată nevoit să furi de la roboții-gunoieri, că n-ai fost niciodată nevoit să bagi cuțitul în cineva pentru o pungă cu manioc prăjit? Închide gura, nu cumva să-ți cadă creierii prin ea. Prăjitura aia pe care mi-ai adus-o? Eu aș fi fost nevoită să ucid pentru ea, băiete. Familia ta a angajat doar femei Jo Moonbeam ca *madrinhas* pentru că noi avem oase și mușchi dezvoltați pe Pământ. După ce am părăsit stația orbitală, am lucrat șase luni pentru Taiyang, în Regina Sudului, până în momentul în care o microrecesiune m-a aruncat în stradă. Așa am ajuns să dorm pe un acoperiș. Mă băteau radiațiile de ziceai că-s lapoviță. Am furat și am schilodit oameni și am vândut tot ce aveam și la un moment dat mi-am spus: nu mai vreau să trăiesc așa. Niciodată. Și m-am dus la Surate pentru că știam că se ocupă cu genetica și Mãe-do-santo m-a analizat bine și mi-a verificat dosarul medical de cinci, zece, cincizeci de ori. Apoi m-a trimis la Adriana Corta și ea l-a pus pe Carlinhos în mine și de atunci încoace nu mi-a mai fost niciodată foame sau sete și am putut să respir. Lucrurile astea nu poți tu să le suferi? Sfântă Fecioară, ce ingrat nenorocit ești!

Flavia își face semnul crucii și își sărută încheieturile degetelor.

Lui Lucasinho îi ard obrajii de furie și de rușine. S-a săturat să-i tot spună alții ce trebuie să facă. Îmbracă-te așa. Fardează-te așa. Nu te combina cu fata aia. Fii recunoscător față de familia ta. *Madrinha* Flavia se ridică de jos, se duce în chicinetă și pune apă la fiert. Pisează ceva în mojar și imediat micuța încăpere se umple de un miros proaspăt.

Lucasinho e cu o mână pe ușă.

– Unde te duci?

– Are vreo importanță?

– Nu. Dar nu te duci nicăieri. Nu ai fi venit aici dacă ai fi avut un alt loc unde să te adăpostești. Și nu vreau să pleci. Uite, ia.

Și Flavia îi întinde un pahar cu *maté*[1].

– Stai jos.

– Ordine. Toată lumea îmi dă ordine. Toată lumea știe mai bine decât mine cine sunt și ce vreau.

– Te rog.

Lucasinho adulmecă băutura din pahar.

– Ce-i asta?

– O să te ajute să dormi, spune Flavia. Este târziu.

– De unde știi?

În apartament nu există niciun ceas. Ordinul Suratelor nu tolerează ceasurile: sunt cuțitele timpului cu care acesta taie Marele. Acum în felii tot mai subțiri: ore, minute, secunde. Filosofia Suratelor se bazează pe continuitate: timpul, ca un întreg indivizibil, existând în a patra dimensiune, în mintea lui Olorun[2].

– Așa simt eu.

– Nu-mi place chestia asta, spune Lucasinho, continuând să miroasă licoarea din pahar cu o grimasă de dezgust.

– Cine zice că-i pentru tine?

Lucasinho bea. Flavia se duce în chicinetă să spele paharul. Când revine în cameră, îl găsește pe băiat făcut covrig pe sofa și cufundat într-un somn adânc.

Douăsprezece urme prin praful selenar. Doisprezece motocicliști înaintează în V peste craterul Eimmart K. Marina Calzaghe călărește motocicleta de trei ore. Fundul i s-a făcut deja ca de piatră. O doare ceafa, i-au amorțit degetele de la vibrații, simte cum frigul îi roade din *sasuit* și nu-și poate lua ochii de la simbolul oxigenului de pe afișajul din cască. Totul a fost calculat: suficient aer cât să ajungă la destinație plus încă o oră. Astfel roverele de la Mare Marginis vor avea timp să ajungă până la ei și să se

[1] Infuzie de iarbă de maté (n. tr.).

[2] Olorun – zeul suprem, creatorul, în mitologia yoruba (n. tr.).

realimenteze. Au trecut trei ore, a mai rămas una. O sută optzeci de kilometri media pe oră – două sute douăzeci dacă ar accelera, dar asta ar scurta viața bateriei. Și undeva acolo sus, dincolo de pragul lumii, navele din flotila familiei Voronțov se grăbesc către Mare Anguis. Calculele spun că Echipa Corta va ajunge la culmea cea mai îndepărtată cu exact cinci minute înainte de transportoarele VTO cu angajați ai familiei Mackenzie la bord. Plus sau minus trei minute. Totul este foarte bine calculat. Lucas Corta este extrem de meticulos.

Prima oră de drum spre nord o fac pe teren extrem de accidentat, cu cratere, resturi de meteoriți și povârnișuri perfide care cer concentrarea maximă a tuturor simțurilor, fie acestea naturale ori cibernetice. Roțile uriașe ale motocicletelor trec lesne peste resturile mai mici, dar fiecare rocă implică luarea unei decizii serioase: treci peste, ocolește-o. O abordare greșită a traseului ți-ar distruge roțile și transmisia și te poți pomeni singură printre cratere, privind la dârele de praf din urma camarazilor tăi. Navele de salvare nu mai vin. Au fost cumpărate de clanul Mackenzie. Marina scrâșnește din dinți la fiecare rocă și crevasă. Un fulger de durere îi urcă pe coloană la trecerea fiecărui prag. Spatele ei este un ghem de durere. Brațele îi pulsează din cauza efortului de a ține ghidonul drept, cât mai drept, când motocicleta saltă peste terenul acela înspăimântător. Are fălcile încleștate și nu mai ține minte când a clipit ultima oară. Marina Calzaghe trăiește la maximum.

– Motociclete, spusese ea.

– Nu orice fel de motociclete, ci motociclete de praf, o corectase Carlinhos.

Unsprezece motociclete pe platforma trenului. Obiecte magnifice, puternice, care își etalau venele și cablurile, și oasele, și mecanismele de acționare; obiecte barbar de funcționale și tocmai de aceea nespus de frumoase. Fiecare era diferită, lucrată manual, la comandă; pe fiecare suprafață metalică erau gravate cranii, dragoni, *orixas*, bărbați cu falusuri uriașe și femei cu sâni enormi, flăcări, și explozii stelare, și săbii și flori. Estetica motocicletelor

nu se modifică niciodată. Cu mâna-i înmănușată, Marina a mângâiat latura cromată a uneia.

– Ai mai mers pe așa ceva? a întrebat-o Carlinhos.

– Unde să fi..., a început Marina, dar și-a adus aminte de jocul lor.

– Te simți în stare?

– Cât de greu poate fi?

– Greu. Dacă se strică ceva, vei rămâne în urmă.

Nu exista nicio motocicletă pentru ea. Jo Moonbeam-ii urmau să călătorească până la Meridian în căldura și confortul oferite de vagoanele presurizate ale trenului. Însă, din cauză că Paulo Ribeiro se întorcea singur la João de Deus pentru autopsie, Echipa Corta rămăsese fără un motociclist, fapt care le-ar fi putut afecta planul. Clanul Mackenzie încă le mai putea face o surpriză. Cu cât erau mai mulți motocicliști, cu atât mai multă flexibilitate avea echipa.

– Vrei să vii?

În limba portugheză vorbele astea au sunat mai degrabă ca o invitație, nu ca o întrebare. Trenul începuse deja să încetinească. Planul lui Lucas era simplu. Marina și-l aducea bine aminte: bărbatul acela brunet și serios, ale cărui cuvinte îi salvaseră viața – *Din momentul ăsta lucrezi pentru Corta Hélio.* Planul era următorul: transportați cu trenul toate motocicletele disponibile până în punctul cel mai apropiat de terenul revendicat, apoi urcați pe ele și porniți spre nord, unde se află Mare Anguis. Deschideți câte un emițător cu GPS în fiecare dintre cele patru colțuri ale terenului. Patru colțuri, unsprezece motociclete.

– Vreau, a răspuns atunci Marina Calzaghe.

– Uite contractul!

Hetty l-a afișat pe lentila Marinei. O privire fugitivă – atât de multe clauze fac referire la deces accidental –, un *yin* și contractul revine în mâinile lui Carlinhos.

– Ține-te după mine! a spus el pe canalul privat de comunicații din casca Marinei.

Unsprezece motociclete, patru colţuri. Înseamnă că ea şi Carlinhos trebuie să-i întreacă pe cei de la Mackenzie Metals cu toate navele lor spaţiale, ca să ajungă înaintea lor la extremitatea cea mai îndepărtată a terenului.

Oamenii lui Carlinhos s-au urcat pe motociclete. Cea primită de Marina era o fiară din aluminiu contorsionat şi baterii care pârâiau amarnic. Gravată în crom, Dona Luna o privea dintre manetele ghidonului şi îi zâmbea cu jumătatea ei de faţă. Marina s-a aşezat în şa, iar Inteligenţa Artificială a motocicletei s-a cuplat cu Hetty.

Motocicleta a prins viaţă. Comenzile erau uşoare: înainte, înapoi, răsucire pentru accelerare.

Înainte ca trenul să se oprească cu totul, Carlinhos şi-a ambalat motorul şi a sărit de pe platformă, a plutit înalt şi superb, scânteind în lumina Pământului. A aterizat de-abia după ultima şină de tren. Până când a apucat Marina să-şi coboare motocicleta de pe platforma trenului şi s-a prins ce trebuie să facă pentru a o împiedica să-şi ridice roata din faţă de pe sol, Carlinhos trecuse deja de linia orizontului.

Marina a învârtit maneta de acceleraţie şi a pornit în urma dârelor de praf. A mai accelerat o dată şi a reuşit să ajungă din urmă formaţia. Era un loc liber în stânga lui Carlinhos. Marina s-a dus drept acolo. Carlinhos a întors spre ea vizorul orb al căştii şi a dat din cap.

Acum motocicliştii coboară năvalnic pe muchia îngustă a craterului Eimmart K. Marina virează ca să evite un rest de meteorit de dimensiunile unui cadavru uman. Probabil că se află aici de dinainte să apară viaţa pe Pământ, îşi spune ea. Roci urâte şi cenuşii care îţi stau în drum. Pe fundul unei mări moarte.

Carlinhos ridică o mână, însă avatarurile i-au avertizat deja pe motociclişti. Trei motociclete se desprind din lateralul formaţiei şi pornesc către est-sud-est. Marina se uită după trâmbele de praf din urma lor. Trebuie să ajungă în colţul sud-estic al terenului. Acum au rămas nouă motociclete, care o iau la goană peste câmpia întunecată. Drumul este uşor şi rapid, şi monoton, şi plin de

capcane. Capcane din cele mai rele, acelea pe care ţi le întinzi singură din cauza plictiselii şi a monotoniei peisajului. Plat, plat, plat. Monoton monoton monoton. Unde-i fiorul? Plat, plat, plat, repede, repede, repede. Ce rost are un sport care te obligă să alergi în linie dreaptă? Poate chiar ăsta-i rostul lui. Of, bărbaţii şi sporturile lor. Transformă orice acţiune într-o competiţie fără sens, chiar şi traversarea fundului unei mări selenare. Trebuie să mai fie ceva. Vreo cascadorie, vreo probă de îndemânare. Din punctul de vedere al Marinei, sporturile au de-a face doar cu acrobaţiile, scorurile sau viteza.

În punctul stabilit dinainte, Carlinhos ridică din nou mâna şi latura dreaptă a formaţiei se desprinde, pornind către vest. Colţul dinspre sud-est al terenului se află la cincizeci de kilometri distanţă. Cele cinci motociclete rămase îşi continuă cursa.

– Îţi place muzica braziliană?

Vocea lui Carlinhos o ia prin surprindere pe Marina, care se clatină în şa şi apoi se redresează.

– Nu prea. Mi se pare prea elevată. Poate că sunt eu prea *norte* ca s-o pricep.

– Nici eu n-o pricep. În schimb, *mamãe* o adoră. A crescut cu muzica asta. E legătura ei cu familia rămasă acasă.

– Familia, spune Marina.

Nu este o întrebare.

– Lucas e mare fan. Odată a încercat să-mi explice ce efecte are – *saudade* dulce-amară, chestii din astea. Numai că auzul meu muzical nu-i educat pentru asta. Sunt un om simplu. Îmi place muzica dance. Ritmul. Ceva fizic, cu greutate.

– Mie îmi place să dansez, deşi nu mă pricep prea bine, spune Marina.

– După ce ne terminăm treaba şi ne întoarcem, o să mergem să dansăm.

Gonesc peste Mare Anguis cu o sută nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră, dar de-abia acum tresaltă inima Marinei.

– Adică îmi dai întâlnire?

– Ţie şi tuturor colegilor din detaşament, spune Carlinhos. Niciunul dintre voi nu a văzut cum se distrează un Corta.

– Dar eu am fost la petrecerea din Boa Vista, ai uitat? spune Marina, bătând dezumflată în retragere şi arzând de ruşine în interiorul *sasuit*-ului.

– Aia n-a fost o petrecere reprezentativă pentru familia Corta, spune Carlinhos. Deci ce muzică îţi place, Marina Calzaghe?

– Am crescut pe ţărmul de nord-vest al Pacificului, aşa că îmi plac chitarele. Sunt rockeriţă.

– Aha! Heavy metal. Asta ascultă şi camarazii tăi.

– Nu. Rock tradiţional.

– E vreo diferenţă?

– Una mare. Aşa cum spune fratele tău, trebuie să ai auzul educat pentru aşa ceva.

Radarul le semnalează un obstacol dincolo de linia orizontului. Un ocol i-ar costa minute preţioase.

– Ai aflat foarte multe despre mine, Marina Calzaghe – că îmi place muzica dance, că îmi iubesc mama, dar nu-i înghit pe fraţii mei mai mari. În schimb îl iubesc pe fratele meu mai mic, iar pe sora mea nu o înţeleg deloc. Nu pot să sufăr costumele elegante şi detest să mi se forţeze mâna. Însă eu nu ştiu nimic despre tine. Doar că îţi place rockul, că eşti din *norte* şi că ai salvat viaţa fratelui meu. Atâta tot.

Obstacolul este un afloriment de teren muntos, rămas acolo de când rocile vulcanice vechi au inundat bazinul Mării Şerpilor. Schimbarea de nivel este prea abruptă pentru terenul plat şi erodat al Lunii, dar, fără să ezite, Carlinhos se îndreaptă direct spre roci.

– Am nimerit aici, spune Marina.

– Nimeni nu nimereşte pe Lună, se împotriveşte Carlinhos.

Motocicleta lui se loveşte de o creastă şi zboară zece sau douăzeci de metri, după care aterizează într-un nor de praf. Marina îl urmează. Se simte neputincioasă, abandonată; inima i se strânge de spaimă. Ţine-o dreaptă. Dreaptă. Şi apoi roata din spate atinge solul şi ea se luptă să ţină motocicleta dreaptă. Apoi atinge solul

și roata din față. Ține direcția. Ține direcția. Exaltarea o face să gâfâie scurt.

– Deci?

Vocea lui Carlinhos pe canalul privat de comunicații.

– Mama mea este bolnavă. Meningită tuberculoasă.

Carlinhos îl invocă în portugheză pe São Jorge.

– Și-a pierdut piciorul drept de la genunchi și nu se mai poate deplasa. Trăiește, vorbește și cât de cât se descurcă, dar nu mai este ea. Nu mai este mama pe care eu am cunoscut-o. Ci doar niște bucăți salvate de medici.

– Deci lucrezi pentru spital.

– Lucrez pentru Corta Hélio. Și pentru mama mea.

Au rămas doar ei doi. Carlinhos o conduce peste roci. Marea Șerpilor le apare în față.

– M-am născut și am crescut în Port Angeles, statul Washington, spune Marina.

Și pentru că acum sunt doar ei singuri pe câmpia care se întinde în toate direcțiile, începe să vorbească despre cum a crescut în casa de la marginea pădurii, în ciripit de păsări și în clinchete de clopoței de vânt. Mama: terapeută reiki[1], tămăduitoare, ghicitoare în cărți, specialistă feng shui, bonă de pisici, îngrijitoare de câini și dresoare de cai – toate aceste slujbe le-a avut la sfârșitul secolului douăzeci și unu. Tata: foarte darnic la zilele de naștere, în vacanțe și la absolviri. Sora Kessie, fratele Skyler. Câinii, cețurile, camioanele cu bușteni; duduitul motoarelor de la vapoarele care traversau canalul; marșul rulotelor, al motocicletelor și al camioanelor prin munți; banii care apăreau mereu atunci când disperarea își făcea intrarea în curtea lor. Conștientizarea faptului că tot acel dans era doar la un salariu distanță de faliment.

– Am avut mereu o pasiune pentru nave, spune Marina, dându-și seama că poate Carlinhos nu are nici cea mai vagă idee cum arătau vasele acelea care pluteau în strâmtoarea San Juan de Fuca.

---

[1] Terapie energetică în care se folosește energia universală; *rei* = spirit, *ki* = energie (n. tr.).

Când eram foarte mică, îmi imaginam că au picioare gigantice ca de păianjen, zeci de picioare cu care păşeau pe fundul mării.

Aşa se fac inginerii: din vapoare care umblă şi o jucărie preferată; un joc pentru fetiţe, având ca scop salvarea animalelor aflate în primejdie prin folosirea de panglici şi scripeţi, şi elevatoare, şi mecanisme de acţionare.

– Îmi plăcea să le fac foarte complicate şi spectaculoase, spune Marina. Le-am filmat şi le-am pus pe internet.

Mama ei a fost surprinsă şi încântată văzând că fiica ei cea mare dădea dovadă de un talent înnăscut pentru soluţionarea problemelor şi inginerie. Filosofia aceasta era cu totul străină în mahalaua lor, unde rude, prieteni şi animalele aferente trăiau de pe o zi pe alta, dar chiar dacă Ellen-May Calzaghe nu înţelegea în totalitate ce studiază Marina la facultate, ea şi-a sprijinit cu vehemenţă fiica. „Aplicaţia cibernetică a biologiei evolutive în structura de comandă a programelor de computer" erau nişte cuvinte pe care ea nu le înţelegea.

Şi atunci familia lor a fost lovită de tuberculoză. A venit de la est, adusă de vânt din oraşul bolnav. De ani buni oamenii se mutau din oraş şi se credeau imuni, la adăpost de infecţii. Boala a străpuns protecţia talismanelor, a rugăciunilor şi a veghetorilor astrali şi a pătruns în plămânul lui Ellen-May, iar de acolo a ajuns în căptuşeala creierului. Unul după altul s-au dovedit ineficiente toate antibioticele. Bacteriofagii au reuşit să o salveze, însă infecţia i-a luat picioarele şi douăzeci la sută din minte. Însă Ellen-May a obţinut ajutor de handicap. Adică mai mulţi bani decât ar fi putut câştiga într-o viaţă. Mai mulţi bani decât i-ar fi oferit orice carieră, cu excepţia uneia în domeniul bancar. Sau pe Lună.

Marina nu plănuise niciodată să ajungă pe Lună. A crescut ştiind că există oameni şi acolo şi că ei aveau grijă ca pe Pământ să ardă lumina. Aidoma tuturor copiilor din generaţia ei, şi ea împrumutase un telescop ca să se zgâiască la King Dong de pe Mare Imbrium, însă în rest, Luna era ca un univers paralel. Nu un loc unde ai putea ajunge. Nu dacă te-ai născut şi ai crescut în Port Angeles. Dar la un moment dat, Marina a aflat nu doar că

putea ajunge acolo, ci și că trebuia să o facă; a aflat că lumea avea mare nevoie de cunoștințele și de talentul ei, că astfel ar prețui-o și i-ar plăti salariul.

– Iar talentul despre care vorbești e acela de a servi cocktailuri „Luna Albastră" la petrecerea dată pentru Lucasinho? o întreabă Carlinhos.

– Au găsit pe altcineva care cerea o leafă mai mică.

– Ar fi trebuit să citești mai bine contractul.

– Era singurul contract disponibil.

– Aici ești pe Lună...

– Unde totul se negociază. Știu. Acum știu asta.

Dar atunci habar nu avusese de nimic; fusese copleșită de șuvoiul de impresii și experiențe, asurzită de simțurile ei care-i strigau că totul era *straniu, nou, înspăimântător.* A dat greș la instruire. Nimic nu o putea pregăti pentru momentul când avea să pășească în îmbulzeala și culorile, și zgomotele, și duhorile din Meridian. Și atunci simțurile i s-au revoltat. *Pune-ți repede lentila asta în ochiul drept. Mișcă-te așa, mergi pe aici, nu te împiedica de oameni. Fă-ți contul ăsta și mai fă și aia, și ailaltă, și câte și mai câte. Acesta este avatarul tău: te-ai gândit ce nume îi dai, ce formă? Ai citit? Bine: semnează aici, aici și aici. Femeia aia zboară?*

– Avem vești de la grupul de la sud-est, o întrerupe Carlinhos. Au sosit membrii familiei Mackenzie.

– Cât mai avem până acolo?

– Accelerează!

Marina sperase că îi va spune asta. Simte cum motocicleta se însuflețește între coapsele ei și pornește în viteză. Marina se apleacă peste ghidon. Nu e nevoie; pe Lună nu există vânt care să-i opună rezistență. Dar așa trebuie să faci când mergi cu viteză pe o motocicletă. Gonește alături de Carlinhos peste Mare Anguis.

– Dar tu? îl întreabă ea.

– Rafa e fermecătorul, Lucas e intrigantul, Ariel e oratoarea; eu sunt luptătorul.

– Și Wagner?

– Lupul.

– Am observat că Lucas nu poate să-l sufere. Din ce cauză?

– Viețile noastre nu sunt simple. Aici totul este diferit. În puține cuvinte, suntem și patroni, și angajați, explică el.

– Mai am douăsprezece procente de oxigen, anunță Marina.

– Am ajuns, spune Carlinhos.

Frânează și capătul din spate al motocicletei se învârte într-un inel de praf. Marina face o buclă mare, încetinește și oprește lângă el. Praful se așază încet în jurul ei.

– Uite acolo!

Fundul „mării" selenare – negru, inexpresiv ca un wok.

– Colțul nord-estic al patrulaterului care este Mare Anguis, spune Carlinhos, desfăcând semnalizatorul din spatele motocicletei.

– Carlinhos, începe Marina. Șefule...

Orizontul este atât de aproape, nava familiei Voronțov este atât de rapidă, încât parcă s-a materializat de nicăieri pe cerul de deasupra ei, ca un înger. Este mare, acoperă jumătate de cer; zboară jos și continuă să coboare, scăpărând din capsulele turbo.

Carlinhos înjură în portugheză. Încă nu a apucat să desfacă picioarele semnalizatorului Corta.

– Chestiile astea au dispozitiv încorporat pentru reglarea poziției. Dacă atinge solul...

– Am o idee.

O idee proastă și nebunească, a cărei punere în practică nu ar putea fi acoperită nici măcar de un contract pentru munca pe Lună. Marina ambalează motorul. Nava clanului Voronțov pivotează pe axul central. Dispozitivele hidraulice stârnesc coloane de praf. Marina accelerează prin tot norul acela și pune frână exact sub corpul navei. Se uită în sus. Luminile de avertizare îi pictează vizorul căștii. Nu ar ateriza peste un angajat al Corta Hélio. Nu ar îndrăzni s-o strivească și s-o transforme în cenușă, nu în fața unui membru al familiei Corta. Nu ar cuteza una ca asta. Nava oscilează, apoi capsulele turbo se aprind și transportorul se îndepărtează de zona de aterizare.

– Ba pe mă-ta!

Marina porneşte iar motocicleta şi se repede din nou sub nava care coboară. Forţa motoarelor o loveşte în plin, ameninţă să o răstoarne. Nava a coborât mai aproape de ea. Camerele video de sub corpul ei se rotesc şi îi captează imaginea. Oare ce discuţii au loc în carlinga acestei nave? Se află pe Lună. Aici totul este diferit. Aici totul se negociază. Aici totul are un preţ: praful, viaţa. S-a pornit un război corporatist împotriva familiei Corta. Transportorul stă suspendat deasupra ei.

– Carlinhos...

Transportorul ţâşneşte într-o parte. Nu are cum să se îndepărteze prea mult de coordonatele terenului, pentru că şi-ar pierde avantajul vitezei. Marina îl poate ajunge oricând. Dar zboară prea jos; Dumnezeule sfinte, e prea jos. Mult prea jos. Marina scoate un ţipăt şi derapează. Roata din spate se ridică de pe sol, iar motocicleta şi motociclista se răstoarnă în praf şi alunecă, alunecă, alunecă. Marina vrea să se apuce de praf ca să-şi poată încetini cursa. Rămasă aproape fără aer, se opreşte sub platforma de aterizare. Suflul motoarelor o acoperă în praf orbitor. Platforma de aterizare este însăşi moartea care coboară implacabilă spre ea ca să o strivească. Au făcut calculele.

– Marina! Ieşi de acolo!

Cu ultimele puteri, Marina se rostogoleşte de sub platformă. Nava clanului Voronţov aterizează. Platforma, lonjeroanele şi amortizoarele sunt la doi metri de capul ei.

– Te ajut eu, Marina.

Ea se rostogoleşte în cealaltă parte şi Carlinhos se ghemuieşte şi-i întinde mâna. Semnalizatorul transportorului clipeşte în spatele lui. Clipirile acelea înseamnă viaţă. Clipirile acelea înseamnă victorie.

– Haide!

Marina se ridică greu în picioare. O dor coastele, i se zbate inima, îi gem toţi muşchii de încordare, îi vine să-şi scoată casca şi să vomite în ea, zeci de alerte galbene şi roşii sclipesc concomitent pe ecranul din cască şi nu-şi mai simte degetele de la mâini şi de la picioare din cauza frigului. Însă luminile alea, luminile alea mici şi intermitente... Îl apucă pe Carlinhos de gât şi,

sprijinindu-se de el, se îndepărtează de navă șchiopătând. Transportorul este frumos și ciudat, o jucărie uriașă abandonată în Marea Șerpilor. Oameni în carlinga puternic luminată; unul dintre ei ridică mâna și îi salută. Carlinhos îi răspunde cu același gest. Apoi motoarele se aprind, orbindu-i pe Marina și pe Carlinhos cu norul de praf ridicat, și transportorul se face nevăzut. Au rămas singuri. Marina se lasă moale în brațele lui Carlinhos.

– În cât timp ajunge roverul ăla aici?

Jorge își sprijină chitara de corp în poziția obișnuită, în care se simte cel mai bine. Ține piciorul stâng puțin mai în față ca să-și echilibreze greutatea.

– Ce doriți să vă cânt, *senhor* Corta?

– Nimic.

– Nimic?

– Nimic. Te-am chemat aici sub un motiv fals.

Somnul se lăsase așteptat după repetiția cu formația: prin imaginația muzicală îi treceau tot soiul de metode prin care ar fi putut rezolva o sincopă mai problematică cu toboșarul. Și atunci Gilberto, avatarul lui, îi șoptise la ureche: *Lucas Corta*. Patru fără douăzeci și șase. Iisus și Mama Lui. *Am nevoie de tine.*

– Nu vreau să-mi cânți.

Lui Jorge i se taie respirația.

– Vreau să bei ceva cu mine.

– Sunt foarte obosit, *senhor* Corta.

– Nu am pe nimeni altcineva, Jorge.

– Dar *oko* a dumneavoastră... sau Lucasinho...

– Nu am pe nimeni altcineva.

Pe balcon, îl așteaptă un mojito făcut după gustul lui. Cu romul personal al lui Lucas. Este aproape patru dimineața, dar Quadra São Sebastião forfotește: roboți și muncitori care ies sau intră în schimburi, tehnicieni de mentenanță. Aerul este nemișcat, electrizat din cauza prafului. Jorge îi simte gustul pe limbă, în gât. Și-ar pune *kuozhao*-ul ca să-și protejeze glasul, dar masca antipraf probabil că l-ar ofensa pe Lucas.

– Am de gând să divorțez de soția mea, spune Lucas.

Jorge caută disperat un răspuns potrivit.

– Nu știu prea multe despre cum funcționează *nikah*-urile în cazul celor Cinci Dragoni, dar îmi imaginez că despăgubirile ar fi mari.

– Imense, spune Lucas. Ridicol de mari. Familiei Sun îi place să se lupte prin tribunale. Dar și eu sunt ridicol de bogat. Și o mai am și pe Ariel, sora mea.

Lucas se sprijină de balustradă.

– Dacă nu o iubiți...

– Dacă tu chiar îți imaginezi că dragostea a avut ceva de-a face cu toată povestea asta înseamnă că nu știi absolut nimic despre cum se fac căsătoriile în rândul Dragonilor. Căsnicia mea a avut scopuri pragmatice, politice, dinastice. Toate căsniciile noastre sunt așa. Mai întâi te căsătorești și după aia o să vină și dragostea. Dacă ai noroc. Rafa a avut, și acum norocul s-a întors împotriva lui. Te-am chemat aici ca să sărbătorim, Jorge.

– Nu înțeleg, *senhor*... Lucas.

– Am reușit o victorie deosebită. Am avut o idee genială și am pus-o în practică într-o manieră excelentă. Mi-am înfrânt dușmanii și am adus familiei mele putere și bogăție. Acum sunt vedetă printre cei Patru Dragoni. Orașul este al meu în noaptea asta. Și nu văd decât un om care stă ghemuit într-o hrubă, într-un imperiu al prafului. În hruba asta m-am născut eu și tot în hruba asta am să mor și toată apa, aerul și carbonul meu vor fi luate și donate. Și așa voi deveni parte a unui milion de vieți. Este un soi meschin de renaștere. Și noi nici măcar n-am avut de ales. Mama da, ea a putut să aleagă. Ea a dat Pământul pe bogăție. Eu n-am avut de ales. Niciunul dintre noi n-a avut de ales. Nu ne putem întoarce – pentru noi nu există întoarcere. Nu avem decât praf, lumină artificială, oameni. Luna înseamnă oameni. Așa se zice. Cel mai rău dușman și cea mai mare speranță pe care o poți avea. Lui Rafa îi plac oamenii. Rafa speră să ajungă în rai. Eu știu că noi trăim în iad. Ca niște șobolani pe sub pământ, alungați din fața frumuseții.

– Să cânt ceva, Lucas?

– Poate ar fi bine. Totul este clar, Jorge. Acum știu precis ce trebuie să fac. Din cauza asta am să scap de Amanda. Din cauza asta nu mă pot bucura. Din cauza asta nu pot să te ascult în noaptea asta, Jorge.

Lucas îl mângâie pe Jorge pe mână cu vârful unui deget.

– Rămâi cu mine!

– Trezește-te!

Mâinile cuiva o apucă de subsuori și o ridică. Ațipise și fusese cât pe ce să alunece în apă. Carlinhos se ghemuiește lângă rezervorul cu apă. Atinge ușor paharul de cocktail al Marinei, în care se mai vede un rest vâscos și azuriu de „Lună Albastră".

– Nu-i o combinație prea bună. Înecul pe lună nu dă bine la autopsie.

– Am simțit nevoia să sărbătoresc.

Marina ajunsese la capătul rezervei de oxigen când roverul apăruse la orizont; Carlinhos o conectase la aparatul pentru respirație artificială: era zgribulită și vânătă de la anoxie[1]. Roverul s-a întors și a pornit cu viteză maximă spre Beikou, un centru de date Taiyang, de pe marginea craterului Macrobius. Până când Carlinhos a apucat s-o care prin ecluză, Marina începuse deja să aibă momente de pierdere a cunoștinței provocate de hipotermie. Degete străine i-au desfăcut *sasuit*-ul. Mâini străine i l-au scos de pe ea. Degete cunoscute au deconectat-o de la tuburi. Alte mâini au băgat-o încet în apa caldă. Apa o înconjura, o penetra, o mângâia. Apa o aducea înapoi la viață.

Ce-i ăsta?

– Un bazin.

Vocea lui Carlinhos. Și mâinile astea: mâinile lui?

– Era să te pierdem acolo.

– N-ar fi aterizat pe mine.

De-abia dacă i se înțeleg vorbele printre dinții care îi clănțănesc. Revenea la viață și era un chin cumplit.

---

[1] Anoxie – tulburare patologică provocată de lipsa de oxigen (n. tr.).

– Nu asta am vrut să spun.

– Trebuia s-o fac.

– Îmi place cum spui asta, i-a zis Carlinhos. Sună atât de *norte*. Atât de corect. *Trebuia s-o fac.*

Apoi a trecut un deget peste suprafața bazinului.

– Acoperim noi costurile apei.

Beikou este un loc izolat ca o mănăstire: membrii familiilor Sun, Asamoah și ai altor clanuri minore implicați în relații plisexuale. Tunelurile înguste și scunde răsună de vocile copiilor care vorbesc în cinci limbi; aerul refolosit miroase a transpirație, a computere supraîncălzite, a urină stătută. Corta Hélio a trebuit să încheie un contract cu Taiyang și AKA pentru ca Marina să poată inhala aerul ăsta, să se poată bălăci în apa asta din interiorul Lunii. Se lasă pe spate și părul i se învolburează în apa caldă. Dacă ridică mâna poate să atingă tavanul din sticlă sinterizată. Pictat în stil *manhua,* Ao Kuang, Regele-Dragon al Mării de Răsărit, o privește încruntat de pe plafonul scund. Apa clipocește pe sânii ei. Ceva a tulburat-o.

– Ce faci?

Își pierduse iarăși cunoștința, iar acum deschide ochii și-l vede pe Carlinhos dezbrăcându-și *sasuit*-ul.

– Intru și eu.

Și se lasă încet în apă. *Pari obosit*, gândește ea. *Ești superb, dar epuizat. Te miști ca un crab anchilozat.* Fișierul lui Hetty spunea că au stat douăzeci și opt de ore la suprafață. *Sasuit*-urile erau proiectate să reziste douăzeci și patru. *Ar trebui să fim morți.* Îl stropește cu apă pe Carlinhos. Bărbatul este atât de sleit de puteri, că abia tresare.

– Hei!

– Hei!

– Am reușit?

– Tribunalul lui Clavius ne-a recunoscut dreptul de proprietate și ne-a emis o licență. Am prezentat ofertele de construcție.

Marina ridică încet pumnul – o doare chiar și această mișcare simplă; scoate un *bravo* chinuit.

– Știi ceva? Poate că ni se cuvine și nouă să sărbătorim, spune Carlinhos. Se face o vodcă din cartofi foarte bună aici.

– Ce era chestia aia cu moartea prin înec care ar da prost pe certificatul de deces?

– Mai prost decât dacă ai muri după ce a aterizat pe tine o navă VTO?

– Râzi de mine...

Îl stropește iarăși cu apă. Carlinhos nu poate sau nu vrea să se ferească. *Of, omule, ești atât de drăgălaș când ești obosit și împuțit, și neras, și te dor toate alea și așa te-aș regula chiar aici, cum stai în fața mea și ni se ating genunchii și picioarele, și dacă mi-aș mișca mâna câțiva centimetri mai încolo și dacă ți-ai mișca-o și tu câțiva centimetri mai încoace, ce bine ne-am mai simți, dar n-am să fac nimic pentru că eu sunt vai steaua mea, iar tu ești vai steaua ta și îmi ești șef, ești Dragon și mie mi-a fost întotdeauna frică de Dragoni, dar mai ales pentru că suntem ca doi gemeni într-un uter, ghemuiți unul lângă altul în apa asta caldă și s-ar chema incest prenatal.*

Se mută cu greutate mai aproape de el și amândoi se sprijină cu efort unul de celălalt, piele lângă piele, savurând fiecare apăsarea și compania celuilalt. Un adolescent cu membrele lungi din familia Sun – Marina nu-și poate da seama ce sex are – bagă capul pe ușă ca să îi servească cu cocktailuri „Luna Albastră". Râsete, muzică pop, zbierete de copii, huruit de utilaje răsună prin tuneluri ca și cum acestea ar fi tuburile unui uriaș instrument muzical.

– Pentru Corta Hélio.

Un toast.

– Marea Șerpilor. Dacă aținesc...

– Am să te veghez eu, spune Carlinhos.

– Și eu am să te veghez pe tine.

O partidă de sex începe întotdeauna în același mod. Un pahar, îmbrobonat de la condens. O măsură de gin de la gheață. Trei picături de curaçao albastru dintr-o pipetă de sticlă. Fără muzică. Muzica îi abate atenția de la sex lui Ariel Corta. În seara asta poartă o rochie Rappi cu multe jupe și lungă până la glezne, o

pălărie mare și turtită din pai, din colecția New Look de la Dior, și mănuși lungi. Își încrețește buzele rujate cu Revlon Fire și cu Ice Red când se concentrează ca să picure pe rând stropii de curaçao. Este băutura din zece plante primită de la Dilma Filmus. După ce în paharul de cocktail cade și ultima picătură, Ariel Corta se dezbracă de rochie. Gravitația selenară face inutilă existența sutienelor, iar Ariel nu folosește alt tip de lenjerie. Păstrând pe ea doar mănușile, pălăria, ciorapii cu jartiere, pantofii Roger Vivier cu tocuri de treisprezece centimetri, Ariel duce paharul la buze și ia o înghițitură.

Băieții au reușit. Pontul lui Vidhya Rao a fost corect. Conversația scurtă și securizată printr-un sistem privat de criptare pe care a avut-o cu Lucas a dovedit trei lucruri. I-a dovedit lui Rafa că și ea are putere. I-a dovedit mamei că familia Corta are tot dreptul să se considere al Cincilea Dragon. I-a dovedit lui Lucas că ea va fi întotdeauna o Corta. *Noi vrem să vă cumpărăm*, îi spusese Vidhya Rao. Nu-i cumpărată; i se plătește un onorariu. Este angajată, nu-i proprietatea nimănui. Aceasta este diferența dintre afacerist și consultant. Ai triumfat. Ariel Corta toastează pentru sine și pentru toți clienții ei și pentru coteria ei. Mai ia o înghițitură din „Luna Albastră". Beijaflor îi arată imagini cu ea surprinse de camerele ascunse. Ariel pozează ca să-și admire mai bine corpul. Este magnifică. Magnifică.

Înainte de a se dezbrăca de tot, inhalează o capsulă de Solo. Suratele Chimice, distribuitoarele de narcotice în înalta societate, printează drogul la comandă, special pentru asemenea ocazii. Pălăria ajunge pe cuierul capitonat, mănușile și ciorapii sunt scoși cu răbdare și atenție. Ariel intră în camera de sex. Îi sfârâie de dorință și pielea, și sfârcurile, și buzele, și vulva, și anusul. Pereții și podeaua sunt acoperite cu piele albă falsă. O așteaptă veșmintele dispuse ordonat, făcute de comandă tot din piele albă falsă. Mai întâi cizmele; înalte și strâmte, cu șireturi; și le strânge și mai tare pe picior. Se plimbă prin încăperea strâmtă, simțind cum coapsele i se freacă una de cealaltă, simțind cum o gâdilă șireturile peste fese și peste vulvă. Se așază în genunchi, înfiorată de senzația pe

care i-o dă fundul sprijinit de călcâie. Apoi își pune mănușile, dantelate, lungi până la umăr și foarte strâmte. Își răsfiră degetele învelite în piele albă falsă. Gulerul înalt și tare. Ariel icnește atunci când se strâng șireturile și renunță la mobilitate și libertate. Ultimul este corsetul. Îmbrăcarea lui este un ritual; strângerea atent sincronizată a șireturilor – atât de tare că de-abia mai poate să respire. Sânii ei mici sunt acum superbi și obraznici.

La vârsta de treisprezece ani, Ariel Corta a avut un orgasm după ce se îmbrăcase cu un *sasuit*. Nu a mai purtat niciodată unul de atunci, dar acea strangulare și controlul asupra corpului ei i-au format pentru totdeauna preferințele sexuale. Ariel Corta nu a suflat nimănui vreo vorbă despre orgasmul provocat de *sasuit*.

Călușul. Un căluș clasic, într-o culoare asortată cu rujul ei. Și-l pune și îl strânge tare, foarte tare. Îl poartă din cauză că au fost episoade când și-a vârât în gură aproape o jumătate de cearșaf, încercând să înăbușe zgomotele fantasticei masturbări. Călușul ăsta împiedică șampania să dea pe dinafară. Ariel Corta nu mai poate comunica verbal cu Beijaflor, însă avatarul a jucat de multe, foarte multe ori acest joc. Costumația este completă.

Ariel bate delicat din mâinile înmănușate. Activează dispozitivul haptic[1]; și începe să-și mângâie fiecare sân, șuierând în căluș de plăcere. Înnebunită de plăcere, își mișcă degetele în jurul fiecărui sfârc. Dispozitivul se reglează și Ariel țipă la atingerea perilor. Mănușile urmează un parcurs haotic: Ariel cade în genunchi, salivând extaziată când face cunoștință faldurilor sensibile ale vulvei cu țepii – moi la început, iar după aceea duri și ascuțiți. Mișcări lungi și ritmice cu mâna dreaptă; mâna stângă explorează porțiunea de piele rămasă dezgolită. Îi vine să explodeze: sânge și oase, și carne, și fluide sunt toate ținute laolaltă de pielea strâmtă a costumației. Ariel își arcuiește spatele, atacând cu degetele vulva micuță și feroce. Tocurile ascuțite îi intră în fund. Înjură copios în călușul din gură. Beijaflor îi prezintă propria-i imagine: coapse desfăcute, degete frenetice, cap ridicat, ochi bulbucați. Are obrajii

[1] Haptic – referitor la simțul tactil (n. tr.).

mânjiți cu saliva care i se prelinge pe lângă marginile căluşului. Atingerea se transformă în înțepătură: acum degetele lui Ariel caută pentru prima oară clitorisul. Şi zbiară îndelung şi fericită în căluş. Capsula de Solo i-a hipersensibilizat clitorisul, sfârcurile, vulva şi rectul. Fiecare atingere este o agonie şi o desfătare fără margini. Acum Ariel Corta scoate urlete mute. Beijaflor se apropie de ea cu camera video: un prim-plan pe degetele ei, pe ochii ei, pe faldurile coapselor căzute peste cizmele strâmte.

Preludiul acesta durează o oră. Ariel Corta se aduce în pragul orgasmului de şase ori. Însă este doar preludiu, nimic mai mult. Pentru ea, sexul are ritualul lui, la fel cum liturghia are ritualul ei. Se aude clinchetul imprimantei, dispozitivul haptic se dezactivează. Tremurând din toate încheieturile, udă toată de transpirație şi de saliva scursă pe lângă căluş, Ariel se târăşte până la imprimantă. Coco de Lune este cel mai bun designer de jucării sexuale de pe Lună. Ariel nu ştie niciodată ce va primi până nu o anunță imprimanta. Nu ştie decât că obiectul respectiv va fi personalizat în funcție de trupul şi de gusturile ei şi că va avea nevoie de multe ore ca să-i descopere pe de-a-ntregul toate subtilitățile.

Ariel deschide imprimanta. Un vibrator şi un set de bile anale. Vibratorul este lung şi elegant, model clasic, cu patru aripioare stabilizatoare la bază. Fiecare aripioară controlează câte un alt câmp haptic. Ca o rachetă printată după dimensiunile vaginului şi vulvei ei. Nu un penis. Niciodată penis. Ariel Corta nu a permis niciodată să fie penetrată de un penis.

Eşti frumoasă, îi şoptește Beijaflor cu vocea ei. *Iubeşte-te, iubeşte-te, iubeşte-te!*

Ariel geme în căluş, se întinde pe spate pe pielea moale, îşi desface picioarele.

Bagă-l în tine, mult, kilometri, spune Beijaflor. *Regulează-te până mori.*

Ariel îşi introduce în anus bilele lubrifiate. Corsetul şi gulerul o obligă să stea dreaptă, incapabilă să vadă ce face cu orificiile ei. Beijaflor îi prezintă un prim-plan şi îi şoptește în portugheză cuvinte murdare şi insulte. Ariel împinge adânc bilele, bagă un

deget prin mâner. Trage uşor, simte rezistenţa şi frecarea dinăuntrul ei. Când va ajunge la orgasm, le va scoate de acolo, poate treptat, poate brusc. Şi apoi le va introduce iar la loc, una câte una.

Ridică vibratorul în faţa ochilor, gâfâind de groază şi de nerăbdare, în timp ce vocea ei îi spune exact ce urmează să facă cu el, cât de adânc şi cât de repede şi cât de mult timp, în ce poziţii şi cu ce mişcări. Va dura ore întregi. Ore. La sfârşit, Ariel Corta se va târî afară din camera de sex, udă toată de transpiraţie şi salivă, şi secreţii, şi lubrifiant cremos. Şi se va dezbrăca încet de pielea care o strânge. Absolut nimic – niciun amant, niciun alt trup – nu se poate compara cu această autosatisfacere perfectă.

Încă de la vârsta de treisprezece ani, Ariel Corta practică monogamia autosexuală cu multă bucurie şi entuziasm.

Bărbatul se apleacă, ţintindu-i genunchii cu cheia franceză. Marina se fereşte. Inerţia mişcării o înalţă şi o duce departe. Acolo devine vulnerabilă. Inerţia se termină. Marina cade cu atâta putere, că i se taie respiraţia, alunecă, se izbeşte de o grindă. Acest Mackenzie ştie să se lupte. A ridicat cheia şi vrea să o lovească în piept cu ea. Marina îl loveşte cu picioarele. Îl nimereşte în rotulă. Se aude cum se sfărâmă osul. Apoi urletul bărbatului acoperă platforma. Cade ca secerat. Marina apucă unealta.

– Marina!

Vocea lui Carlinhos.

– Nu!

Bărbatul Mackenzie este înalt şi voinic. Ea este scundă şi mai slabă, dar este şi o Jo Moonbeam. Are puterea a trei bărbaţi născuţi pe Lună. Ar putea să-i sfărâme cutia toracică cu un singur pumn.

Cum a început bătaia asta? Ca oricare altă bătaie: temperamente inflamate, proximitate, o scânteie, ceva care a alimentat arderea. Controlul Ecluzei Beikou a interzis intrarea echipei Corta pentru a permite andocarea unei escadrile de rovere aparţinând Mackenzie Metals. Cei de la Mackenzie au început să protesteze: tunelurile sunt prea strâmte, aerul, prea împuţit, apa, prea stătută. Voiau să se întoarcă acasă. Răbdarea dădea semne de destrămare.

Echipa de la Mackenzie – numai bărbați, a observat Marina – s-a năpustit înăuntru, aducând cu ea mirosul iute al prafului selenar. Conducătorul ei a trecut pe lângă Carlinhos și a rostit doar două cuvinte: *pungașii Corta.* Răbdarea a luat sfârșit. Carlinhos a scos un urlet și l-a doborât cu o singură lovitură cu capul. Zona a explodat.

Marina nu s-a bătut niciodată. Sigur, a văzut încăierări prin baruri, prin căminele de studenți, la petreceri. Dar nu s-a implicat niciodată. Însă în cazul acesta ea este ținta. Bărbații ăștia vor să-i facă rău. Nu le pasă dacă o omoară. Bărbatul Mackenzie este la pământ, scos din luptă, bolborosind încet. Marina se lasă pe vine – dacă stai cât mai jos, ești puternic – și privește bine în jur. Bătăile adevărate nu seamănă cu cele din filme. Beligeranții se zbat, se îmbrâncesc, încearcă să-și spargă capetele. Carlinhos a căzut pe spate. Marina îl apucă pe atacator de un braț. Individul zbiară. I-a dislocat umărul. Acum îl apucă de guler și de centură și-l azvârle peste încăpere – atât de ușor de zici că nu-i om, ci fulg. Marina se răsucește și se repede la primul Mackenzie pe care-l vede. Îl zdrobește de un stâlp. Stă cu mâinile în șolduri. Gâfâie ușor. Are superputeri. Este un Hulk feminin.

– Unde-i poliția? strigă ea la Carlinhos.

– Pe Pământ, îi strigă el, retezând picioarele unui atacator.

Apoi îi trage un pumn în față. Și sângele țâșnește din nasul spart.

– Fut! țipă Marina. Fut, fut, fut, fut.

Se aruncă în luptă. Farmecul pe care îl are puterea este oribil, este minunat. Asta înseamnă să fii bărbat pe Pământ, să știi că vei fi mereu puternic. Lovește cu picioarele, cu pumnii, se luptă corp la corp, sfărâmă oase. Și gata, s-a terminat. Sânge pe jos. Suspine și vaiete. Au apărut membrii echipei de control a ecluzei și țin la distanță cele două tabere cu electroșocuri și cuțite, dar încăierările au câte două vieți, iar aceasta a ajuns la faza de înjurături și zbierete. Acum se ceartă pentru cine trebuie să plătească despăgubirile. Inteligențele Artificiale din domeniul juridic sunt cele care se luptă acum.

– Te simți bine? o întreabă Carlinhos.

Marina îi adulmecă parfumul de violență. I se face pielea de găină: el s-a luptat fără reținere și fără pasiune, de parcă violența nu ar fi fost decât un alt instrument al meseriei sale. Mai devreme îi spusese: *Rafa e fermecătorul, Lucas e intrigantul, Ariel e oratoarea; eu sunt luptătorul.* Marina își imaginase că vorbea metaforic. Dar nu. Carlinhos este un luptător, unul plin de forță. Și i se face teamă puțin.

Marina dă din cap. Acum de-abia o apucă frisoanele – descărcarea fizică și chimică. A dat în oameni. I-a rănit. I-a schilodit și le-a pocit fețele și se simte la fel de euforică și pură ca după cursa făcută alături de Carlinhos. Se simte în culmea fericirii; murdară, plină de dorință, desfrânată: o târfă însetată de sânge. Nu se mai recunoaște.

– A venit autobuzul. Să mergem acasă.

Poate din cauza frigului, sau din cauza delicatei reașezări a greutății lor, sau din cauza zgomotelor ușoare pe care noaptea le amplifică, dar când Sohni Sharma se trezește, știe că Rafa nu mai este acolo. Partida de sex a fost un efort logic, dar superficial. *Să mai vii la clubul meu*, îi spusese el și poate că ea ar fi trebuit să sesizeze avertismentul din aceste cuvinte. Bărbați gălăgioși, unii amețiți bine, simțindu-se ca acasă și măsurând-o din cap și până în picioare, evaluând-o și analizând-o, zâmbindu-i cu subînțeles lui Rafa și aruncându-i ocheade obscene pe sub sprâncenele ridicate. Bărbați care nu erau săraci. Apoi a venit vestea despre tranzacție – ceva cu niște drepturi noi de extracție, cu revendicarea unui teren – și vestea asta nu doar că a alungat întunericul din bar, dar l-a și inversat, l-a transformat într-o lumină ca de aur. Clubul îi aparținea. De băut pentru toată lumea; beți, prieteni, beți. Zbierete răgușite și comportamente de adolescenți care se dau macho și multe bătăi pe spate; felicitări de prost-gust: ea era trofeul. Premiul învingătorului. Rafa a ținut-o de umeri toată noaptea până în zori. Clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist nu părea a fi un loc tocmai sigur, însă ea a rămas.

O dor ochii, îi zvâcnesc încheieturile, e deshidratată ca suprafața Lunii. Cât de rău este să mergi pe stația orbitală cu o asemenea mahmureală?

Ceasul. Cât e? Of, cinci și douăsprezece minute. Soarele este o fâșie indigo de-a lungul acoperișului acestei lumi. Ar trebui să se pună în mișcare, să-și ia lucrurile, să-și facă bagajul. Unde e Rafa? Nu-i în dormitor, nu-i nici în baie, nici în birou sau în livingul spațios pe care ea îl traversează în vârful picioarelor. Și în pielea goală. Aerul încă este curat și miroase a proaspăt. Rafa stă pe marginea unui scaun din balconul îngust. Este în pielea goală, în ciuda regulilor stricte ale clubului; nu are la el decât avatarul. Stă întors cu spatele și vorbește, vorbește în șoaptă, pentru că nu vrea să audă nimeni ce spune. Sohni simte că trebuie să tragă cu urechea.

Robson este în siguranță. Îți jur. Dumnezeu și mama lui. Robson este în siguranță, Luna este în siguranță; Boa Vista este un loc perfect sigur. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu tine. Nu vreau să mă lupt cu tine. Gândește-te la Luna. Ar fi prinsă la mijloc. Întoarce-te. Vino înapoi la Boa Vista, coração. Mi-ai promis că n-ai să lipsești mult. Întoarce-te. Nu-i vorba doar despre copii. E vorba și despre mine...

În pielea goală, desculță, zguduită de frisoanele provocate de alcool și de o trădare pe care o bănuise, dar care tot o doare, Sohni se întoarce, pleacă de acolo, se îmbracă, își ia lucrurile, părăsește Luna pentru totdeauna.

În cele din urmă, Adriana îi poruncește lui Paulo să iasă din bucătărie. Paulo este bucătarul ei; a studiat tehnica și deja a scos la imprimantă termosul, sita, capacul și cafetiera. Dar el nu a preparat-o niciodată, nu a gustat-o niciodată, nici măcar nu i-a simțit vreodată mirosul. Adriana știe despre ce este vorba. Paulo iese din bucătărie fără să-și mascheze supărarea. Aroma trece prin sistemul de ventilație din Boa Vista. A ce miroase?

Cred că a cafea.

Toți membrii personalului stau aliniați în fața bucătăriei lui Paulo: ce face *senhora* Corta? O măsoară. Fierbe apa. Ia apa de pe

foc. Numără. Toarnă apa de sus peste ea. De ce? Ca să se oxigeneze, spune Paulo. O s-o și amestece: aroma se dezvoltă mai bine în urma unei reacții de oxidare. Acum așteaptă. A ce miroase? A nimic din ce mi-aș dori eu să ating cu buzele. Acum ce face? Așteaptă în continuare. Prepararea cafelei este un ritual.

Adriana Corta oprește cafetiera. O cremă de culoarea bronzului plutește la suprafața cafetierei.

Adriana soarbe cafeaua. Alungă gândul. Aceasta este o celebrare, una mică, una privată, dar una dorită, înainte de carnavalul acela vulgar pe care Lucas insistă să i-l organizeze cu ocazia zilei ei de naștere. *Nu acum*, șoptește ea atât clanului Mackenzie, cât și morții. Dar viața i se umple cu ultimele lucruri, așa cum un tunel se umple cu apă. Nivelul crește. Sau poate viața ei coboară.

Gustul cafelei nu este la fel de bun ca aroma. Iar Adriana este recunoscătoare pentru asta. Dacă ar fi fost la fel, atunci oamenii nu ar mai face nimic altceva decât să bea cafele. Mirosul este un simț al amintirii. Fiecare cafea va evoca nenumărate amintiri, infinite amintiri. Cafeaua ca drog al aducerii aminte.

– Îți mulțumesc, Lucas, spune Adriana Corta și toarnă a doua ceașcă.

Cafetiera este goală, doar zațul de pe fund a mai rămas în ea. Cafeaua este extrem de valoroasă. *Mai greu de găsit decât aurul*, șoptește Adriana, amintindu-și de zilele când era și ea *duster*. *Aurul îl aruncăm.*

Adriana ia cele două cești și iese în pavilionul São Sebastião. Două cești, două scaune. Unul pentru ea, unul pentru Irmã Loa. Mai soarbe o dată din cafea. Cum de i-a plăcut vreodată fiertura asta nămoloasă, amară? Cum de-i place cuiva? Mai ia o gură. Este ceașca plină cu amintiri. Soarbe din ea și în același timp soarbe din prima ceașcă de cafea din viața ei: din urmă cu patruzeci și opt de ani. Și cafeaua aceea sărbătorise ceva. Acum sărbătorea faptul că băieții ei au fost magnifici; au reușit să fure Mare Anguis din mâinile lacome ale familiei Mackenzie , iar asta va fi o legendă multe generații de acum înainte. Însă cafeaua o va duce întotdeauna înapoi la Achi.

ȘASE

Am ajuns să o cunosc pe Achi pentru că mi se făcea rău de la sexul gravitațional. În timpul pregătirii, numai despre asta se vorbea. Sex gravitațional. Numai asta fac ei acolo, numai asta vor să facă. Te distruge definitiv. După sexul gravitațional, sexul normal ți se pare vulgar și neplăcut. Membrii clanului Voronțov sunt niște ninja ai sexului.

Se cuplau cu noi chiar în momentele când intram în ecluză. Voronțovii ăia spațiali. Era unul anume: se uita la mine și eu mă uitam la el și dădeam din cap că da, vreau, sigur că vreau, chiar în momentul când nava de transfer orbital s-a îndepărtat de stație, tăind orice legătură a noastră cu Pământul. Nu fac pe mironosița. Îmi place să petrec și nu mă dau în lături de la nicio experiență sexuală care m-ar putea marca pe viață; nu refuz o asemenea ocazie. Am vrut să văd cum e cu tipul ăsta. Ne-am urcat în navetă. Pretutindeni erau numai trupuri care pluteau în derivă și se izbeau unele de altele. Bărbații erau obligați să folosească prezervative. Nu voiai să fii lovită de zeama lor zburătoare. I-am spus *fii blând* și imediat am făcut ceva mai scârbos decât sperma zburătoare. Am vomitat peste el. Și nu mă puteam opri. Deloc sexy. Gravitația zero mi-a întors tot stomacul pe dos. Tipul a fost foarte amabil și a curățat tot în timp ce eu m-am retras într-un loc cu gravitație.

În culoarul cu centrifuga se afla și fata asta cu ochii de culoarea caramelului, mâini delicate și degete lungi. Se încrunta foarte ușor și deloc conștient din când în când. De-abia dacă voia să mă privească în ochi; părea sfioasă și introvertită. Numele ei era Achi Debasso. Nu-mi dădeam seama de unde venea numele ăla; nu semăna cu nimic din ce știam eu, dar, la fel ca al meu, era un nume peste care trecuseră valurile istoriei. Achi era siriană. De fapt, *a*siriană. Iar litera aceea reprezenta o diferență ca de la cer la pământ. Familia ei de sirieni creștini fugise din țară din cauza războiului civil. Achi plecase din Damasc pe când era doar o grămăjoară de celule în uterul mamei sale. S-a născut la Londra, a crescut la Londra, a studiat la Institutul Tehnologic din Massachusetts, însă nu a avut niciodată voie să uite – *ești asiriană.* Achi s-a născut în exil. Acum se îndrepta spre unul și mai tragic.

În navetă se regulau viitorii noștri colegi. Noi am stat de vorbă în capsulă și am văzut cum stelele și Luna se arcuiau dincolo de geamul de sub picioarele noastre. Și de fiecare dată când vedeam că Luna se făcea puțin mai mare, noi ne cunoșteam puțin mai bine și până la sfârșitul săptămânii Luna ajunsese să acopere tot geamul, iar noi trecusem de la stadiul de persoane care conversează la cel de prietene care se destăinuie.

O fată bântuită de fantome, asta era Achi. Fantoma lipsei de rădăcini. Fantoma faptului că era o refugiată dintr-o țară moartă. Fantoma vieții privilegiate pe care o dusese: tăticul era inginer de software, mămica provenea dintr-o familie bogată. Londra întâmpina cu brațele deschise astfel de refugiați. Fantoma sentimentului de vină: ea era în viață, în vreme ce zeci de mii muriseră. Dar cea mai întunecată fantomă care o bântuia pe Achi era a căinței. Nu putea să schimbe locul sau data nașterii ei, dar își putea cere scuze pentru ele făcându-se utilă. Fantoma aceasta i-a marcat întreaga viață, strigându-i mereu în ureche: Fă-te utilă, Achi! Până la absolvirea studiilor la Universitatea din Londra și până la terminarea studiilor postuniversitare la Institutul din Massachusets, nu a auzit decât asta: Îndreaptă lucrurile, Achi! Căiește-te!

Fantoma aceasta o trimisese să se lupte cu deşertificarea, cu salinizarea, cu eutrofizarea[1]. Achi era o războinică împotriva tuturor fenomenelor care se terminau în „-are". În cele din urmă, fantoma asta a trimis-o pe Lună. Nu-i nimic mai folositor decât să oferi adăpost şi hrană lumii întregi.

Dacă acestea erau fantomele ei, atunci spiritul ei călăuzitor, *orixa* ei, era Yemanja. Achi era o fată a apelor. Locuinţa familiei se afla lângă piscina olimpică, în care mama ei o scăpase la doar câteva zile după ce o adusese acasă de la maternitate. La început s-a dus la fund, apoi a început să înoate. Înota şi făcea surfing: în serile lungi de vară, pe plajele din vestul Angliei. În apa rece a Angliei. Era scundă şi slabă, dar nu se temea de niciun val. Eu am crescut ascultând muzica valurilor din camera mea, dar niciodată nu mi-am băgat mai mult decât un deget în apele calde ale Atlanticului. Mă trag din oameni ai plajelor, nu din oameni ai oceanului. Pe Lună, lui Achi îi era foarte dor de ocean. Şi-a setat în aşa fel ecranele din apartament încât să-i dea senzaţia că ar trăi pe un recif de corali. Mie mi se făcea cam rău când le vedeam. Oricând se construia vreun nou bazin sau rezervor şi se putea înota acolo, Achi era prima care intra în apa aia. Atât de natural era felul în care se mişca prin ea, atât de frumos! Obişnuiam să o urmăresc cum plonjează şi apoi începe să înoate şi aş fi vrut să nu mai iasă din apă. Părul îi plutea în jurul capului, sânii îi deveneau imponderabili, mâinile şi picioarele făceau nişte mişcări mici şi frumoase care o ţineau pe loc sau o trimiteau în partea cealaltă a bazinului. Încă o mai văd cum arăta atunci, în apă.

Mi-a prezentat fantomele ei, eu i-am arătat-o pe a mea: *Outrinha*, o oarecare: Uită-te la mine, domniţă. Urâta şi Sirena. Urmau să se bazeze una pe alta în zilele şi lunile ce aveau să vină. Pe vremea aceea Luna era un loc sălbatic. Acum este bătrână. La fel ca mine. Însă atunci, în zilele alea de început, Luna era un tărâm de bogăţii şi pericole, de oportunităţi şi moarte. Tărâmul celor tineri şi ambiţioşi. Trebuia să fii agresiv ca să poţi supravieţui pe Lună.

[1] Eutrofizare – creşterea masei organice în unele ape stagnante (n. tr.).

Pentru că ea încerca să te ucidă prin orice mijloace; prin forță, prin înșelăciune, prin seducție. Pentru fiecare femeie erau câte cinci bărbați – bărbați tineri, din clasa mijlocie, educați, ambițioși și speriați. Luna nu era un teritoriu sigur pentru bărbați și era încă și mai puțin sigură pentru femei. Femeile nu erau interesate doar de Lună, ci și de bărbați. Și eram cu toții foarte speriați. În permanență.

Sexul gravitațional? Absurd de supraevaluat. Totul se mișcă în direcții greșite. Lucrurile se îndepărtează de tine. Trebuie să strângi totul în chingi ca să simți ceva. Seamănă mai mult cu o tehnică sado-maso.

Am ieșit din stație – pe vremea aceea nu exista decât o singură navetă de transfer – pe o orbită polară: o sută douăzeci de Jo Moonbeam. Ăsta-i un termen vechi, unul dintre cele mai vechi de pe Lună. Jo Moonbeam. Descrie ceva optimist, uimit și inocent. Așa eram noi.

Încă dinaintea primirii oficiale, cei de la CDS ne-au plantat *chib*urile în ochi. Aveam zece respirații gratuite, apoi trebuia să le plătim. Și tot plătim de atunci încoace. Aerul, apa, carbonul, accesul la rețea. Cele Patru Elemente. Tu te-ai născut aici, așa că nu poți să știi cum este să nu ai toate numerele alea în ochi. Dar îți spun eu că ți se taie respirația atunci când vezi prima oară cum se schimbă numerele din cauza vreunor evoluții bursiere. Nimic nu te face să înțelegi mai bine că nu mai ești pe Pământ decât faptul că inspirația are un preț și expirația are altul. După aceea ne-au trimis la vizita medicală. Au vrut să-mi vadă oasele. Tu nu te gândești la oase. Dar pentru un Jo Moonbeam totul este nou și provocator. Trebuie să înveți cum să te miști – trebuie să înveți cum să stai în picioare. Trebuie să înveți cum să vezi și să auzi. Înveți tot felul de lucruri despre sângele tău și despre inima ta, despre praf și despre cum cel mai probabil el te va ucide. Deprinzi tehnici de evacuare și înveți totul despre alarmele de depresurizare și afli de ce parte a ușii trebuie să stai și când o poți deschide în siguranță. Înveți când să ajuți oamenii și când să-i abandonezi.

Înveți cum se trăiește la grămadă, cum este să respiri aerul celuilalt, cum să bei apa celuilalt. Afli că atunci când ai să mori, CDS-ul te va lua și te va face bucăți și te va recicla ca să obțină calciu, carbon și compost. Afli că trupul tău nu-ți mai aparține. Nu-ți mai aparține nimic. Din clipa în care pui piciorul pe Lună, totul este închiriat.

Nu te gândești la oase, dar ele se degradează constant sub piele, ceas după ceas, zi după zi, lună după lună, pierzând masă și structură. Repet, soră, tu te-ai născut aici. Aceasta este casa ta. Tu nu te poți duce niciodată pe Pământ. Însă eu am avut o fereastră prin care mă puteam întoarce. De-abia după doi ani densitatea osoasă și tonusul muscular mi-au scăzut până în punctul când m-ar fi putut ucide gravitația terestră. Doi ani. La fel era pentru toți: doi ani. Este la fel și acum pentru orice Jo Moonbeam care ajunge la Meridian, căutând tărâmul făgăduinței. Și vine o zi când trebuie să ne decidem: rămân aici sau plec?

S-au uitat la oasele mele. S-au uitat la oasele lui Achi. Și după aia am uitat de ele.

Ne-am mutat în cazarmă, Achi și cu mine. Jo Moonbeam-ii erau cazați într-un depozit împărțit în compartimente care ne delimitau spațiul de locuit. Băile și cantina erau comune. Nu exista intimitate, ce nu vedeai, puteai să auzi și ce nu auzeai, puteai să miroși. Mirosul. De canal și electricitate, și praf, și corpuri nespălate. Normal că femeile au stat împreună: Achi și cu mine am negociat cubicule învecinate, apoi le-am unit. În seara aceea am ținut o mică ceremonie și, ciocnind niște cocktailuri făcute din vodcă industrială cu gust bizar, ne-am jurat prietenie eternă. Omul ajunsese pe Lună doar de cinci ani și deja începuse să fabrice vodcă. Ne-am făcut decorațiuni din cârpe, am crescut flori hidroponice[1]. Am dat petreceri și am devenit punctul central al comerțului cu tampoane. Era ca într-o economie de penitenciar – dar cu tampoane în loc de țigări. Achi și cu mine atrăgeam femeile și îi atrăgeam și pe bărbații plictisiți de zbieretele și de

[1] Hidroponic – culturi fără pământ, hidroculturi (n. tr.).

fanfaronada de macho a celorlalți: noi suntem descoperitorii unei lumi noi, suntem stăpânii Lunii, o să punem mâna pe piatra asta și-o să scoatem un milion de bițișori din ea. O să futem Luna asta. Eu nu am făcut armata, însă îmi imaginez că trebuie să semene destul de mult cu ce se întâmpla aici în acele prime zile.

Nu eram în siguranță. Nimeni nu era în siguranță. În numai trei luni au murit zece la sută dintre Jo Moonbeam-i. În prima săptămână, un miner din Xinjiang a fost strivit într-o ecluză pneumatică. Dintr-un grup de douăzeci și patru veniți din Kourou[1], trei au murit înainte de încheierea instruirii pentru activitatea de suprafață. Unul stătuse lângă mine în navetă. Nu-mi aduc aminte cum îl chema. Le-am reciclat trupurile și le-am reutilizat și am mâncat legumele și fructele din solul fertilizat cu organele lor și nici nu ne-am gândit la sângele de acolo. Așa se supraviețuiește: alegi ce nu vrei să vezi sau să auzi.

Ți-am spus despre mirosul urât de pe Lună. Cel mai tare mirosea a bărbați. A testosteron. Inspirai o tensiune sexuală permanentă. Toate femeile fuseseră atacate. Mi s-a întâmplat și mie: o singură dată. Un muncitor, un *duster*, în ecluză, pe când îmi puneam *sasuit*-ul de instrucție. A încercat să-și vâre o mână. I-am prins-o și l-am azvârlit tocmai în cealaltă parte a ecluzei. Mișcare de jiu-jitsu brazilian. Tata ar fi fost mândru de mine. De atunci nu am mai avut nicio problemă nici cu bărbatul acela, nici cu oricare altul, dar tot mă înspăimânta gândul că m-ar putea ataca mai mulți deodată. Nu m-aș fi putut lupta cu mai mulți în același timp. M-ar fi rănit, poate chiar m-ar fi ucis. Existau contracte și coduri de comportament, dar acestea erau aplicate doar de către managerii companiei. Violența sexuală era o chestiune disciplinară.

Însă Achi nu știa jiu-jitsu brazilian. Nu știa nicio artă marțială. Nu a avut cum să se apere când a încercat să o violeze bărbatul ăla. Nu a reușit – alți bărbați l-au împiedicat. A avut noroc. Eu l-aș fi înjunghiat dacă l-aș fi prins. M-a bucurat gestul acelor bărbați. Înțeleseseră că trebuia să găsim o metodă prin care să putem

[1] Kourou – sat din Guyana Franceză (n. tr.).

convieţui. Nu trebuia ca Luna să devină un alt Pământ. Am fi murit dacă ne-am fi atacat unii pe alţii. Mi-a trecut prin cap să-l caut pe acela care o atacase pe Achi şi să-l ucid. În portugheză *cortar* înseamnă *a tăia*. Acesta este numele nostru. Pe Lună există un milion de moduri prin care poţi ucide pe cineva. M-am gândit mult la asta: să fie o răzbunare anonimă, sau ultimul lucru pe care îl vede să fie chipul meu? Am ales o altă cale. Sunt în multe feluri, dar nu sunt o ucigaşă.

Am ales arme mai lente, mai subtile, cu care să-l pedepsesc pe agresorul lui Achi. Am aflat în ce detaşament face pregătirea de suprafaţă. I-am făcut nişte ajustări la termostatul de la costum. Urma să arate ca o defecţiune. Sunt un inginer priceput. Bărbatul nu a murit. Nu trebuia să moară. Trofeele mele au fost degetele lui degerate – cel mare de la mână şi trei de la picior. Toată lumea ştia că eu fusesem, dar nimeni nu a putut s-o dovedească vreodată. Îmi plăcea legenda. Era bună dacă îi făcea pe bărbaţi să mă privească cu teamă. Pe tipul ălaîl chema Hanif. De pe patul de spital s-a jurat că o să mă violeze şi după aia o să-mi scoată maţele. Când a ieşit din centrul medical, eu şi Achi fuseserăm deja angajate şi plecaserăm din tabăra de pregătire.

Achi încheiase un contract cu familia Asamoah şi trebuia să le proiecteze ecosistemele pentru noua lor seră de sub craterul Amundsen. Contractul încheiat de mine cu Mackenzie Metals m-a dus la suprafaţă, pe „mările" selenare. Ea urma să fie săpător, eu aveam să fiu *duster*. Ne despărţeam peste două zile. Ne agăţam de cabinele noastre, de prietenii noştri. Ne agăţam una de alta. Ne era teamă. Celelalte femei ne-au organizat o petrecere, unde s-au băut mojito-uri selenare şi s-a cântat în acompaniament de software. Dar înainte de muzică şi băutură, un cadou special pentru Achi. Contractul ei o va ţine în subteran, unde va săpa, va excava şi va sădi plante. Nu va mai trebui să urce vreodată la suprafaţă. Ar putea să trăiască întreaga viaţă în caverne şi în tuburile de lavă, şi în serele uriaşe. Nu va trebui să mai vadă vreodată cerul pustiu.

Mi-am folosit tot farmecul și reputația, dar închirierea unui costum era cosmic de scumpă. I-am cumpărat treizeci de minute într-un costum pentru activitatea de suprafață. Era ca o navă blindată în comparație cu *sasuit*-ul meu suplu de spider-woman. Ne-am ținut de mână în ecluza exterioară în timp ce se închidea ușa pneumatică. Am urcat pe rampă, pășind printre sute de mii de urme de pași. Am mers câțiva metri pe suprafață, tot mână în mână. Și acolo – dincolo de turnurile de comunicații și de releele wattmetrice și de stațiile de încărcare pentru autobuze și rovere; dincolo de marginea cenușie a craterului, care se curba pe orizontul apropiat și pe umbrele neatinse vreodată de soare – am văzut Pământul cocoțat deasupra hotarului acestei lumi minuscule care devenise a noastră. Era întreg, albastru și alb, cu puncte verzi și galben-brune. Întreg și de neatins, și mai frumos decât o pot spune eu în cuvinte. Era iarnă și se vedea emisfera sudică: am văzut oceanul cât jumătate de planetă. Am văzut superba Africă. Am văzut iubita mea Brazilie.

Și atunci Inteligența Artificială a costumului meu mi-a atras atenția că ne apropiam de momentul când urma să ne expire contractul de închiriere a costumului lui Achi. Așa că ne-am întors cu spatele la Pământul cel albastru și am coborât înapoi în Lună.

În noaptea aceea am băut pentru slujbele noastre, am băut în cinstea prietenilor noștri, în cinstea iubirilor noastre și a trupurilor noastre. De dimineață ne-am despărțit.

Șase luni au trecut până când am văzut-o iarăși pe Achi. Șase luni petrecute pe Mare Fecunditatis, la cernut de nisip. Stăteam la unitatea companiei Mackenzie Metals din craterul Messier. Era o construcție veche, strâmtă, fragilă: tuneluri săpate în rocă, sub berme de regolit. Din cauza alarmelor de radiații, am fost mult prea des evacuată și trimisă la nivelurile inferioare. Ajunsesem să simt cum mi se strâng ovarele de fiecare dată când vedeam în lentilă trifoiul galben al alarmei. Zi și noapte, tunelurile vibrau laolaltă cu excavatoarele care mușcau din rocă. În Messier eram optzeci de *dusteri*.

Printre ei, și o dulceață de bărbat; îl chema Chuyu. Grafician 3D. Blând, nostim și talentat în mișcări. După o lună de râsete și de sex agreabil, mi-a cerut să fiu iubita lui, împreună cu iubita din Queen și cea din Meridian. Am convenit asupra regulilor: șase luni, cu cine aveam sau nu voie să fac sex, dacă aveam voie să ne vedem cu alții din afara grupului de iubite și iubiți ai iubitelor, dacă puteam să-i aducem și pe alții în grup. Chiar și pe vremea aia existau *nikah*-uri. Chuyu mi-a mărturisit că reputația mea îl împiedicase să-mi ceară mai devreme să fac parte din grupul lui. Vestea despre ce pățise agresorul lui Achi ajunsese până în Messier. *N-aș face așa ceva unui amor*, i-am spus eu. *Cu condiția să nu fiu provocată.* Și l-am sărutat. Grupul de iubiți și iubite însemna căldură și sex, dar nu o putea înlocui pe Achi. Vorbeam sau comunicam în rețea aproape zilnic, însă tot simțeam despărțirea. Iubiții nu sunt prieteni.

Am avut zece zile de permisie și primul meu gând a fost să le petrec cu Achi. I-am citit dezamăgirea pe chip lui Chuyu când l-am sărutat de rămas-bun în ecluza din Messier a autobuzului. Nu urma să-l înșel: stipulasem în contract că nu voi face sex cu Achi Debasso. Ea și cu mine eram prietene, nu iubite. Achi m-a așteptat la gara din Hypatia și, pe tot drumul până la Regina Sudului, am tot vorbit și am râs. Am râs atât de mult!

Și câte și mai câte pregătise pentru mine! Messier mirosea urât și era supraaglomerat. Regina Sudului era un loc viu, zgomotos, colorat. În doar șase luni devenise de nerecunoscut. Străzile erau mai lungi, tunelurile, mai largi, camerele mai înalte. Am coborât cu un ascensor din sticlă pe latura recent construitei Toth Quadra și m-a luat cu amețeală. Pe pardoseală era un crâng de arbori pitici – unii de mărime normală ar fi ajuns până în tavan, mi-a explicat Achi. Acolo era și o cafenea. În cafeneaua aia am gustat eu prima oară ceaiul de mentă. Și l-am detestat instantaneu.

Eu am construit asta, mi-a spus Achi. *Aceștia sunt copacii mei, aceasta este grădina mea.*

Eram prea ocupată să mă uit la lumini, la toate luminile alea care urcau și tot urcau.

Cât de bine m-am distrat! Mai întâi am luat ceaiul, apoi am mers la cumpărături. Trebuia să-mi găsesc o rochie de seară. Pentru că mergeam la o petrecere specială. Exclusivistă. Am răsfoit cataloagele din cinci magazine cu imprimante de modă până când am găsit ceva ce mi-ar fi plăcut să port: o rochie foarte retro – atunci erau anii optzeci – și strânsă pe talie, dar care ascundea ce voiam eu să nu se vadă. După aceea mi-am căutat pantofi.

Oaspeții de la petrecere erau doar din grupul de lucru al lui Achi. Ne-am urcat într-o capsulă a unei firme de securitate, am trecut printr-un tunel întunecat și am ajuns într-un loc atât de mare, atât de orbitor, că aproape am vomitat peste toaleta mea Balenciaga. Acolo era sera, ultimul proiect al lui Achi. Mă aflam la baza unui puț înalt de un kilometru și cu diametrul de cincizeci de metri. Pe Lună, orizontul este la nivelul ochiului; totul este curbat. Însă în subteran se aplică o geometrie diferită. Sera aceea era cel mai rectiliniu lucru pe care îl văzusem eu în multe luni de zile. Și foarte strălucitoare: un miez din oglinzi pe toată înălțimea puțului, în care se reflecta lumina soarelui și ajungea în pereții pe care erau înșirate etajere cu culturi hidroponice. La baza puțului era un mozaic construit din acvarii cu pești, printre care treceau multe pasarele. Aerul era cald, umed și rânced. Mă luase amețeala de la dioxidul de carbon. În asemenea condiții, plantele cresc repede și se fac foarte mari: tufe uriașe cu cartofi; lujeri de roșii atât de înalți că nu le mai vedeam capătul. Aceasta era o agricultură hiper-intensivă: sera era uriașă pentru o peșteră, dar mică pentru un ecosistem. Peștii se zbenguiau veseli în acvarii. Mi s-a părut sau chiar am auzit orăcăit de broaște? Oare ce-am auzit a fost măcăit de rațe?

Echipa lui Achi construise un iaz din placaj hidrofug și un cadru. Un bazin. Un bazin de înot. De la difuzoare se auzea muzică pop ghaneză. Erau cocktailuri. Galbene. Se asortau cu rochia mea. Cei din echipa lui Achi erau oameni prietenoși și expansivi. M-au complimentat exact cât trebuia pentru rochie. Mi-am dezbrăcat-o iute, mi-am dat jos și pantofii, mi-am scos tot de pe mine ca să pot intra în bazin. Am plutit, m-am lăfăit. Oglinzile se mișcau deasupra capului meu. Achi înota alături de mine și

călcam împreună apa, râzând și stropindu-ne. Echipa care se ocupa de seră pusese câteva scaune din plastic în bazin pentru a-i micșora adâncimea într-un capăt. Achi și cu mine am alunecat prin apa călduță ca sângele și am băut vodcă aurie cu arome.

În dimineața următoare m-am trezit lângă Achi: cu muci în cap de la vodcă. Achi dormea pe partea ei dreaptă, cu fața la mine. Se dezvelise în timpul nopții. Un firicel de salivă îi curgea din gură pe pernă și tremura în ritmul respirației sale. Îl mai văd și acum.

M-am uitat la ea cum respira hârâit în somnul greu de băutură. Făcuserăm dragoste. Făcusem sex cu cea mai dragă prietenă a mea. Făcusem un lucru bun, făcusem un lucru rău. Făcusem ceva irevocabil. Și atunci m-am întins la loc și m-am lipit de ea și ea a mormăit și s-a lipit mai bine de mine și degetele ei m-au atins și am luat-o de la capăt.

Mama obișnuia să spună că dragostea este cel mai natural lucru din lume. O vezi în fiecare zi. Așa se îndrăgostise ea de tata; trecuse în fiecare zi pe lângă el.

După petrecerea din Regina Sudului nu am mai văzut-o pe Achi câteva luni. Mackenzie Metals m-a trimis pe Mare Vaporum[1] să cercetez un teren. Ne era clar și mie, și lui Sun Chuyu că nu-mi convine aranjamentul cu grupul de iubiți și iubite. Îmi încălcasem contractul, numai că pe vremea aia nu existau implicații financiare pentru sexul extracontractual. Au fost toți de acord să anulăm contractul și să părăsesc grupul. Nu mă acuzau, nu ridicau pretenții. Pur și simplu se rezilia un contract.

Aveam dreptul să-mi iau două săptămâni libere. Am luat legătura cu Achi și i-am spus că vreau să ne vedem, dar ea era pe un nou șantier, la Twé, unde clanul Asamoah construia sediul corporației. M-am simțit ușurată. Și după aia m-am simțit vinovată pentru că mă simțisem ușurată. Sexul schimbase totul. Am băut, am fost la petreceri, am avut aventuri de o noapte, am purtat discuții foarte lungi și foarte costisitoare cu mama și cu tata, care

[1] Marea Vaporilor (n. tr.).

erau acasă, în Barra. Toată familia s-a strâns în fața lentilei ca să-mi mulțumească pentru banii primiți, mai ales cei mici. Mi-au spus că mă schimbasem. Că sunt mai înaltă. Mai trasă la față. Că ei sunt bine, sănătoși. Cu banii pe care i-am trimis au dat copiii la școală. Și-au îngrijit sănătatea, au făcut nunți, au crescut prunci. Și eu eram pe Lună. *Outrinha* Adriana, care nu-și va găsi niciodată un bărbat, dar care a fost la facultate, care și-a dat licența, care s-a angajat pe Lună, de unde le trimite bani.

Și aveau dreptate. Mă schimbasem. Niciodată nu am mai avut aceleași sentimente față de mărgăritarul albastru al Pământului pe cer. Niciodată nu am mai închiriat un *sasuit* ca să mă duc și să mă uit la el, doar să mă uit. Ori de câte ori am mai ieșit pe suprafață, nici nu l-am mai băgat în seamă.

Familia Mackenzie m-a trimis în zona de extracție de la Lansberg și acolo am văzut ceva ce a schimbat definitiv lucrurile.

La Lansberg lucrau cinci extractoare. Ai văzut cum arată un extractor? Sigur că n-ai văzut, scuză-mă. N-ai fost niciodată la suprafață. Sunt niște mașinării urâte, cu măruntaiele expuse; nici pe vremea aia nu erau mai frumoase. Dar mie mi se păreau superbe. Schelete și mușchi minunați. Le-am văzut într-o zi, afară, pe regolit; și revelația era să mă dea pe spate. Nu din cauza scopului lor – să separe metalele din pământul rar de regolitul selenar –, ci din cauză că aruncau ce nu le trebuia.

Asta vedeam eu în fiecare zi. Într-o zi te uiți la băiatul din autobuz și-ți pune inima pe jar. A doua zi te uiți la jeturile arcuite de deșeuri industriale și vezi bogății nemăsurate. Chiar atunci și acolo mi-am făcut planul în minte. Până am ajuns înapoi la rover, stabilisem deja toate detaliile acestui plan complicat și bine conceput și absolut extraordinar; și eram convinsă că va funcționa tocmai pentru că era neconvențional. Dar ca să-l pun în practică, trebuia să mă distanțez de orice ar fi putut să facă legătura între mine și deșeurile de regolit și splendidele curcubee de praf. Pentru ca familia Mackenzie să nu emită vreo pretenție. Așa că am părăsit Mackenzie Metals și m-am angajat la căile ferate ale clanului Voronțov.

M-am dus la Meridian ca să închiriez o casetă de valori și să caut cea mai nouă, mai săracă și mai flămândă firmă de avocatură care să protejeze lucrul pe care îl văzusem eu la Lansberg. Acolo m-am întâlnit cu Achi. Fusese chemată de la Twé ca să rezolve o problemă cu un microbiom[1] descoperit în sera Obuasi și care o transformase într-o coloană de mâzgă neagră și urât mirositoare.

Un oraș, două prietene, două iubite. Am vrut să ne distrăm. Și ne-am dat seama că nu eram în stare. Rochiile erau fabuloase, cocktailurile, scandaloase, societatea, rău famată, iar drogurile erau impresionante. Însă în orice bar sau club am fi intrat, la orice petrecere privată am fi mers, până la urmă ajungeam singure într-un colț ca să stăm de vorbă. Petrecerile erau plictisitoare. Discuțiile erau minunate, fără limite și fascinante. Bineînțeles că am ajuns din nou împreună în pat. Nu mai puteam de nerăbdare. Toaletele superbe și nepractice din anii optzeci zăceau mototolite pe dușumea, gata de reciclare.

Mi-aduc aminte că Achi m-a întrebat: *Ce vrei?* Stătea lungită pe spate și inhala tetrahidrocanabinol dintr-o țigară electronică. Eu n-am putut niciodată să fumez chestia aia. Îmi dădea o stare de paranoia. Și mi-a mai spus: *Visează și nu te teme.*

Iar eu i-am răspuns: *Vreau să fiu Dragon.* Achi a izbucnit în râs și mi-a dat un pumn în joacă în picior. Dar niciodată eu nu rostisem cuvinte mai adevărate.

În acel an și jumătate de când ajunseserăm pe Lună, micuța noastră lume se schimbase. În zilele acelea de început, lucrurile se desfășurau cu mai multă repeziciune. Puteam construi un oraș întreg în doar câteva luni. Aveam energie și ambiție, și materii prime. Patru companii s-au ridicat deasupra celorlalte, devenind forțele economice principale. Patru familii. Clanul Mackenzie se afla de cel mai mult timp pe Lună. Apoi a venit familia Asamoah, cu afaceri în domeniul alimentației și al locuințelor. Voronțovii și-au transferat toate operațiunile de pe Pământ și se ocupau de navetă, de stația orbitală, de serviciul de transport și acopereau

[1] Microbiom – comunitate de bacterii (n. tr.).

această lume nouă cu căi ferate. Familia Sun se luptase cu reprezentanții Republicii Populare Chineze din consiliul de conducere al CDS și reușiseră în cele din urmă să scape de controlul terestru. Patru companii: Patru Dragoni. Eu urma să fiu al Cincilea.

Nu i-am spus lui Achi ce văzusem pe Lansberg. Nu i-am spus despre cutia de valori pentru date și nici despre comandoul de Inteligențe Artificiale cu pregătire de avocat. Nu i-am mărturisit ideea mea genială. Și și-a dat seama că îi ascundeam ceva. I-am mâhnit inima.

M-am întors la serviciu. Întindeam șine. Era o muncă bună, ușoară, o muncă fizică și care îmi aducea satisfacții. La sfârșitul fiecărui schimb vedeai trei kilometri de șine strălucitoare printre urmele de picioare, iar la capătul orizontului, farurile de pe Crucible, mai strălucitoare decât orice stea, avansau peste șinele pe care le-ai pus ieri și atunci îți ziceai: eu am făcut asta. Munca putea fi măsurată în termeni reali: avansul inexorabil al companiei Mackenzie Metals peste Mare Insularum, mai strălucitoare decât cea mai strălucitoare stea. Atât de strălucitoare, că ți-ar fi putut arde ecranul de protecție al căștii, dacă te uitai prea mult la ea. Mii de oglinzi concave focalizând lumina soarelui în creuzetele de topire. În zece ani, calea ferată va face înconjurul astrului, iar Crucible va merge după soare. Până atunci voi ajunge Dragon.

Lucram la zece kilometri înainte de Crucible când am primit apelul de la Achi. Cling-cling și s-a ales praful de tot. Vocea lui Achi blocându-mi muzica pe acordurile căreia munceam. Chipul lui Achi suprapus pe colinele de un cenușiu murdar din Rimae Maestlin. Achi spunându-mi că a aflat la vizita medicală că nu mai are decât patru săptămâni.

Am mers cu mașina firmei pe șine până la Crucible. Am așteptat două ore, ghemuită în umbre, având deasupra tone de metal topit la temperaturi de zece mii grade kelvin. Suficient timp ca să înțeleg ironia situației. M-am ascuns de clanul Mackenzie lucrând la șinele pe care urmau să circule; m-am furișat prin locurile întunecate ale capitalei lor. Am luat un tren de marfă până la Meridian.

Zece ore am călătorit agățată de o platformă de mentenanță; nu aveam loc nici măcar să mă întorc, darămite să stau jos. Tot drumul am ascultat în cască noua mea colecție de bossa-nova până când am început să văd stele aurii ori de câte ori clipeam. Am scanat offline noile postări ale familiei mele pe mediile sociale. Când am ajuns la Meridian, eram aproape în stare de hipotermie. Nu aveam timp să mă curăț după călătorie, așa că am plecat murdară să mă urc în BALTRAN. Știam că urma să vomit. M-am stăpânit până la cel de-al treilea și ultim salt. Îți imaginezi ce față a făcut mecanicul de pe BALTRAN când m-a văzut coborând din capsulă la Regina Sudului. Așa îmi închipui. Eu nu l-am văzut. Dar dacă mi-am permis să merg cu capsula, îmi permiteam și să fac un duș ca să dau jos toată mizeriă drumului. Și sunt oameni în Regina Sudului care curăță cu plăcere *sasuit*-urile de vomă pentru un preț corect. Poți să spui ce vrei despre familia Voronțov, dar nu poți nega că sunt niște indivizi generoși.

Am suportat toate astea – drumul nesfârșit cu trenul de marfă ca un boschetar de pe Lună, hipotermia și scăldatul în propria-mi borâtură – pentru că știam că, dacă Achi nu mai avea decât patru săptămâni, atunci nici eu nu mai aveam prea multe.

Ne-am întâlnit într-o cafenea la nivelul doisprezece al noii Chandra Quadra. Ne-am îmbrățișat, ne-am sărutat, am plâns nițel. Mă spălasem și miroseam bine. Sub noi, excavatoarele săpau și sculptau câte un nou nivel la fiecare zece zile. Am făcut câte un pas înapoi și ne-am uitat bine una la alta. După aia am băut ceai de mentă pe terasă.

Nu am început imediat să vorbim despre oase. Nu ne mai văzuserăm de opt luni: am povestit, am intrat în rețea, ne-am destăinuit. Am făcut-o să râdă. Râsul ei suna ca o ploaie blândă. I-am spus despre King Dong, sculptura pe care o făceau în joacă *dusterii* companiei Mackenzie Metals și lucrătorii feroviari ai familiei Voronțov. Și-a acoperit gura cu palmele, dar a râs cu ochii. Cât de necuviincios! Cât de amuzant!

Achi nu mai avea contract de muncă. Cu cât te apropii de termenul-limită, cu atât contractele sunt mai scurte, câteodată chiar de câteva minute. Însă situația ei era alta. AKA nu-i mai voia ideile. Recrutau direct din Accra și din Kumasi. Personal ghanez pentru o companie ghaneză. Și-a trimis la CDS proiectele pentru noile construcții de la Meridian – ansambluri adânci de trei kilometri; un oraș sculptat care să dea sentimentul că trăiești în pereții unei catedrale gigantice. Cei de la CDS au fost politicoși, dar deja se împliniseră două luni de când vorbeau despre finanțarea proiectului. Economiile ei erau pe sfârșite. Primul lucru pe care îl făcea dimineața era să se uite la factura de pe lentilă pentru cele Patru Elemente. Deja începuse să se gândească să se mute într-o locuință mai mică.

– Îți pot plăti eu cheltuielile zilnice, i-am spus. Am mulți bani.

Și apoi ne-am apucat să vorbim despre oase. Achi nu se putea decide până nu aveam să-mi primesc și eu rezultatele testelor medicale. Era măcinată de vină, o obseda gândul că ar putea face un lucru rău. Nu voia ca situația ei să-mi influențeze hotărârea de a rămâne mai departe pe Lună sau de a mă întoarce pe Pământ. Eu nu voiam să fie așa. Nu voiam să stau pe terasa aia și să beau ceai cu gust de urină. Nu voiam ca Achi să mă oblige să mă duc la doctor. Nu voiam să fiu obligată să iau decizia asta.

Și atunci s-a întâmplat minunea. Mi-aduc aminte foarte limpede: o scânteiere de aur în colțul ochiului. Ceva minunat. O femeie care zbura. O femeie zburătoare. Cu brațele întinse, atârna pe cer ca un crucifix. Doamna Zborului. Și am văzut cum încep să-i lucească aripile și să se acopere cu toate culorile curcubeului; aripi transparente și puternice precum aripile de libelulă. Femeia a rămas suspendată o clipă, apoi și-a strâns aripile și s-a prăbușit. Cădea cu capul în jos când a făcut o mișcare scurtă din încheieturile mâinilor și și-a curbat umerii. Un fragment de aripă i-a încetinit căderea; apoi și-a întins complet aripile și s-a înălțat într-o spirală avântată mult deasupra Chandra Quadra.

– O! am exclamat eu.

Îmi ţinusem respiraţia. Tremuram de surprindere. Dacă poţi să zbori, de ce să mai vrei să faci altceva? Acum este ceva obişnuit; oricine poate să zboare. Dar atunci eu am înţeles ce am putea face în locul acesta.

M-am dus la centrul medical al Mackenzie Metals şi doctorul m-a băgat în scaner. Mi-a trecut prin corp nişte câmpuri magnetice şi aparatul mi-a făcut analiza densităţii osoase. Eram cu opt zile în urma lui Achi. Peste cinci săptămâni rezidenţa mea pe Lună urma să devină cetăţenie.

Sau puteam să mă întorc pe Pământ, în Brazilia.

În noaptea aceea femeia cu aripi din aur mi-a bântuit visele. Achi a dormit cu mine. Luasem o cameră la o pensiune. Patul era mare, aerul era pe cât de proaspăt putea fi în Regina Sudului şi gustul apei nu ne strepezea dinţii.

Femeia cu aripi din aur făcea lupinguri prin certitudinile mele.

În Regina Sudului nu se lucra în trei schimburi, aşa că nu se făcea niciodată beznă. M-am înfăşurat în cearşaful lui Achi şi am ieşit pe balcon. M-am sprijinit de balustradă şi m-am uitat la zidurile de lumini. În spatele fiecăreia dintre luminile acelea se aflau vieţi şi decizii. O lume urâtă. O lume în care orice avea un preţ. O lume care pretindea tuturor să negocieze. De pe balconul acela am văzut ceva nou la nişte muncitori de suprafaţă: un medalion, sau o iconiţă îndesată într-un buzunar aplicat. O femeie în straiele Fecioarei Maria, jumătate chip de înger negru, jumătate craniu alb. Atunci am văzut-o pentru prima oară pe Dona Luna. Cu o jumătate de chip mort, dar cu cealaltă jumătate vie. Luna nu era un satelit mort, ci o lume plină de viaţă. Modelată de mâini, inimi şi speranţe aidoma alor mele. Aici nu existau nici Mama Natură, nici Gaia[1] care să se împotrivească voinţei omului. Dona Luna era aspră şi neîndurătoare, dar frumoasă. Poate că era o femeie care zbura cu aripi de libelulă.

[1] Gaia (sau Geea) – zeiţa Pământului în mitologia greacă (n. tr.).

Am rămas pe balcon până când răsăritul a înroşit acoperişurile. Apoi m-am întors la Achi. Voiam să facem dragoste încă o dată. Motivele mele erau egoiste. Ce îţi este greu să faci cu prietenii devine mai uşor de făcut cu iubitele.

Achi a avut ideea să transformăm totul într-un joc. Trebuia să ne ascundem pumnii strânşi la spate, ca la „Foarfecă, hârtie, piatră" şi să numărăm până la trei. Şi atunci ne desfăceam pumnii şi în ei urma să găsim ceva, un obiect micuţ, care ne va spune, fără umbră de îndoială, ce anume am hotărât. Dar nu trebuia să vorbim, pentru că, dacă am fi rostit chiar şi un singur cuvânt, ne-am fi influenţat una pe alta. Doar aşa putea ea să ia hotărârea: repede, curat, fără să vorbim. Ca într-un joc.

Ne-am aşezat la măsuţa de pe terasa cafenelei ca să-l jucăm. Două pahare cu ceai de mentă. Îmi amintesc mirosul de praf de rocă al aerului, mai puternic decât cel obişnuit de electricitate şi de canalizare. Clipea fiecare al cincilea panou al cerului. O lume departe de a fi perfectă.

– Cred că trebuie s-o facem destul de repede, a spus Achi, ducându-şi atât de iute mâna la spate, că m-a lăsat fără suflare.

Venise clipa. Mi-am scos pe furiş obiectul din geantă şi l-am strâns în pumn.

– Unu, doi, trei! a zis Achi.

Am desfăcut pumnii.

În palma ei se afla un *nazar*, un talisman arab care te fereşte de deochi: lacrimi concentrice din lună selenară albastră, albă şi neagră, în forma unui ochi.

Eu ţineam în palmă o mică efigie cu Dona Luna: negru şi alb, viaţă şi moarte.

Unltimele lucruri au fost simple şi s-au întâmplat repede. Cred că toate despărţirile trebuie să fie rapide. Eu i-am rezervat lui Achi un loc pe navetă. Se găseau mereu locuri pentru întoarcerea pe Pământ. Ea mi-a rezervat un loc la centrul medical al CDS. Doar o explozie de lumină şi *chib*-ul mi-a fost lipit permanent de ochi.

Nu au fost strângeri de mână, nici felicitări, nici urări de bun venit. În fond, nu făcusem decât să mă hotărăsc să fac în continuare ce făcusem și până atunci.

Naveta urma să treacă prin Farside în trei zile. Trei zile: un timp atât de scurt ne determina să ne concentrăm mai bine, ne împiedica să plângem prea mult.

Am însoțit-o pe Achi în călătoria cu trenul până la Meridian. Am avut la dispoziție un rând întreg de scaune și ne-am ghemuit acolo ca niște animăluțe în vizuina lor.

Mi-e frică, mi-a spus ea. Era dureroasă întoarcerea. Naveta te ridică, te învârtește și te readuce la gravitația terestră. Putea să petreacă luni bune într-un scaun cu rotile. Se spune că înotul ar aduce cel mai mult cu traiul pe Lună. Apa te susține în timp ce-ți refaci masa musculară și osoasă. Lui Achi îi plăcea înotul. Și mai erau și îndoielile. Dacă vor încerca s-o readucă pe Lună, n-ar fi putut să îndure. Întoarcerea pe Lună cu siguranță că ar fi ucis-o. Am înțeles atunci că detesta Luna. O urâse dintotdeauna: pericolul, frica, dar mai ales oamenii. Aceleași chipuri care se holbează la tine mereu și mereu. Pentru că vor ceva de la tine. Mereu și mereu. Vor și vor și vor. Nimeni nu poate să trăiască în felul ăsta, a spus ea. E inuman. Eu îi făcusem mai suportabilă viața pe Lună. Și uite că eu rămâneam acolo și ea pleca.

Așa că i-am spus secretul meu despre lucrul pe care îl văzusem la Lansberg și care avea să mă facă Dragon. Era atât de simplu. Pur și simplu îmi schimbasem percepția despre un lucru pe care îl vedeam zilnic. Heliu-3. Cheia economiei postpetroliere. Mackenzie Metals arunca heliu-3 în fiecare zi. Și nu înțelegeam cum de nu-și dădeau seama ce fac. Cu siguranță că știau... doar nu eram eu mai cu moț. Însă familiile și companiile, mai ales companiile de familie, au fixații bizare și tot felul de nebunii. Cei din familia Mackenzie extrag metale. Extracția de metale este viața lor. Nu-și pot imagina că mai există și altceva și, prin urmare, nu văd ce se află chiar sub nasul lor. Eu aveam toate șansele să reușesc. Asta i-am spus lui Achi. Știam cum trebuie să procedez. Dar nu cu familia Mackenzie. Mi-ar fi furat ideea. Și dacă m-aș fi opus, m-ar

fi distrus. Sau m-ar fi ucis pur și simplu. E mai ieftin așa. Tribunalul lui Clavius ar fi acordat niște compensații familiei mele, dar acolo s-ar fi sfârșit toate speranțele mele de întemeiere a unei dinastii. Eu singură aveam să-mi pun ideea în practică, eu voi clădi o dinastie. Eu voi fi al Cincilea Dragon. Mackenzie, Asamoah, Voronțov, Sun. Corta. Îmi plăcea nespus de mult cum sună.

Toate astea i le-am spus în trenul spre Meridian. Ecranul de pe spătarul scaunelor arăta suprafața. Mereu aceeași. Cenușie și moale, și urâtă, și acoperită cu urme de pași. În tren erau muncitori și ingineri; amanți și parteneri și chiar doi copilași. În tren erau zgomote și culori, și băuturi, și râsete, și înjurături și sex. Iar noi stăteam ghemuite în spate. Și atunci mi-am spus: aceasta este Luna.

Achi mi-a dat un dar înainte de a se urca în navetă. Ultimul lucru pe care îl mai avea. Vânduse tot restul. Opt pasageri se aflau în zona de îmbarcare, însoțiți de familii, prieteni, iubiți și iubite care veniseră să-i conducă. Niciunul nu era singur. Aerul avea miros de nucă de cocos, atât de diferit de mirosul de vomă, transpirație, jeg din zona de sosiri. La un automat se găsea ceai de mentă. Nu interesa pe nimeni.

Darul lui Achi era un tub pentru documente, confecționat din bambus. Mi-a spus că nu trebuie să-l deschid decât după plecarea ei. Și plecarea a fost atât de rapidă, așa cum se spune că sunt execuțiile. Înainte să mai apucăm să spunem ceva, angajații VTO îi și fixaseră pe călători de scaunele lor și începuseră să închidă ușa capsulei. Am văzut-o pe Achi mișcând buzele, am văzut-o ridicând mâna, în semn de rămas-bun. Și atunci ușa s-a închis de tot și elevatorul a dus capsula spre platforma de lansare.

Am încercat să-mi imaginez orbita: o spiță din fibră M5, lată de douăzeci de centimetri și lungă de doi kilometri. Acolo se schimba centrul de gravitație. Se realiza conectarea și capsula era smulsă de pe platformă. Totul era inginerie, totul era tehnică. Așa că am încercat să mă feresc de golul acela îngrozitor. Am încercat să dau nume stelelor: naveta, călătorul, contragreutatea: capsula

care îmi ducea iubita, prietena. Mângâierea oferită de fizică. M-am tot uitat până când la îmbarcare a fost adusă o altă capsulă.

Și atunci m-am dus să-mi iau cafea.

Da, cafea. Prețul era exorbitant. Mi-am făcut o gaură mare în buget. Dar era veritabilă: importată, nu scoasă la vreo imprimantă organică. Importatoarea mi-a dat voie să o miros. Am plâns. Mi-a vândut și ustensilele, pentru că pe Lună nu existau lucrurile cu care să ți-o prepari.

Le-am luat și m-am întors la hotel. Am râșnit cafeaua. Am fiert apa. Am lăsat-o să se răcească până la temperatura corectă. Am turnat-o de sus, ca să obțin o aerare maximă. Am amestecat-o. Am preparat-o exact la fel cum am preparat și cafeaua asta pentru tine, soră. Sunt anumite lucruri care nu se uită.

Cât am lăsat-o la infuzat, am deschis darul de la Achi. Era un sul cu desene, idei pentru o locuință pe care condițiile de pe Lună nu i-ar fi permis niciodată să o construiască. Un tub de lavă, mărit și sculptat în formă de chipuri. Chipuri de *orixas*, înalte de câte o sută de metri, rotunde și netede și senine, care dominau terase de grădini și iazuri. Din ochii și buzele lor deschise se revărsau cascade de apă. Prin peștera uriașă erau răspândite pavilioane și chioșcuri; grădini verticale se înălțau către cerul artificial. Balcoane – Achi iubea balcoanele –, galerii și arcade, ferestre. Iazuri. Se putea înota dintr-un capăt în celălalt al acestui univers populat cu *orixas*. Și dedesubt scrisese: *reședință pentru o dinastie.*

Ce vezi tu acum, soră, de jur împrejurul tău, este darul lui Achi pentru mine.

Când importatoarea frecase între degete un pic de cafea măcinată, mă copleșiseră toate amintirile despre copilăria mea, despre ocean, facultate, prieteni, familie, sărbătorile de acasă. Se spune că mirosul este simțul care îți activează cel mai bine memoria. Când am mirosit cafeaua pe care mi-am preparat-o eu, am simțit altceva. Ceva nou. Am avut o viziune. Am văzut oceanul și am văzut-o pe Achi, pe Achi întoarsă acasă, pe o placă, în apă. Era noapte și ea vâslea din mâini printre valuri și peste valuri, înaintând pe cărarea argintie a Lunii peste ocean.

Mi-am turnat cafeaua şi i-am savurat aroma.
Mi-am băut cafeaua.
Gustul ei nu este la fel de bun ca mirosul.

ŞAPTE

– Ne-au îmbrâncit ca pe nişte târfuliţe.

Se fac brusc portocalii toate cele douăzeci de monitoare de pe sistemul de menţinere a vieţii la care este conectat Robert Mackenzie.

– Una dintre ele chiar era o târfuliţă.

Din avatar în avatar, veştile ajunseseră deja la Crucible: *Duncan Mackenzie pleacă din Fern Gully.* Inadmisibil. Inimaginabil. Scandalos. Jade Sun a supravegheat încărcarea în capsula de tranzit a aparaturii delicate care-i ţine soţul în viaţă. Cuvintele ei au fost blânde, prietenoase şi încurajatoare şi i-au făcut pe membrii personalului auxiliar să se albească la faţă de frică. Capsula a gonit pe sub strălucirea orbitoare a oglinzilor până la Vagonul 27. Apartamentele particulare ale lui Duncan Mackenzie.

– Era o Jo Moonbeam, spune Duncan Mackenzie.

– Şi asta-i o scuză pentru ce s-a întâmplat? întreabă Jade Sun, întotdeauna cu un pas în spatele umărului drept al lui Bob Mackenzie.

– Nu fi ridicolă!

– Nu-i vorba de bătaie, nu a fost niciodată vorba de bătaia aia cretină, spune Bob Mackenzie.

Vocea îi hârâie tare rău, plămânii îi sunt astupaţi de praful inhalat atâţia ani.

– Ne-au luat pe la spate și ne-au futut de ne-a usturat. Ați văzut comentariile de pe mediile sociale? Toată lumea râde de noi: familia Asamoah, familia Voronțov, ba chiar și familia Sun. Ba chiar și Vulturul nenorocitei de Luni.

– Noi n-am râde niciodată de necazurile tale, iubitule, spune Jade Sun.

– În cazul ăsta, ești o proastă. Eu aș fi râs dacă eram în locul neamurilor tale. Cretinii ăia de brazilieni pe motociclete de copii tembeli!

– Ne-au luat-o înainte, spune Duncan. Este o lovitură.

Puți îngrozitor, își dă el seama. Un iz scârbos, de excremente, amestecat cu duhoarea acră de urină, imposibil de ascuns sub tampoanele sterile și soluțiile antibacteriene. Îi miroase pielea, îi miroase părul. A unsoare, a transpirație încleiată și a exsudație. Îi miros și dinții, dinții ăia împuțiți și hidoși. Duncan nu suportă să se uite la cioturile alea îngălbenite. Un pumn bine țintit și rapid și n-ar mai trebui să le vadă niciodată. L-ar omorî pe bătrân. Un pumn bine țintit în osul ăla sfărâmicios ca un carton putrezit și direct în terciul moale al creierului.

– O lovitură? exclamă Robert Mackenzie. Am pierdut tot terenul de la nord-vest. O să dureze cinci ani până să ne repunem pe picioare operațiunea cu heliu din cauza căcatului ăsta. Adrian a primit pontul direct de la Vultur. Adrian e un lingău nenorocit, dar știe să-și protejeze sursele. Cineva a vorbit. Unul dintre ai noștri. Avem un trădător printre noi. Or, eu urăsc trădătorii cel mai mult în viața asta.

– Am citit raportul lui Eoin Keefe. Nu ne-a fost spart codul.

– Eoin Keefe e un căcăcios care nu și-a riscat niciodată coaiele pentru familia lui.

Cu un pas în urma lui Jade Sun, chiar în spatele umărului ei drept, se află Hadley Mackenzie – suplu, intimidant. Duncan se simte extrem de deranjat de prezența tatălui său în apartamentele lui, dar are tot dreptul să fie aici. Îl irită și fratele lui vitreg, Hadley, pentru că prezența lui implică vorbe șoptite pe la colțuri și decizii luate la adăpostul frunzelor de palmier din Fern Gully, decizii la care Duncan nu participă.

– Hadley l-a înlocuit pe Eoin Keefe, spune Jade Sun cu blândețe.

– Nu ai dreptul, spune Duncan. Nu-mi poți înlocui șefii de departamente.

– Înlocuiesc pe cine vreau atunci când vreau, spune Robert Mackenzie și Duncan înțelege vulnerabilitatea poziției sale.

– Decizia asta trebuie să o ia consiliul, mai murmură el.

– Consiliul! exclamă Robet Mackenzie cu toată saliva pe care o mai are. Familia asta e în război.

Să fie oare strălfulgerarea unui zâmbet expresia pe care a surprins-o Duncan pe chipul lui Jade Sun?

– Suntem o companie. Companiile nu intră în război.

– Ba eu am intrat, spune Robert Mackenzie.

– Este o Lună cu totul nouă.

– Luna nu se schimbă.

– Nu obținem nimic dacă ne luptăm cu familia Corta.

– Ba ne primim mândria înapoi, spune Hadley.

Duncan stă aproape de el; ochi în ochi, îi simte răsuflarea.

– Și ce faci cu ea? O respiri? O bei? Du-te pe suprafață și spune-i Doamnei Luna: *Am mândria mea de Mackenzie.* Ne vom lupta cu ei așa cum știm noi mai bine. Vom face bani mulți. Mackenzie Metals nu înseamnă mândrie. Mackenzie Metals nu înseamnă familie. Mackenzie Metals este o mașinărie de făcut bani. O mașinărie care trimite profitul înapoi tuturor investitorilor, tuturor acționarilor, tuturor oamenilor de afaceri de pe Pământ care au riscat și au avut încredere în tine, tată, și ți-au dat banii lor ca să-i înmulțești pe Lună. Ei sunt Mackenzie Metals. Nu noi.

Robert Mackenzie geme prelung din plămânii pietrificați.

– Soțul meu este foarte ostenit, spune Jade Sun. Emoțiile îl epuizează.

Scaunul cu motor al lui Robert se întoarce și Duncan își dă seama că bătrânul monstru nu voise să încheie discuția. Se deschide ușa capsulei de tranzit. Hadley îi face un semn din cap fratelui vitreg și pornește în urma suitei.

– Avem nevoie de pace cu familia Corta! strigă Duncan după ei.

Dă cu ochii de Wagner și încremenește.

– Numai lupi în barul ăsta, spune Wagner.

Ea se uită în jur. Cele două femei la masa din apropiere, grupul la masa din celălalt capăt, bărbatul singur care bea la bar, perechea frumoasă în separeu – toți se întorc și se uită la ea. Barmanul dă din cap. Wagner îi face semn să se așeze pe scaunul din fața lui.

– Te rog. Bei ceva?

Ea spune numele unui cocktail din plante pe care Wagner nu-l știe. Erai înspăimântată înainte să intri aici, îi spune el în gând. Dar imediat ce m-ai văzut, te-au apucat nervii. Îți citesc starea în pupilele dilatate, în încleștarea maxilarului, în venele umflate de pe spatele mâinii cu care strângi paharul, în nările inflamate; îmi dai o sută de microindicii. Uneori Wagner se simte copleșit de senzațiile pe care i le transmite egoul său exacerbat; uneori intuiția lor este ascuțită ca o lamă de cuțit. Simte mirosul plantelor din băutura ei: șprițț de busuioc și tarhon, cu câteva picături de lămâie. Apa rece este adusă din Groenlanda.

– Bună înscenare! îi spune ea.

– Mulțumesc. M-am străduit. Știam că ai să mă verifici. Ți-a plăcut profilul de pe mediile sociale? Acționar minor la Polar Lunatics. De fapt chiar am intrat în echipa lor, în caz că aveai să te interesezi. Mi-am vândut acțiunile atunci când mi-au spus oamenii mei că ești la ușă.

Dezvăluie prea multe. E periculos. Înlăuntrul lui se luptă prea multe cuvinte care-și doresc să iasă prin ușa strâmtă a gândului și a glasului. Oamenii obișnuiți sunt atât de înceți la minte.

– N-ai fost prea silitor la școală.

– Silitor. Silitor, da. Nu am fost. M-am schimbat mult de atunci.

– Am auzit. Ăla este avatarul tău obișnuit?

– Totul este altfel atunci când Pământul este rotund, spune Wagner.

– Mi-e frică de tine, spune Elisa Stracchi.

– Normal. Sigur că da. Trebuia să fiu sigur că nu ai să fugi. Dar nu doresc decât câteva informații, Elisa.

– N-am știut la ce servea.

Wagner se apleacă spre ea. Elisa Stracchi se face mică sub intensitatea privirii lui.

– Nu te cred. Deloc nu te cred. O tentativă de asasinat împotriva fratelui meu? Bioprocesoare special concepute pentru o neurotoxină transmisă printr-un dispozitiv în formă de muscă? Nu cred așa ceva.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că nu am avut nici cea mai vagă idee cine era clientul?

– Sunt capabil să cred că ai fi la fel de serviabilă cu clientul tău cum ai fost și cu mine. De unde trag concluzia că adevăratul client s-a ascuns tot în spatele unui grup de companii fictive.

– Mănânci rahat, Wagner, spune Elisa.

Piciorul îi tresare puternic sub masă. N-ai nevoie de facultăți de lup ca să descifrezi reflexul acela.

– Scuze. Scuze. Cui i-ai livrat dispozitivul?

– Sunt în siguranță, Wagner?

Wagner își dorește să nu-i mai citească chipul. Toate spasmele musculare inconștiente ale femeii declanșează în el reacții de anxietate și de empatie. Câteodată își dorește să nu mai observe toate detaliile, să nu mai descifreze atât de bine toate trăirile celorlalți. Dar atunci nu ar mai fi Wagner Corta.

– Te vom proteja noi.

Elisa îi aruncă lui Dr. Luz adresa fișierului unei corporații. Dr. Luz se interesează. O companie fictivă, închisă acum. Wagner se întreabă prin câte alte companii fictive mai trecuse fișierul înainte de a ajunge la asamblor. Gândurile îi aleargă deja pe vreo zece trasee diferite. Wagner își închipuie că mintea lui este un computer cuantic, care explorează posibilitățile existente simultan în mai multe universuri paralele, pentru ca apoi să restrângă informațiile obținute într-o singură decizie. Știe ce urmează să facă.

– Wagner.

Mai durează câteva momente până când Wagner reușește să se concentreze din nou la ea. Dar momentele lui sunt doar fracțiuni de secundă pentru oamenii obișnuiți.

– Marş de-aici! Corta te naşti, Corta rămâi până la moarte. Nu te-a refuzat nimeni niciodată, aşa-i? Pur şi simplu nu înţelegi cuvântul „nu".

Dar ezită o singură secundă – suficient timp pentru ca atunci când întoarce capul să vadă barul pustiu. Wagner nu are autoritatea de a angaja o firmă de pază în numele familiei Corta. Dar poate închiria barul cu banii personali. Şi îl poate umple cu prieteni, rude, amici din haita lui de lupi.

Noaptea asta urcă împreună cu haita până pe acoperişul oraşului. În vechile galerii de serviciu de acolo s-au încropit diverse încăperi. Un bar, un club, un bârlog. Parcă ai chefui într-un plămân. Aerul este stătut şi rânced. Barul miroase a trupuri transpirate, a parfum şi a vodcă ieftină, cu iz de răşină sintetică. Lumina este albastră, albastră ca Pământul; muzica nu este ambientală, ci reală şi aproape asurzitoare.

Haita Magdalena din Regina Sudului a venit în Meridian. Cea mai veche haită de pe Lună; în vremuri imemoriale a fost condusă de Saşa Volchonok Ermin. *Né* susţine că este cel mai bătrân lup de pe Lună. Primul care a ridicat ochii şi a urlat către Pământ. Mai întâi ca să reclame pronumele neutru. *Né* face parte din Prima Generaţie, mai scund cu un cap decât oricare alt membru al haitei, dar charisma lui luminează barul ca în timpul festivalului Diwali. Wagner se simte intimidat de *ner*. *Né* nu are strop de respect pentru el, îl consideră un aristocrat molâu, nu un lup adevărat. Haita lui *ner* este dură şi agresivă şi membrii ei se cred urmaşii de drept ai celor naturi. Dar organizează nişte petreceri trăsnet. Luptătorii au început deja să se alinieze în arenă, goi puşcă şi de-abia aşteptând să se bată. Wagner este un vorbăreţ, nu un luptător, aşa că îşi găseşte o scobitură în labirintul de galerii, la distanţă egală de spectatorii înfierbântaţi ai luptelor şi de DJ. Acolo, el poartă simultan trei conversaţii: una cu un robotician, una cu un broker de la Taiyang şi una cu un designer de interioare, specializat în decoraţiuni din lemn.

O fată din haita Magdalena apare când conversaţiile sunt aproape pe sfârşite. Atunci când Pământul este rotund, lupii de pe Lună

își bat joc de moda terestră: tânăra este îmbrăcată într-un costum mulat pe corp, de culoarea limetelor, acoperit în întregime cu mâzgăliturі de markere – frenetice, spiroidale, întortocheate.

– Ești micuț, ești drăguț, miroși bine, îi șoptește ea.

– Este o aparență, spune Wagner.

– Era o realitate și după aia nu a mai fost o realitate și acum este din nou, spune ea. Eu sunt Irina.

Avatarul ei este un craniu cu coarne, căruia îi ies flăcări din ochi și din nări. Altă aparență care a fost o realitate și după aia nu a mai fost o realitate și după aia a fost din nou. Wagner s-a întrebat întotdeauna de unde vine mania asta pentru costume mulate și acoperite cu graffiti.

– Eu sunt...

– Știu cine ești, Pui-de-Lup.

Își apropie dinții de lobul urechii lui și îi șoptește:

– Mi-ar plăcea să te mușc.

– Mi-ar plăcea să fiu mușcat, spune Wagner.

Însă, înainte ca ea să-l tragă de acolo, îi pune o mână pe stern. Îi simte bătăile inimii, respirația, năvala sângelui prin arterele ei. Miroase a miere și a paciuli.

– Trebuie să mă duc mâine la petrecerea pentru ziua de naștere a lui *mamãe*.

– În cazul ăsta, respectă-ți mama și n-o lăsa să te vadă prea dezbrăcat.

Cei doi indivizi în costume îl flanchează pe Lucasinho. Acesta nu știe cine sunt, dar știe cine i-a angajat.

Lucas Corta stă pe canapeaua unde a dormit Lucasinho. Elegant, pedant, cu mâinile sprijinite ușor de genunchi. Flavia s-a ghemuit într-un colț, printre sfinții ei. Are ochii holbați de spaimă. Pieptul i se zbate vizibil, se luptă să respire. Își agită mâinile. Lucasinho nu a mai văzut vreo scenă asemănătoare, dar oricine s-a născut pe Lună știe ce se întâmplă. Flaviei i-a fost redusă respirația. Se înecă cu aer curat.

– Dă-i respirația înapoi! urlă Lucasinho.

Îngenunchează lângă *Madrinha* Flavia și o cuprinde cu mâna de după umeri.

– Desigur, spune Lucas Corta. Toquinho.

Flavia horcăie, tușește, se sufocă. Lucasinho o strânge mai tare în brațe. Femeia este îngrozită.

– Plătește Wagner pentru...

– Le-am făcut celor de la CDS o ofertă mai bună, spune Lucas. Mi s-a părut o măsură logică de prevedere. Dacă nu poți să respiri, atunci nici să vorbești nu poți.

– Du-te dracului! spune Lucasinho.

– Nu ai mai fost conectat la rețea, așa că nu cred că ai aflat că am realizat un succes deosebit. Corta Hélio. Familia ta. Am obținut terenurile cu heliu-3 din Mare Anguis. Tribunalul lui Clavius ne-a recunoscut dreptul de proprietate asupra lor. Viitorul tău este asigurat, fiule. Ce ai de spus la vestea asta?

– Felicitări.

– Mulțumesc.

Madrinha Flavia respiră regulat acum, dar continuă să stea ghemuită, temându-se ca nu cumva fiecare respirație să fie ultima.

– A, da. Aproape uitasem. Deschide-l pe Jinji. Haide.

Conexiune efectuată cu succes, spune Jinji. *A fost restabilit accesul la conturi.*

– E bine să ai bani, carbon și acces la rețea, nu? spune Lucas. Toquinho.

Notele muzicale de deasupra umărului lui Lucas se rotesc.

S-a făcut un transfer de contract, spune Jinji. *Contul de Patru Elemente pe numele Flavia Vila Nova. Accepți?*

– *Madrinha* ta a avut grijă de tine, spune Lucas. Se cuvine să ai și tu grijă de ea acum.

Accepți? insistă Jinji.

– Flavia, spune Lucasinho. Este contul tău. *Pai* vrea să-l preiau eu. Trebuie să o fac.

Și spre tatăl lui:

– Accept. Tot banii tăi sunt.

– Corect. Dar nu ţi-am luat niciun animăluţ când ai fost mic, nu-i aşa?

Lucas se ridică şi îi scutură un praf imaginar de pe pantaloni. Un semn din cap. Gărzile în costume se îndreaptă către uşă.

– Încă ceva. Partea importantă. Motivul pentru care am venit aici. Îţi place să petreci. Tuturor ne place să petrecem. Ţi-am adus o invitaţie. La petrecerea organizată cu ocazia zilei de naştere a bunicii tale. Să aduci un tort. Te pricepi la torturi. Nu-mi pasă dacă te dezbraci atunci când îl faci, dar ai grijă să pui optzeci de lumânări.

Yemanja o trezeşte pe Adriana Corta cu muzică: *Aguas de Marco*, melodia ei preferată. De pe albumul Elis & Tom.

Mulţumesc, îi şopteşte ea avatarului şi rămâne sub cearşaful subţire, privind în tavan, ascultând muzica, întrebându-se de ce i s-a pus astăzi tocmai cântecul ăsta. Şi îşi aminteşte. Este ziua ei. Astăzi împlineşte optzeci de ani.

Yemanja a ales hainele de sărbătoare: pentru ea o semilună triplă, iar pentru Adriana un costum Pierre Balmain 1953, cu guler înalt, mâneci lungi, fustă dreaptă şi strâmtă, cu o fundă foarte mare pe şoldul stâng. Mănuşi. Poşetă. Elegante. Îi înfrumuseţează carnea de optzeci de ani. Înainte să se îmbrace, Adriana înoată douăzeci de minute în bazin. Stă la fereastră şi se închină la *orixas* bând gin şi arzând tămâie. Îşi ia medicamentele şi râgâie puţin, aşa cum face în fiecare zi. Mănâncă cinci felii de mango în timp ce Yemanja o pune la curent cu ultimele evenimente din familie. Îşi face o mie de griji, dar nu se va ocupa de ele astăzi. Pentru că astăzi este ziua ei.

Prima care o felicită este Helen de Braga. O sărutare, o îmbrăţişare. Acum apare şi Heitor Pereira care îi urează la mulţi ani. În onoarea ei, şi-a pus o uniformă absolut fantastică – toată numai trese şi insigne, care ar arăta ridicol dacă nu ar purta-o cu atâta demnitate. O îmbrăţişare, o sărutare.

Te simţi bine? o întreabă ei.

Sunt fericită, răspunde ea.

Moartea o roade pe dinăuntru și succesiunea este nesigură, dar s-a trezit de dimineață cuprinsă de o fericire fără margini. Fericirea pe care i-o aduc lucrurile mărunte: felul în care cade lumina soarelui pe chipurile de *orixas*, senzația apei pe trupul ei atunci când a intrat în bazin, gustul dulce-acrișor al feliilor de mango, foșnetul sărbătoresc al hainelor. Banalități minunate. Și încă mai sunt atât de multe senzații de prețuit în lumea aceasta strâmtă.

Acum apar și nepoții în goana mare. Robson vrea să-i arate un nou truc cu cărțile de joc: *ai să mi-l arăți în navetă, anzinho.* Luna îi aduce flori, un buchet cu flori albastre asortate cu rochița ei. Adriana le primește, deși o trec toți fiorii la gândul că atinge niște mortăciuni. Le miroase – Luna chicotește: *Violetele nu miros, Vovo.*

Urmează soțiile fiilor ei. Dar numai una dintre ele a rămas în Boa Vista. Amanda Sun își îmbrățișează soacra și o sărută pe fiecare obraz.

Madrinhas acum. Amalia și Ivete, și Monica, și Elis, care stă cu ochii la Robson și-i tot aranjează nodul de la cravată, colțurile de la guler. Rafa, Lucas, Ariel și Carlinhos s-au mutat din Boa Vista de multă vreme, dar *madrinhas* care i-au crescut au rămas. Niciodată nu le-ar alunga Adriana din Boa Vista: cei din familia Corta își onorează obligațiile. Este mult mai bine să le știe pe toate într-un singur loc, sub cerul ei, decât risipite prin lume și purtând cu ele toate secretele și bârfele. Așa cum a făcut aia. Necredincioasa. Una câte una, *madrinhas* își îmbrățișează și își sărută binefăcătoarea.

Ultimii sunt membrii personalului. Procesul este îndelungat: trebuie să strângă multe mâini, să mulțumească pentru urările de bine, dar Adriana este tenace; o vorbă aici, un zâmbet dincolo. La intrarea în gară agenții de pază își ocupă pozițiile în spatele ei. Alcătuiesc o baricadă din costume negre între Adriana și nepoți, cei mai vechi angajați, oamenii ei. Toți, de la directorul financiar până la grădinar, și-au primenit avatarurile în forme și culori de sărbătoare.

Ușa exterioară a gării se deschide. Mâinile se duc instinctiv la cuțite: Heitor Pereira se opusese ideii de a ține petrecerea afară din Boa Vista, însă Adriana insistase. Corta Hélio nu se va

ascunde în fortăreață. Mâinile se relaxează. E Lucasinho, cu o cutie mică din carton.

– La mulți ani, *Vo*!

În cutie e un tort, un dom cu glazură verde, decorat cu o dantelă barocă din zahăr ars.

– Se cheamă „Tortul prințesei suedeze". Nu știu ce înseamnă „suedeze".

O îmbrățișare și o sărutare. Piercingurile lui Lucasinho înțeapă pielea bunicii sale.

– Cu sau fără haine? întreabă Adriana. Sper că fără.

Lucasinho se îmbujorează. Îi stă adorabil.

– Te-ai dat cu fard?

– M-am dat, *Vo*.

– Dermatograful ăsta îți scoate în evidență auriul ochilor. Poate ar fi bine să-ți accentuezi mai mult pometii. Să-ți folosești atuurile.

E un băiat tare scump.

Vor călători cu două vagoane. Suita în primul; iar în al doilea, Adriana, rudele apropiate și agenții de pază. În cele trei minute cât durează călătorie, Robson îi arată bunicii noul lui truc cu cărțile de joc – este vorba despre oamenii care părăsesc o reședință care nu mai este etanșă: popii, damele și valeții scapă din vârful pachetului. Și degetele tuturor se fac verzi și lipicioase de la tortul lui Lucasinho.

João de Deus este un oraș de muncitori și Adriana Corta nu ar sacrifica niciodată profitul prin declararea unei zile de sărbătoare, nici măcar acum, când împlinește optzeci de ani, însă mulți locuitori și angajați și-au luat câteva minute libere ca să o poată saluta pe Prima Doamnă a Heliului. Stau toți și urmăresc alaiul de *motos* defilând pe bulevardul Kondakova și urcând apoi pe rampa hotelului unde a organizat Lucas prânzul aniversar. Unii aplaudă, alții fac cu mâna. Adriana Corta ridică o mână înmănușată, în semn de mulțumire. Aerostate în formă de personaje din desenele animate evoluează prin São Sebastião Quadra, aidoma vedetelor unui circ divin. Umbra lui M-Kat Xu trece peste Adriana, care ridică ochii și zâmbește.

Oamenii lui Heitor Pereira au lucrat zile întregi aici, întărind securitatea hotelului. Cu multă discreție. Încă de dimineață au verificat oaspeții. Cu foarte multă discreție. Aplauze; capete care se întorc. Adriana ajunge la recepție, trece de la un chip la altul, de la o ținută de gală la alta, de la o sărutare la alte. Băieții ei, băieții ei cei frumoși în cele mai frumoase costume ale lor. Ariel întârzie, mereu întârzie când este vorba despre familie. Lucas este vizibil iritat, dar nu este paznicul surorii lui. Aceasta este o lume fără poliție.

Rude pretutindeni, fie de sânge sau prin alianță: o îmbrățișare caldă de la Lousika Asamoah, preferata Adrianei dintre *okos*. Verișoare de sânge și prin căsătorie. Familia Sore, din partea lui Carlos; alte clanuri mai mici; rude prin *nikah*. Apoi membrii societății. S-a primit o notă de scuze din partea Vulturului Lunii – niciun Vultur nu a acceptat vreodată invitația la petrecerile aniversare ale Adrianei. Adriana valsează cu eleganță printre membrii familiei Asamoah din Twé, impecabilii membri ai familiei Sun, din Palatul Luminii Eterne și aristocrații Voronțov. Clanuri mai mici și neînsemnate, personalități mondene, lideri de tendințe, reporteri și celebrități, *amors* și *okos*. A venit și gașca lui Lucasinho, alături de care a alergat în Cursa-Lunii; stângaci, tinerii încearcă să nu se desprindă de pe orbita socială a micuțului lor grup. Adriana Corta adresează câte o vorbă caldă fiecăruia.

La urmă, politica. Birocrați de la CDS și decani de la Universitatea Farside. Actori, muzicieni, pictori, arhitecți și ingineri. Dintotdeauna Adriana Corta a invitat foarte mulți ingineri la aniversările ei. Presa: reporteri din rețelele sociale și comentatori de modă. Reprezentanți religioși: cardinalul Okogie și marele muftiu el-Tayyeb; Arhimandritul Sumedho și, toată în alb, o soră din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul. *Irmã* Loa face o plecăciune în fața binefăcătoarei sale.

Ariel își face apariția lângă mama sa. O sărutare și o scuză, pe care Adriana o ignoră cu o fluturare a mâinii.

Mulțumesc.

Nu m-ai fi iertat niciodată dacă nu aș fi venit la petrecerea ta pentru optzeci de ani.

Nu pentru asta ți-am mulțumit.

Ariel își aprinde țigareta electronică și se lasă acaparată de invitați.

Adriana ridică ochii, încântată să audă acele acorduri muzicale. Bossa-nova. Oaspeții îi fac loc ca să ajungă la sursa ei.

Este formația pe care am avut-o și la petrecerea lui Lucasinho, spune Adriana. *Splendid.*

Lucas este lângă ea. În ciuda tuturor piruetelor sociale pe care le-a făcut Adriana până acum, Lucas nu s-a îndepărtat nici cu doi pași de ea.

Cântecele tale preferate, Mamãe. De pe vremuri.

Adriana își mângâie fiul pe obraz.

Ești un fiu bun, Lucas.

Wagner Corta ajunge târziu la restaurant; nu se simte confortabil în costumul lui proaspăt scos la imprimantă. Măsura este bună, dar cade prost pe el, este strâmt în locurile unde ar trebui să fie mai larg, îl freacă în locurile unde ar trebui să îl mângâie.

– *Lobinho*!

Rafa îl întâmpină pe Wagner cu brațele deschise și plin de efuziune. Îmbrățișare care sfărâmă oasele, lovituri puternice pe spate. Wagner se strâmbă. Răsuflare de bărbat. Wagner este în stare să identifice ingredientele tuturor cocktailurilor băute de fratele său.

– E ziua lui *Mamãe,* nu puteai să te bărbierești și tu măcar azi?

Rafa îl studiază atent pe Wagner.

– Și ai un avatar nou.

Cu un singur gând, Wagner îl alungă pe Dr. Luz și o aduce înapoi pe Sombra, deși toți cei care știu că are personalitate dublă și-ar da seama că e lup din atitudinea lui plină de neliniște și nerăbdare, din felul în care pare că este atent la mai multe discuții în același timp, din barba de pe obraji.

– A observat că nu ai fost alături de familie când am întâmpinat-o aici și i-am făcut toate urările.

Rafa ia un cocktail de pe o tavă și i-l îndeasă în mână.

– Ai grijă s-o saluți înainte să dea Lucas cu ochii de tine. Fratele nostru nu-i într-o dispoziție prea indulgentă astăzi.

Wagner de-abia a apucat să ajungă la tren; savurase fiecare clipă petrecută cu Irina. Îl mușcase. Îi supsese carnea atât de tare, că-i lăsase urme vinete. Îl ciupise, îl chinuise și îl făcuse să țipe. Îl trăsese de piele cu dinții. Sexul în sine venise la urmă, superficial, mecanic. Dar îi deșteptase senzații și emoții pe care nu le mai trăise vreodată. Îi vuiseră simțurile întreaga noapte. Și-a luat costumul de la imprimanta din gară, s-a schimbat în toaleta trenului – trăgându-și cu multă grijă cămașa și pantalonii peste vânătăi și rănile deschise. Fiecare durere, oricât de mică, îl ducea pe culmile extazului. Irina îi urmase instrucțiunile și îi lăsase neatinse mâinile, gâtul și fața.

– Am descoperit ceva, spune Wagner.

– Te ascult.

– Am recunoscut unul dintre procesoarele de proteine. Tu n-ai fi în stare să-l vezi, dar pentru mine e ca o reclamă de neon.

– Vorbești cam repede, Puiule-de-Lup.

– Scuze, scuze. M-am întâlnit cu proiectantul – am fost colegi la universitate, în același an. Dar am chemat haita să se ocupe de asta.

– Ușurel, ușurel. Ce ai făcut?

– Am chemat haita să se ocupe.

Haita din Meridian este formată din agronomi, *dusteri*, roboticieni, naiști, barmani, sportivi, muzicieni, maseuri, avocați, proprietari de club, ingineri de căi ferate, familii mari și mici; o diversitate de calificări și cunoștințe. Însă, atunci când își unesc forțele și se concentrează asupra unui singur lucru, se întâmplă ceva minunat. Par a-și transmitele cunoștințele de la unul la celălalt, par a se complementa instinctiv, formând o echipă perfectă: aproape ca un gestalt. Wagner văzuse grupul acesta doar de câteva ori, participase la el o singură dată, dar nu apelase niciodată la el până acum. Haita s-a întrunit, mințile, talentele și voințele s-au contopit și, în numai cinci ore, s-a aflat identitatea atelirului care

construise musca-asasină. Nimic supranatural; Wagner nu crede în supranatural; a fost doar un miracol al raţiunii.

– Era un atelier deschis pentru o singură comandă, care se chema „Cele mai mici păsări", spune Wagner. Cu sediul în Regina Sudului. Pe numele lui Joachim Lisberger şi Jake Tenglong Sun.

– Jake Tenglong Sun.

– Asta nu înseamnă nimic. A produs articolul, l-a livrat şi s-a dizolvat.

– Ştim cui i l-au livrat?

– Încercăm să aflăm. Mai mult mă interesează cine l-a comandat.

– Şi ai ceva indicii?

– S-ar putea să discut personal cu Jake Sun, spune Wagner.

– Bravo, Pui-de-Lup! spune Rafa.

Altă palmă dureroasă pe spinare. Zbiară de durere toate urmele de muşcături. Rafa l-a condus pe Wagner spre locul unde Adriana se întreţine cu invitaţii.

– La mulţi ani, *Mamãe!*

Adriana Corta strânge din buze. Apoi îi întinde obrazul, invitându-l să i-l sărute. De două ori.

– Ai fi putut să te bărbiereşti, spune ea, stârnind chicoteli în rândul suitei.

Însă, înainte de a se îndepărta de el, îi şopteşte la ureche:

– Dacă vrei să mai rămâi, să ştii că vechiul tău apartament din Boa Vista e pregătit şi te aşteaptă.

Marina detestă rochia. I se agaţă şi o mănâncă pielea de la ea, este voluminoasă şi incomodă. Plus că are senzaţia că-i în pielea goală, vulnerabilă, că, la o mişcare prea bruscă, rochia i-ar cădea de pe umeri până la glezne. Dar este la modă şi aşa trebuia să se îmbrace, pentru că, deşi nimeni n-ar fi comentat dacă apărea în costum cu pantalon, Carlinhos i-a spus că pe Adriana ar fi deranjat-o.

Marina este prizonieră într-o conversaţie anostă, aparent interminabilă, dominată de un sociolog cu gură mare de la Universitatea Farside, care îşi expune teoriile despre identitatea

postnațională în a doua și a treia generație de oameni născuți pe Lună. El le zice *lunarieni.*

N-ai fost capabil să inventezi un nume mai bun pentru locuitorii Lunii decât lunarieni, îl ceartă Marina în gând. Și încearcă ea să găsească un cuvânt mai potrivit: *lunari, lunarici, lunatici, selenarieni, selenezi.* Nu merge niciunul. *Salvează-mă,* se roagă ea la *orixa* petrecerilor.

Îl observă pe Carlinhos apropiindu-se de ea prin mulțimea festivă și paharele de cocktail.

– Mama vrea să te cunoască.

– Pe mine? De ce?

– Așa vrea.

O ia de mână și o conduce la Adriana.

– *Mãe,* ți-o prezint pe Marina Calzaghe.

Marina avusese un cuțit lipit de gât prima oară când o văzuse pe Adriana Corta, deci amintirea nu poate fi una prea clară, însă tot i se pare că femeia a îmbătrânit prea mult în lunile trecute de atunci – ba nu, nu e îmbătrânire: s-a ofilit, s-a năruit, a devenit mai transparentă.

– La mulți ani fericiți, *Senhora* Corta.

Marina e mândră de portugheza ei, dar Adriana Corta i se adresează în *globo.*

– Se pare că familia mea îți este din nou îndatorată.

– Îmi făceam doar datoria, doamnă, așa cum se spune.

– Dacă ți-aș da o altă slujbă, ai îndeplini-o cu tot atâta loialitate?

– M-aș strădui.

– Atunci află că am o altă slujbă pentru tine. Vreau să ai grijă de cineva.

– *Senhora* Corta, nu m-am descurcat niciodată cu copiii mici. Se sperie de mine...

– Copilul ăsta nu se va speria. Deși s-ar putea să te sperii tu.

Adriana face semn din cap spre partea opusă a sălii, unde se află Ariel Corta, flacără strălucitoare în mijlocul unui grup de funcționari de tribunal și tehnocrați CDS în ținute sobre. Râde, își

dă capul pe spate, își înfoaie părul, desenează ideograme cu fumul de la țigareta electronică.

– Nu înțeleg, *Senhora* Corta.

– Am nevoie de cineva care să vegheze asupra fiicei mele. Mă tem pentru viața ei.

– *Senhora* Corta, dacă aveți nevoie de un bodyguard, să știți că există luptători specializați...

– Dacă voiam un bodyguard, l-ar fi avut deja. Am zeci de bodyguarzi. Vreau un spion. Vreau să fii ochii mei, urechile mele, glasul meu. Vreau să-i fii prietenă și însoțitoare. Te va urî, ți se va împotrivi, va încerca să scape de tine, te va evita, îți va vorbi urât și te va trata îngrozitor. Dar tu vei rămâne alături de ea. Poți s-o faci?

Marina a rămas fără cuvinte. Este imposibil – de făcut, de refuzat. Stă în fața Adrianei Corta, îmbrăcată cu rochia aia ridicolă și enervantă și singurul gând care-i trece prin minte este: *Carlinhos nu va fi acolo.*

Și tocmai Carlinhos îi dă acum un cot discret. Adriana Corta îi așteaptă răspunsul.

– Pot, *Senhora* Corta.

– Îți mulțumesc.

Surâsul este sincer, sărutarea de pe obraz este caldă, dar atitudinea Adrianei este glacială, atitudinea unui stăpân față de servitor. Marina se cutremură.

Merge înaintea lui printre invitați – rochie roșie și mișcări mlădioase. Se uită în urmă să vadă dacă el încă mai vine după ea și se grăbește ca să refacă distanța dintre ei. Rafa o ajunge din urmă pe terasă. Baloanele în formă de animale s-au strâns în jurul restaurantului și așteaptă, legănându-se pe cer ca niște zei care n-au reușit la preselecțiile pentru admiterea în panteon.

Fără vreun cuvânt, Rafa o ia în brațe. Se sărută.

– Ești cea mai frumoasă minune din lumea asta, spune Rafa. Din ambele lumi.

Lousika Asamoah îi zâmbește.

– Cine are grijă de Luna? îl întreabă ea.

– *Madrinha* Elis. Îi e dor de tine. Vrea să se întoarcă *mamãe* a ei.

– Sssst! şopteşte Lousika Asamoah, punând o unghie de culoarea carminului pe buzele lui Rafa. Mereu e aşa.

Se sărută iarăşi.

– Contractul, Lousika.

– Căsătoria noastră expiră în şase luni.

– Vreau să-l reînnoiesc.

– Chiar dacă eu locuiesc în Twé şi fiica mea este la tine şi ne vedem doar la sărbătorile familiei tale.

– Chiar şi aşa.

– Rafa, am fost invitată să fac parte din *Kotoko.*

Rafa admiră politica AKA şi este totodată nedumerit de direcţia ei. Tronul de Aur este un consiliu format din opt membri ai familiilor *abusua.* Aceşti opt membri ocupă prin rotaţie anuală funcţia de *Omahene,* aşa cum şi Tronul de Aur se deplasează din habitat în habitat al AKA. Toată povestea i se pare lui Rafa Corta inutil de complicată şi democratică. Continuitatea este menţinută prin Sunsum, avatarul pe care îl are *Omahene,* care conţine toate informaţiile şi învăţăturile deţinute de *Omahene*-ii dinainte.

– Adică n-ai să te întorci în Boa Vista?

– Ar mai trece încă opt ani până aş avea din nou şansa să stau pe Tronul de Aur. Luna va avea paisprezece ani. Se pot întâmpla multe. Nu pot să refuz.

Rafa face un pas înapoi şi se uită cu atenţie la soţia sa, de parcă ar căuta semne de divinitate sau de nebunie.

– Şi eu vreau să reînnoim contractul, Rafa. Dar nu mă pot întoarce la Boa Vista. Deocamdată nu se poate.

Rafa încearcă să-şi ascundă furia provocată de această dezamăgire cruntă. Nu se grăbeşte să vorbească pentru ca nu cumva să spună ce simte cu adevărat.

– E bine şi aşa, zice el în cele din urmă.

Lousika îl trage spre ea de reverele sacoului. Avatarurile lor se contopesc; iluzii de interpenetrare.

– N-am putea să plecăm de la petrecerea asta?

Lucas trece printre invitaţi şi o îndepărtează pe Amanda Sun de gălăgioşii ei fraţi şi veri. O atingere pe cot.

– O vorbă. Între patru ochi.

O conduce în sufrageria pregătită pentru ospăţul aniversar – mese dispuse în jurul unei sculpturi din gheaţă până în tavan, reprezentând păsări care se avântă în zbor. Şi de acolo o duce în bucătăria de dincolo de uşile batante.

– Ce-i asta, Lucas?

O conduce prin zgomotul cuţitelor şi al satârelor, dincolo de maşinile de gătit, de chiuvete şi de suprafeţele de lucru din titan, dincolo de răcitoare şi de rafturi, până ajung într-o cămară.

– Ce-ai păţit, Lucas? Dă-mi drumul. Mă înspăimânţi.

– Vreau să divorţez, Amanda.

Ea râde. Râsul ei subţire şi aproape iritat pare a spune că vorbele lui sunt ridicole. Sunt de neconceput. Aşa cum de neconceput ar fi prăbuşirea Lunii în golful Hudson. Şi apoi:

– Dumnezeule, vorbeşti serios!

– Am vorbit vreodată altfel?

– Nimeni nu spune asta, Lucas. Şi, sincer, ideea nu-mi este tocmai antipatică. Dar nu suntem liberi să luăm asemenea hotărâri de capul nostru, nu-i aşa? Tata nu va tolera niciodată o asemenea insultă adusă fiicei lui.

– Nu eu am insistat asupra clauzei de monogamie.

– Dar ai semnat-o. Despre ce este cu adevărat vorba aici, Lucas?

Amanda îi cercetează chipul ca şi cum ar vrea să detecteze vreun semn de boală sau de nebunie.

– Vai de mine! E vorba despre dragoste, nu-i aşa? Ai reuşit să te îndrăgosteşti de cineva.

– Da, răspunde Lucas Corta. Vrei să reziliez eu contractul sau convenim amândoi să cerem o anulare?

– Eşti îndrăgostit.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai lua toate bunurile și te-ai muta din Boa Vista până la sfârșitul lunii în curs, îi spune Lucas. Custodia lui Lucasinho nu este o problemă. Băiatul e major.

Lucas străbate bucătăria cu pași mari. Rămasă singură în cămară, Amanda Sun începe să râdă și râde, și tot râde până când simte că rămâne fără aer și trebuie să se sprijine cu mâinile de genunchi. Și după aceea râde din nou.

– Hei!

– Hei!

– De ce mi-ai respins mesajele?

Abena Asamoah se răsucește pe vârful pantofilor Rayne din satin și își ferește privirea. Atinge ușor piercingul din urechea lui Lucasinho.

– Încă îl mai porți. Îți șade bine cu machiajul ăsta.

El a încolțit-o la bar și a împins-o într-un colț retras. O parte din el spune: *Asta-i hărțuire, Luca.*

– Bunica e de aceeași părere.

Lucasinho zâmbește larg și Abena îi răspunde cu un surâs ușor și jenat.

– Era vorba să te caut dacă am o urgență serioasă, spune el arătând spre piercingul din ureche.

– Sigur. Asta înseamnă.

– Doar că...

– Ce?

– Când ne-am întâlnit în Twé, la petrecerea de la piscină, nici n-ai vrut să te uiți la mine.

– La petrecerea de la piscină erai călare pe Ya Afuom și aveai mințile duse.

– Nu s-a întâmplat nimic cu Ya Afuom.

– Știu.

– Și de ce ți-ar fi păsat dacă se întâmpla ceva?

Abena trage aer în piept, ca și cum s-ar pregăti să explice unui copil o problemă serioasă, cum ar fi vidul sau cele Patru Elemente.

– Atunci când l-ai salvat pe Kojo, aș fi făcut absolut orice pentru tine. Te respectam. Te respectam mult de tot. Ai fost curajos și bun – încă mai ești. Numai că l-ai vizitat pe Kojo în centrul medical doar pentru că aveai nevoie să stai în apartamentul lui. L-ai folosit. Așa cum te-a folosit și Grigori Voronțov pe post de jucărie sexuală. Nu sunt o mironosiță, Luca, dar ce-ai făcut tu a fost foarte urât. Aveai nevoie de tot felul de chestii și te-ai folosit de cei care ți le puteau procura. Ai încetat să-ți mai respecți prietenii, ai încetat să te respecți pe tine însuți și atunci am încetat și eu să te mai respect.

Obrajii lui Lucasinho au luat foc. Se gândește să se scuze, să se apere, să se justifice – eram furios pe tata, tata m-a lăsat fără bani, nu aveam unde să mă duc, nu mai aveam acces în rețea, a fost vorba doar despre oamenii față de care simțeam ceva, exploram, a fost o perioadă nebună, nu a durat mult, n-am rănit pe nimeni – prea rău. Numai și numai văicăreli. Văicăreli care nu pot șterge adevărul. Nu a făcut sex cu Ya Asamoah, dar, dacă ar fi făcut, ar fi putut să petreacă niște nopți în apartamentul ei; un pat moale, un trup cald, alături de care să poată râde. S-ar fi purtat cu ea la fel cum s-a purtat cu Grigori, cu Kojo. Cum s-a purtat cu propria lui mătușă. Este vinovat. Singura lui speranță pentru a o putea împăca pe Abena este să-și recunoască vina.

– Ai dreptate.

Abena stă cu brațele încrucișate, severă ca un judecător.

– Ai dreptate.

Tot nu-i răspunde.

– Este adevărat. M-am purtat urât cu oamenii.

– Cu oamenii care țineau la tine.

– Da. Cu oamenii care țineau la mine.

– Fă-mi o prăjitură, îi spune Abena. Nu așa îți repari tu greșelile? Cu prăjituri?

– O să-ți fac o prăjitură.

– Vreau brioșe. Treizeci și două. Vreau să dau o petrecere cu brioșe pentru surorile mele *abusua*.

– Cu ce aromă?

– Cu toate aromele.

– În regulă. Treizeci și două de brioșe. Și am să mă filmez când le fac și am să-ți trimit filmulețul ca să vezi că le fac așa cum trebuie.

Abena scoate o exclamație mică de falsă indignare, își descalță pantoful drept și-l lovește deloc ușor cu el în piept.

– Ești un băiat obraznic.

– Ai încercat să-mi bei sângele.

Alertă de securitate, spune Jinji în urechea lui Lucasinho. *Stai liniștit, agenții de la Corta Hélio sunt pe drum.* Toți invitații își duc mâinile la urechi, pe chipurile lor se citesc întrebări speriate: *de unde?* O femeie într-o rochie Tina Leser sare peste bar, o îmbrâncește pe Abena și se așază între Lucasinho și pericol. În fiecare mână are câte un cuțit.

– Ce se întâmplă? întreabă Lucasinho.

Și mișcarea de recul a oaspeților de la intrarea în restaurant îi dă imediat răspunsul. A apărut nepoftit Duncan Mackenzie, însoțit de șase tineri.

Heitor Pereira se grăbește să-i taie calea. CEO-ul de la Mackenzie Metals se oprește la câțiva centimetri de mâna întinsă a șefului pazei. Ridică dintr-o sprânceană, uimit de uniforma tipătoare a angajatului familiei Corta. În spatele celor doi bărbați stau subalternii lor, cu mâinile pe cuțite.

Rafa își face loc printre agenții de pază. Lucas se află la un pas în urma lui, în dreapta și stânga vin Carlinhos și Wagner. Lucas îi aruncă o privire fulgerătoare fiului său; Lucasinho o îmbrâncește pe femeia care venise să-l păzească și se alătură bărbaților Corta.

– Ce cauți aici? întreabă Rafa.

Sala restaurantului este cufundată într-o tăcere deplină. Nimeni nu mai soarbe din cocktailuri, nimeni nu mai gustă din ceai.

– Am venit să îi urez la mulți ani mamei tale, răspunde Duncan Mackenzie.

– O să te dăm afară de aici așa cum am făcut la Beikou, strigă unul dintre agenții de pază.

Rafa ridică o mână: destul.

– Băieți, băieți.

Adriana îl atinge pe Rafa pe șold și bărbatul se dă la o parte.

– Ești bine-venit, Duncan! Dar atât de mulți însoțitori?

– Încrederea este o marfă pe cale de dispariție zilele astea.

Adriana îi întinde mâna. Duncan Mackenzie se apleacă să i-o sărute.

– La mulți ani!

Apoi îi șoptește în portugheză.

– Trebuie să discutăm. Doar familiile noastre.

– Așa vom face, răspunde Adriana în aceeași limbă, apoi ordonă: Mai puneți un tacâm la masa mea! Chiar lângă mine. Aduceți băuturi pentru suita domnului Mackenzie.

– *Mamãe?* exclamă nedumerit Lucas.

Adriana trece pe lângă el.

– Încă nu ești *hwaejang*. Niciunul dintre voi nu este.

Mâncarea este excelentă; fel după fel, farfurie după farfurie de gusturi armonioase și texturi discordante, lichide și jeleuri, geometrii și temperaturi care mai de care mai diverse, însă Adriana de-abia atinge preparatele cu bețișoarele ei cu senzori care detectează otrava. În stânga ei, Duncan Mackenzie mănâncă cu entuziasm și nu mai conține cu laudele. Însă tradiția spune că 45555555555 nu există niciun compliment mai mare pentru măiestria chef-ului decât tăcerea absolută până la sfârșitul mesei.

– Felicitări pentru reușita de la Mare Anguis! spune Duncan Mackenzie, ridicându-și paharul cu ceai de mentă.

– Nu vorbești serios, spune Adriana.

– Bineînțeles că nu. Dar a fost o acțiune ingenioasă, demnă de toată admirația mea. Ne-ați stricat planul de dezvoltare în domeniul extracției de heliu. Cum ați aflat despre licență?

– Ariel face parte din Pavilionul Iepurelui Alb.

Duncan Mackenzie rumegă această informație dezavantajoasă preț de câteva secunde.

– Ar fi trebuit să fim la curent cu povestea asta.

– Voi cum ați aflat?

– Vulturul Lunii vorbește mult în momentele intime.

– Dacă pot găsi un avantaj pentru neamul meu, atunci profit de el, zice Adriana.

– Legea de Fier, spune Duncan Mackenzie. Ne-a fost de mare folos. Trebuie să discut cu Adrian. Trebuie să-și înnoiască trucurile pe care le folosește cu Vulturul.

– De ce ai venit, Duncan?

Duncan Mackenzie stă pe locul care îi aparținuse lui Lucas. Acesta a fost alungat la o masă oarecare, de unde îi aruncă ocheade otrăvite. Adriana îi surprinde privirea: *Nu-i treaba ta.*

– Zilele de naștere sunt momente prielnice pentru a privi spre viitor.

– Nu și la vârsta mea.

– Fă-mi pe plac. Unde vom fi peste cinci ani?

– În sala asta, la petrecere.

– Sau sus, în Bairro Alto, unde ne vom vinde urina și ne vom zbate să ne facem rost de hrană și apă și ne vom lupta pentru fiecare respirație. Luna se schimbă. Nu mai este aceeași lume din timpul când te-ai luptat cu tatăl meu. Dacă ne apucăm acum să ne războim vom pierde amândoi.

Duncan Mackenzie vorbește pe un canal privat: Esperance dă formă gândurilor lui și i le transmite Yemanjei. Adriana îi răspunde la fel.

– Nu-mi doresc să mă întorc la epoca războaielor corporatiste.

– Dar într-acolo ne îndreptăm. Lupta de la Beikou a fost doar începutul. Au fost probleme la St. Ekaterina și la Port Imbrium. Până la urmă o să moară cineva. Am prins pe unul dintre muncitorii voștri de suprafață la Torricelli. Încerca să saboteze un rover Mackenzie Metals.

– Și ce ați făcut cu el?

– Este o femeie și am reținut-o. Vă vom cere să o răscumpărați, dar este oricum mai bine decât ce voia Hadley să facă – s-o scoată din ecluză.

– Robson, nepotul meu, se descurcă surprinzător de bine în lupta cu cuțitul. Știi de unde a învățat? De la Hadley. Uite-l acolo.

Îi arată un truc cu cărțile de joc lui Jaden Wen Sun. Îl vezi? Face doar asta de când a scăpat din Crucible. Dacă l-a atins cineva...

– Te asigur că nu a pus nimeni mâna pe el. Măcar fiul tău trăiește. Fiica mea a murit.

– N-am avut niciun amestec.

Discuția aceasta mută se înflăcărează; cei doi se dau de gol prin fălcile lor încleștate, gâturile încordate, buzele care se mișcă. Ariel se uită la ei peste masă. Adriana știe că fiica sa se pricepe să citească pe buze. Este un talent folositor la tribunal.

– Cine are de câștigat din lupta noastră?

– Când se ceartă Dragonii, toată lumea ia foc, spune Adriana. Este un proverb Sun, de proveniență selenară.

– Am să-mi țin oamenii în frâu dacă vei face și tu la fel.

– De acord.

– Inclusiv pe membrii familiei tale.

Gura Adrianei se strâmbă de furie în fața acestei insolențe. De la mama lui a moștenit Rafa temperamentul vulcanic, însă Adriana știe să se controleze, a învățat asta în deceniile de războaie corporatiste și în bătălii în sălile de consiliu și de tribunal. Duncan nu a fost nevoit să învețe asta. Furia este unul dintre numeroasele lui privilegii.

– Rafa este *bu-hwaejang*.

– Nu zic să-l retrogradezi. Niciodată nu mi-aș permite să insinuez așa ceva. Sugerez doar că poate ar fi mai bine să împartă anumite responsabilități.

– Cu cine?

– Lucas.

– Îmi cunoști prea bine familia, spune Adriana.

– N-am încercat să-l asasinăm pe Rafa, zice Duncan tare.

– Nu am ucis-o pe Rachel, spune și Adriana.

Toate capetele se întorc spre ei.

– Acum scuză-mă, Duncan. Invitații mei se așteaptă să le adresez câteva cuvinte.

Lovește ușor cu betișoarele, iar clinchetul cristalin amuțește sala gălăgioasă. Adriana Corta se ridică în picioare.

– Dragii mei oaspeți; prieteni, colegi, asociați, rude. Astăzi este ziua mea. M-am născut în urmă cu optzeci de ani, în Barra de Tijuca, Brazilia, într-o altă lume. Peste cincizeci de ani, adică mai mult de jumătate din vârsta mea de acum, am trăit în lumea aceasta. Am fost printre primii colonişti ai ei. Am urmărit cum se dezvoltă două generații: cea a copiilor mei și cea a nepoților. Iar acum mă simt ca o Mamă Fondatoare. Luna m-a schimbat în multe privințe. Mi-a schimbat corpul, astfel că nu mai pot să mă întorc în lumea din care am venit. Pentru voi, cei din generațiile mai tinere, aceasta este o idee ciudată. Voi nu ați cunoscut nicio altă lume în afară de aceasta și, chiar dacă eu vorbesc despre cum m-a schimbat pe mine Luna, îmi dau seama că nici nu se compară cu cele pe care le văd la voi. Sunteți atât de înalți! Atât de eleganți! Cât despre voi, nepoții mei, câteodată mă gândesc că am nevoie de aripi ca să ajung să vă sărut pe obraji! Luna mi-a schimbat viața. Fata aceea din Barra, *Outrinha*, Cea Oarecare, este acum proprietara unei corporații puternice. Când mă urc în domul de observație și mă uit la Pământ, fără să folosesc vreun instrument, văd rețelele de lumini pe suprafața lui și îmi spun: *Eu am aprins luminile astea.* Altă schimbare pe care o produce Luna în firea oamenilor: modestia nu aduce profit.

Luna schimbă familiile: văd aici prieteni, rude și colegi aparținând celor Cinci Dragoni, văd angajați și *madrinhas*. Însă eu nu semăn cu voi. Voi toți ați venit aici cu familiile voastre: și Sun, și Asamoah, și Vorontov, și Mackenzie, și cei care nu fac parte din clanuri puternice. Când am înființat Corta Hélio, le-am oferit rudelor mele de pe Pământ șansa de a veni pe Lună și de a lucra alături de mine. Nu mi-a acceptat nimeni oferta. Niciunul dintre ei nu a avut curajul să părăsească Pământul și nici speranța că aici va găsi o lume mai bună. Așa că mi-am întemeiat aici propria-mi familie; alături de dragul meu Carlos și de rudele lui, dar și alături de prietenii mei apropiați pe care îi consider rude: Helen și Heitor. Vă mulțumesc pentru toți acești ani de ajutor și de dragoste.

Și Luna mi-a schimbat și firea. Am venit aici ca braziliancă și mă aflu acum în fața voastră ca femeie a Lunii. Am renunțat la o

identitate ca să-mi construiesc o alta. Cred că așa se întâmplă cu noi toți; ne păstrăm limba și obiceiurile, valorile și numele, dar suntem oameni ai Lunii.

Însă cea mai mare schimbare pe care o face Luna este asupra ei înseși. Am văzut cum lumea aceasta a trecut de la stadiul de stație de cercetare la cel de câteva habitate industriale, iar apoi la cel de civilizație în deplinul sens al cuvântului. Cincizeci de ani înseamnă mult timp într-o viață de om; înseamnă și mai mult în viața unei noi națiuni. Noi nu mai suntem acum un satelit inferior; suntem o lume. Pe Pământ se spune că am siluit Luna, că i-am furat frumusețea naturală și am devalizat-o cu șinele noastre și cu trenurile noastre, și cu extractoarele noastre, cu bateriile noastre solare și cu centrele noastre de date, și cu miliardele și miliardele de urme de pași care nu se vor mai șterge niciodată. Oglinzile noastre îi orbesc chiar și acolo jos. Sculptura noastră în praful selenar, King Dongul nostru, îi ofensează. Însă Luna a fost dintotdeauna urâtă. Ba nu, nu urâtă. Oarecare. Ca să poți vedea frumusețea acestui loc, trebuie să cobori sub suprafață. Trebuie să ajungi la orașe și quadre, la reședințe și sere. Trebuie să vezi oamenii. Eu am luat parte la construirea acestei lumi minunate. Și cu această realizare mă mândresc cel mai mult, mai mult decât cu compania mea, ba chiar mai mult și decât cu familia mea.

Acum, la optzeci de ani, socotesc că a venit vremea să mă bucur de toate împlinirile mele. Lumea mea este sănătoasă și întreagă, familia mea este minunată și respectată, compania mea a mers din victorie în victorie, ultima fiind recenta achiziție a terenurilor de pe Mare Anguis. deci a venit timpul ca Adriana Corta să se odihnească. Așa că demisionez din funcția de *hwaejang* al Corta Hélio. Rafael îmi va lua locul, iar Lucas va fi *bu-hwaejang*. Veți vedea că nu se va schimba nimic: fiii mei au fost cei care au condus efectiv compania în ultimii zece ani. Cât despre mine, am de gând să mă bucur de timpul liber și de tovărășia familiei și, prietenilor mei. Vă mulțumesc pentru urările pe care mi le-ați făcut astăzi; le voi prețui mereu. Vă mulțumesc.

Adriana se așază în mijlocul consternării generale. Toate gurile sunt căscate de uluire în sală, ba chiar și la masa ei. Toate gurile, cu excepția celei a lui Duncan Mackenzie, care se apropie de Adriana și-i șoptește:

– Ce bine că m-am gândit să apar la petrecerea ta!

Adriana îi răspunde cu un hohot mic de râs – luminos, argintiu, aproape ca al unei fetițe. Un râset eliberat de poveri. Ariel se apleacă peste masă. Rafa a sărit în picioare, la fel și Carlinhos, Wagner. Toți strigă și pun întrebări în același timp, până când prin larma lor răzbește o bătaie sonoră din palme. Lucas este în picioare și aplaudă cu palmele ridicate deasupra capului. Din cealaltă parte a sălii începe să aplaude și altcineva, și încă cineva, și încă, și încă. Și toată lumea este acum în picioare, aplaudând-o cu însuflețire pe Adriana Corta. Ea se ridică de pe scaun, surâde, face o plecăciune.

Lucas este ultimul care se oprește din aplaudat.

După ce trece șocul, încep întrebările.

Helen de Braga apucă să șoptească înainte de apariția lui Ariel:

– Parcă ziceai că anunțul ăsta e prea morbid pentru ziua ta.

– Am zis doar că mă retrag, spune Adriana, strângând mâna prietenei sale. Vorbim mai târziu.

Ariel își sărută mama.

– A fost o clipă absolut oribilă când am crezut că ai de gând să-mi dai și mie ceva de făcut.

– Of, scumpa mea! exclamă Adriana.

Și se adresează pe un ton poruncitor suitei:

– Sunt foarte obosită. A fost o zi epuizantă. Aș vrea să merg acasă.

Heitor Pereira își cheamă agenții. Aceștia formează o barieră între Adriana și curiozitatea invitaților ei.

– Felicitări pentru retragerea din activitate, *Senhora*! spune Heitor. Dar știți că nu e niciun secret că Lucas vrea să scape de mine.

– Am grijă de oamenii mei, Heitor!

Agenții îi fac loc lui Rafa să se apropie. În spatele lui vine Lousika Asamoah. Rafa își îmbrățișează mama.

– Mulţumesc, îi spune el. Nu am să te dezamăgesc.

– M-am gândit şi am analizat cu multă grijă problema succesiunii.

Şi Adriana îşi mângâie fiul pe obraz.

– Succesiune? repetă Rafa, dar Adriana s-a întors deja să primească îmbrăţişarea rigidă a lui Lucas.

– Ce te-a apucat, *Mamãe*?

– Întotdeauna ţi-a plăcut să dramatizezi.

– În faţa unui Mackenzie.

– Ar fi aflat oricum. Zvonurile înconjoară lumea într-o fracţiune de secundă.

– CEO-ul Mackenzie Metals. Ăştia au încercat să-l asasineze pe Rafa.

– Iar eu i-am dat cuvântul meu că nu ne vom întoarce în vremurile războaielor corporatiste.

– *Mãe*, nu mai eşti *hwaejang*.

– Nu mi-am dat cuvântul în calitate de *hwaejang*.

– Atunci poţi să nu ţi-l respecţi. Şi Duncan Mackenzie îţi poate da cuvântul lui, dar taică-său nu iartă. Cei din familia Mackenzie se răzbună întreit.

– Eu am încredere în el, Lucas.

Lucas strânge degetele şi lasă capul în jos, dar Adriana ştie că fiul ei nu este de acord cu ea. După el vin Carlinhos, Wagner, *madrinhas* şi copiii: Adriana înaintează pe cărarea formată printre oamenii care o aplaudă răsunător şi îi zâmbesc. La uşă observă o siluetă printre copacii ornamentali.

– Lăsaţi-mă să trec!

Irmã Loa ridică crucifixul. Adriana Corta se apleacă să îl sărute.

– Când le vei spune? şopteşte Irmã Loa.

– Când succesiunea va fi în siguranţă, spune Adriana.

Avatarurile trag cu urechea, le aud şoaptele, dar nu pot sparge codul privat. *Irmã* Loa scoate un flacon cu apă sfinţită şi o stropeşte pe Adriana Corta.

– Binecuvântarea lui Iisus şi a Mariei, a Sfântului Ieronim şi a Sfintei Fecioare, a Sfinţilor Gheorghe şi Sebastian, Cosma şi

Damian, a Sfintelor Varvara și Ana să vă însoțească pe tine și pe familia ta în tot ce veți face!

Precis și fără zgomot, toate acele *motos* intră în hol.

Petrecerea lâncezește. Conversațiile își pierd energia. Subiectele au fost epuizate. A devenit obositor să mai vorbești. Toți cei care au avut transportul asigurat au plecat deja de acolo. Toți cei care au vrut să se cupleze fie s-au cuplat, fie au dat greș; și nimeni nu mai ascultă muzica. Personalul a început să strângă mesele. Peste o oră se va servi cina.

Lucas mai zăbovește, conștient că stă în drumul angajaților și că de-abia i se mai tolerează prezența, dar vrea să mai spună o vorbă de mulțumire, să strângă niște mâini, să ofere un bacșiș sau un bonus. Întotdeauna a apreciat lucrul bine făcut și consideră că trebuie recompensat.

– *Mãe* a fost încântată, îi spune el șefului de restaurant. Sunt nespus de fericit.

Muzicanții își strâng instrumentele. Par bucuroși de recitalul lor. Lucas îi mulțumește fiecăruia în parte. Toquinho le dă bacșișuri generoase. O șoaptă adresată lui Jorge: *Te rog să mai rămâi o clipă.*

O singură privire a lui Lucas este suficientă pentru ca toată lumea să-i lase singuri.

– Alt balcon, spune Jorge.

Lucas se sprijină de peretele din sticlă, privind spre São Sebastião Quadra. Baloanele aniversare au fost aduse la sol, unde niște oameni firavi se luptă să-i dezumfle pe zeii plutitori.

– Îți mulțumesc, Jorge, spune Lucas.

Tonul lui dur, înfundat, îl face pe Jorge să renunțe la orice glumă sau frivolitate pe care ar fi avut de gând s-o strecoare în conversație.

– Vă mulțumesc, *senhor* Corta, răspunde Jorge.

– *Senhor*... începe Lucas. I-ai făcut o mare bucurie lui *mamãe* a mea. Dar nu, nu asta voiam să-ți spun. Eu sunt *bu-hwaejang* la Corta Hélio, eu susțin strategia în ședințele de consiliu, eu îmi câștig existența din cuvinte și acum nu pot să vorbesc. Mi-am

pregătit o introducere, Jorge. Cu toate împlinirile mele. Cu tot ce am făcut în viața mea.

– Când îmi amorțesc degetele, când nu-mi iese nicio notă, când nu mai simt muzica, îmi aduc aminte că nimeni din încăpere nu poate să facă ce pot eu, spune Jorge. Nu sunt ca toți ceilalți. Sunt excepțional. Și îmi permit să fiu arogant în privința asta. Iar tu, Lucas, tu ai tot dreptul să spui orice vrei, orice gândești.

Lucas tresare, de parcă sensul acestor vorbe i-a bătut un cui între ochi. Încleștează mai tare mâna pe balustrada din sticlă.

– Da. Este simplu.

Se uită la Jorge.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

De această dată, Duncan Mackenzie este convocat în seră. *A sosit naveta,* îl anunță Esperance. Duncan își netezește reverele, se uită să vadă dacă îi cad bine pantalonii, își controlează lungimea manșetelor. Cu ajutorul lui Esperance își verifică pentru ultima oară înfățișarea. Își trece limba peste dinți, ca nu cumva să-i fi rămas resturi de mâncare acolo. Și intră în navetă.

Tatăl său îl așteaptă printre ferigile arborescente. Aerul miroase a igrasie și a mucegai. Duncan nu mai poate citi nicio emoție pe chipul tatălui său, acoperit de o rețea de riduri adânci. Cât de ușor i-ar fi să scoată aparatul ăla din priză, să tragă tubul de oxigen și să se uite cum tatăl lui se îneacă, își varsă sufletul, se sufocă și, în cele din urmă, moare. Și devine îngrășământ natural pentru multadorata lui grădină cu ferigi. Hrană pentru plante. Inutil. Medicii l-ar readuce din nou la viață. Au făcut-o deja de trei ori. *La fel s-ar întâmpla și acum.*

În spatele lui Robert Mackenzie, se află Jade Sun.

– E ziua ei. I-ai cântat „La mulți ani, dragă Adriana"?

– Nu în fața ei.

Duncan îi aruncă o privire lui Jade Sun.

– Orice ai să-i spui lui Robert, îmi poți spune și mie, zice Jade Sun. Cu sau fără avataruri de față.

– Are dreptate, spune și Robert Mackenzie. Înainte credeam că suntem de râsul lumii. Dar, pentru Dumnezeu, băiete, ai fost invitat la ziua ei de naștere.

– Am discutat cu ea ca de la Dragon la Dragon.

– Ai discutat cu ea ca de la fofoloancă la fofoloancă. Și mai zici că ai să fii în stare să ne ții oamenii în frâu? Oamenii noștri? Ce înțelegere de doi bani mai e și aia? Ai să ne legi la mâini și ai să-i lași pe borfașii ăia să ne alunge pe suprafață în curu' gol. Pe vremea mea, știam cum să ne purtăm cu dușmanii.

– Pe vremea ta, adică acum patruzeci de ani, tată. Acum patruzeci de ani. Luna s-a schimbat. Este o Lună nouă.

– Luna nu se schimbă.

– Adriana Corta se retrage de la conducerea afacerilor.

– Dar Rafael este *hwaejang*. Clovnul dracului! Lucas o să fie șef. Boul ăla are minte-n cap. Niciodată n-ar recunoaște o asemenea înțelegere nescrisă.

– Ariel face parte din Pavilionul Iepurelui Alb, spune Duncan.

Bătrânul face o criză de nervi și începe să urle, împroșcând salivă. În gravitația lunară, stropii zboară în arcuri lungi și elegante. Infecte.

– Am aflat, în pizda mă-sii! Știu de câteva săptămâni. Mi-a zis Adrian.

– Mie nu mi-ai spus.

– Și bine am făcut. Te-ai fi spârcâit pe tine de frică și te-ai fi ascuns în gaură de șarpe. Ariel Corta asta e mult mai mult decât un simplu Iepure Alb.

– Arial Corta a fost atrasă în Societatea Selenariană, intervine Jade Sun.

– În ce?

Cuprins de deznădejde, Duncan Mackenzie scutură din cap. Nu are niciun atu în lupta asta, până și tatăl lui l-a lăsat baltă.

– Societatea Selenariană este o grupare de talente din domeniile industrial, academic și juridic, explică Jade Sun. Militează pentru independența Lunii. Pe Ariel a recrutat-o Vidhya Rao. Daren Mackenzie este și el membru.

– Şi mi-ai ascuns toate astea?

– Convingerile politice ale tatălui tău diferă de ale noastre. Încă de la răsturnarea Republicii Populare, familia Sun a fost mereu în favoarea independenţei. Noi credem că de la Societatea Selenariană a aflat Ariel Corta informaţia despre revendicarea acelui teren.

– „Noi"?

– Cei Trei Venerabili, spune Jade Sun.

– Cei Trei Venerabili nu există.

Aceasta este una dintre legendele Lunii, născută de îndată ce Taiyang a început să-şi integreze inteligenţele artificiale în toate colţurile societăţii şi ale infrastructurii lunare. Computere atât de puternice, algoritmi atât de ingenioşi, încât pot prevedea viitorul.

– Ba te asigur că există. De mai bine de un an, Whitacre Goddard operează un sistem algoritmic de calcul al probabilităţilor pe care l-am conceput pentru ei. Chiar îţi închipui că l-am lăsa pe Whitacre Goddard să se ocupe de hardware-ul nostru fără să ne instalăm o uşă secretă[1]?

– Bla-bla-bla, mormăie Robert Mackenzie. Voodoo cuantic. Iepurele Alb şi Selenarienii. Ce contează e să putem noi să tragem sforile. Să ne conducem afacerile după cum ne convine. Eşti un pericol pentru afacerile noastre, băiete. Mai rău încă, ne-ai făcut familia de ruşine. Eşti concediat.

Cuvintele sunt rostite cu glas ascuţit ca trilul păsărilor din terariu: auzit, dar împins undeva în fundal.

– Niciodată n-am auzit ceva mai ridicol.

– Eu sunt CEO acum.

– Nu poţi să faci asta. Consiliul...

– Nu începe iarăşi cu consiliul...

– Nu încep nimic. Nu poţi să mă concediezi pentru că demisionez eu.

---

[1] Uşă secretă – software creat pentru a ocoli sistemele de securitate ale unui computer (n. tr.).

– Vrei să-ţi spun ceva? Mereu ai fost doar un ţânc recalcitrant. Tocmai de-aia te-am concediat acum cinci minute. Din clipa asta îţi revoc toate împuternicirile executive. Numai eu deţin codurile.

A sosit naveta, îl anunţă Esperance.

– Am revenit, fiule, spune Robert Mackenzie, iar acum Duncan desluşeşte şi emoţie acolo unde înainte găseai numai furie şi neputinţă.

De la omul din faţa lui tot se mai aud pocnete şi fâsâieli, însă farul vieţii lui Robert Mackenzie arde cu o lumină strălucitoare. Are maxilarele încleştate, buzele strânse exprimă hotărâre. Duncan Mackenzie este înfrânt. Şi îi este atât de ruşine, că îi vine să vomite. Umilirea este absolută, însă nu s-a încheiat încă. Ocara supremă vine tocmai atunci când se răsuceşte pe călcâie şi, în foşnet de ferigi, se îndreaptă prin aerul jilav către ecluza navetei.

– Trebuie să-l chem pe Hadley? întreabă Jade Sun.

Duncan Mackenzie simte gustul de fiere al mâniei. Toată viaţa îl va urmări zgomotul paşilor săi învinşi.

– Tu ai făcut asta! strigă el din pragul ecluzei la Jade Sun. Tu şi toată familia ta blestemată. Ai să mi-o plăteşti. Noi suntem familia Mackenzie, nu nişte maimuţe care să danseze cum le cânţi tu.

OPT

Marina. Aleargă. Meridianul oferă un teren bun pentru jogging: pe sub crengile copacilor, pe rampe – suficient de înclinate cât să-i pună la încercare coapsele, pe scări – atunci când are nevoie de exerciții mai dure, peste poduri zvelte – cu splendide panorame în ambele părți, peste iarba moale. Nicăieri altundeva nu s-a simțit mai bine alergând decât în Aquarius Quadra și nici nu mai vrea să alerge în altă parte. La prima alergare a avut corpul acoperit cu vopsea și și-a legat ciucurii lui Ogun de brațe și de pulpe. A făcut jogging ore întregi, ascultând incantațiile celorlalți alergători, admirând valurile ondulate ale trupurilor lor. Când le întâlnea privirile, aceștia îi zâmbeau; unii își șopteau câte ceva la ureche sau chicoteau. Marina era stângace, era evident o provincială. Aici nu exista nicio cursă, nu existau trupuri care să-și contopească respirația, mușchii și mișcările, transformându-se într-un zeu alergător.

Și-a cumpărat un șort care îi dezvelea mai puțin din picioare, un maiou mai decent. A pus bentițele colorate ale Sfântului Jorge într-o pungă vidată.

Alergarea era doar alergare. Fitness. Un mod de viață.

Nu pot să sufăr Meridianul. L-am detestat încă din prima clipă și cred că acum îl urăsc chiar mai mult decât atunci când nu-mi permiteam aer de respirat și trebuia să-mi vând urina.

Dacă o iau pe aici; uite, ai văzut? Asta-i priveliștea pe care o am de la fereastra apartamentului meu. Ansamblul Aquarius, zona de vest, nivelul 53. Aici este Centrul Comercial din Aquarius Quadra. Hai cu mine! Uite! Am un loc separat unde să iau masa. Vezi? Nici nu trebuie să trag patul. Dușul nu are temporizator. Da, sigur, parcă ar fi o cușcă pentru iepuri în comparație cu casa ta, însă, după standardele selenare, este un adevărat palat. Așa că, de ce să nu-mi placă?

De fapt, nu Meridianul îl detest eu. Ci pe Ariel Corta. E cu nasul pe sus, infatuată, n-o interesează decât cârpele, are prea multe păreri și nu-i nici pe departe atât de deșteaptă cum își închipuie ea că ar fi. Și mai are și... cum să-i zic eu?... *anturajul* ăsta de oameni care roiesc în jurul lui și care n-au altă treabă decât să-i zică mereu cât de inteligentă e, cât de superb îi stă cu rochia aia, cât de talentată, spirituală și cultă e. Ei lasă, că eu te citesc ca pe o carte deschisă, pe toți vă citesc, și te anunț că nu ești deloc atât de nemaipomenită cum ți se spune, Ariel Corta. Nu ești decât singura fetiță a lu' Mama Corta și de-aia ești așa de răzgâiată. Ești o autentică Prințesă a Lunii; ce să-ți zic, nimic rău nu i se poate întâmpla prințesei Ariel? Și țigareta aia electronică? Ce mi-ar mai plăcea să ți-o îndes pe cur!

O, da, are parte de toate. Are parte de mult mai multe decât am avut eu pe suprafață, cu Carlinhos. Ce tare îmi doresc să fiu iarăși acolo. Și, da, Carlinhos... Dar Jupâna Mamă a avut o misiune specială pentru mine și nu-i bine să o refuzi pe Adriana Corta. Cât despre pizdoasa de Ariel Corta...

Barem e reciproc. Mă urăște și ea. De fapt, nu mă urăște atât de mult cât mă desconsideră. Există cuvântul ăsta? Ei, există, nu există, așa se poartă ea. De parcă nici n-aș fi om. Până și un bot i se pare mai folositor. Eu nu sunt decât o *dusteriță* jegoasă din João de Deus, care muncește pe bani puțini, care n-are școală și nici

gusturi alese și care i-am fost vârâtă pe gât împotriva voinței ei și de care nu poate să scape. Sunt ca un herpes genital.

Banii vor ajunge în următoarele două zile, sunt sigură. E o neînțelegere între băncile noastre și ale voastre. I-au scutit de taxele de pe Pământ și băncilor de acolo nu le convine asta. Dar banii sunt bani. Până la urmă se va găsi o soluție.

Așadar, ce părere ai despre apartamentul meu?

– Nici să nu-ți treacă prin cap! spune Ariel.

Și o lovește pe Marina în umăr, talie și coapsă cu vârful țigării electronice. Nu cumva să-și murdărească mâinile.

Marina își spune că i-ar plăcea foarte mult să-i dea un pumn și să-i mute nasul la spate. Îi clocotește sângele în creier. Apoi se calmează.

– Ce nu-ți place la hainele mele?

– Te îmbraci ca o călugăriță, spune Ariel. Aici este Tribunalul lui Clavius. Clienții mei sunt oameni deosebiți – mă rog, sunt cei mai bogați din societate. Am așteptări de la tine. Și *zashitnik*-ul meu se îmbracă mai bine. Așa că nu, nu și nu.

Dar nu o mai atinge cu vârful țigaretei. A sesizat lava din ochii Marinei.

Za... ce? vrea să întrebe Marina, însă imprimanta a început deja să zbârnâie.

– La unsprezece trebuie să fiu la tribunal, la douăsprezece am o audiere despre o succesiune, la treisprezece iau prânzul cu foștii mei colegi, spune Ariel. Mă întâlnesc cu clienții între cincisprezece și optsprezece, la ora douăzeci predau un curs de drept. La douăzeci și unu am să fac act de prezență la nunta Chawla și la ora douăzeci și două am să trec pe la Balul Debutantelor din Asociația Juriștilor. Acum e deja zece, așa că îmbracă-te cu astea și încearcă să nu cazi de pe tocuri.

Dar nu s-a terminat, pentru că acum Ariel se încruntă.

– Ce mai e?

– Avatarul tău.

– Las-o în pace pe Hetty!

– Hetty. Şi ce anume este Hetty?

– O orcă.

– Parcă ăsta e un animal sau un peşte?

– Este spiritul meu totemic.

Asta-i o minciună, dar Ariel n-are de unde să ştie. Pe Hetty nu o atinge sarcasmul. Hetty este intangibilă; relaţia dintre o femeie şi avatarul ei nu se supune nici modei şi nici moşturilor celor din jur.

– Înţeleg. E o chestiune de religie. Presupun însă că nu ai nicio obiecţie la asta?

Şi Ariel îi întinde Marinei teancul de ţesături moi şi cu miros proaspăt, de-abia scoase din imprimantă.

– După ce te uiţi?

– După un loc unde să mă schimb.

Apartamentul lui Ariel este mai mic şi mai simplu decât îşi imaginase ea. Alb. Cu multe suprafeţe plane. Să fie oare un adăpost minimalist faţă de şuvoiul fără sfârşit de voci, culori şi zgomote, faţă de interminabilul iureş al oamenilor? Unica decoraţiune este o fotografie decolorată, mare cât un perete, a unei persoane probabil emblematice într-o hagiografie[1] necunoscută Marinei Calzaghe, pe care o tulbură profund ochii aceia închişi, gura aceea cu colţurile căzute. Trăsături narcotice şi orgasmice.

Pune mâna pe o uşă.

– Nu pe acolo, spune Ariel cu o grabă care o convinge pe Marina că ar trebui să cerceteze locul acela mai târziu. Pe aici.

Marina se chinuieşte să tragă rochia pe ea. O sufocă maldărul ăsta de pliseuri şi dantele. Iar corsajul este de-a dreptul ridicol. Cum se pot mişca oamenii în aşa ceva? Cum mai respiră? Unde să-şi ascundă armele? Pistolul cu electroşocuri în decolteu, cuţitul în tocul de pe interiorul coapsei. Nu care cumva să strice linia rochiei.

– Picioarele.

– Ce-i cu ele?

---

[1] Hagiografie – ramură a teologiei care se ocupă cu vieţile sfinţilor (n. tr.).

– Rade-le. La un moment dat o să îți facem o epilare permanentă.

– Pe dracu' o să-mi faceți.

Ariel îi arată o pereche de dresuri diafane.

– Bine.

Marina deschide ușa de la baie și chiar atunci vede că Ariel îi aruncă hainele cele vechi în aparatul de tocat.

– Hei!

– Ai să-ți imprimi altele în fiecare zi. Cel puțin. Fratele meu e un sălbatic. Ar purta același costum și o jumătate de lună.

Marina își trage ciorapii pe picioarele fără păr. Își pune pantofii. Cu toată gravitația de pe Lună, tot n-ar putea să reziste mai mult de o oră în ei. Sunt instrumente de tortură, nu încălțăminte.

Ariel o studiază din cap și până în picioare.

– Întoarce-te!

Marina reușește să facă o piruetă. Deja o dor bolțile ambelor tălpi.

– Pari dezinvoltă ca o măicuță la o partuză, dar merge. Ia astea!

Și Ariel îi întinde o pereche de balerini moi.

– Secretul lumii bune. Ascunde-i în poșetă și pune-i în picioare ori de câte ori ai ocazia. Numai ai grijă să nu te observe nimeni. Și acum hai la serviciu.

Marina nu își imaginează surâsul schițat al lui Ariel.

– Pe bune?

– Ce anume?

– Partuza.

– *Coração*, ești în Aquarius Quadra acum.

De trei zile stau în tribunal și tot n-am priceput nimic despre dreptul selenar. Înțeleg principiul – toată lumea înțelege principiul: nu există nici infractor și nici drept civil, ci doar drept contractual. Eu am încheiat zeci de contracte – sute. Dar de majoritatea se ocupă Hetty și eu nici n-am habar de ele. În fiecare secundă a fiecărei zile, miliarde de contracte zboară prin aer, piatră și oameni. Contractul este al Cincilea Element. Mi se pare că Tribunalul lui Clavius se ocupă cu evitarea legii. Cel mai nesuferit lucru pentru

cei de aici ar fi o nouă lege, pentru că aceasta i-ar lega de mâini și de picioare și le-ar răpi libertatea de a negocia. Mulți avocați, foarte puține legi. Procesele de aici sunt negocieri extinse. Ambele părți se tocmesc pentru judecători și pentru sumele pe care le vor plăti. Seamănă mai mult cu niște producători de filme decât cu niște avocați. În primele ședințe de judecată se vorbește numai despre cât de părtinitor este judecătorul – nici nu se presupune că aceștia ar fi imparțiali, drept urmare contractele sau cazurile trebuie să țină cont și de acest aspect. Se întâmplă ca unii judecători să plătească pentru a primi dreptul de a judeca. Totul se negociază. Eu am o teorie care zice că acesta este motivul pentru care viața de pe Lună este atât de liberă din punct de vedere sexual: aici nu ți se pun etichete de hetero sau homo, sau bisexual, sau polisexual, sau asexual. Aici nu contezi decât tu și ce vrei tu să faci. Sexul este un contract între cel care fute și cel care este futut.

Dar Tribunalul lui Clavius are o rezonanță distinsă, nu zici? Totul aici este numai marmură și obiecte care amintesc de Roma antică. Ei bine, nu! Află de la mine că este un labirint de galerii, încăperi pentru întruniri și săli de judecată și se află în zona cea mai veche a Meridianului. Aerul este închis și miroase a praf selenar și a mucegai. Dar ce te izbește în primul moment sunt zgomotele: sute de avocați și judecători, și reclamanți, și împricinați, toți înghesuindu-se și făcându-și reclamă. Seamănă cu scenele din filmele alea vechi despre bursă: puzderie de bărbați la costum, care se înghiontesc și licitează și cumpără și vând. Este o bursă a legilor. Uite cum se face: mai întâi îți angajezi avocații și judecătorii și îți închiriezi sala de judecată. După aia te hotărăști cum anume vrei să fii judecat – pentru că nu doar avocații și judecătorii sunt de vânzare, ci și sistemul juridic. Aici am aflat în sfârșit ce e ăla un *zashitnik*. *Zashitnik*-ul este o matahală de om – de obicei bărbat, de obicei un Jo Moonbeam, pentru că noi suntem mai puternici din punct de vedere fizic. Se pare că este perfect legal să-ți soluționezi cazul printr-un duel sau, dacă tu nu vrei să te lupți, poți angaja pe cineva să o facă în locul tău. Ăsta-i un *zashitnik*. Am auzit că Ariel a stârnit o adevărată furtună judiciară atunci

când s-a despuiat în fața curții ca să se lupte. Mi se pare greu de imaginat. Însă n-ar trebui să mi se pară atât de ciudat, doar e avocat de divorțuri și partaje.

Așadar, sunt la tribunal cu Ariel. Asta înseamnă că cea mai mare parte a timpului ea discută cu judecătorii și cu alți avocați într-o cameră, iar eu stau în fața ușii și mă joc cu Hetty. Sau vă trimit vouă mesaje. Sau încerc să pricep cum stă treaba cu legile selenare fără să simt că mi se topește creierul. Ai zice că asemenea contracte nu permit interpretări, însă până și acordurile solide contravin principiului selenar conform căruia totul se negociază, totul este personal. Se găsesc mereu ambiguități – toate contractele trebuie să aibă un spațiu de negociere. Dreptul selenar nu crede nici în culpă și nici în nevinovăție, nu crede că ar exista nici dreptate și nici nedreptate absolute. Oare asta nu înseamnă că tot victima e de vină? Nu. Dreptul selenar se referă la responsabilitatea personală, îmi spune Ariel. Nu știu ce să zic. Mie mi se pare că seamănă cu anarhia, dar uite că problemele se rezolvă. Cazurile sunt soluționate. Se face dreptate, iar oamenii respectă decizia curții. Par mult mai mulțumiți de sistemul acesta decât suntem noi de legile de pe Pământ. Pe Lună nu există apeluri; pentru că asta ar însemna că s-a strecurat o eroare în negociere, or așa ceva ar reprezenta un șoc cultural de proporții. Prin urmare, procesele sunt extrem de lungi, par că nu se mai termină, dar sunt serioase și sigure. Există o singură asemănare cu dreptul de pe Pământ: cele mai multe soluții se sunt găsite în timpul prânzului.

Scuze. Am ațipit nițel. E două dimineața. Și sunt la o recepție – cel puțin, cred că-i o recepție, sau poate e o inaugurare – și Ariel încă vorbește. Nu știu cum rezistă să facă asta zi de zi. Mie nu mi se pare nimic mai obositor decât să tot dai din gură. Eu sunt epuizată. Nici măcar nu mai pot să alerg.

Te aud, mamă; te întrebi dacă nu cumva Marina a început s-o respecte puțin pe Ariel Corta? Ca avocat, poate că am început s-o respect. Dar ca om... îmi lasă impresia că nu a avut niciodată vreo relație amoroasă, nici măcar un partener de sex ocazional. Niciunul. Niciodată. Și nu mă mir deloc.

– O să te coste douăzeci de milioane, spune Ariel.

– Sumă mare pentru un Sun, zice Lucas.

Și-a enervat sora atunci când a târât-o după el la Boa Vista, dar nu are de gând să suporte zbieretele avocaților, ale judecătorilor și părților în litigiu din Tribunalul lui Clavius. Afacerile familiei Corta se conduc departe de ochii presei, în separeuri intime, cu câte un cocktail în față.

– Au pornit de la cincizeci.

Toquinho îi prezintă lui Lucas contractul. Îi face rezumatul clauzelor principale.

– Primește acces la Lucasinho.

– I l-am oferit eu, ca să o conving să accepte. Lucasinho este singurul care hotărăște dacă vrea să o vadă sau nu.

– Douăzeci de milioane.

– Douăzeci de milioane.

Cu un gând transmis lui Toquinho, Lucas semnează contractul de divorț. Cu altul, îi ordonă să transfere douăzeci de milioane de bițișori din contul lui în acela al inteligenței artificiale care se ocupă de finanțele Taiyang la Palatul Luminii Eterne. Mereu a admirat prestigiul butucănos al acestui nume, deși nu a vizitat locul decât o singură dată, imediat după nuntă, când Amanda l-a dus în vizită să-i cunoască toate rudele – multe și cu legături întortocheate între ele. Capitala clanului Sun era cel mai vechi oraș de pe Lună, cioplit în peretele craterului Shackleton, la câțiva kilometri de polul sudic, scăldat în lumină deasupra beznei eterne din inima prăpastiei selenare. În adâncurile acelea se află gazele înghețate și compușii organici care au făcut posibilă prezența omului pe Lună. Lucas nu poate să sufere locul ăsta. Contrastele erau prea puternice, prea grosiere. Sus și jos. Întuneric și lumină. Frig și arșiță. În călătoria aceea obligatorie, Amanda îl dusese în Pavilionul Luminii Eterne, turnul construit pe culmea muntelui Malapert. Respectiva lumină eternă strălucea prin luminatorul din vârful construcției înalte de o mie de metri. Strângând din dinți, Lucas a urcat în ascensor cu Amanda, imaginându-și cum

radiațiile se infiltrează în pereții din oțel, se infiltrează în carnea lui, desfăcând legăturile chimice ale materialelor ceramice și plastice și ale ADN-ului uman. *Bucură-te de ea,* l-a sfătuit Amanda atunci când el a ieșit din ascensor și s-a pomenit scăldat în lumina eternă care se revărsa prin sticla luminatorului. *Este unicul loc din cele două lumi unde soarele nu apune niciodată.* Toate suprafețele, toate indicatoarele, simbolurile, obiectele erau albite de lumina aceea. Lucas a simțit-o cum trecea prin el, cum corpul lui devenea transparent, cum pielea sa căpăta o nuanță palidă, bolnăvicioasă. Parcă îi intrase în nări și izul de aer pârjolit de lumina aia, lună după lună, an după an. Implacabilă lumină. *Haide să te uiți!* l-a chemat Amanda, însă el nu a vrut s-o urmeze lângă geam, dincolo de care se întindea panorama polului sudic al Lunii. Se gândea la lumina aia care albea totul în jur; se gândea la nemiloasele raze ultraviolete, care mâncau încet moleculele sticlei. Și-a imaginat cum se sparge geamul, ca un pahar scăpat din mână. *Haide să te uiți la lumină.* Oamenii nu sunt făcuți să stea în lumină eternă. Oamenii au nevoie de întunericul lor.

– Gata, spune Lucas, după ce Toquinho i-a trimis lui Beijaflor o copie a contractului. Liber, dar falit.

– Nu fi ridicol! zice Ariel. Niciunul dintre noi n-o să fie falit vreodată.

Jorge încheie *Manhã de Carnaval* cu un sol major pe un interval de o octavă și două semitonuri și se uită la toboșar. Un susur de-abia auzit de perii.

Lucas stă în separeul lui din spatele clubului, scăldat într-o lumină albastră și bio. Aplaudă. Este unul dintre acordurile clasice ale bossa-novei, esența sentimentului de *saudade*, al melancoliei de sub soarele din Rio. Este un acord nedus până la capăt și tocmai de aceea atât de potrivit. Aplauzele lui Lucas răsună cu putere. Doar ele. Clubul nu a fost niciodată plin, dar bodyguarzii lui Lucas au golit cu discreție barul în timpul numărului muzical. Ba cu câte o bătaie ușoară pe un umăr, ba cu o șoaptă și un îndemn. Jorge mijește ochii în lumina reflectoarelor.

Lucas se urcă pe scenă.

– E voie?

Ceilalți membri ai formației se uită la el; Jorge dă din cap. E în regulă.

În separeu îl așteaptă un mojito, făcut pe gustul lui.

– A fost un număr bun. Tu ești și mai bun când cânți solo. Formația te limitează. Ai zbura dacă nu ar fi ceilalți să te tragă în jos. Din cauza asta pleci la Regina Sudului?

– De luni întregi vreau să încep o carieră solo. Există o piață. Nu una mare, dar suficientă pentru mine. Bossa-nova la comandă.

– Foarte bine!

– Mi-ai dat și tu speranțe.

– Mă bucur. N-aș vrea să-mi închipui că fugi de mine.

Lucas atinge mâna în care Jorge ține paharul; cu delicatețe, aproape cu teamă.

– Nu-i nimic. Am ghicit care răspunsul când n-ai sunat.

– Îmi pare rău. Am greșit. M-ai luat prin surprindere – m-ai speriat. N-am știut ce să fac. Am avut nevoie să fiu singur, să mă gândesc.

– Sunt iar un bărbat liber, Jorge. Am scăpat de *nikah*-ul ăla otrăvit. M-a costat douăzeci de milioane și familia Sun așteaptă să primească încă douăzeci pentru că le-aș fi pătat onoarea.

– Nu spune asta, Lucas, te rog.

– Că am făcut totul pentru tine? Nici vorbă. Cine te crezi? Nu, am făcut-o pentru mine. Pe tine te iubesc. Mă gândesc la tine și simt că ard pe dinăuntru. Vreau să faci parte din viața mea. Vreau să fac parte din viața ta.

Jorge se reazemă de Lucas. Li se ating frunțile, li se întâlnesc mâinile.

– Nu pot. Viața ta este prea complicată. Familia ta... voi sunteți clanul Corta. Nu pot face parte din el. De ziua mamei tale, ai stat la masa principală, eu nu aș putea sta lângă tine acolo. N-aș suporta să se uite toată lumea la mine și să mă bârfească. Nu am nevoie de atenția lor. Și nici nu vreau ca, atunci când cânt ceva, să-i aud pe cei din jur șoptind: *Ăsta-i* oko-*ul lui Lucas Corta. Ăsta-i*

motivul pentru care l-au chemat să cânte aici. Iar dacă m-aș căsători cu tine... ei bine, asta ar însemna sfârșitul carierei mele, sfârșitul vieții mele.

Lui Lucas îi trec prin minte zeci de replici, însă toate sunt usturătoare și nemiloase.

– Dar te iubesc. Te iubesc încă de când te-am văzut în Boa Vista.

– Te rog, încetează. Trebuie să plec în Regina Sudului. Lasă-mă să plec, te implor. Lasă-mă să încep o viață nouă acolo. Nu mă căuta. Știu că ai să faci ce vrei, dar lasă-mă să plec.

– Tu...

– Ce?

Și cuvintele acestea înțeapă precum sârma ghimpată, dar numai pe Lucas îl rănesc ele.

– Mă iubești?

– Dacă te iubesc? Prima dată când am intrat în camera ta acustică, nici măcar n-am putut să-mi acordez chitara, atât de tare îmi tremurau mâinile. Nici nu știu cum de am reușit să scot câteva cuvinte. Și, în noaptea aia, pe balcon, când mi-ai cerut să rămân, am crezut că o să-mi explodeze inima de atâta fericire. Îmi tot ziceam: „Și ce dacă vrea să se culce cu mine? Eu vreau să mă culc cu el." Iar acasă, când m-am masturbat, i-am cerut lui Gilberto să-mi arate o imagine a ta, care să-mi vorbească cu vocea ta. Înfiorător, nu? Mă întrebi dacă te iubesc. Ai fost oxigenul meu. M-am hrănit cu prezența ta.

– Îți mulțumesc. Ba nu. Mulțumirile nu sunt suficiente. Nu există cuvinte care să descrie ce simt eu acum.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Lucas.

– Știu.

Lucas se ridică de pe scaun, își netezește hainele și spune:

– Îmi pare rău că n-ai avut spectatori. Eu i-am dat afară. Sunt obișnuit să fac ce mă taie capul. Îți promit că n-am să vin după tine, dacă te hotărăști să pleci la Regina Sudului.

– Lucas!

Jorge îl trage spre el. Se sărută.

– Am să aştept veşti de la tine, spune Lucas. Mi-ai adus o fericire pe care nu o credeam posibilă.

Iese din club, îşi concediază gărzile şi merge singur spre São Sebastião Quadra. Alergătorii traversează bulevardul Ellen Ochoa pe un pod de la nivelul zece. Tamburine şi cinele, glasuri care scandează. În mod obişnuit, Lucas îşi bate joc de Carlinhos pentru devotamentul lui faţă de cursa de anduranţă. Însă, în noaptea asta, culorile, ritmul, trupurile bine lucrate ating o coardă sensibilă din inima lui. Să fii în stare să uiţi de tine, să uiţi de timp şi de spaţiu, să fii într-un alt loc, să nu mai existi ca un maldăr de oase în această închisoare din piatră. A auzit că unii dintre alergători cred acum că energia lor alimentează rotaţiile Lunii în jurul Pământului. Ca un fel de bandă de alergare cosmică. Cât de reconfortant trebuie să fie să crezi cu tărie în ceva!

Apartamentul îl întâmpină şi îi prepară un martini. Lucas intră în camera acustică. Acordurile, cuvintele şi respiraţiile, pauzele şi armoniile, toate captive în pereţi şi în podea. Pe Lună nu există fantome, dar, dacă ar exista, astea ar fi cuvinte şi şoapte captate, desăvârşite amintiri. Singurele în care Lucas ar crede.

Mut de durere, Lucas aruncă paharul în perete. Zgomotele de sticlă spartă răsună prelung în încăpere.

Codurile încă sunt valabile. Ascensorul îi răspunde la comenzi. Îl aşteaptă într-un hol puţin folosit, de lângă principalul punct de intrare în Boa Vista. Lasă urme de paşi în praful acumulat pe jos în ani întregi; îşi imaginează cum gem mecanismele puse în mişcare după o perioadă atât de lungă de inactivitate. Cupola este opacă, o emisferă cenuşie ca praful selenar, dar ştie că se află pe suprafaţă. Activate de avatarul lui, sistemele se trezesc la viaţă. Îşi trece uşor degetele peste canapele, lăsând urme în praf; înviorate, scaunele se leagănă către el. Adulmecă mirosul neplăcut de om în praful vechi, izul înecăcios al electricităţii, suflul uşor opărit pe care îl emană suprafeţele distruse de ani de lumină.

Încet şi cu mişcări pedante, Wagner se dezbracă de toate hainele. Stă complet gol sub cupolă, balansându-se uşor pe partea

anterioară a tălpilor, într-o poziție de luptător. Tot corpul îi este într-o stare jalnică, plin de cruste și de vânătăi. Dragostea de lup este aprigă. Respiră profund și regulat.

– Curăță sticla!

Cupola devine transparentă. Wagner stă despuiat pe suprafața Mării Fertilității; praful gros de la picioarele lui se întinde până în regolitul însemnat cu urme eterne de pași și de roți. Bolovani care sunt aici încă dinainte să existe viață. Marginea îndepărtată a craterului Messier A.

Însă Wagner nu a venit aici pentru toate astea. Își întinde larg brațele și se uită în sus. Pământul plin strălucește deasupra lui.

A știut mereu când Pământul este plin. Chiar și la șapte, opt, nouă ani, pe când stătea cuibărit în patul lui din Boa Vista și se uita în tavan și nu putea să doarmă pentru că lumina Pământului îi strălucea în cap. Apoi la zece, unsprezece, doisprezece ani, pe când era un puști hiperactiv și arțăgos și visa numai la Pământul plin. Doctorii i-au prescris medicamente pentru ADHD[1]. *Madrinha* Flavia le-a luat pe toate și le-a aruncat în tocător. Pe copil l-a atins magia Pământului, nimic mai mult. Niciun fel de doctorie n-o să stingă lumina aia albastră de pe cer. Treisprezece ani. Pământul plin l-a chemat, l-a sculat din pat, l-a făcut să străbată străzile adormite din Boa Vista, ca să ajungă la acest ascensor, sub cupola acestui observator. Atunci închisese ușa și se dezbrăcase. La treisprezece ani se schimba totul, corpul lui se făcea mai înalt, mai cuprinzător, mai plin. Era un străin în propria-i piele. Și a stat gol sub lumina Pământului, a simțit cum aceasta îl cheamă la el, îl sfâșie, îl rupe în doi Wagneri Corta. Și-a dat capul pe spate și a urlat prelung. S-a deschis ecluza. Urletul lui Wagner declanșase zeci de sisteme de securitate. Heictor Pereira l-a găsit făcut ghem pe jos, despuiat, tremurând și scheunând.

Heitor nu a mărturisit nimănui întâmplarea din observator.

Wagner se scaldă fericit în lumina planetei albastre. O simte cum îi cauterizează rănile, îi lecuiește vânătăile, îl vindecă.

---

[1] ADHD – tulburare hiperkinetică cu deficit de atenție (n. tr.).

Peste Pacific trec coloane neregulate de nori albi. Albastrul oceanelor reușește mereu să-i topească inima lui Wagner. Nu există nimic mai albastru. Însă el nu poate ajunge acolo. Zeul lui este distant, inabordabil. Lupii sunt niște paria, surghiuniți din paradis.

Noaptea s-a lăsat deja peste capătul inferior al Pământului, un fir foarte subțire de întuneric. În următoarele zile va acoperi fața lumii. Se apropie jumătatea întunecată a vieții lui Wagner. Va pleca din locul acesta, haita lui se va risipi, neutrii vor căpăta genul feminin sau masculin. El va găsi alte capacități de concentrare, de analiză și deducție. Se va întoarce la Analiese și ea îi va vedea cicatricele de pe trup și nu îl va întreba nimic, dar întrebările ei vor pluti mereu în aer.

Wagner închide ochii și soarbe lumina îndepărtatului Pământ.

Carlinhos vânează invadatorii de pe Mare Crisium de treizeci și șase de ore. Mai întâi au atacat la craterul Swift[1]: trei extractoare distruse, cinci paralizate. Modelul descris de locurile unde au explodat încărcăturile cumulative era evident. Chiar atunci când Carlinhos, în fruntea echipei lui de motocicliști, a pornit pe urmele de roți, ei au atacat craterul Cleomedes F, situat cu trei sute de kilometri mai la nord. Acolo au distrus baza mobilă de reaprovizionare și mentenanță. Doi morți. Carlinhos și vânătorii lui, *caçador*-ii lui – *dusteri* și motocicliști – au ajuns acolo și au văzut că toate utilajele aveau nenumărate găuri cu diametrul de câte cinci milimetri. Punctele de intrare se potriveau cu cele de ieșire. Proiectile.

Două atacuri, la trei sute de kilometri distanță unul de celălalt, în mai puțin de o oră. Pe Lună nu există stafii, dar sunt și alte entități care pot distruge o bază mobilă represurizată: zvonurile, superstițiile, monștrii. Membrii clanului Mackenzie se teleportează; cunosc vrăji din timpurile imemoriale ale Australiei, dețin propriul lor modul selenar.

---

[1] Swift – crater de pe Lună care poartă numele scriitorului Jonathan Swift (1667-1745) (n. tr.).

– Nu-i modulul lor, spune Carlinhos, uitându-se la datele primite de la satelit. Este transportorul *Sokol*, de la VTO.

De pe orbită se văd foarte clar formele de dispersie din praf. Carlinhos cumpără o perioadă de folosință a camerelor de luat vederi de pe orbită și detectează o neregularitate în umbrele craterului Cleomedes H. Mărește imaginea și punctul de mai devreme capătă forma de neconfundat a unui transportor.

– Cu ăsta au venit cei din clanul Mackenzie.

Vânătorii lui Carlinhos se urcă în șei și pornesc. São Jorge îl avertizase că ținta cea mai probabilă va fi craterul Eckert, unde o flotilă de șase extractoare de primă mână se deplasează către capătul sud-vestic al Mării Șerpilor. *Caçador*-ii își ambalează motocicletele și pornesc cu viteză maximă până în locul de unde se văd deasupra orizontului luminile de navigație ale rampelor de la Corta Hélio. Carlinhos și echipa lui se furișează în umbrele extractoarelor. São Jorge se uită de jur împrejur și raportează că un transportor a aterizat la sud-est de ei. Carlinhos rânjește în interiorul căștii și desface dispozitivele de siguranță ale tecilor de pe fiecare coapsă, în care își ține cuțitele.

Trei rovere. Optsprezece invadatori.

– Așteptați până coboară din rovere, ordonă el. Nene, tu cu oamenii tăi distrugeți-le roverele.

– Înseamnă că nu se vor mai putea întoarce, protestează Gilmar.

Este un motociclist cu experiență, călit pe pistele din Dorsa Mawson[1]. Abandonarea inamicului pe suprafața Lunii este o gravă încălcare a eticii și a uzanțelor. Dona Luna nu este prietenă cu nimeni. Salvează-ți aproapele, ca să fii salvat la rândul tău.

– Păi, au o navă, nu?

Tagurile de la rovere se fracționează în subtaguri. Invadatorii s-au pus în mișcare.

– Încet! spune Carlinhos, târându-se la adăpostul extractorului cu numărul trei. Încet!

Tagurile se dispersează. Foarte multe ținte, foarte mult spațiu.

---

[1] Dorsa Mawson – platou din Mare Fecunditatis (n. tr.).

– Pe ei!

Șase motoare se ambalează; roțile stârnesc nori de praf. Carlinhos ocolește extractorul și se repede la cea mai apropiată țintă. Luat prin surprindere, individul în *sasuit* încremenește. Carlinhos scoate cuțitul.

– Gamaciuci, spune Lousika Asamoah.

– Hușe, o corectează Rafa Corta. *Gamahușe*[1]. Așa se zice în franceză.

– Franceză, nu înțelege Lousika.

– Pentru asta, spune Rafa. *Gamahucher*.

– Nu-s sigură că am priceput. Aș înțelege mai bine din practică. Hușe?

Se rostogolește peste Rafa, își bagă picioarele sub umerii lui, oftând ușor din cauza efortului, îi strânge capul între coapse.

– Hușe, este de acord Rafa și ea coboară spre limba lui.

Lui Rafa i-a plăcut mereu în Twé. Este zgomotos și haotic, și arhitectura lui n-are nicio noimă – un labirint confuz de reședințe și zone agricole, unde galeriile strâmte duc la ferme tubulare și apartamente cu tavane joase, în luminișuri cu arbuști fructiferi, înfiorați de razele de lumină care vin din panourile solare. Apa susură, zidurile sunt acoperite cu condens, aerul miroase puternic a putregai a îngrășăminte, a fermenți și, mai ales, a fecale. Aici te poți rătăci foarte ușor; și este bine să te rătăcești. Când Rafa a venit pentru prima oară în Twé, avea doar zece ani și a trăit o experiență extraordinară atunci când s-a rătăcit. O cotitură pripită și s-a îndepărtat de mulțimile de oameni mari, ajungând în locuri unde trăiau doar frunzele și lumina. Oamenii de securitate ai clanurilor Corta și Asamoah au străbătut galeriile, strigându-l; boții au alergat de-a lungul plafoanelor și prin conductele prea înguste pentru adulți, dar foarte ademenitoare pentru copii. L-a găsit un software, culcat pe burtă și încercând să numere peștii tilapia care înotau în iazul dintr-o seră. Nu mai văzuse animale vii niciodată

[1] *Gamahucher* – a face sex oral (n. tr.).

până atunci. Mulți ani după întâmplarea aceasta, Rafa a înțeles că vizita în Twé avusese un caracter dinastic: Adriana sonda posibilitatea unui mariaj între Corta Hélio și Tronul de Aur. Însă din punctul de vedere al lui Rafa, totul a avut legătură cu peștii.

– Aici, spusese Lousika.

– Aici?

Dar ea deja folosise noile protocoale ale Tronului de Aur ca să încuie ușa și se și dezbrăcase.

Pretextul fusese meciul dintre echipele feminine ale João de Deus Moças și Black Stars. Robson era dintotdeauna fan al lui João de Deus și venise vremea ca Luna să asiste la prima ei partidă. Plus că avea loc în Twé: putem să ne vedem cu *Tia* Lousika, Rob; *mamãe* a ta, *anzinho*. N-ar fi o chestie super? Lousika i-a așteptat la gară. Luna a fugit pe tot peronul. Robson i-a arătat un truc cu cărțile de joc. Rafa a luat-o în brațe și a strâns-o atât de tare, că micuței i s-a tăiat răsuflarea, iar lui i-au dat lacrimile. La pauza meciului desfășurat pe Arena AKA, bodyguarzii i-au dus pe copii să le dea *doces*[1], iar Rafa și-a băgat mâna între coapsele soției sale și i-a spus: *Am să te fut până ai să-ți dorești moartea.*

Haide, i-a zis ea.

Prin urmare, acum Lousika Asamoah stă călare peste fața lui Rafa Corta și el îi face cunilingus. *Gamahucher*. Își mișcă încet limba în jurul clitorisului ei, îl ademenește să iasă, cu mișcări lungi. Îl mângâie. Îl torturează. Ea își freacă vulva de fața lui. Rafa scuipă și râde. Își vâră nasul, sondează, penetrează și se retrage. Repede, încet. Lousika dansează cu limba lui, își potrivește ritmul după al lui, descoperă dezacorduri care o duc pe culmile plăcerii. Durează – cel puțin așa li se pare lor – ore întregi. Ea are patru orgasme. El nici măcar nu trebuie să-i ceară să-l recompenseze în același fel. O face ea din proprie inițiativă.

– Mi-a fost tare dor de tine.

Lousika se dă jos de pe Rafa și se întinde pe spate, în lumina cernută printre frunze. Stropi grași de condens cald se rostogolesc

[1] Bomboane – în portugheză în original (n. tr.).

pe nervurile frunzelor, atârnă de vârfuri ca niște perle; apoi se umflă și cad încet pe corpul ei.

– Ai mai exersat?

Lousika prinde stropii de apă în mână și îi aruncă în obrajii lui Rafa.

El râde. A fost la înălțime. Fidelitatea nu a fost niciodată o clauză în *nikah*, însă există anumite reguli. Să nu vorbești niciodată despre amanți sau amante. Să păstrezi ce ai mai bun pentru partener. Normal că-i epuizat acum. Îl dor fălcile. Simte nevoia să-și clătească bine gura, însă un asemenea gest ar fi de neiertat. Îi trebuie un respiro între feluri. Un antract. Oglinzile de sus se mișcă încet după soare, aruncând umbre lungi pe chipul lui Rafa.

– Mai e o oră până se întoarce *Madrinha* Elis cu Luna și cu Robson, dar aș putea să iau legătura cu ea și să-i cer să se mai plimbe încă un ceas sau două cu ei. Dacă aș avea un motiv întemeiat, aș face-o? Înțelegi?

Rafa se rostogolește pe spate și clipește des, orbit de strălucirea oglinzilor.

– Spune-mi, ce altceva ai mai exersat?

Carlinhos întinde mâna în care ține cuțitul. Sabotorul clanului Mackenzie ridică mâinile în semn că se predă. Carlinhos Corta știe cum să aibă grijă de armele lui și un cuțit atât de ascuțit i-a retezat brațul drept chiar sub cot. Sabotorul nu are cum să scape cu viață.

Carlinhos pune un picior jos și se învârtește cu motocicleta, apropiindu-se de următoarea țintă. São Jorge îi difuzează semnele vitale pe tot interiorul căștii: respirație, tensiune, adrenalină, ritm cardiac, activitate neuronală, acuitate vizuală, săruri și zaharuri și sânge. Toate excelente. Carlinhos nu are nevoie de datele lui São Jorge. Radiază.

Cavaleria lui pe motociclete a încheiat primul atac. Cinci Mackenzie la pământ, restul au luat-o la sănătoasa. Roverele se grăbesc să-i evacueze. Invadatorii au fost puși pe fugă. Carlinhos învârtește cuțitul în aer: *înconjurați-i și atacați-i din nou.*

– Lasă-i în pace! strigă Gilmar în canalul comun de transmisie. Nu-i vezi că fug?

Roverele se deschid. Sabotorii clanului Mackenzie își aruncă toate uneltele, se îngrămădesc înăuntru și își prind centurile și hamurile. Motocicletele le pot ajunge foarte ușor din urmă. São Jorge suprapune simbolul unei Voronțov care decolează de dincolo de orizont, venind în ajutorul invadatorilor. Nu-i nimic. Să vină. Merită să te lupți cu un transportor.

Două rovere accelerează și țâșnesc înainte, în nori grei de praf. Unul dintre sabotori s-a pus într-un genunchi lângă al treilea rover, în mâini cu un dispozitiv lung, din metal, ațintit asupra oamenilor lui Carlinhos. Șocul reculului îl face să zvâcnească puternic. Și imediat capul Fabiolei Mangabeira explodează. Trupul ei zboară de pe motocicleta care gonește mai departe. Femeia moartă se rostogolește, împroșcând în toate direcțiile fibre și cioburi de sticlă, fragmente de oase și sânge congelat în mai puțin de o fracțiune de secundă. Pe ecranul din casca lui Carlinhos, numele ei se colorează în alb.

– Au o armă! țipă Gilmar.

Trăgătorul alege o altă țintă. Reculul este silențios. Display-ul din casca lui Carlinhos urmărește traiectoria unui cartuș incandescent. Thiago Endres este lovit în umăr. Lovitura nu este una abilă, nici măcar nu a țintit capul; totuși este o lovitură mortală. *Sasuit*-urile se pot repara, dar nu după asemenea stricăciuni și nu atât de repede. Cuprins de spasme, Thiago se prăbușește pe regolit. Se zvârcolește, iar sângele îi țâșnește în vid și îngheață instantaneu. Alt nume se face alb.

Arma se îndreaptă acum asupra lui Carlinhos, care sare de pe motocicletă. Aceasta derapează și alunecă prin praful selenar. Îl vede pe Gilmar care intră cu viteză maximă în trăgător. Îl izbește în plin. Îl strivește sub roți. Trăgătorul dă disperat din mâini și picioare. Motocicleta se cabrează, Gilmar o aduce la sol. Roata din față sfâșie *sasuit*-ul, pielea, carnea, fărâmă oasele. Arma se rostogolește departe.

Carlinhos dă fuga la motocicletă. Motorul nu s-a oprit încă.

– După ei, prindeți-i!

Al treilea rover închide portierele și accelerează. Carlinhos stă cu câte un cuțit în fiecare mână și urlă. Praful se depune încet de jur împrejurul lui.

– Lasă-i să plece dracului! zbiară Gilmar.

Carlinhos se apropie de cadavrul trăgătorului. Carcasă, oase, mațe. Carlinhos îl privește îngândurat preț de câteva secunde; fragilitatea materiei organice, caracterul total al distrugerii. Orice rană, oricât de mică ar fi ea, devine fatală pe Lună. Presupune că trăgătorul era o femeie. Ele sunt de obicei cele mai bune. Apoi ridică gheata să calce casca și să strivească țeasta dinăuntru. Gilmar îl apucă de braț și îl trage de acolo. Carlinhos face un salt înapoi. Are deja cuțitele în mâini.

– Carlo, Carlo, s-a terminat. Pune-ți cuțitele la loc.

Nu vede. Cine îi vorbește? Semnele vitale i-au sărit din grafic. Vizorul căștii i s-a făcut roșu. Despre ce e vorba? E ceva despre cuțite.

– N-am nimic, zice Carlinhos.

Praful s-a așezat. Ceilalți sunt la dispoziția lui, oscilând între respect și teamă. Cineva i-a recuperat motocicleta. Solul se cutremură; de dincolo de orizont se ridică un transportor, împroșcând focuri de diamante. Are trei rovere agățate de fuzelaj. Carlinhos agită cuțitele spre el și urlă la luminile de pe cer, dezamăgit de inutilitatea armelor sale. Transportorul se întoarce, dispare.

– N-am nimic.

Carlinhos își pune la loc cuțitele, unul câte unul.

Încă de tânăr Carlinhos a învățat să-și iubească cuțitul. Bodyguarzii lui obișnuiau să joace un joc: loveau cu vârful cuțitului între degetele răsfirate. Chiar dacă la vremea respectivă Carlinhos nu avea decât opt ani, el a sesizat imediat și miza, și farmecul acestei întreceri. I-a înțeles letalitatea, precizia pură, a înțeles că nu exista nimic complicat sau de prisos în privința cuțitelor.

La fel ca sora și frații săi, Carlinhos a trebuit să învețe jiu-jitsu brazilian. *N-o să-și dea silința,* Heitor Pereira i-a raportat atunci

Adrianei. *Îi place doar să facă glume și să se joace și n-o să-l ia în serios.* Carlinhos nu l-a luat în serios, pentru că nu i se părea că merită. Era un sport de contact, care presupunea prea multe atingeri rușinoase, în plus detesta relația profesor-elev. Lui îi trebuia o armă, una rapidă și periculoasă. Lui îi trebuiau eleganță și violență; un adaos la trupul lui, o prelungire a personalității sale.

După ce *Madrinha* Flavia l-a surprins când își făcea cuțite la imprimantă, Heitor Pereira l-a trimis pe Carlinhos la Școala celor Șapte Clopote a lui Mariano Gabriel Demaria, din Regina Sudului. Aici se predau toate tehnicile neconvenționale; furtul și asasinatul, metode de înșelare a încrederii și efecte ale otrăvurilor, procedee de tortură. Carlinhos s-a simțit mai bine decât în familia lui reală printre bodyguarzii și agenții de securitate independenți. A învățat cum să se lupte cu o singură mână și cum să se lupte cu două, a învățat cum să atace și cum să se apere, cum să păcălească și să scoată ochii, cum să învingă și să ucidă. S-a făcut mai zvelt și mai rapid, puternic și mlădios ca un balerin. *În limba spaniolă* Corta *înseamnă* tăiat, tăiere, i-a spus Mariano Gabriel Demaria. *A venit momentul să mergi pe Coridorul Clopotelor.*

În Școala celor Șapte Clopote se afla un labirint format din străvechi galerii de serviciu, neluminate, unde atârnau cele șapte clopote care dădeau numele institutului condus de Mariano Gabriel Demaria. Examenul de absolvire consta în parcurgerea acelui labirint fără să atingi niciun clopot. Carlinhos l-a atins pe al treilea. Și trei zile după aceea a fost turbat de furie. Apoi Mariano Gabriel Demaria l-a luat deoparte și i-a spus: *N-ai să fii niciodată șef. Tu ești fratele cel mic. Niciodată n-ai să conduci companii sau bugete. Ești plin de furie, băiete, clocotești ca un ceainic. Un cretin te-ar sfătui să te folosești de furia asta a ta, dar pe cretini îi așteaptă moartea în Școala celor Șapte Clopote. Nu ești nici cel mai puternic, nici cel mai isteț, dar ești acela care ar fi în stare să facă moarte de om pentru familia lui. Acceptă acest adevăr. Nimeni altcineva nu o poate face.*

Încă de patru ori a mai parcurs Carlinhos Corta Coridorul Clopotelor. De-abia a cincea oară nu a mai bătut niciunul.

Mariano Gabriel Demaria i-a dat o pereche de pumnale, lucrate manual din oțel selenar, proporționate, superbe și atât de ascuțite, că ar fi tăiat și țesătura din care sunt făurite visele.

Apoi Carlinhos a avut nevoie de cinci ani ca să înțeleagă tot adevărul din vorbele lui Mariano Gabriel Demaria. Furia nu i se va stinge niciodată. Și niciodată nu va găsi o modalitate prin care să și-o stăpânească. Astea-s doar baliverne de psihoterapie. Așa că trebuie să o accepte. Atâta tot: să o accepte.

În baza refăcută, Carlinhos se joacă iar și iar cu cuțitele, le rostogolește între degete, le învârtește, le aruncă și le prinde. Iar afară atârnă de rastele cadavrele împachetate în saci vidați, pentru că de acum carbonul și apa din ele au devenit proprietatea Companiei de Dezvoltare Selenară. Și el este furios, încă mai este furios. Foarte furios.

Suratele l-au dezamăgit pe Lucas Corta. Toquinho l-a condus la o unitate industrială situată în zona de est, nivelul 83, din Hadley Armstrong Quarda. Sticlă și materiale sintetizate, ferestre până în tavan, compartimentare standard, echipamente și dotări funcționale, mobilier scos la imprimantă după modele din cataloage, inteligență artificială la recepție. Lumină cu spectru complet, caldă și discretă. Aerul are parfum de chiparos și de grepfrut. Un loc foarte potrivit pentru o cosmeticiană cu tarif mic. Hadley a fost mereu o zonă ieftină, o mahala unde traiul nu e prea scump. Însă Toquinho se încăpățânează să-i spună că aici se află lăcașul suratelor din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul. *Terreiro*-ul lor.

Și Suratele l-au lăsat să aștepte.

– Sunt Mãe-de-Santo Odunlade Abosede Adekola.

O femeie *yoruba*, scundă și grasă, înveșmântată în straiele albe ale suratelor și având în jurul gâtului zeci de coliere din mărgele și amulete din argint. Întinde o mână ale cărei degete de-abia dacă se mai văd de atâtea inele. Lucas nu i-o sărută.

– Suratele Maria Padilha și Maria Navalha.

Cele două femei care o escortează pe Mãe-de-Santo fac câte o reverență. Sunt mai tinere și mai înalte decât maica stareță. Una

este braziliancă, cealaltă vine din Africa de Vest. Amândouă poartă baticuri roşii.

– În comunitatea noastră nu sunt admise avatarurile, spune sora Maria Navalha.

– Desigur.

Şi Lucas îl dezactivează pe Toquinho.

– Suntem onorate, *senhor* Corta, spune maica Odunlade. Mama dumitale este o mare susţinătoare a operelor noastre. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai venit la noi.

– Sunteţi directă, zice Lucas.

– Modestia este pentru copiii lui Avraam. Deplâng modul crud în care te-ai purtat cu sora noastră, Flavia. Putea să moară sufocată...

– Nu mai am nicio legătură cu problema asta.

– Am auzit. Te rog.

Suratele Maria Padilha şi Maria Navalha îl invită pe Lucas într-o încăpere alăturată. Canapele, alte obiecte de mobilier ieftine scoase la imprimantă, alb difuz. Costumul cenuşiu-închis al lui Lucas face un contrast insolent. Este convins că în spatele acestor pereţi insipizi se află un sanctuar pe care niciun necredincios şi prea puţini dintre aceia care cred îl vor vedea vreodată.

O ceaşcă din metal cu ceai din plante.

– Maté?

Lucas adulmecă fiertura din ierburi amare şi pune ceaşca la o parte. Maica Odunlade soarbe politicoasă dintr-un pai din argint.

– E un stimulent slab şi ajută la concentrare, spune ea. Noi facem tizane şi ceaiuri spirituale şi le exportăm pe Pământ – sub formă de fişiere. De la cele uşor euforice şi până la cele total halucinogene, faţă de care *ayahuasca*[1] pare o simplă limonadă. Sigur, sunt piratate de îndată ce intră în reţea, dar noi credem că este datoria noastră să împărtăşim aceste noi experienţe religioase cu lumea întreagă.

---

[1] Ayahuasca – infuzie din plante, folosită în ceremoniile spirituale ale populaţiilor indigene din America de Sud (n. tr.).

– Mama a donat optsprezece milioane de bițișori organizației voastre în ultimii cinci ani, spune Lucas.

– Pentru care noi îi suntem foarte recunoscătoare, *senhor* Corta. Ordinele religioase au parte de oportunități și de provocări unice pe Lună. Credința trebuie să trăiască. Printre sponsorii noștri se numără Ya Dede Asamoah, Vulturul Lunii. Iar pe Pământ, União do Vegetal[1], Biserica Penticostală Ifa[2] din Lagos și Long Now Foundation[3].

– Știu.

– Dânsa spune că ești o persoană conștiincioasă.

– Nu-mi vorbi de sus.

Cele două Surate se ridică ofensate de pe scaune.

– Scuză-mă, *senhor* Corta.

– Ar avea vreun rost să cer să continuăm această discuție între patru ochi?

– Niciunul, *senhor*.

– Dar sunt conștiincios. Sunt un fiu care nu-și va lăsa mama să-și arunce banii pe aiurelile unor escroci.

– Sunt banii ei.

– Cu ce vă ocupați aici, maică Odunlade?

– Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul este un ordin religios sincretic selenaro-afro-brazilian, consacrat venerării zeităților pe care le numim *orixas*, eradicării sărăciei, practicii disciplinelor spirituale, binefacerilor și meditației. Suntem, de asemenea, implicate în cercetarea genealogică și experimentele sociale. Acestea din urmă o interesează pe mama dumitale.

– Spune-mi mai multe!

– Ordinul nostru se ocupă de un experiment care are drept scop producerea unei structuri sociale ce va dura zece mii de ani. Este vorba despre genealogii, inginerie socială și manipularea

---

[1] União do Vegetal – societate religioasă, înființată în 1961, cu sediul în Brazilia (n. tr.).

[2] Ifa – adevărata credință a populației yoruba (n. tr.).

[3] Long Now Foundation – ONG din San Francisco, înființat în 1996 (n. tr.).

legăturilor de sânge. Când se uită la Lună, europenii văd un chip de om; aztecii văd un iepuraș de casă. Chinezii văd un iepure de câmp. Dumneata vezi o afacere profitabilă, profesorii de la Farside văd o fereastră deschisă spre univers. Noi vedem un container social. Luna este un laborator social perfect; mic, autonom, artificial. Pentru noi reprezintă mediul perfect în care putem experimenta diferitele tipuri de societăți.

– Zece mii de ani?

– Atâta timp cât îi trebuie omenirii să devină independentă față de sistemul solar și să evolueze până la stadiul de specie cu adevărat interstelară.

– E un proiect pe termen lung.

– Religiile se ocupă cu eternitatea. Noi colaborăm și cu alte grupări – unele religioase, altele filozofice, câteva politice. O societate omenească într-atât de robustă, dar și flexibilă ne va duce până la stele. Desfășurăm cinci experimente sociale de maximă importanță.

– Cinci.

– Exact, *senhor* Corta.

– Rudele mele nu sunt șobolanii voștri de laborator.

– Te contrazic cu respect, *senhor* Corta.

– Niciodată mama nu și-ar înjosi copiii...

– Mama dumitale a avut o contribuție esențială la experiment.

– Nu suntem un experiment.

– Toți suntem, Lucas. Fiecare om reprezintă un experiment. Mama dumitale nu este doar un mare inginer și industriaș, ci este și o persoană care crede în societatea de mâine. A fost martoră la toate relele pe care i le-au făcut Pământului statele, ambițiile imperialiste și tribalismul cultural al diferitelor grupuri. Iar Luna a reprezentat șansa ei să încerce ceva nou. Oamenii nu au trăit niciodată într-un mediu mai solicitant ori mai primejdios decât acesta. Dar iată-ne aici, un milion și jumătate de oameni, în orașele și habitatele noastre. Am supraviețuit; și am prosperat. Constrângerile acestui mediu ne-au obligat să ne adaptăm și să ne schimbăm. Pământul este un loc privilegiat. Restul universului va fi aidoma nouă. Voi sunteți un experiment, familia Asamoah

este un experiment, familia Sun este un experiment, familia Mackenzie este un experiment. Iar familia Voronțov este un experiment extrem: ce se întâmplă cu societățile și corpurile oamenilor după decenii petrecute în gravitație zero? Dar și voi experimentați, concurați între voi. Probabil că și acesta este un fel de darwinism.

Lucas se enervează auzind această supoziție. El este manipulatorul, nu manipulatul. Însă nu poate nega faptul că cei Cinci Dragoni au adoptat diferite soluții pentru a supraviețui și a prospera pe Lună. Asociații săi din clanul Voronțov nici nu au recunoscut, dar nici nu au tăgăduit legenda conform căreia Valeri Mihailovici Voronțov, bătrânul specialist în rachete din Baikonur, s-a transformat într-o creatură stranie și inumană în deceniile de cădere liberă la bordul stației sale orbitale pe care o botezase *Sfinții Petru și Pavel.*

– De ce o vizitează pe mama una dintre suratele tale?

– La cererea mamei dumitale.

– Pentru ce?

– Adică îți spionezi frații, dar nu și mama?

– Pe *mamăe* o respect.

Suratele se uită una la alta.

– Mama dumitale se spovedește, spune maica Odunlade.

– Nu înțeleg.

– Mama dumitale este pe moarte.

Vehiculul se închide în jurul lui Ariel Corta. Femeia ridică o mână; taxiul se deschide foarte puțin, doar cât să se audă ce spune.

– Poftim?

– Era să mă lase fără un deget!

Vehiculul se închisese foarte repede chiar în nasul Marinei.

– Te vom despăgubi. Scumpa mea, am mai discutat despre asta. Nu poți să vii cu mine.

– Dar trebuie, spune Marina.

De dimineață, găsise în tava imprimantei un costum bărbătesc de flamenco. Îi plac la nebunie pantalonii, deși trage tot timpul de

jachetă ca să-şi acopere şoldurile şi fundul. Pantofii sunt genul ei. Nu aiurelile alea cu toc. Pe alea nu le-ar putea purta. Ăştia sunt pantofi adevăraţi; doar le-a adăugat ceva ca să fie mai comozi, i-a mai lărgit ca să o încapă, le-a remodelat tălpile ca să fie mai aderente şi să se mişte mai repede.

– Îţi ordon.

– Nu tu eşti şefa mea, cucoană. Raportul i-l dau mamei tale.

– Atunci, du-te şi raportează-i!

Ariel închide portiera de la *moto*. Dar nu apucă să se îndepărteze prea mult, că Hetty cheamă alt taxi şi îi spune să îl urmărească pe cel al lui Ariel.

Marina iese din *moto*-ul ei şi o vede pe Ariel fumând cu gesturi largi, teatrale. Se află într-o zonă veche din Orion Quadra, destul de aproape de centru, dar ştearsă, tocmai ca să nu atragă atenţia. *Societatea Selenariană*, o informează Hetty pe Marina.

– Este un club privat, spune Ariel.

– Cluburile private permit accesul gărzilor de corp.

– Ăsta nu.

– Vin cu tine.

Ariel se întoarce spre ea, şuierând de furie.

– În numele tuturor zeilor, vrei să faci ce-ţi cer? Măcar o dată?

Marina încearcă să-şi stăpânească satisfacţia. A atins-o.

– Bine. În regulă. Dar trebuie să ştii ceva.

– Ce mai este? bolboroseşte Ariel.

– Ţi s-a dus un fir de la ciorap.

O clipă, Ariel dă senzaţia că o să explodeze. Ochii îi ies din orbite. Nu se poate stăpâni şi izbucneşte în râs.

– Fii tu drăguţă, dă fuga la prima imprimantă publică şi adu-mi o pereche nouă,îi ordonă Ariel. Beijaflor a transferat deja fişierul.

– Dar de ce nu... începe Marina.

Nu mai termină. Hetty o ghidează până la prima imprimantă, aflată un nivel mai jos. Ariel examinează atent ciorapii, apoi şi-i dă jos pe cei rupţi, apoi şi-i pune pe aceştia.

– N-ar fi bine să o faci undeva unde nu-i atâta lume? îi sugerează Marina.

Are păreri pe care niciun angajat nu ar trebui să le aibă.

– Pe toți zeii, nu mai fi atât de pământeancă!

Ariel își îndreaptă rochia, aruncând priviri lungi la camerele de supraveghere.

– Mă întorc într-o oră.

Vidhya Rao o așteaptă în hol. Ariel examinează cu dezgust Societatea Selenariană. Sunt covoare pe jos. Ea disprețuiește covoarele. Ăsta de aici e colorat într-un verde de vomă, pătat și uzat din cauza lipsei de îngrijire și a tuturor tălpilor care au călcat pe el de-a lungul multor decenii. Pătate și peticite sunt și canapelele, atât de demodate, că au trecut deja de faza retro și au intrat în faza de perimare terminală. Lumini reduse. Atmosferă universitară, conservatoare, de sală de cursuri unde se dezbate un subiect searbăd.

– Te rog.

Vidhya Rao îi arată câteva canapele îngrămădite în jurul unei măsuțe joase.

– Vrei să bei ceva?

– Un Bloody Mary, spune Ariel și își desface țigareta electronică.

Un bot îi aduce ei băutura și un pahar cu apă pentru bancher.

– Mai vine și altcineva?

– Mă tem că nu vom fi decât noi doi, răspunde Vidhya Rao.

Bătrânul *neutro* își proptește pe genunchi mâinile cu degetele arcuite – o poziție energică. Ariel soarbe din paharul cu Bloody Mary.

– Pentru negocieri încununate de succes.

Vidhya Rao ridică paharul. Ariel toastează.

– Curajoasă treabă! Mama ta se simte bine?

– E greu să aflu ceva despre mama. Corporația are o structură nouă.

– Știu.

– Ai aflat de la Cei Trei Venerabili?

– Sunt fan înrăit al știrilor de senzație.

– De ce m-ai chemat aici, *Ser* Rao?

– Ultima oară când am discutat, ți-am spus că vrem să te cumpărăm, îți amintești?

– Spune-mi prețul.

– Societatea Selenariană intenționează să scoată un ziar. Facem asta în mod regulat. Prezentăm diferite cazuri de independență selenară: economică, politică, socială, culturală, ecologică. Ne-ar plăcea să ne acorzi sprijinul.

– La ce anume ar însemna să mă angajez?

– Este un ziar de politică, conceput de mine, Maya Yeap, Roberto Gutierrez și Yuri Antonenko. Susținem trei structuri alternative pentru desființarea CDS și declararea independenței legislative a Lunii. Setul de legi propuse de noi acoperă toate variantele – de la democrația participatorie, directă, și până la anarhismul microcapitalist.

Ariel își termină băutura. Nimic nu-i mai bun la micul dejun decât un Bloody Mary.

– Parcă la ultima noastră discuție ți-am zis că sunt o Corta și noi nu avem nicio treabă cu democrația.

– Exact așa mi-ai zis. Însă este vorba doar despre un ziar. Nu-ți cerem să semnezi o declarație de independență cu propriul tău sânge.

– Mă rog, atâta vreme cât nu trebuie să citesc nimic... spune Ariel și întinde paharul gol botului chelner.

A venit tramvaiul lui Lucas, anunță Yemanja.

– Plecați! le zice Adriana lui Heitor Pereira și lui Helen de Braga.

Helen o ia de mână pe Adriana.

– E în regulă, răspunde Adriana.

Lucas n-o să facă o criză de furie așa cum face Rafa; nu va țipa nimeni, nimeni nu o să aibă nicio ieșire nervoasă, nimeni nu o să se îmbufneze. Adriana își așteaptă fiul în pavilionul *Nossa Senhora da Rocha*, sub statuia zeiței Oxum.

Câte o sărutare pe fiecare obraz, respectuoase ca întotdeauna.

– De ce n-ai avut încredere în mine?

Direct la subiect, firește. Deschide discuția cu trădarea a cărui victimă a fost el. Carte forte. Fiul cel ascultător a fost mințit.

– Atunci ar fi trebuit să le spun și celorlalți și nu aș fi putut să suport scandalul pe care mi l-ar fi făcut Rafa.

– Știi cât sunt de discret.

– Da, Lucas, așa ești. Nimeni nu a fost mai discret sau mai loial.

– Și nimeni nu a făcut mai multe pentru companie.

Adriana știe că fiul său are o carte mare, însă este prea devreme să atace cu Valetul Vinovăției.

– Și când aveai de gând să ne spui? La o altă reuniune de familie? La ziua de naștere a Lunei?

– Ajunge, Lucas.

– Când, *Mamãe*?

– Încetează odată, Lucas. Nu suport să-mi vorbești așa.

Lucas își înăbușă furia, pleacă fruntea.

– Cât mai este până atunci?

– Câteva săptămâni.

– Săptămâni!

– V-aș fi spus înainte de...

– Doar cât să avem timp să ne luăm rămas-bun. Mulțumesc. Ce ți-ai închipuit că vom face când am fi aflat?

– S-ar fi schimbat totul. Văd cum te uiți acum la mine și ai aflat de cât timp? De cinci ore? Nu mai sunt mama ta, nu mai sunt Adriana Corta. Sunt doar o moartă încă vie.

Mai greu de suportat decât iminența morții este mila din ochii celor din jur. Adriana nu putea să sufere mila, solicitudinea ei plângăreață, surâsul ei îngăduitor care ascunde resentimente clocotitoare. *Să nu vă fie milă de mine.* Moartea era numai și numai a ei. Nu va permite să-i fie acaparată nici de atenția celor din jur și nici de durere. Copiii ei i-ar fi răpit moartea, i-ar fi gestionat-o și i-ar fi controlat-o până când din Adriana Corta nu ar mai fi rămas decât o umbră de om, o bătrână stafidită care se stingea într-un scaun cu rotile.

– Nu le-am spus celorlalți.

– Mulțumesc.

– A trebuit să aflu adevărul de la Suratele Celor Care Stăpânesc Prezentul.

– N-ar fi trebuit să le pui în pericol finanțarea.

Imediat ce trenul lui Lucas plecase din gara Hadley, *Mãe* Odunlade luase legătura cu Adriana. Lucas știa motivul pentru care *Irmã* Loa venea atât de des în vizită. Lucas o obligase să-i spună secretul, șantajând-o că va anula finanțarea după moartea Adrianei. Adriana este furioasă pe Lucas. Mereu a știut cum să-i sperie pe cei din jur. Indiferent ce a făcut ea, are tot dreptul să fie supărată pe fiul ei.

– N-ar fi trebuit să te joci de-a dinastia cu familia noastră.

– Dar, Lucas, despre dinastii este vorba, mereu a fost vorba despre dinastii. Am vrut tot ce-i mai bun pentru tine, pentru voi toți. Pentru familia noastră.

Lucas e nevoit să-i dea dreptate. Și pentru el familia s-a aflat întotdeauna pe primul loc. Acum are de gând să-și joace cartea. Adriana i-a forțat mâna.

– Pentru binele familiei ai numit-o pe Ariel moștenitoare a Corta Hélio?

– Da.

– Nu pe Rafa. Nu pe...

– Pe tine?

– Rafa ar îngropa afacerea. Știi asta foarte bine. Ariel are viața și cariera ei. Crezi tu că va dori să fie *hwaejang* al Corta Hélio?

– Probabil că nu, dar așa am hotărât eu. După moartea mea, Ariel va trece la conducerea companiei. Nu va fi *hwaejang*. Am inventat pentru ea un titlu nou și alte atribuții. Veți colabora.

– Ideea asta ți-au băgat-o în cap suratele?

– E sub demnitatea ta să vorbești astfel.

– Și cu noi cum rămâne?

– „Noi"? Adică tu și Rafa?

– „Noi" – adică tu și cu mine, *mamãe*.

– Of, Lucas, ăsta-i motivul pentru care am vrut să nu aflați nimic înainte de moartea mea.

– Cred că îmi datorezi o explicație.

– Ne aflăm pe Lună. Nu ți se datorează nimic. Ariel va fi *choego* al Corta Hélio.

– După cum ți-am zis, nu am vorbit cu nimeni despre asta. Deocamdată.

Adriana știa că se va ajunge aici, dar felul în care o manipulează, amenințarea insidioasă din vorbele lui îi taie răsuflarea.

– Tocmai din cauza asta te-am ținut departe de tron, Lucas.

Îl taie ca un cuțit. Rana aceasta nu se mai poate vindeca. Lui Lucas încep să-i zvâcnească colțurile gurii.

– Am să mă lupt cu tine.

– Nu sunt dușmanul tău, Lucas.

– Oricine îmi este dușman dacă acționează împotriva intereselor companiei noastre. Chiar și tu, *mamãe*. M-ai rănit, *mamãe*. Nimeni nu m-a mai rănit așa vreodată. Nu pot să ți-o iert.

Se ridică, își unește degetele și face o plecăciune în fața mamei sale. Nu o mai sărută de rămas-bun. În aer tremură un curcubeu format din stropii de apă ai cascadelor din Boa Vista.

– Lucas.

A ajuns aproape de navetă.

– Lucas!

Pot să intru?

Te rog, nu, Lucas. Nu ai să reușești să mă convingi.

Nu vreau să te conving.

Stă în fața camerei de supraveghere de deasupra ușii lui Jorge și simte că numai voința îl împiedică să se dezmembreze.

Intră. Oh, intră.

Nu vorbește, nu scoate niciun cuvânt despre cataclismul din sufletul lui, dar Jorge îl trage spre el, îl ia în brațe, îl sărută. Îl ține strâns. Îl ține în brațe mult timp, în cămăruța rău mirositoare, în patul îngust.

După aceea, Lucas își odihnește capul pe abdomenul lui Jorge. Este în formă, chiar dacă e muzician – acordat și armonios.

Mizerabil acest apartament, situat pe una din grinzile superioare ale Santa Barbara Quadra. Camerele sunt foarte mici; aerul

este suprarespirat. Patul ocupă o cameră întreagă. Chitara atârnă de un perete, urmărindu-i ca o icoană sau ca un alt amant. Îi dă o stare de neliniște lui Lucas; gaura de rezonanță seamănă cu un ochi de ciclop sau cu o gură căscată într-un urlet mut.

– Mama ta mai trăiește?

– Nu, a murit în cutremurul de la craterul Aristarchus.

Lucas simte ritmul blând al cuvintelor, al respirației și al inimii lui Jorge.

– A lucrat pentru tine. Era specialistă în selenologie. Se ocupa cu rocile și cu praful.

Cutremure de mică intensitate zguduie periodic Luna, provocate de maree, de dilatarea crustei selenare la creșterile de temperatură. Seisme moderate, doar cât să le amintească oamenilor care se ascund în tunelurile ei că Luna nu este deloc un craniu din piatră aruncat pe cer. Fac zgomot și împrăștie praful. O dată la câteva luni, au loc cutremure mai puternice: produse la adâncime de douăzeci, treizeci de kilometri, acestea îi opresc pe oameni din activitățile lor din orașele din subteran, crapă pereții și sigiliile conductelor de gaze, doboară cablurile de curent electric și secționează șinele. Cutremurul de la Aristarchus a distrus baza de mentenanță și cercetare a Corta Hélio și a îngropat două sute de oameni sub dărâmături. Baza fusese una construită rapid, din materiale ieftine. Încă se mai judecau câteva procese pentru despăgubiri la Tribunalul lui Clavius.

Lucas întoarce capul ca să se uite la Jorge.

– Îmi pare rău.

– Ai noroc, spune Jorge. Ai noroc că mama ta încă trăiește.

– Știu. Și voi avea grijă de ea, o voi proteja, voi sta alături de ea și o voi ține de mână.

– O iubești?

Lucas se ridică în capul oaselor. Ochii îi sunt plini de mânie și Jorge se sperie preț de o clipă.

– Întotdeauna am iubit-o.

– N-ar fi trebuit să te întreb.

– Ba da. Nu m-a mai întrebat nimeni asta. Mă duc săptămânal să o văd pe *mamãe* și nimănui nu-i trece prin cap să mă întrebe dacă o fac din obligație sau pentru că o iubesc. Rafa este iubărețul familiei. Dar Lucas Corta? El este cel sobru și mohorât. Intrigantul. Fiul meu, Lucasinho, reprezintă totul pentru mine. Băiatul ăsta este o minune, o comoară. Dar nu sunt în stare să-i spun asta. Mi se înnoadă limba. Îmi iese altceva. De ce le vine totul atât de ușor Rafa-ilor din lumea asta?

Lucas se așază pe marginea patului. Atât de mică este această cameră, că picioarele lui goale au pătruns în living.

– Măcar dă-mi voie să-ți iau un apartament decent în Regina Sudului.

– Bine.

– Ai consimțit prea repede.

– Sunt muzician. Noi nu refuzăm niciodată o locuință gratuită.

– Mi-ar plăcea să vin să te ascult. Cândva.

– Cândva. Dar nu imediat. Dacă nu te deranjează.

– De acord.

Jorge îl trage lângă el și Lucas se încolăcește în jurul lui, pântec lipit de spate, testicule lipite de fund – poziție inocentă și, câteva clipe, fără trecut sau viitor, fără amintiri sau responsabilități.

– Cântă-mi ceva, șoptește Lucas. *Aguas de Marco.*

Chef Marin Olmstead este bolnav. Chef Marin Olmstead nu este bolnav. Meseria de bucătar este cea mai nesănătoasă. Lucrează la ore imposibile, în locuri neîncăpătoare, dezagreabile, pline cu aburi și fum. Bucătarii sunt violatori în serie ai propriilor trupuri. Însă niciodată nu-și iau vreo zi liberă. Prin urmare, atunci când Marin Olmstead îi spune că nu se simte bine și o roagă să facă în locul lui reportajul despre dezbaterile dintre Pavilionul Iepurelui Alb și Cuibul Vulturului Lunii, Ariel Corta știe că „boala" lui este o minciună gogonată. Adevărul este că Jonathon Kayode vrea să discute ceva cu ea.

Măsurile de securitate sunt discrete și demarează chiar din momentul în care Beijaflor a chemat *moto*-ul care s-o ducă la Cuibul

Vulturului. Până la sosirea acestuia, Ariel și Marina sunt scanate cu deosebită atenție. Apoi vehiculul urcă pe peretele dinspre sud-vest al turnului din Antares. O intendentă elegantă, îmbrăcată cu bolerou și cu pălărie pe cap, îi cere lui Ariel să binevoiască a o urma în grădină.

Vulturul Lunii își bea ceaiul în Pavilionul Portocaliu. Cuibul său este alcătuit dintr-o serie de chioșcuri din sticlă sinterizată, fiecare construit în jurul câte unei culori. Pavilionul Portocaliu se află în imediata apropiere a unui șir de pomi care fac portocale, kumquat, bergamote – toți opriți din creștere la înălțimea unui om de către geneticienii de la AKA. Priveliștea este absolut fantastică; Cuibul se află la jumătatea distanței până la rotonda centrală, unde sunt locuințele din Antares Quadra, la înălțime suficient de mare pentru obținerea unei panorame superbe, dar și suficient de jos ca să se încadreze în standardele aristocrate. Lui Ariel i se taie respirația. E ca și cum ar păși pe muchia veșniciei. Antares Quadra e cu opt ore în urmă față de Aquarius Quadra, iar soarele de-abia acum se trezește și scaldă în lumina lui aurie toate cele cinci bulevarde. Numai Vulturul are parte de o asemenea priveliște.

– Doamnă avocat Corta!

Jonathon Kayode culege o bergamotă. Își înfige unghiile în coaja ei verde și eliberează uleiurile aromatice.

– Miroase.

Ariel se apleacă spre fruct.

– Nu-i pot descrie parfumul.

– Nu. Imposibil de descris, nu-i așa? Senzații și emoții, pe care nu ai cum să le formulezi decât raportându-te tot la ele.

Aruncă fructul. Ariel nu vede unde a căzut. Poate în gol.

– Te rog!

Vulturul îi indică un pavilion micuț și boltit, situat chiar la marginea rotondei centrale. Acolo nu au loc decât două bănci și o masă joasă. Ariel își aranjează jupoanele. Astăzi a îmbrăcat o rochie de la Dior, amplă, cu corset; feminitatea flagrantă a ținutei sale are menirea de a-i induce în eroare pe cei din jur.

Intendenta aduce ceai din mentă pentru Vultur și un martini sec și tare pentru Ariel. Întotdeauna este ora cocktailurilor într-una dintre Quadre. Ariel își desface țigareta electronică.

– Te superi?

– Ești invitata mea.

Cerul s-a aglomerat bursc: telefericele se leagănă deasupra canionului; bicicletele și scuterele trec iute peste pasajele rutiere; mult mai sus, în cartierele sărace, se observă siluete care aleargă pe poduri din funii. Drone și nave rapide sclipesc în aerul auriu.

– Scuzele mele sincere pentru că nu am reușit să ajung la ziua de naștere a mamei tale. Toată lumea regretă plecarea ei de la cârma Corta Hélio.

– Mama s-a ținut la distanță de lume, așa că mă îndoiesc că se vor vărsa lacrimi pe platformele de socializare.

– Ceea ce nu se poate afirma despre tine, zice Jonathon Kayode.

Și, pentru prima oară, Ariel își dă seama cât de puternic este el: trup și mușchi pământeni. O intimidează puțin.

– Spune-mi ce dorești, zice Ariel. Ce dorești cu adevărat.

Zâmbetul lui Jonathon Kayode ar putea orbi un univers. Pune jos paharul cu ceai și bate încântat din palme.

– Cât de directă! Doresc o nuntă.

– Există câte cineva pentru fiecare dintre noi.

– Eu vreau o nuntă între un Corta și un Mackenzie.

– Tocmai ce am anulat *nikah*-ul dintre Hoang Lam Hung Mackenzie și Robson Corta pe motive de neglijență parentală și nerespectare a drepturilor sexuale, iar Luna nu are decât cinci ani.

– Mă refer la Lucasinho și Denny Mackenzie.

– Alt orfan de-al lui Bryce.

– Corect.

– Știi ce ți-ar răspunde Lucas?

– Lucas va fi de acord după ce tu îi vei arăta că, dacă refuză, voi da dispoziții CDS-ului să reanalizeze licența pentru exploatările din Mare Anguis și să caute nereguli procedurale.

– Corta Hélio are buzunarele adânci.

– Dar nu fără fund. Cât de mare este rezerva voastră, presupunând că am impune un embargo provizoriu pe exporturile voastre de heliu-3, până la încheierea anchetei?

– Cât de mult vei rămâne în palatul acesta splendid după ce se va stinge Pământul?

Jonathon Kayode se apleacă și o ia de mână pe Ariel. Pielea lui este catifelată și foarte caldă.

– Nu trebuie să fie așa, Ariel. Lucasinho se căsătorește cu Denny Mackenzie. Tu însăți vei întocmi *nikah*-ul. Și așa vom face pace între familiile Corta și Mackenzie. Discutăm aici despre o căsătorie dinastică. Vreau să se facă pace, Ariel. Vreau o Lună calmă. Și știu ce ați făcut în Mare Anguis voi și Mackenzie Metals. Nu accept un război corporatist în lumea mea. Așa că propun un acord între clanurile voastre. Căsătoria dintre doi prinți chipeși. Le voi oferi ca dar de nuntă un apartament chiar aici, în Rotonda Antares, pentru ca nicio parte să nu-l poată revendica.

– Așa îți vei asigura doi ostatici chipeși.

– Nu fi ipocrită, Ariel! Câte *nikah*-uri ai redactat în cariera ta?

Ariel trage lung din țigareta electronică. Paharul cu martini stă neatins pe masă.

– Și pe Mackenzie Metals îi amenințI cu sancțiuni similare?

Acum s-a făcut pe deplin dimineață. A început o altă zi superbă în Antares Quadra.

– Uneori uit cât de neexperimentată este familia ta în probleme de politică concretă.

Ariel scoate încet pe nări o spirală lungă de fum albastru, care se desfășoară dincolo de terasă și coboară apoi peste etaje și platforme, contraforți și stâlpi de susținere, până ajunge în strălucitoarea Han Ying Plaza.

– Du-te dracului, Jonathon!

– Vreau să-i transmiți mamei tale mesajul meu.

– Nu obișnuiesc să dau fuga cu pâra la mama.

– Nu mai spune? Mi se pare că ești o păianjeniță vicleană.

– Pot deveni, dacă așa voi reuși să-i apăr pe ai mei.

– Bineînțeles. Atitudinea ta a fost profund morală. Dar eu știu că pontul despre Mare Anguis nu provine din Pavilionul Iepurelui Alb.

De-abia acum Ariel soarbe din martini. Pare impasibilă, dar în realitate vrea să-și ascundă emoțiile. Știe. Recunoaște-ți vina. Negociază. Degetele ei înmănușate nu tremură deloc atunci când așază paharul la loc pe masă.

– Nu există nicio lege împotriva Societății Selenariene. Zeii au avut grijă de asta. Prea multe legi strică justiția. Iar în cazul acesta nici măcar nu este vorba despre un conflict de interese.

– Ba intră în conflict cu interesele mele, cu interesele CDS. Voi nu sunteți cetățeni, ci clienți. Să nu uiți asta niciodată. Documentul ăla pe care l-ai semnat e fascinant. Absolut fascinant! Absolut irelevant, doar teorie politică. Suntem pragmatici noi, oamenii de pe Lună. Ce-ai semnat tu va fi citit doar de editorialiști. Însă, dacă te-ai apuca să-ți legi numele de subiecte care îi afectează pe oameni cu adevărat, subiecte legate, să zicem, de cele Patru Elemente... atunci asta ar putea provoca neliniște, chiar panică. Iar CDS-ul nu ar putea să stea nepăsător. Tu aspiri la funcția de judecător. Nu are sens să negi, Ariel. Ambiția ta este de admirat, dar nu trebuie să uiți că numirile la Tribunalul lui Clavius sunt făcute de Corporația de Dezvoltare Selenară.

– Jonathon, încă o dată îți zic...

– Să mă duc dracului. Am înțeles. Stai de vorbă cu mama ta. Convinge-ți fratele. Invită-mă la nuntă. Fă-o în stil mare. Tare mult îmi plac nunțile mari.

A apărut intendenta. Întrevederea s-a încheiat. Jonathon Kayode culege o altă bergamotă din pomul lui și i-o întinde lui Ariel cu grija cu care ai mânui un nou-născut sau o inimă vie.

– Te rog, ia fructul acesta! Pune-l în centrul locuinței tale și parfumul lui va umple toate încăperile.

Evenimentul poate fi o recepție Modi sau reuniunea absolvenților din '79, dar este al zecelea la care ia parte în cinci zile și este unu jumătate noaptea și Marinei îi este atât de dor de casa și de patul ei că-i vine să plângă. Îmbrăcată într-o rochie Jacques Fath, stă la bar, cu paharul de ceai în față, urmărind-o cu privirea pe Ariel care trece de la un grup la altul, de la o conversație la alta. Aceleași chipuri, același dialog. Platitudini copleșitoare. E o artă, presupune Marina. Nu poate fi vorba despre ce anume se spune, ci despre cine spune și cui anume. Pantofii ei roșii, tip *stiletto* o torturează fără milă. Și-i dă jos. Plăcerea este atât de profundă, că se transformă pe loc în durere. Picioarele îi sunt umflate, torturate. Mușchii gambelor i se relaxează după mersul aproape în poante. Îi vine să țipe de satisfacție. Se strâmbă de durere atunci când își pune balerinii fără tocuri.

Ariel plutește prin anturajul ei.

Marina a terminat de pus pantofii aceia incredibil de ușori, ridică ochii și vede cuțitul. De fapt, vede doar ceva care să-i sugereze existența unui cuțit: mișcarea unei mâini, poala ridicată a unei haine, sclipirea metalului printre oameni. De-abia apoi cuțitul. Ridicat.

Lovitura.

Mușchi de Jo Moonbeam. Marina sare de pe scaun. Forța mișcării o aruncă peste un sfert din încăpere. Cade peste atacator tocmai când acesta vrea s-o înjunghie pe Ariel Corta drept în inimă. Îl izbește cu atâta putere, că nu o nimerește. Cuțitul trece prin straturile de dantelă Givenchy ale corsajului până în spatele lui Ariel. Sânge. Împroașcă totul în jur. Ariel s-a prăbușit. Atacatorul se clatină pe picioare, dar vrea să lovească din nou. Este un individ născut pe Lună, înalt, suplu, rapid; mai rapid decât Marina. Apucă arma cu cealaltă mână. Armele Marinei sunt blocate în hainele ei ridicole. Se uită în jur după un obiect pe care să-l poată folosi și îl găsește. Atacatorul se repede, cu cuțitul ridicat. Cu toată forța de care e în stare, Marina îi înfige sub bărbie țigareta electronică. Până la capăt. O îndeasă sub fălcile lui nebărbierite. Scrâșnete de oase. Vârful țigaretei iese prin țeasta individului,

apucat de convulsii. Marina nu dă drumul ţigaretei electronice, o ţine bine, îl ţine pe atacator înfipt în ea, se uită în ochii lui până când toată viaţa dispare din ei. Atunci Marina ia mâna de pe sulița improvizată. Trupul atacatorului se prăbuşeşte pe o parte. Sângele lui a curs de-a lungul ţepei din titan până pe mâinile ei. Sângele din rana lui Ariel i-a stropit obrajii şi rochia. Ariel zace într-o baltă întunecată. Respiră greu, este cuprinsă de spasme. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, persoanele din anturaj stau în cerc şi se uită la ea. Suntem oripilaţi. Suntem îngrijoraţi. Nu ştim ce să facem.

– Un medic! zbiară Marina.

Se trânteşte în genunchi lângă Ariel. Unde să apese, cum să oprească scurgerea? Atât de mult sânge! Bucăţi de piele. Bucăţi de carne.

– Un medic!

NOUĂ

A fost aici tot timpul, aşteptând să-l poftesc înăuntru, ascultând toate poveştile şi digresiunile mele şi zâmbind, deoarece eu sunt inginerul, eu ar trebui să fiu practică, raţională, directă. A dat mereu dovadă de o răbdare exagerată. Va trebui să mai aştepţi puţin, Carlos. Dar nu prea mult.

Achi a plecat şi nici nu am mai văzut-o, nici nu am mai vorbit cu ea vreodată. Eu am muncit. Aveam multe lucruri de făcut. Nu aveam timp să-mi fie dor. Uitaţi-vă doar la realizările mele! Nu mi-a fost deloc dor de ea. Era bine că plecase, dragostea nu ar fi făcut decât să-mi abată atenţia de la ce aveam de făcut. De la afacerea pe care voiam s-o pun pe picioare.

Atât de ocupată eram, că am pierdut şi Ziua Lunii.

Mint. Mint şi atunci când spun că nu mi-a fost dor de Achi. Mă durea tot corpul, atât de dor îmi era. Îmi era dor de seriozitatea ei dulce, de lucrurile mărunte pe care le făcea pentru mine – cum îmi aducea ceaiul la pat dimineaţa, cum îmi pregătea costumul pentru suprafaţă – îmi era dor de dragostea ei pentru curăţenie, atât de diferită de neglijenţa mea; îmi era dor de atenţia pe care o acorda detaliilor, de felul în care punea lucrurile la locurile lor, indiferent dacă ne aflam acasă la hotel sau în navetă. Îmi era dor de incapacitatea ei de a-mi înţelege glumele sau de a

pronunța corect cuvintele în portugheză. De atât de multe lucruri îmi era dor! Le-am împins în fundul memoriei mele și nu m-am mai gândit la ele, pentru că, dacă m-aș fi gândit la ea, aș fi ajuns să mă gândesc și la tot ce pierdeam ajungând pe Lună. Respirația autonomă. Razele soarelui pe obrajii mei neacoperiți. Cerul larg de deasupra mea. Linia orizontului. Luna la capătul lumii, întinzând o cărare argintie peste ocean. Oceane cu valuri din apă, nu din praf. Vântul: ascultă-l!

Am muncit ca o apucată. Am modelat, am desenat și am proiectat. Trebuia să iasă. Era simplu. Însă atât de multă muncă îți afectează stomacul și sufletul. Așa că am luat o pauză. O pauză tip Adriana Corta. Vechii mei colegi de la DEMIN ar fi fost mândri de mine. Am făcut turul celor douăsprezece baruri din Orion Quadra. La al nouălea, m-am împiedicat de prag. La al zecelea, pariam pe înălțimea turnului din pahare de tequila pe care l-aș fi putut construi pe tejgheaua barului. La al unsprezecelea, eram într-un separeu, cu fruntea lipită de a unei dulceți de băiat, pe care îl chema Santos și care se uita la mine cu ochii lui mari și se prefăcea interesat de ce-i tot povesteam eu, cu spume la gură, despre toate planurile și ambițiile mele. La al doisprezecelea bar n-am mai ajuns. Pentru că am ajuns în pat cu Santos cel cu Ochii Mari. M-am făcut de râs. Am plâns toată noaptea. Atât de drăguț era Santos, că a plâns împreună cu mine.

Nu mi-am sunat familia multă vreme după Ziua Lunii. Mă temeam că mi-aș da seama că luasem o decizie îngrozitoare, pe care nu aș mai fi putut-o schimba. Și apoi m-am gândit că, pentru cea mai mare parte din istoria omenirii, migrația a fost o călătorie cu sens unic. Vechile familii portugheze își consideră morți copiii plecați în Brazilia ca să-și caute o viață mai bună. Relațiile la distanță sunt povești cu zâne. Viața este doar o serie de uși care se deschid într-o singură direcție. Nu ne putem întoarce niciodată. Aceasta este lumea noastră și trebuie să facem tot ce ține de noi ca să trăim cât mai bine în ea. Însă eu am ascultat multă muzică din lumea veche, cântece pe care mama le iubea și le cânta prin casă. Și parcă melodiile acelea pluteau până aici de pe planeta albastră

și se așezau într-un peisaj nou, dar alcătuit nu din colinele alea cenușii și urâte, ci din oameni. Pentru că singurul lucru frumos de pe Lună sunt oamenii.

Așadar, devenisem o femeie a Lunii. Mă dedicasem cu totul unei lumi noi și unei noi vieți. Aveam un plan și aveam bani – dacă emigrezi, ți se returnează banii pentru biletul de întors, minus orice sold restant și taxele inevitabile. Mi-am cumpărat obligațiuni convertibile ale CDS. Sigure, solide, profitabile. Mi-am format un grup de inteligențe artificiale specializate în domeniul juridic și în cel de proiectare și aveam un prototip pe care de-abia așteptam să-l testez în lumea reală. Însă nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum aș fi putut transforma toate astea într-o afacere viabilă. Nu aveam niciun plan. Era vorba despre o tehnologie diferită de tot ce cunoșteam eu: cum anume să pui bazele unei companii și cum anume să o faci să funcționeze.

Atunci am cunoscut-o pe Helen. Construisem o rețea de tip darknet pentru potențialii directori financiari – pentru că niciun angajat al meu nu se pricepea la bani și nici eu nu făceam excepție. Totul era clandestin, iar asta mi se părea încântător; ne trimiteam mesaje cifrate – asta înainte de a avea avataruri –, aranjam întâlniri de taină în tot felul de ceainării și schimbam locul în ultima clipă. Nu puteam risca să-mi fie descoperite planurile de Mackenzie Metals. Ai fi zis că trăiam într-o lume primitivă; nimic nu se poate compara cu zilele acelea de început. Dar iată că am găsit-o pe femeia aceasta din Porto, iar ea știa meserie și știa care erau întrebările pe care să le pună și pe care să nu le pună. Însă vrei să-ți spun adevărul? Am angajat-o pentru că vorbea portugheza. Eu învățasem limba engleză și acum învățam *globo* – care începuse să se afirme drept limbă comună, mai cu seamă datorită faptului că mașinile îi înțelegeau accentele. Dar sunt cuvinte pe care le poți spune doar în limba maternă. Cu femeia aceasta puteam să stau de vorbă.

De atunci încoace lucrăm împreună. Este cea mai veche și mai dragă prietenă a mea. Nu mă va dezamăgi niciodată, deși știu bine

că eu am dezamăgit-o de multe, foarte multe ori. Mi-a spus: nu discuta niciodată afaceri. Niciodată. Nu plătești nimic decât dacă îți spun eu să plătești. Întotdeauna. Și ai nevoie de un inginer de proiect. Iar eu cunosc unul, un tânăr brazilian din São Paulo, care a ajuns aici acum trei luni.

Iar tânărul acela era Carlos.

Ooo, dar ce ticălos arogant era! Înalt și arătos, și nostim, și conștient de toate calitățile sale. Manifesta superioritatea caracteristică locuitorilor din São Paulo: avusese parte de o educație mai bună, de mâncare mai bună, de muzică mai bună, de condiții de muncă mai bune. Amărâții din Rio locuiau pe plajă și beau cât era noaptea de lungă. N-au muncit în viața lor. Am făcut cunoștință într-un bar, am mâncat tăiței shirataki. Probabil că te miri că-mi mai aduc aminte de tăițeii shirataki. Să știi că îmi amintesc toate detaliile acelei întâlniri. Se purta stilul casual al anilor optzeci, iar el avea pantaloni largi din bumbac și o cămașă hawaiiană. Indiferent ce aș fi spus, el se purta de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. Era încrezut, insuportabil și misogin și mă enerva la culme. Aș putea spune că începusem chiar să-l urăsc.

Și i-am zis:

– Nu asculți nicio femeie atunci când vorbește sau cu mine ai o problemă?

Următoarea oră mi-a expus schema de organizare care a stat apoi la baza companiei Corta Hélio.

O, dar cât de tare ne-am distrat anul acela când am străbătut Luna în lung și în lat ca să ne punem în practică ideile. Numai zeii știu cum de am rămas în viață. Banii restituiți pe biletul de întoarcere pe Pământ sunt mulți, dar îți alunecă printre degete ca praful selenar, chiar dacă numai directorul financiar și inginerul de proiect se folosesc de cele Patru Elemente și toți dormiți pe jos în locuințele diverșilor prieteni. Ședințele, negocierile, pliantele, promisiunile. Refuzurile, înțelegerea faptului că un „nu“ rapid este mai bun decât un „poate“. Emoția simțită când am găsit un

investitor adevărat şi am simţit gustul bitişorilor lui. Eram de neclintit: nu voiam investitori de pe Pământ şi nici fonduri cu plasamente în acţiuni, nu voiam să fiu ca familia Sun, care făcea mereu eforturi să iasă de sub controlul Beijingului. Voiam să semăn cu familia Mackenzie. Să am şi eu o corporaţie selenară în adevăratul sens al cuvântului. Bob Mackenzie îşi vânduse toate operaţiunile terestre, îşi transferase fondurile pe Lună şi spusese familiei sale: „De acum încolo vom fi oameni ai Lunii. Haideţi sus cu mine sau să nu mai aud de voi." Eu îmi luasem un angajament faţă de Lună: nu mă mai întorc pe Pământ şi nu permit Pământului să vină la mine. Pământenii aveau să fie clienţii mei, nimic mai mult. Corta Hélio avea să-mi fie copil. Helen de Braga este cea mai bună prietenă a mea, face parte din consiliul de conducere al companiei, dar nu a fost niciodată proprietara ei.

Helen şi cu mine ne ocupam de bani, în timp ce Carlos a pus la punct un prototip şi a dezvoltat afacerea. Pe vremea aceea, Luna era un loc mult mai mic decât este acum şi nu am fi putut construi nimic, nici măcar un extractor n-am fi putut folosi fără să prindă de veste cei de la Farside. Aşa că ne-am dus acolo şi am închiriat două agregate de la facultate. Universitatea încă nu exista, ci doar un observator şi un avanpost care se ocupa cu studiul patogenilor letali. Tunelurile erau mult prea aproape de suprafaţă; în fiecare noapte îmi imaginam cum radiaţiile îşi fac culcuş în ovarele mele. Tuşeam toţi în permanenţă. Poate că din cauza prafului, dar bănuiam că era vorba despre un micuţ suvenir din partea laboratorului de patogeni.

Carlos a construit prototipul extractorului. Când zic că „a construit" vreau să spun că a angajat furnizorii, boţii, echipele pentru controlul calităţii. Apoi mi-a arătat ce a ieşit şi eu am spus că nu, nu, nu, nu-i bine, nu-i suficient de solid, nu-i eficient; şi cum rămâne cu accesul echipelor de mentenanţă? Ne-am certat ca doi nebuni. Ne-am certat ca un cuplu căsătorit. La vremea respectivă încă nu eram îndrăgostită de el. Şi i-am spus lui Helen. Iar şi iar, şi iar. Probabil că am scos-o din minţi tot repetându-i cât de idiot, arogant şi încăpăţânat mi se pare Carlos, însă ea nu mi-a zis nici

măcar o dată să tac naibii din gură şi să mă culc cu el. Pentru că eram nebună după Carlos. Între el şi Achi era o diferenţă ca de la cer la pământ. Ea mi-a fost întâi prietenă şi apoi amantă. Carlos mi-ar fi putut fi amant, însă niciodată prieten. Atracţia dintre noi era cu totul alta, era incorectă, dar foarte, foarte, foarte reală. Încercam să mi-l imaginez în pat, lângă mine. Mi-l imaginam în pielea goală. Mi-l imaginam că ar face ceva stupid, atipic şi romantic – cum ar fi să uite o clipă de proiecte, scheme şi furnizori şi să încerce să înţeleagă ce-i în capul acestei muieri enervante şi apoi să mă sărute. L-am înjurat urât. Cred că m-a auzit. Ce mai atracţie, nu?

Am să-ţi spun acum unde m-am sărutat prima dată cu Carlos: într-un dom micuţ de pe Mare Fecunditatis, pe care el îl construise pentru mine. De fapt, nu era chiar un dom, ci două capsule de rovere, pe care le acoperise cu regolit şi le foloseam drept bază pentru probe. Am dezmembrat prototipul, l-am pus în lăzi neetichetate şi l-am transportat de la Farside cu BALTRAN-ul, salt după salt, după salt, ca să nu dăm de bănuit, dar toate lăzile au ajuns unde era nevoie de ele şi la momentul când aveam nevoie de ele. După aceea le-am dus repede cu roverele până la micuţa noastră bază şi echipa a reasamblat părţile extractorului chiar acolo, unde şi-a înţărcat dracul copiii, unde ştiam că nu ne va găsi nimeni.

Deja consumam banii ca pe oxigen. Mai aveam doar pentru o probă pe teren şi pentru eventualele reglări. Era musai să meargă. Ne-am înghesuit toţi în capsulă şi ne-am uitat la extractorul care hodorogea peste suprafaţa din bazalt a „mării". Am pornit motoarele de extracţie şi elicele de separare. Apoi am apăsat pe comutatorul separatorului, şi oglinzile au început să se învârtească şi eu am izbucnit în plâns. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzusem vreodată în viaţă.

Am obţinut primele rezultate după o oră. Cred că nu am respirat deloc în toate cele şaizeci de minute. Datele afişate de cromatograful de gaze au fost: Hidrogen. Apă. Heliu 4. Monoxid de

carbon. Dioxid de carbon. Metan. Nitrogen, argon, neon, radon. Compuși volatili pe care ni-i puteau cumpăra AKA și clanul Voronțov. Însă nu erau ce voiam noi, ce căutam noi: semnul acela minuscul pe care îl vedeam noi pe grafic, mult mai mic decât toate celelalte. Am mărit axele. Ne-am îngrămădit în fața display-ului. Uite acolo. Uite acolo! Heliu-3. Exact unde ne-am imaginat că-l vom găsi și exact în proporțiile așteptate. Dragul nostru grafic. Dădusem de heliu. Am început să țip și să dansez. Helen m-a sărutat și a izbucnit și ea în lacrimi. După aceea l-am sărutat eu pe Carlos. Și l-am mai sărutat o dată. Și încă o dată. Și nu m-am mai oprit.

Am băut vodcă ieftină de la VTO, îngrămădiți în capsula noastră micuță și ne-am îmbătat. Tâmpiți am fost, nu ne-am gândit la ce riscuri ne expuneam. Și l-am tras pe Carlos în cabina mea și am făcut amor pe mutește. Amor vesel, amor furios, în timp ce toți ceilalți dormeau lângă noi.

În cabina aceea am conceput un oraș. Iar capsulele alea două și învelișul ăla de regolit au devenit, peste decenii, João de Deus.

Nu m-am măritat imediat cu Carlos. Trebuia să pun la punct *nikah*-ul, plus că, oricum, după Mare Fecunditatis, am avut foarte mult de lucru. Am luat legătura cu asociații noștri și am rezervat biletele. Drum dus-întors, de la Pământ la Lună, pentru șase persoane. Două de la EDF/Areva[1], două de la PDF[2] India și două de la Kansai Fusion. De luni bune încercam să-i conving să ni se alăture; videoconferințe pe internet, expuneri, prezentări promoționale. Știam că își doreau să scape de duopolul deținut de SUA și de Rusia asupra heliului-3 de pe Pământ, care menținea prețul ridicat pentru energia obținută din fuziunea nucleară și împiedicau dezvoltarea. Parcă ne întorsesem în epoca petrolului.

---

[1] Areva – grup multinațional, cu sediul la Paris, având ca obiect de activitate energia nucleară și energia regenerabilă (n. tr.).

[2] Power Finance Corporation (n. tr.).

Acesta a fost pericolul cel mai mare. Cum adică să ajungă pe Lună în același timp directorii de la trei firme din domeniul fuziunii? Până și clanul Mackenzie și-ar fi dat seama despre ce era vorba. Întrebarea era când anume vor acționa, nu dacă o vor face. Singurul nostru avantaj era că nu știau cine eram noi. Deocamdată. Dacă am fi putut să încheiem demonstrația, să negociem afacerea și să semnăm contractul până când Bob Mackenzie ar fi pornit la atac împotriva noastră, atunci ne-am fi putut apăra contractul în Tribunalul lui Clavius.

I-am cazat pe toți la cel mai bun hotel din Meridian. Ne-am îngrijit să nu ducă lipsă de cele Patru Elemente. Am cumpărat vin pentru delegații din Franța, whisky pentru cei din India și pentru cei din Japonia. Cum am mai zis, consumam banii ca pe oxigen.

Mackenzie Metals ne-a descoperit doar cu o noapte înainte de a ne transporta VIP-urile la Mare Fecunditatis. Am primit un mesaj de la baza noastră de acolo. *Dusteri*, cu logoul Mackenzie Metals pe costume, ne aruncaseră în aer prototipul extractorului. Ne distrugeau rezervoarele cu compuși volatili. Aveau de gând să ne atace baza. Au intrat în bază... Și n-am mai auzit nimic.

Îmi aduc aminte că stăteam în camera mea și nu știam ce să fac mai departe. Stăteam în camera mea și nu știam ce ar trebui să simt. Eram paralizată. Cădeam. Senzația era de cădere liberă. Îmi venea să vomit. Extractorul; toată munca noastră. Mai mult, viețile. Oamenii aceia cu care râsesem, cu care băusem, cu care lucrasem cot la cot; oamenii care îmi erau mai apropiați decât propria mea familie. Oamenii care avuseseră încredere în mine. Și acum erau morți tocmai pentru că avuseseră încredere în mine. Eu îi omorâsem. Și atunci mi-am dat seama că nu eram decât niște copii. Niște copii tembeli care se jucaseră de-a afacerile. Cei din clanul Mackenzie erau adulți și nu se jucau. Începusem o cruciadă a copiilor, iar ignoranța ne-a fost fatală. Stăteam în camera mea și îmi imaginam cuțitarii lui Mackenzie în ascensor, în fața ușii mele, în fața ferestrelor.

Carlos m-a salvat. Carlos m-a adus cu picioarele pe pământ. Carlos a fost gravitația mea. *Vom câștiga dacă încheiem un contract*

prin care să ne vindem toată producția pe o perioadă de timp, mi-a zis el. *Vom câștiga dacă construim Corta Hélio.*

A fost prima oară când am auzit acest nume.

Din banii personali, Carlos a angajat agenți independenți de securitate pentru angajații și echipamentele noastre. Din banii mei, am trimis VIP-urile pe orbită, după ce le-am pus la curent cu schimbarea de plan. Urma să mergem la Farside, unde se afla al doilea prototip al extractorului de heliu-3.

Carlos avusese prevederea de a stipula o anumită clauză în contractul nostru: nu construi niciodată doar un singur prototip.

Așa că am băgat VIP-urile într-o capsulă, le-am trimis în partea cealaltă a Lunii, le-am urmat și noi cu altă capsulă și le-am arătat ce putea face extractorul nostru. Și după aia am luat heliul extras și l-am aprins în reactorul LDX de la Universitatea Farside.

Din ultimii noștri bani, am angajat inteligențe artificiale specializate în domeniul juridic ca să redacteze contractul pe care l-am semnat în aceeași noapte.

De fapt, nu ăia au fost ultimii noștri bani. Cu ultimii, eu și Carlos am pus inteligențele artificiale să facă și un contract de căsătorie. Iar cu ultimii-ultimii-ultimii bani am făcut nunta.

A fost ieftină și încântătoare. Helen mi-a fost domnișoară de onoare, iar celălalt participant a fost martorul de la CDS. Imediat după aceea am mers și ne-am congelat ovulele și sperma. Nu aveam timp de romantism și, cu atât mai puțin, de întemeierea unei familii. Aveam de construit un imperiu. Însă voiam copii, voiam o dinastie, voiam să ne asigurăm viitorul, să construim un viitor sigur pentru copiii noștri. Iar asta putea să dureze ani, decenii chiar.

Una a fost să înființăm Corta Hélio, dar cu totul și cu totul altceva a fost să construim Corta Hélio. Treceau luni în șir fără să-l văd pe Carlos. Dormeam, mâncam, mă antrenam, făceam dragoste când puteam, adică foarte rar. Carlos spunea că avem nevoie de aliați. Așa că am încercat să-mi fac relații. Cei Patru Dragoni auziseră de Corta Hélio. Membrii familiei Sun erau rezervați, preocupați de propriile proiecte și politici. Pe cei din familia Voronțov

nu-i interesa decât cosmosul. Membrii familiei Mackenzie erau dușmanii mei declarați. Însă cei din familia Asamoah mi-au devenit prieteni – poate pentru că afacerea noastră nu reprezenta nicio amenințare pentru a lor, sau poate pentru că și ei, și eu veniserăm pe Lună fără nimic și realizaserăm aici ceva, sau poate pentru că aveau senzația că s-ar afla pe o treaptă socială inferioară. Nu cunosc motivul, dar mi-au fost atunci prieteni și încă îmi mai sunt.

Pentru că aveau asigurat un stoc constant de combustibil ieftin, clienții mei de pe Pământ au reușit curând să ocupe o poziție importantă pe piață, obligându-i astfel pe competitori fie să negocieze cu noi, fie să dea faliment. La scurtă vreme după aceea, s-au prăbușit prețele de heliu-3 din Statele Unite și Rusia. Adică eu am învins America și Rusia! În doi ani, Corta Hélio a ajuns să dețină monopolul.

Vezi? Nimic nu plictisește mai tare decât o discuție despre bani și afaceri. Am construit Corta Hélio. Am transformat într-un oraș cabina micuță în care am făcut dragoste prima oară. Ce vremuri bune! Cele mai bune. Ne sufocam de atâta entuziasm. Și apoi a venit un moment când succesul a început să genereze succes. Făceam bani doar existând. Extractoarele dădeau la o parte praful, elevatoarele spațiale trimiteau canistrele spre Pământ. Noi doar stăteam unul lângă altul pe suprafața Lunii și ne uitam la luminile planetei albastre. Era ridicol de ușor. Oricine s-ar fi putut gândi la o asemenea afacere. Dar uite că nu a fost oricine, ci am fost eu.

Înțelegi cum te poate dezumaniza o poveste ca asta. În tot acel iureș, când nu aveam în cap decât muncă, muncă și iar muncă, am uitat de aceia care pieriseră pe Mare Fecunditatis; am uitat de echipa mea, de oamenii care și-au pus viețile în mâinile mele, dar nu au mai apucat să trăiască izbânda, să participe la ea. Se spune că Luna este nemiloasă; eu nu sunt de acord – oamenii sunt nemiloși. Doar oamenii.

Am continuat să trimit bani familiei mele. I-am făcut bogați, i-am făcut celebri. Au apărut în revista *Veja*: sora și fratele Stăpânei Heliului. Mâna de Fier, femeia care ne-a luminat lumea! Rudele

mele aveau acum un apartament extraordinar și piscine, și mașini mari, și meditatori particulari, și bodyguarzi, și într-o bună zi eu am spus: *Destul.* Ați luat și ați tot luat, și ați mai luat încă, ați cinat în oraș și ați fost la petreceri, și v-ați îngrășat și v-ați îmbuibat pe banii și numele meu și nu am primit nici măcar un singur cuvânt de mulțumire, nici măcar un singur cuvânt de recunoștință sau de apreciere pentru ce fac eu aici. Copiii voștri, nepoții și nepoatele mele nici măcar nu știu cum arăt. Îmi ziceți Mână de Fier, ei bine, iată o decizie de fier. Acesta este ultimul meu cadou pentru voi. Am pus într-un cont securizat banii pentru un bilet numai dus spre Lună. Dacă vreți să vă bucurați de banii de la Corta Hélio, atunci puneți mâna de munciți pentru ei. Veniți aici și munciți pentru Corta Hélio. Ori vă dedicați acestei companii, ori nu vă mai trimit niciun sfanț!

Veniți pe Lună. Veniți alături de mine. Veniți ca să construim împreună o lume și dinastia Corta.

Niciun membru al familiei mele nu mi-a acceptat oferta.

Am închis robinetul cu bani.

Nu am mai vorbit cu niciunul dintre ei de peste patruzeci de ani.

Adevărata mea familie se află aici. Aceasta este dinastia Corta.

Ți se pare că am fost prea aspră? În povestea cu banii. Nu contează, niciunul nu va mai fi sărac vreodată. Crezi că am greșit atunci când am tăiat toate legăturile cu ei, fără vreun cuvânt, fără să mă gândesc prea mult? Ți-aș putea aduce toate argumentele alea desuete: totul se negociază; nu muncești, nu trăiești; Luna te face insensibil. Este adevărat: Luna te schimbă. Pe mine m-a schimbat atât de mult, că, dacă ar fi fost să mă întorc vreodată pe Pământ, mi s-ar fi blocat plămânii, nu m-ar mai fi ținut picioarele, mi s-ar fi crăpat oasele. Contează și cei trei sute optzeci de mii de kilometri. Când vorbești cu cei de acasă, cuvintele lor au o întârziere de două secunde și jumătate – și asta te îndepărtează parcă și mai mult. Niciodată nu vei reuși să micșorezi decalajul acesta. Face parte din structura universului. Fizica este aspră, nu oamenii.

Nu m-am mai gândit la ei de patruzeci de ani. Dar uite că mă gândesc acum. Privesc mult în urmă; fără să le chem, îmi revin în minte amintiri din trecutul meu. Îmi spun mereu că nu regret nimic. Oare așa să fie?

Fără voia mea, mă tot gândesc că de vină au fost toți anii ăia când am trudit ca să punem afacerea pe picioare; când mai mult stăteam îmbrăcată în *sasuit*; când ne urcam și coboram din rovere, ne urcam și coboram din extractoare, când mă cuibăream lângă Carlos în capsula aia, când radiația își făcea mendrele cu mine...

Boala mea este mai avansată decât ți-am spus, soră. Singurul care știe de ea este dr. Macaraeg. Am aflat că Lucas s-a dus la lăcașul suratelor: știe că sunt bolnavă, dar nu cât de serioasă este starea mea. Ascultă cum vorbesc – numai în eufemisme. Avansată, serioasă. Simt moartea lângă mine, soră, îi văd ochii ăia negri, înfundați în orbite. Ascultă-mă, soră, orice ți-ar zice Lucas, oricum te-ar amenința, nu-i spune cât de gravă este situația. Va încerca să facă ceva și nu este nimic de făcut. Vrea mereu să demonstreze că poate să răstoarne lumea cu umărul. Și eu l-am rănit, of, atât de tare l-am rănit. Și am atâtea lucruri de îndreptat. Și lumina se stinge.

Însă nu ți-am povestit cum m-am bătut cu Robert Mackenzie!

Este o legendă. Eu sunt o legendă. Dar poate n-ai auzit-o. Uneori mi se întâmplă să uit că au venit și alte generații după mine. Ba nu, nu uit – cum să-mi uit nepoții? Mai bine zis, nu-mi vine să cred cât timp s-a scurs de atunci; și oamenii ar putea să uite acele vremuri. Vremurile acelea glorioase!

Din momentul în care am avut suficienți bani și ne-am permis să angajăm pază, clanul Mackenzie a încetat să ne mai atace echipamentele. Era un brazilian, un fost ofițer de marină, disponibilizat atunci când Brazilia a decis că nu-și mai poate permite întreținerea unei flote. Tipul ăsta lucrase pe submarine și teoria lui era că războiul pe Lună ar fi identic cu un război între submarine. Toate vehiculele sub presiune, într-un mediu letal. L-am angajat. Și la ora actuală e șeful securității mele. Am hotărât că o singură lovitură îndrăzneață ar pune capăt războiului. Așa că am

atacat Crucible. Mackenzie și VTO tocmai terminaseră de construit linia Ecuator Unu; acum Crucible putea să purifice pământurile rare în flux continuu. Era – încă mai este – o realizare magnifică. Uitasem că am avut și eu un rol în ea, atunci când am plecat de la Mackenzie Metals și m-am angajat la Voronțov, după care am fondat Corta Hélio. Carlos a conceput planul: *Vom distruge Ecuator Unu și vom paraliza activitatea Crucible-ului.* Mi-amintesc chipurile celor din jurul mesei: șocate, amuzate, speriate. Heitor a zis că era imposibil. Iar Carlos i-a răspuns: *Ba o vom face. Iar treaba ta este să-mi spui cum anume.*

Am folosit șase rovere: două echipe de câte trei. Ne-am programat atacul fix în perioada când Mackenzie Metals trebuia să facă o livrare de pământuri rare, ca parte a unui important contract de-abia încheiat cu Xiaomi. Carlos a plecat cu prima echipă. Eu m-am dus cu a doua. Mi se părea incredibil de palpitant. Două rovere pline cu *escoltas* uriași și cafenii, al treilea, cu echipa de demolare. Planul nostru era destul de simplu. Am atacat Crucible din partea de est a Oceanus Procellarum. *Escoltas* au înconjurat zona. Echipele de demolare au lovit simultan la trei kilometri mai sus și mai jos de Crucible. Am urmărit atentă detonarea încărcăturilor. Atât de sus au zburat șinele, că am crezut că vor ajunge pe orbită. Și le-am văzut apoi cum se dau de-a dura, luminate de soare. Parcă am fi aprins artificii pe Lună. Toți au aplaudat și au izbucnit în urale, cu excepția mea – pentru că nu suportam să văd cum se distruge într-o clipită o creație măreață ca aceea. Șine pe care eu însămi poate că le pusesem. Și nu îmi plăcea să mă gândesc că, imediat ce construim ceva cu care să ne mândrim, îl și distrugem.

Șmecheria era că, atunci când noi am luat-o la goană, cu roverele de la Mackenzie Metals pe urmele noastre, al doilea atac a avut loc la douăzeci de kilometri mai sus și mai jos de-a lungul șinelor. Echipele de reparații de la VTO ar fi trebuit mai întâi să acopere breșele acelea ca să poată ajunge la cele din apropiere de Crucible. Și chiar dacă VTO își trimitea roverele pe teren în mai

puțin de o oră, Crucible urma să rămână în beznă timp de o săptămână. Și nu vor avea cum să respecte termenul livrării.

După lupta de la Procellarum, Mackenzie Metals și-a transferat atacurile în Tribunalul lui Clavius.

Cred că aș fi preferat un război tradițional, cu cuțite și bombe.

Metodele lor tactice erau diverse, dar strategia era simplă și clară: voiau să ucidă Corta Hélio prin taxele de judecată. Ne-au intentat procese pentru încălcarea contractului, pentru nerespectarea dreptului de autor, pentru vătămare corporală, prejudicii aduse corporației, plagiat. Și apoi au fost procesele care ni s-au intentat de fiecare om prezent pe Crucible în ziua atacului. Proces după proces, după proces. Majoritatea acuzațiilor au fost demontate de inteligențele noastre artificiale imediat ce ne-au fost aduse la cunoștință. Dar, la fiecare caz respins, inteligențele lor artificiale creau încă zece. Inteligențele artificiale sunt prolifice. Inteligențele artificiale sunt ieftine, dar nu gratuite. Judecătorii asupra cărora am reușit să ne înțelegem au refuzat să mai accepte procese frivole și au cerut conducerii de la Mackenzie Metals să aducă în fața instanței un caz cu șanse rezonabile de succes.

Ceea ce s-a și întâmplat. Au acuzat-o pe numita Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta în patruzeci de dosare separate de încălcare a patentului Mackenzie Metals în proiectarea extractorului.

Inteligențele artificiale, avocații, judecătorii s-au împăcat cu ideea unui proces lung.

Eu nu.

Știam că așa ceva va dura la nesfârșit și că Mackenzie Metals va face cereri pentru interzicerea exporturilor noastre. Iar la fiecare cerere pe care noi am demonta-o, ar face o alta. Voia să ne pătezе bunul nume. Voia să-mi mânjească mie numele și să-mi distrugă reputația. Voia să semene îndoiala în mintea clienților noștri de pe Pământ, să-i facă să nu mai aibă încredere în noi și să se gândească să investească un capital de pornire într-o societate pe acțiuni ce ar fi urmat să se ocupe tot cu extracția heliului-3,

societate înființată de o companie consacrată, cu o bună reputație, care își putea onora contractele: Mackenzie Fusion.

Trebuia să pun capăt acestei situații o dată pentru totdeauna.

L-am provocat pe Robert Mackenzie, în persoană, la soluționarea procesului prin duel.

Nu am mărturisit inițiativa mea niciunuia dintre avocați. Nu i-am spus nici lui Helen, nici lui Heitor, deși acesta ar fi putut să-mi bănuiască intențiile, pentru că i-am cerut să mă învețe să mă lupt cu cuțitele. Nu i-am spus nici măcar lui Carlos.

Există mânie și există furie și mai există o stare de înverșunare mult mai profundă pentru care nu avem nume. Este palidă, foarte pură și foarte rece. Îmi imaginez că asta trebuie să simtă Dumnezeul creștin în fața păcatului. Asta a simțit Carlos atunci când a aflat ce aveam de gând să fac.

Așa se termină, i-am zis eu. *Definitiv.*

Și dacă pățești ceva? m-a întrebat el. *Dacă mori?*

Dacă moare Corta Hélio, nici eu nu mai am pentru ce să trăiesc. Chiar crezi că ne vor lăsa vreodată în pace? Clanul Mackenzie se răzbună întreit.

În ziua cu pricina au venit în arena din tribunal jumătate din oamenii de pe Lună, sau, cel puțin, așa mi s-a părut mie. Am ieșit pe platforma de luptă și n-am văzut decât chipuri, chipuri și alte chipuri – de jur împrejur, până sus, sus, sus. Toți oamenii ăia... și eu eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți de alergare și un tricou scurt, până deasupra buricului. Și în mână aveam un cuțit împrumutat de la una dintre *escoltas*.

Însă nu-mi era teamă. Deloc.

Judecătorii l-au chemat pe Robert Mackenzie. Judecătorii l-au chemat încă o dată pe Robert Mackenzie. Apoi au cerut avocaților lui să se apropie. Iar eu stăteam în mijlocul arenei și strângeam în mână cuțitul altei femei și mă uitam la toți oamenii ăia din jurul meu. Îmi venea să-i întreb: *De ce ați venit? Ce vreți să vedeți? Victorie sau sânge?*

– Unde ești, Robert Mackenzie? am strigat eu. Vino și apără-te!

Și imediat s-a făcut o tăcere de mormânt în arenă.

L-am strigat încă o dată pe Robert Mackenzie.

Și a treia oară: *Vino aici, Robert Mackenzie, ca să te aperi, să-ți aperi numele și compania!*

De trei ori l-am chemat și tot singură în mijlocul platformei de luptă am rămas. Și atunci parcă a erupt întregul tribunal. Judecătorii strigau ceva, dar nimeni nu-i putea înțelege în vacarmul acela. Am fost ridicată pe sus și purtată pe brațe afară din tribunal și râdeam, râdeam, râdeam de nu mă mai opream; și strângeam cuțitul în mână. Nu i-am dat drumul decât atunci când am ajuns la hotelul unde echipa Corta își stabilise cartierul general.

Carlos nu știa dacă să râdă și el sau să facă o criză de furie. A început să plângă.

Ai știut, mi-a reproșat el.

Tot timpul, am zis eu. *Bob Mackenzie nu s-ar lupta niciodată cu o femeie.*

Zece zile mai târziu, Tribunalul lui Clavius a dat verdictul. Mackenzie Metals a vrut să intenteze un nou proces. Niciun judecător de pe Lună nu a mai vrut să se implice. Corta Hélio a câștigat. Eu am câștigat. L-am provocat pe Robert Mackenzie la duel și am câștigat.

Și acum nu-și mai amintește nimeni. Dar eu am fost vedeta acelor zile.

Moarte și sex, nu se spune așa? Oamenii fac dragoste după înmormântări. Uneori chiar în timpul lor. Este strigătul puternic al vieții. Faceți mai mulți copii, creați viață! Viața este unicul răspuns în fața morții.

L-am înfrânt pe Bob Mackenzie în arena de la tribunal. Nu a fost vorba despre moarte – nu în ziua aceea –, dar mi-a adus o liniște minunată. Corta Hélio era în siguranță. Venise vremea să-mi construiesc dinastia. Crede-mă că nu-i niciun afrodiziac mai puternic decât imaginea ta, purtată pe sus din arenă, cu cuțitul în mână. Carlos nu-mi mai dădea drumul din brațe. Parcă înnebunise. Era o mașină de făcut sex. Da, știu, nu se cuvine ca o femeie bătrână să vorbească așa. Dar ăsta e adevărul: Carlos era un mare

futadore. Mortal. De neoprit. Iar aceea a fost cea mai fericită perioadă din viața mea, singura dată când am putut să mă relaxez și să-mi spun: sunt în siguranță. Și firește că am zis cu glas tare: *Haide să facem un copil.*

Și imediat am chemat *madrinhas* la interviu.

Aveam patruzeci de ani. Băusem o grămadă de vin, înghițisem o grămadă de radiații, inhalasem o mare de praf selenar. Numai Dumnezeu știa dacă lucrurile mai funcționau cum trebuie în interiorul meu, ca să nu mai vorbesc despre ducerea fără probleme la termen a unei sarcini. Prea multe incertitudini. Aveam nevoie de soluții tehnologice. Și Carlos a fost de acord cu mine: ne trebuiau mame-surogat. Mame-surogat angajate, care să reprezinte mult mai mult decât niște utere închiriate. Voiam ca ele să facă parte din familia noastră, să se ocupe ele de acele aspecte din îngrijirea sugarilor de care noi nu aveam vreme sau, ca să fiu complet sinceră, nu aveam nici chef. Bebelușii sunt plictisitori și dificili. Încep să semene cu oamenii de-abia după ce împlinesc cinci ani.

Probabil că am discutat cu vreo treizeci de brazilience tinere, sănătoase, zdravene și fertile până când am descoperit-o pe Ivete. Așa am venit eu în contact cu ordinul vostru. Comunitatea braziliană m-a îndemnat să stau de vorbă cu *Mãe* Odunlade. Ea cunoaște arborele genealogic și istoricul medical al tuturor brazilienilor și braziliencelor de pe Lună, ba chiar și pe al multor argentinieni, peruani și uruguayeni, precum și pe al celor veniți din Ghana, Côte d'Ivoire și Nigeria. Ea te va lămuri. Așa a fost și eu am răsplătit-o pentru osteneala ei. Restul poveștii îl știi foarte bine.

Am făcut un contract, juriștii ei l-au verificat, *Mãe* Odunlade a îndemnat-o să accepte și am căzut cu toții de acord. Deja aveam câțiva embrioni; am ales unul și apoi am întrebat-o pe Ivete cum preferă să o facem. Să mergem la centrul medical ca să i-l implanteze sau să facă sex cu mine mai întâi, sau cu Carlos, sau cu amândoi? Pentru ca toată situația să devină mai personală, mai încărcată de afecțiune.

Am petrecut două nopți într-un hotel din Regina Sudului și după aceea am implantat embrionul. S-a prins imediat. *Mãe* Odunlade își alesese foarte bine tinerele pentru rolul de *madrinhas*. Ivete a venit la João de Deus împreună cu noi și i-am oferit propriul apartament și supraveghere medicală non-stop. Nouă luni mai târziu s-a născut Rafa. Tabloidele au fost pline de poze – drepturile pentru publicarea lor au făcut parte din pachetul salarial al lui Ivete – și de laude, care nu erau deloc sincere. Simțeam dezaprobarea din ele. Mame-surogat, adică utere de închiriat. N-au avut parte decât de un weekend de sex sălbatic într-un hotel din Regina Sudului. O partidă în trei, dacă pricepi ce vreau să zic.

Nici nu fusese înțărcat Rafa și eu mă gândeam la următorul copil. Carlos și cu mine am început să căutăm o altă *madrinha*. Și tot atunci am avut primele viziuni despre locul acesta. João de Deus nu era un loc potrivit pentru o familie. Acum este, și sunt mulți copii aici, dar pe vremea aceea era un oraș de frontieră, un oraș minier, dur, aspru și cu sângele năvalnic. Atunci mi-am amintit de cadoul de despărțire pe care mi-l făcuse Achi. Am găsit ușor tubul din bambus – se scurseseră zece ani de când ea plecase. Cât de repede trece timpul! Cascade și chipuri cioplite în piatră, o grădină sculptată în inima Lunii. Ca și cum Achi văzuse viitorul, sau măcar îmi citise inima. Am angajat selenologi și le-am ordonat: găsiți locul ăsta ascuns în rocă de miliarde de ani. Un palat, un copil, altul pe drum, la Clinica din Meridian. O afacere și un nume. În sfârșit, devenisem Mâna de Fier.

Și atunci Carlos a fost asasinat.

Ai înțeles ce am zis? Carlos nu a murit pur și simplu. A fost ucis. Moartea lui a fost intenționată. Nu am putut dovedi niciodată asta, dar sunt convinsă că a fost ucis. Asasinat. Și știu cine a făcut-o.

Iartă-mă. M-a luat valul. Atât de mult timp a trecut de atunci, jumătate din viața mea, dar îl văd de parcă ar sta acum în fața noastră. Textura pielii i-o văd – avea un ten îngrozitor; îi simt mirosul – avea un miros personal foarte distinct, ca de zahăr. Era un bărbat de zahăr, cu parfum dulce. Și copiii lui miros la fel;

sudoarea lor are parfum dulce. Și îl aud; aud cum șuieră ușor atunci când respiră pe nas. Îi văd dintele spart. Văd totul în detaliu, dar tot nu mi se pare real. La fel cum nici Rio nu mi se mai pare real acum. Am locuit vreodată acolo? Mi-am udat degetele în apa oceanului? Atât de puțin timp am fost împreună. Eu am avut trei vieți: viața de dinainte de Lună; viața cu Carlos; viața de după Carlos. Trei vieți atât de diferite una de cealaltă, diferite de mine.

Și uite că tot îmi este greu să vorbesc despre asta. Nu am iertat. Nici măcar nu înțeleg conceptul. De ce să fac eforturi ca să nu mai simt ce simt cu adevărat, de ce să găsesc scuze nedreptății? De ce să mă fac că am uitat tot răul care i s-a făcut și să spun: *Nu mai contează nimic, Carlos. Am iertat.* Prostii bisericești. Iertarea este pentru creștini, iar eu nu sunt creștină.

Plecase într-o inspecție de cinci zile la noile zăcăminte de la Mare Imbrium. Roverul lui a suferit o depresurizare necontrolată în Montes Caucasus. „Depresurizare necontrolată" – tu îți dai seama ce înseamnă asta? O explozie. S-a întâmplat acum patruzeci de ani și, la vremea respectivă, tehnologiile noastre nu erau la fel de bune ca astăzi, dar chiar și așa, roverele erau zdravene, roverele erau rezistente. Roverul lui Carlos nu a suferit nicio *depresurizare necontrolată.* A fost sabotat. I s-a pus un mecanism mic, iar presurizarea internă a făcut restul. M-am dus acolo cu o navă de salvare de la Voronțovi. Roverul fusese spulberat și resturile lui se întindeau pe o rază de cinci kilometri. Nu mai rămăsese din el nici cât să putem recicla ca să obținem carbon. Auzi cum vorbesc? Îmi auzi vocea monotonă și fermă, îmi auzi cuvintele, precise și practice ca niște instrumente? Este singurul mod în care pot vorbi despre Carlos. Am pus acolo un monument comemorativ; o coloană din titan, modelată cu laserul. Nu va rugini niciodată, nu se va decolora, nu va îmbătrâni și nu se va umple de praf. Va sta acolo eoni întregi. Și cred că așa trebuie să fie.

Tu, Robert Mackenzie, tu l-ai omorât pe Carlos Matheus de Madeiras Castro. Pe tine te acuz eu. Ai așteptat, nu te-ai grăbit și ai elaborat un plan prin care să-mi faci cel mai mare rău. L-ai

omorât pe cel pe care îl iubeam cel mai mult pe lumea asta. Te-ai răzbunat întreit pe mine.

Trei luni mai târziu, s-a născut Lucas. Nu l-am iubit niciodată la fel de mult ca pe Rafa. Rămăsesem fără Carlos și îl primisem pe Lucas. Nu mi se părea un schimb echitabil. Nu-i corect din partea mea să vorbesc astfel, nu este deloc corect, dar nici inimile noastre nu sunt. Rafa este cel care a auzit numele asasinului șoptit în preajma pătuțului său; Rafa a crescut în umbra acestei tragedii, cu ura sădită în suflet. Corta – „tăiat, tăiere". Începem și sfârșim prin metafora numelui nostru.

Rafael, Lucas, Ariel, Carlinhos: micuțul Carlos. Wagner. Nu am fost în stare să mă port frumos cu băiatul ăsta. Avem tot felul de idei în capetele noastre și apoi, când ne uităm în jur și vedem cât de repede a trecut viața, ideile astea se transformă în dogme. Și Ariel... De ce n-am... N-are rost. Inginer sunt și inginer am să mor. Mi-a trebuit o eternitate ca să-mi dau seama că viețile oamenilor nu sunt niște probleme care să fie rezolvate. Copiii mei reprezintă realizările cu care mă mândresc cel mai mult. Cât despre bani – pe ce să-i cheltuim aici? Pe o imprimantă mai rapidă, o peșteră mai spațioasă? Pe un imperiu? Aici nu este decât praf. Pe succes? Are cea mai scurtă durată de viață decât oricare substanță cunoscută de om. Dar copiii mei – crezi că dinastia pe care eu am construit-o va rezista zece mii de ani?

Yemanja a întins o cărare argintie peste ocean și eu am mers pe ea până am ajuns pe Lună. Cel mai mult îmi place la *orixas* înțelepciunea lor specială: nu îți promit prea multe. Nici fericire, nici paradis, ci doar o singură șansă. Rateaz-o și n-ai să te mai întâlnești a doua oară cu ea. Profită de ea și poți ajunge până la stele. Îmi place asta. *Mamãe* a mea înțelegea cum stau lucrurile.

Mi-am terminat povestea. Restul nu este decât istorie. Dar știi ceva? N-am fost o mediocră. N-am fost o oarecare. Am fost *extraordinară.*

Acum te rog să mă scuzi, soră. Yemanja a primit un apel de urgență.

ZECE

Treci de prima linie de securitate la douăzeci de kilometri de João de Deus. Poți fi în tren, în autobuz sau în rover; sau poate într-o capsulă BALTRAN, îndreptându-te spre Fecunditatis 27. Nu contează. Pentru că, oricare ar fi mijlocul tău de transport, acesta va fi percheziționat, documentele tale de călătorie vor fi atent studiate și tu vei fi interogat de agenții de pază ai familiei Corta.

A doua linie de securitate nu este o linie, ci un nivel, un câmp care acoperă toate bulevardele și etajele, toate trecerile de pietoni și ascensoarele, toate canalele, conductele și puțurile din João de Deus. Boți, care se târăsc, se cațără și zboară – excavatoare uriașe sau drone de inspecție, cât niște insecte. Ochi, urechi și simțuri, pe care doar boții le posedă, vigilente și alerte.

Al treilea cerc este alcătuit din personalul de securitate, femei și bărbați în costume elegante, cu cuțite ascuțite și alte arme, cu rază mai mare de acțiune, care pot doborî orice asasin, om sau mașină, înainte de a apuca să se apropie de ținta lui. Otrăvuri, drone, pistoale cu electroșocuri. Lui Heitor Pereira nu i s-au impus limite la cheltuieli. Arsenalul său este cel mai bun de pe Lună.

În centrul acestor inele de securitate se află Ariel Corta în comă indusă. Aici este Unitatea de terapie intensivă a Centrului Medical *Nossa Senhora Aparecida.*

Membrii familiei Corta au venit aici din cele patru zări ale Lunii. Doctorii sunt fermi și refuză accesul familiei la Terapie intensivă. Nu-i nimic de văzut acolo. O femeie frumoasă, întinsă pe un pat de spital, conectată la aparate, cu boți-senzori și boți-scanere plutind deasupra ei, de zici că sunt niște *mudre*[1] dintr-un dans indian. Beijaflor se află lângă capul ei. Adriana și-a mutat sediul la João de Deus. Corta Hélio a rechiziționat camerele de deasupra Unității de terapie intensivă. Foștii ocupanți au fost recompensați cu generozitate. Dacă situația a impus-o, unii dintre ei au fost mutați în alte centre medicale ca să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Iar transportul a fost acoperit de familia Corta. Angajații din Boa Vista printează obiecte de mobilier și materiale și trimit oferte firmelor de catering. Presa și site-urile tabloide și-au făcut tabăra în fața centrului. Heitor Pereira a interceptat deja treizeci de drone-spion.

Avatarurile le-au explicat cum a avut loc atacul și care sunt rănile suferite, dar membrii familiei Corta se simt mai bine și mai liniștiți dacă repetă între ei amănuntele.

– Un cuțit de dezosat, spune Adriana Corta.

– A trecut cu el pe lângă scanerele de la petrecere, spune și Rafa.

A venit aici direct de la Twé: trei salturi cu BALTRAN-ul. Este netulburat, pus la punct, hainele, pantofii și părul arată impecabil, în ciuda neplăcerilor transportului balistic.

– Nu l-au detectat.

– Modelul ăsta este disponibil în rețea, spune Carlinhos.

A făcut douăsprezece ore cu roverul de la Mare Crisium, unde se lupta cu invadatorii. Cămașa și costumul nu sunt ale lui și îl mănâncă toată pielea. Încearcă să-și lărgească gulerul care îl sufocă.

– Jumătate din echipa mea a avut cuțite de tipul ăsta. Erau la modă acum vreo doi ani. Îți folosești propriul ADN ca să le calibrezi.

– O parte litigantă care avea pică pe ea, spune Adriana.

– Din ăștia sunt mulți, zice Lucas.

---

[1] Mudra – gest al degetelor și al mâinilor la hinduși (n. tr.).

– E ridicol, șuieră Adriana. Dacă ai avut parte de un divorț urât și ai rămas în fundul gol, nu pe avocat trebuie să-ți verși nervii, ci pe fosta.

– Povestea e plauzibilă, spune Lucas. Barosso contra Rohani. Dosarul s-a judecat la Tribunalul lui Clavius. S-a retras de la negocieri și a cerut să se judece. Ariel l-a făcut bucăți.

– Și totuși, a fost invitat la petrecerea asta, spune Adriana. Ridicol. Ridicol.

Niciunul nu a făcut nicio referire la ceea ce era evident și nici nu o vor face până când Ariel nu va fi în afara oricărui pericol. Ceilalți oameni de pe Lună sunt liberi să facă speculații, să împrăștie zvonuri, să se indigneze pe rețelele sociale. Această atitudine nu va face rău familiei Corta, dar nici nu o va ajuta la fel de mult cum o ajută propria-i demnitate la ceas de restriște.

– Și unde-i Wagner? întreabă Adriana.

– În Regina Sudului, răspunde Carlinhos. A descoperit ceva.

– Trebuie să fie aici, dacă vrea să facă parte din familia asta.

– Încerc din nou să iau legătura cu el, *Mamãe*.

Dar Lucas deja a ridicat o sprânceană și-i aruncă fratelui său o privire care spune: *vom discuta despre treaba asta.*

A venit doctorița Macaraeg, anunță în cor toate avatarurile.

Medicul lui Ariel șovăie în prag, intimidată de grupul de Corta din fața ei. Apoi se așază la capătul mesei de consiliu. Familia se strânge în jurul celuilalt capăt.

– Nu am vești bune, spune dr. Macaraeg. Am reușit să o stabilizăm, dar a pierdut mult sânge. Foarte mult sânge. Și i-au fost lezați niște nervi. Cuțitul a secționat o parte din măduva spinării. Și asta a dus la pierderea unor funcții.

– Pierderea unor funcții? zbiară Rafa. Ce înseamnă asta? Nu-i vorba despre un bot. Mama vrea să afle ce s-a întâmplat cu Ariel.

Doctorița Macaraeg se freacă la ochi. Este îngrozitor de obosită și numai de furia prostească a lui Rafa n-are ea nevoie acum.

– Lovitura de cuțit i-a provocat o leziune de tip B în secțiunea L5 a măduvei. Acest tip de leziune duce la pierderea funcției motrice. I-a rămas cea senzorială. Regiunea L5 se ocupă de controlul

mușchilor de la picioare și din zona pelvisului. Funcția aceasta a pierdut-o. De asemenea, am constatat și o pierdere a controlului asupra intestinelor și a vezicii urinare.

– Cum adică? întreabă Rafa.

– Adică incontinență. I-am pus un aparat de colostomie.

– Nu mai poate să meargă, spune Carlinhos.

– Se numește paraplegie. Sora ta este efectiv paralizată de la mijloc în jos. Ne mai preocupă și eventualele leziuni craniene cauzate de pierderea serioasă de sânge.

Carlinhos murmură o invocație *Umbanda.*

– Mulțumim, doamnă doctor, spune Adriana Corta.

– Ce poți să faci în situația asta? vrea să știe Rafa.

– Vom începe o terapie cu celule stem de îndată ce starea lui Ariel va fi stabilă. Procedeul acesta are o rată bună de succes.

– Nu pricep. Cum adică „o rată bună de succes"? Lui Kojo Asamoah i-ați pus un deget nou la picior în doar două luni, spune Lucas.

– Este o mare diferență între un deget nou și repararea nervilor spinali. Procesul despre care vorbim noi acum este mult mai delicat.

– Cât va dura? întreabă Adriana.

– Până la un an.

– Un an! exclamă Rafa.

– Poate opt luni, dacă grefa prinde din prima. Apoi urmează procesul de recuperare, când va trebui să reînvețe cum să-și folosească funcțiile motrice. Nu putem grăbi recuperarea. Este o acțiune de mare precizie. Iar eventualele greșeli nu ar mai putea fi corectate.

– Un an, repetă Lucas.

– Îți oferim tot ce ai nevoie, spune Adriana. Echipamente, tehnici noi de pe Pământ, orice. Ariel va avea parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

– Mulțumesc, însă tehnologia noastră medicală este superioară oricăror metode existente pe Pământ. Vom face tot ce ne stă în putință, *senhora* Corta. Absolut tot.

– Firește. Mulțumim, doamnă doctor.

Al doilea *mulţumim* reprezintă concedierea. Şi Adriana se întoarce acum spre fiii săi.

– Rafa, Carlinhos, vă rog să ne lăsaţi singuri. Vreau să discut ceva cu Lucas.

– Aş fi prost şi mincinos dacă aş spune că mie nu-mi convine situaţia, spune Lucas după plecarea celor doi fraţi.

– Te aştepţi să-ţi admir atitudinea?

– Nici vorbă. Este condamnabilă, dar treaba asta este în avantajul nostru. Însă nu-i cel mai important lucru acum, ci nunta, *Mamãe*. Fără Ariel, care să negocieze *nikah*-ul, familia Mackenzie îl va mânca de viu pe Lucasinho.

Lucas îşi vede mama cum încearcă să înţeleagă lucrurile din această nouă perspectivă, ca un tren care trebuie să frâneze înainte de a cădea peste linia orizontului. Pe vremuri, s-ar fi răsucit ca o balerină. Receptivă şi ageră la minte. Acest mariaj dinastic nu va semăna cu cuşca pe care el a împărţit-o cu Amanda Sun. Ariel va negocia la sânge. Va încheia cel mai bun contract de căsătorie din întreaga ei carieră. Lucas nu l-a anunţat încă pe Lucasinho. Şi nici nu avea intenţia să o facă până când nu era redactat contractul. Acum băiatul vine de la Meridian şi lui Lucas îi este groază de discuţia care va urma.

– Ce putem face? întreabă Adriana, iar Lucas sesizează oboseala şi nesiguranţa din vocea mamei sale.

– Să tragem de timp.

– Clanul Mackenzie nu ne va permite asta.

– Am să văd ce pot face. Beijaflor se ocupă de contractele lui Ariel.

– Da, murmură Adriana.

Însă Lucas îşi dă seama că stă cu gândul la fiica ei, întinsă pe un pat de spital şi conectată la aparate, un etaj mai jos.

– Vom face ce-i mai bine pentru Lucasinho.

– *Mamãe*, îmi pare rău de Ariel, zău că-mi pare rău, dar compania...

– Ai tu grijă de companie, Lucas. Eu voi avea grijă de Ariel.

– Hei!

– Hei!

Se împleticește pe coridoare, încercând să găsească mâncare, ceai, ceva care să o ajute să-și treacă mai repede timpul de așteptare, oferit cu atât de multă generozitate de centrele medicale. Iese clătinându-se dintr-o cameră unde a fost chestionată de Heitor Pereira; întrebări după întrebări, apoi alte întrebări, trei ore de întrebări. Detalii. Aduceri-aminte. Mai spune-mi o dată. Și încă o dată. Și încă o dată. Orice amănunt de-abia întrezărit sau observat cu coada ochiului ar putea oferi o mai bună înțelegere a atacului. Este epuizată și nu se simte deloc bine.

Atacatorul era deja mort, mort, foarte mort atunci când au apărut și ceilalți bodyguarzi. Cineva i-a descleștat degetele de pe țigareta electronică. Altcineva a ridicat-o din balta de sânge. Primii au sosit boții – gonind de-a lungul tavanului, plutind pe ventilatoare. Au analizat starea în care se afla Ariel Corta, deja învinețită din cauza pierderii masive de sânge. I-au pus catetere în brațe, i-au comprimat rănile, au făcut sânge artificial la imprimantă, au întors-o pe o parte și au chemat medicii umani. O echipă independentă de securitate, chemată de Beijaflor din proprie inițiativă, a golit sala. Acum și-a adus Corta Hélio propriile resurse. O navă de salvare Voronțov a ajuns pe docul de suprafață al Aquarius Quadra. Ariel urma să fie transportată la João de Deus. Fără discuții. Mercenarii de la firma de securitate au însoțit targa și echipa medicală până în cala navei. Marina s-a târât pe orbita lor, ca un satelit pătat de sânge. Nu mai fusese niciodată într-o navă de salvare. Era foarte mult zgomot înăuntru. Totul se mișca, se zgâlțâia. S-a simțit în pericol mult mai mare decât se simțise vreodată pe motocicletele lui Carlinhos. I-a fost greață tot zborul de douăzeci de minute, dar a înțeles de-abia când a vomitat într-un colț al ascensorului cu care cobora în *Nossa Senhora* că starea de rău îi fusese provocată de mirosul greu al sângelui de pe rochia ei.

Heitor Pereira a pus mâna pe ea la poartă și a luat-o repede de lângă echipa de intervenție. S-a uitat peste umăr și a apucat să-i vadă în mulțime pe mama și frații lui Ariel.

Spune-mi ce s-a întâmplat.

O mulțime de camere de supraveghere roiau acolo.

Trebuie să știm. Absolut tot.

I-am salvat viața, asta s-a întâmplat.

– Rochia ta... uite.

Marina încă mai poartă creația lui Jacques Fath. E ca o scoarță din cauza sângelui uscat și pute a fier coclit și a moarte.

– Nu m-au lăsat să...

Acum, că s-a oprit din mișcare, inerția evenimentelor, a vocilor și a chipurilor îngrozite amenință să o dea peste cap. Marina este ametită, șocată, epuizată.

– Hai să-ți dăm ceva!

Imprimantele mari sunt conectate la echipamentele medicale sau la cele ale Corta Hélio, însă există și o unitate publică în spatele ceainăriei din centrul medical. Clienții se holbează la sânge, se holbează la membrii familiei Corta.

– Nu vă mai zgâiți la mine! zbiară Marina. Încetați, ai dracului să fiți!

Tocătorul refuză să accepte rochia Marinei. *Material contaminat*, îi explică Hetty. *Reciclați prin zabbaleen.*

– Poftim.

Carlinhos îi aduce ceai, în timp ce Marina așteaptă să-și facă imprimanta treaba. O ținută casual, clasică: hanorac și pantaloni strâmți. Balerini.

– Vrei să te întorci?

Marina își dă jos bretelele de pe umeri.

– Te-am mai văzut dezbrăcată, glumește Carlinhos.

– Te rog, vrei să mă lași puțin?

Aici nu e loc de glume sau de frivolități.

Rochia i s-a lipit de piele. Marina udă țesătura cu ceaiul călduț ca să înmoaie crustele de sânge. I s-a umezit rău și lenjeria. Se dezbracă de tot în chioșcul din spatele ceainăriei, își scoate tot ce are pe ea, absolut tot. Își simte mirosul. Îi vine iarăși să vomite. Dacă începe acum, nu se va mai opri niciodată. Proaspăt scoși din imprimantă, hanoracul și pantalonii i se par divin de curați.

– Haide!

Carlinhos o ia de braţ şi Marina îl lasă să o ducă într-o cameră retrasă de la etajul nouă. Canapele, cuverturi din blană artificială, suficient loc unde să te întinzi sau să te cuibăreşti.

– Vrei să bei ceva?

Carlinhos ţine câte o „Lună Albastră" în fiecare mână.

– Cum poţi să...! ţipă Marina. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Carlinhos se aşază alături de ea, îşi întinde picioarele. Marina îşi duce genunchii la piept şi îi cuprinde cu braţele.

– Te-ai descurcat de minune.

– Am reacţionat. Atâta tot. Nu m-am gândit deloc. Nici nu era ceva de gândit. Doar de făcut.

– În clipe din astea ceva pune stăpânire pe noi. Nu-i ceva material şi nici spirit nu e. E altceva. Poate-i vorba de instinct, dar noi nu ne naştem cu instincte. Nu cred că avem vreo denumire pentru aşa ceva instantaneu şi curat. Acţiune pură.

– Nu-i nimic pur aici, spune Marina. Nu mai zice că-i pur. Încă îl am în faţa ochilor, Carlinhos. Părea atât de uimit. Ca şi cum ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Şi după aia a părut enervat. Frustrat, pentru că urma să moară şi nu avea cum să ştie dacă planul lui izbutise. Încă îl mai văd.

– Ai făcut ce trebuia să faci.

– Taci, Carlinhos!

– Faci ce trebuie să faci. Asta vreau să zic atunci când vorbesc despre puritate. Este inevitabil.

– Nu vreau să mai discut despre asta.

– Te-ai descurcat de minune.

– Am omorât un om.

– Ai salvat-o pe Ariel. Omul ăla ar fi ucis-o.

– Nu acum, Carlinhos!

– Ştiu ce simţi, Marina.

– Ba nu ştii nimic, spune Marina.

Şi imediat i se taie respiraţia, pentru că citeşte adevărul în ochii lui, în muşchii lui, ba chiar în parfumul transpiraţiei acelui bărbat

din fața ei; sunt adevăruri inconștiente pe care le descoperim în cel mai intim mod cu putință.

– Ba știi. Dumnezeule mare, chiar știi! Pleacă de lângă mine, du-te de aici! Miroși a sânge.

Marina îl îmbrâncește pe Carlinhos. Forța ei de Moonbeam îl izbește de perete. Tare. Cât să-l doară.

– Marina...

– Eu nu sunt ca voi! zbiară ea. Nu sunt ca tine.

Și fuge din cameră.

Lupul nu este un vânător singuratic. Wagner Corta este. A înțeles un adevăr despre natura lui dublă, adevăr pe care tovarășii lui din haită nu îl cunosc, cu toate identitățile lor și argumentele despre folosirea pronumelor neutre: el nu se transformă din om în lup și invers. Există doi Wagneri Corta, lumină și întuneric, fiecare o individualitate separată și distinctă, fiecare cu trăsăturile sale unice, fiecare cu propriile-i înzestrări și talente. Omul Wagner Corta a murit la doisprezece ani, sub cupola observatorului din Boa Vista. I-au supraviețuit lupul și întunericul.

Se amestecă printre mulțimile care ies de la meci și se înghesuie pe Falcon West, nivelul 73. Și avatarul lui a intrat în adâncurile rețelei de securitate din Regina Sudului. Ore întregi a lucrat la codificarea sistemului care îi permite să-l urmărească pe Jake Sun. L-a observat apoi zile în șir: obiceiurile și ritualurile lui, stilul lui de viață și trăsăturile lui predictibile. L-a căutat Rafa, iar și iar, de nenumărate ori – s-a întâmplat ceva cu Ariel. Ariel a fost în junghiată și este rănită grav. Vino în João de Deus. Acum. Trebuie să nu se mai gândească la asta. Trebuie să se concentreze doar asupra vânatului.

Jake Sun se află la distanță de un cvartal, un nivel mai jos; se întoarce de la partida care a avut loc în Arena Taiyang. Tigrii 34, Moços 17. Altă înfrângere. Oribil rezultat pentru Băieții lui Rafa, care trebuie să se gândească mai bine ce are de gând să facă în continuare cu echipa asta. Suporterii sunt foarte bine dispuși. Jake Sun face glume cu prietenii lui; este fericit, relaxat, nu bănuiește

nimic. Wagner l-ar putea captura fără probleme. Prietenii îi propun să meargă să bea ceva, poate chiar să cineze împreună. Jake va refuza. Are stabilită o întâlnire cu Zoe Martinez, amanta lui din Regina Sudului. Şi uite, aici va lua ascensorul până la nivelul 33. Wagner se află în cabina paralelă, cu un nivel în urma lui. Apartamentul lui Zoe Martinez este la nivelul 33, pe o stradă lăturalnică, învăluită în umbre şi discretă. Wagner grăbeşte pasul şi se apropie de victima lui. Vânatul intră în cartierul tăcut.

– Jake Tenglong Sun.

Jake se întoarce şi dă cu ochii de cuţitul din mâna lui Wagner Corta. Urmează un fulger şi o durere mai mare decât a simţit vreodată Wagner. Se prăbuşeşte. Ţeapăn. Nişte mâini i-au intrat în trup şi i-au sfâşiat toţi muşchii. Se rostogoleşte pe spate şi vede un cerc de cuţite îndreptate asupra lui. Securitatea clanului Sun.

– Eşti mult prea previzibil, Puiule-de-Lup.

Pistolul cu electroşocuri sclipeşte în mâinile lui Jake Sun.

– Venerabilii te-au văzut de o săptămână. Şi ai ajuns prea aproape. Scuze.

Străduţa îngustă se umple de urlete. Agenţii de pază ai familiei Sun nu mai sunt atenţi la el preţ de o clipă. Iar această clipă este de ajuns. Siluete neclare se aruncă de la balcoane, ies în goană pe uşi, sar peste parapeţii de la nivelul inferior. Oamenii cad, o gheată izbeşte cu putere într-o tâmplă. Wagner se rostogoleşte iarăşi ca să se ferească de un cuţit repezit în ochiul lui. Vârful armei intră în suprafaţa moale a străzii. În fracţiunea de secundă cât îi trebuie bodyguardului să-l smulgă de acolo, o femeie în echipament de sport i-a şi tăiat gâtul. Wagner simte mâini care îl apucă, îl trag de acolo, îl ridică în picioare. Doi asasini ai clanului Sun sunt la pământ. Ceilalţi, copleşiţi numeric, asigură retragerea lui Jake Sun.

– Te simţi bine?

Wagner are impresia că un milion de ace i-au fost înfipte în trup, dar îşi poate focaliza privirea şi poate să vorbească. Irina, căreia îi place să muşte. Saşa Ermin. Haita Magdalena.

– Haide, mergi, mergi!

Saşa Ermin. Haita ei îl grăbeşte pe Wagner de-a lungul străzii. E amorţit, îl mănâncă toată pielea, a făcut pe el.

– Voi, puiuţii, veţi multe de învăţat despre traiul în haită, spune Irina. Te-ai obişnuit prea mult să ai Pământul deasupra capului tot timpul. Dar tot lup eşti şi atunci când Pământul se întunecă.

Însă ea arată altfel, are un alt miros, o altă pieptănătură, e îmbrăcată într-un echipament sportiv absolut normal; o mie de diferenţe care spun că nu este o lupoaică.

– Am auzit că s-a pus o recompensă pe capul tău, spune un bărbat înalt şi musculos, în pantaloni strâmţi de sport şi încălţări de jogging. Pe el l-a văzut Wagner sărind peste parapet, cu sprijin doar pe o mână. Şi el a fost cel care a doborât o femeie din gaşca de asasini plătiţi, cu o lovitură de picior drept în rinichi.

– Mulţam, spune Wagner.

Cam subţire şi neconvingător, însă niciodată nu a fost mai sincer.

– Trebuie să existe şi o altă modalitate, nu doar fiecare pentru sine, zice Saşa. Te vom pune pe picioare când ajungem la Bârlog.

– Trebuie să mă duc la João de Deus, se opune Wagner. Trebuie să ajung la familia mea.

– Acum noi suntem familia ta, spune Irina.

Şi îi înapoiază cuţitul.

Marina îşi aduce ceaşca cu ceai din living, pentru că vrea să se uite la bărbat cum doarme. Partidele de sex i-au dat mereu insomnie. Bărbaţii care au trecut prin patul ei sforăiau, gemeau sau vorbeau în somn cât era noaptea de lungă, în timp ce ea îşi trăgea braţul prizonier sub trupul partenerului, îşi schimba poziţia unui picior, scăpa de sub apăsarea unui umăr puternic... şi tot aşa până la răsărit, fără să pună geană pe geană.

Marina îşi bea ceaiul. Camera întunecată, luminată doar de sclipirile ocazionale ale becurilor din baie şi de pe stradă, transformă în catifea pielea lui Carlinhos. Nu a văzut piele mai frumoasă decât a lui. Aşa cum fac toţi *dusterii*, şi el şi-a ras tot părul de pe corp. Pentru că-i un adevărat chin să-ţi scoţi *sasuit*-ul atunci

când ai păr pe spate. Îl atinge foarte ușor, ca nu cumva să-l trezească. Lumina slabă aruncă umbre delicate peste peisajul spatelui lui Carlinhos, iar umbrele astea seamănă cu craterele și șanțurile mângâiate de razele timide ale soarelui de iarnă. Șoldul lui, curba sculpturală a fundului său sunt acoperite cu o rețea fină de linii. Cicatrice.

Seducătorul, intrigantul, lingușitorul, luptătorul.

Respiră ca un bebeluș.

Cât de bine este să aibă alături un bărbat musculos. Un bărbat înalt și voinic; înalt ca toți cei născuți pe Lună și solid, o poate ridica în brațe și o poate copleși cu forța lui. Iar asta îi place nespus Marinei. Îi place să stea deasupra unui asemenea bărbat. Până acum a avut parte doar de colegi de facultate – tocilari și ingineri –, de aventurieri și din când în când de câte un alergător. Ba a avut de-a face odată și cu un atlet: un înotător. Ăsta fusese în formă foarte bună. Bărbați de pe Pământ. Cel de lângă ea este de pe Lună. Marina îl mai văzuse pe Carlinhos în pielea goală – când se spăla după vreo cursă de anduranță, când se îmbrăca sau se dezbrăca; l-a mai văzut și în piscina aia scumpă de la Beikou, când Ao Jung nu-l scăpa din ochi. Însă niciodată până acum nu l-a privit ca pe un bărbat de pe Lună; întins pe burtă în patul ei, cu capul întors într-o parte. Și este atât de diferit acest bărbat de pe Lună. O depășește cu mai bine de un cap, deși nu este considerat înalt după standardele celei de-a doua generații de pe Lună, iar copacii ăia subțiri din a treia generație ar zice că are o înălțime sub medie. Piele întinsă peste un alt fel de musculatură, un peisaj ca toate peisajele, guvernat de gravitație. Gambe rotunde și rezistente – pe Marina au durut-o gambele o lună întreagă atunci când învăța să meargă normal aici. Mușchii lui Carlinhos sunt lungi și bine definiți de la atâta alergare, deși subdezvoltați, după standardele de pe Pământ. Mușchii mari sunt mult prea puternici pentru traiul pe Lună: te pot face să te izbești de ziduri și de oameni sau să spargi tavanul cu capul. Fundul lui este magnific. Marinei îi vine să-l muște. Gambele și fundul îți dau aspectul sexy. Tocmai din cauza asta stilul anilor cincizeci este în vogă sezonul acesta; pe bulevardul Gagarin vezi numai fuste cu jupoane și jachete până în talie.

Deşi nu i-l vede din poziţia asta, ştie că are abdomenul ferm. Coloana vertebrală îi coboară într-o vale adâncă de muşchi. Prin contrast cu picioarele, partea de sus a corpului este supradezvoltată. Umeri laţi, pectorali masivi, bicepşi şi tricepşi bombaţi. Pe Lună ai mai multă nevoie de un trunchi puternic, decât de picioare zdravene. Carlinhos stă întins pe patul ei ca un supererou din desene animate, care tocmai a pierdut o luptă importantă. Respiră pe gură.

Ciudat om, frumos bărbat. Eşti pregătit pentru această lume şi tocmai de aici ţi se trage frumuseţea. Dar şi eu sunt puternică şi la spital te-am izbit de un perete atunci când m-ai speriat. Te-am prins când ai căzut şi te-am întors cu faţa la mine, iar tu ai început să râzi, pentru că niciun *amor* de-al tău nu ţi-a mai făcut aşa ceva şi atunci m-am supărat eu rău de tot pe tine.

I s-a răcit ceaiul.

Rătăcise pe coridoare, incapabilă să găsească ieşirea din spital, din oraş, de pe Lună, până când a dat de un ungher în care s-a refugiat. S-a ghemuit, şi-a strâns genunchii la piept şi a simţit cum o striveşte cerul de piatră: miliarde de tone de cer. Acolo a găsit-o el. S-a oprit în cealaltă parte a coridorului. Nu i-a vorbit, nu a atins-o, nu a făcut nimic altceva decât să fie lângă ea. Mai demult, în Bairro Alto, aproape de cerul acela disperat, un bărbat o pusese să colecteze ceaţa şi-i băuse porţia de apă chiar în faţa ochilor ei. Câştigase cuţitul; cuţitul ieşea mereu învingător. Cuţitul acela a făcut-o să aibă mustrări de conştiinţă până într-o zi când teama, furia şi adrenalina au împins-o să i se împotrivească şi să înfigă o ţepuşă din titan în ţeasta bărbatului, până în creier.

– Mi-e teamă, Carlinhos, a spus ea.

Teamă?

– Şi mie.

În camera ei, sub acelaşi cer din piatră, Marina îşi culcă obrazul la baza coloanei lui Carlinhos. Îi simte ritmul respiraţiei, ritmul inimii. Ţesătura incredibilă a pielii. Nu-i simte deloc cicatricele.

– Of, ce ne facem noi acum?

– Câţi ani are? întreabă Lucasinho.

– Douăzeci şi opt, zice Lucas.

– Douăzeci și opt!

Lucasinho este încă foarte tânăr și are impresia că la douăzeci și opt de ani ești deja cu un picior în groapă. Lucas își aduce aminte cum era el la șaptesprezece ani. A detestat perioada aceea. Era obligat să trăiască în umbra lui Rafa; puținii lui amici se mutaseră, nu mai țineau legătura, iar el se simțea mult prea stângaci și nesigur ca să-și facă alții. Nimic nu rezista în jurul lui; prieteni, amante, haine, râsete și iubiri așa cum sunt ele la șaptesprezece ani. Însă Rafa avea parte de toate astea, îl îmbibau ca niște ploi torențiale de vară, îl umpleau cu farmecul lor, îl purificau. El era singur atunci, singur este și acum.

Își invidiază fiul; sexualitatea dezinvoltă a lui Lucasinho, puterea lui de seducție, faptul că se simte bine în propria-i piele, insigna cu Dona Luna pe care o poartă la rever.

Lucas și-a așteptat fiul la gară. Băiatul își pusese toate piercingurile – pentru că era vorba despre o întâlnire protocolară – și strângea în mâini un carton cu prăjituri. Lui Lucas i-a venit să zâmbească la vederea pachetului. Oare unde învățase Lucasinho să fie atât de amabil? *Escoltas* le-au croit drum prin mulțimea de ziariști și zăpăciți care vânează VIP-urile. Pe Lună nimic nu ațâță mai tare bârfele decât o tentativă de asasinat. Lucasinho ținea cutia cu prăjituri ca pe un bebeluș, în vreme ce dronele de securitate roiau pe deasupra.

Au rămas zece minute în fața geamului de la Uunitatea de terapie intensivă. Avatarurile ar fi putut să le-o arate pe Ariel din toate unghiurile, împreună cu fișa medicală și schemele de tratament. Însă nu ar fi fost decât o imagine. Geamul acela din sticlă era ceva real. Ariel era în comă; Beijaflor a plutit peste ea și le-a arătat unde fusese rănită. După aceea Lucas l-a dus pe Lucasinho în camera lui, de la etajul de deasupra. Jinji transferase niște planuri în imprimantele spitalului și astfel, pentru ca Lucasinho să se simtă bine, personalul din Boa Vista amenajase o copie a camerei lui de la căminul studențesc din Meridian. Acolo i-a spus Lucas despre nuntă. Planificase momentul acesta cu foarte mare grijă.

Camera lui, a lui Lucas, ar fi fost prea indecentă; în schimb, biroul ar fi fost mult prea formal, prea autoritar.

– Mama ta avea douăzeci și nouă de ani când ne-am căsătorit. Eu aveam douăzeci.

– Și uite ce a ieșit.

– Tu ai ieșit.

– Nu mă obliga s-o fac.

– Nu suntem de capul nostru, Luca.

Pe drumul spre gară repetase totul: legătura strânsă tată-fiu, numele de alint – cu care încercase să se obișnuiască, fără să scape însă de senzația neplăcută pe care o avea în gât atunci când îl rostea. Se temuse că se va bâlbâi, dar uite că l-a spus fără probleme.

– Este un ordin venit de la Vulturul Lunii.

– Vulturul Lunii – adică șobolanul Lunii, asta vrei să zici.

– Suntem la mâna lui, Luca. Ne poate distruge compania.

– Compania – numai la ea te gândești.

– Familia. Eu nu am vrut să mă căsătoresc cu Amanda Sun. N-am iubit-o niciodată. Dragostea nu era trecută în contract.

– Tu ți-ai răscumpărat libertatea. Poți s-o răscumperi și pe a mea.

– Nu pot. Mi-aș dori să pot, Luca. Aș face orice doar ca să te știu fericit. Însă este o chestiune politică.

În cutie sunt pricomigdale – lucioase, perfect rotunde, un curcubeu de culori. Lucrurile de genul ăsta îl fac pe Lucas să se simtă cel mai mare trădător din toate lumile posibile. Lucrurile inocente și bune, și blânde, și trădate.

– Am la mine prima ciornă a *nikah*-ului, spune Lucas.

– Ariel e în comă.

– Nu Ariel l-a redactat, mărturisește Lucas.

Un mușchi tresare în obrazul lui Lucasinho.

– Poftim?

– Nu este decât o ciornă. Ascultă-mă, Luca, ți-aș putea ordona să te căsătorești. Pentru binele familiei și alte chestii dintr-astea. Dar prefer să te întreb: vrei să te căsătorești cu Denny Mackenzie?

– *Paizinho*[1]...

Acum un mic cutremur emoțional îl face pe Lucas să se clatine pe picioare: nici nu-și mai amintește când i-a spus Lucasinho ultima oară așa.

– Pentru binele familiei?

– Ce altceva mai există?

– De cât timp ești aici?

Vocea o trezește pe Marina din picoteala plăcută, antiseptică. Rezervele de la Terapie intensivă sunt prielnice somnului. Căldura, zumzetul și dansul fascinant al aparatelor, parfumul plantelor gingașe, care îi amintește de păduri, de munți și de casă.

– De cât timp te-ai trezit?

– De prea mult, spune Ariel Corta.

Beijaflor îi înalță capul patului. Părul îi atârnă în jurul obrajilor, moale și murdar. Pielea îi este cenușie, lipsită de luciu; ochii îi sunt duși în fundul capului. Tot felul de tuburi și canule îi ies din încheieturile mâinilor și se duc până în brațele netede și albe ale aparatelor medicale.

– Nu cred că ar trebui să...

– Să mă fut în ce *trebuie*, spune Ariel, întorcându-și patul ca să poată sta cu fața la Marina. Ce cauți aici?

– Te păzesc, ai uitat?

După ce Ariel a fost trezită din coma artificială, întreaga familie a roit în jurul ei. În permanență câte o rudă – sau mai multe – stătea la căpătâiul patului ei, o ținea de mână, îi zâmbea și nu pleca de acolo nici măcar în timpul perioadelor lungi de somn terapeutic indus de medici. Însă, în cursul acestor zile, exigențele afacerii i-au smuls pe membrii familiei de lângă ea. Și veghea s-a transformat în vizite. Gloata de ziariști de la poartă s-a risipit și ea, anturajul lui Ariel s-a evaporat. În cele din urmă, numai Marina a rămas lângă ea, la Terapie intensivă. Îi era teamă de singurătate, teamă că nu va reuși să scape de imaginea bărbatului străpuns cu

[1] Tăticule – în portugheză în original (n. tr.).

țigareta electronică, dar uite că s-a liniștit, s-a vindecat. A ajutat-o timpul petrecut departe de oameni și de pretențiile lor. A putut să se împace cu ce îi făcuse celui care a încercat s-o ucidă pe Ariel. Cu timpul, ar putea chiar să-și justifice gestul.

– Arăți ca dracu', îi zice Ariel. Și cu ce naiba ești îmbrăcată?

– Cu haine curate. Îmi plac. Mă simt bine în ele. Și nu ești în poziția de a mă critica acum.

Râsul lui Ariel seamănă cu un lătrat uscat și morocănos.

– Ai dreptate. Fii drăguță și adu-mi niște farduri! N-am de gând să dau ochii cu Luna în halul ăsta.

– Ți-am luat-o înainte.

Marina scoate de sub scaun trusa de farduri și o pune pe pat. Este o trusă de voiaj, de la Rimmel Luna, nu foarte ieftină, dar nici de lux. Însă Ariel o deschide cu nerăbdarea și emoția unui copil în fața cadourilor de Crăciun.

– Ești o comoară!

Ochii lui Ariel se îmblânzesc atunci când își privește chipul prin Beijaflor și studiază opera de reconstrucție. Adică îmi mulțumești fierbinte pentru cosmeticale, dar nu zici niciun cuvânt pentru că ți-am salvat viața, își spune Marina.

– Și unde-i iubitoarea mea familie?

– Organizează o nuntă, răspunde Marina.

Ariel sare ca arsă, apoi cade pe perne, sfâșiată de durere.

– Te simți bine?

Rujul se rostogolește dintre degetele lui Ariel.

– Cum dracu' să mă simt bine? Cred că mi-am rupt ceva. Unde-i doctorul? Vreau un om-doctor. Dă-mi ceva pentru durere.

– Nu te agita.

O infirmieră vine în goana mare și o îmbrâncește pe Marina de lângă pat. Apucă să vadă chipul exasperat al lui Ariel când patul este reașezat în poziția inițială, monitoarele sunt verificate, doza de analgezice administrată. Fardurile sunt băgate înapoi în trusă, iar aceasta este pusă pe o masă, departe de pacientă.

– Dă-mi-le! îi ordonă Ariel după plecarea infirmierei.

Își aplică fondul de ten, se dă cu fard de pleoape, își conturează ochii cu dermatograful. Își rimelează genele cu mișcări atente, precise. Acest ritual prin care Ariel își transformă chipul reprezintă o încercare de a-și recupera trupul, de a deține cât de cât controlul într-un mediu străin. În cele din urmă, buzele. Ariel întoarce capul la dreapta și la stânga pentru a-și vedea din toate unghiurile fața refăcută.

– Așa deci: nepotul meu se căsătorește. Cine se ocupă de *nikah*?

– Lucas.

– Lucas! Puștiul e în budă. Adu-l încoace. Acum. A semnat ceva? Să ne apere zeii de pețitorii amatori!

– Doctorii spun că ești foarte slăbită.

– Atunci am să-i concediez pe doctorii ăștia și am să-mi angajez unii care să-mi arate un dram de respect. Ce ar trebui să fac, să zac aici și să mă zgâiesc la tavan, în timp ce Beijaflor îmi pune cântece de leagăn? Am probleme la picioare, nu la creier. Asta este terapie pentru mine. Beijaflor, adu-l pe Lucas aici.

Comunicarea cu exteriorul a fost limitată din considerente de natură medicală, spune Beijaflor pe canalul comun de transmisie. Ariel zbiară de nervi. Infirmiera se întoarce, dar este imediat alungată cu urlete. Marina își întoarce fața ca să-și ascundă încântarea.

– Marina, *coração*, poți tu să-l aduci pe Lucas încoace?

– Am și rezolvat, *senhora* Corta.

– De câte ori să-ți zic să-mi spui „Ariel"?

Țipetele o trezesc pe Marina. O ia la fugă pe coridor, în timp ce Hetty o pune la curent cu alarma declanșată în rezerva lui Ariel Corta. Aceasta a fost mutată din Unitatea de terapie intensivă într-o cameră situată la etajul ocupat anterior de familia Corta. Etajul este bine aerisit, liniștit și sigur. Roboții merg sau zboară, verifică semnele vitale ale lui Ariel, pleacă. Marina năvălește în rezervă, nu se poate opri imediat și se izbește tare de peretele de lângă pat. Boții medicali o examinează. Doar câteva lovituri superficiale, nimic grav.

– Ai pățit ceva?

– N-am nimic.

– Am auzit... Hetty m-a alertat.

– Nimic nu am!

Patul se ridică și o ajută pe Ariel Corta să stea în capul oaselor. Hetty afișează diagnosticele, dar Marina sesizează teama din ochii mari ai lui Ariel, respirația ei sacadată, buzele strânse de furie că a fost surprinsă într-un asemenea moment rușinos.

– Nu plec de aici.

– N-am nimic. Ba nu. L-am văzut.

– Barosso..., începe Marina.

Ariel ridică mâna să o oprească.

– Nu-i rosti numele, oftează ea exasperată și încleștând pumnii. Îl văd mereu. De fiecare dată când se mișcă ceva pe aici: boții, o infirmieră pe culoar, tu. Este pretutindeni.

– Ai nevoie de timp. Ai suferit o traumă – o traumă serioasă. Ai nevoie de timp ca să-ți cicatrizezi amintirile...

– Nu-mi ține căcatul ăla de discurs terapeutic.

Marina își înghite vorbele. Ea a învățat de mică vocabularul stării de bine, al echilibrului, al armoniei și al renașterii. Printre cristale care se mișcă și chakre care radiază. Își dă acum seama că nu a examinat niciodată principiile și credințele acestei modalități de tămăduire făcute doar prin analogii. Însă vindecarea, vindecarea reală ar putea ține doar de trup, nu și de emoții. Pentru că emoțiilor li s-ar putea aplica un alt proces – dacă emoțiile au suferit și ele traume, dacă nu cumva *trauma* este și ea o altă analogie pentru un tărâm unde nu există nici nume și nici cuvinte în afară de emoția însăși. Sau poate nu-i vorba nici măcar de vreun proces, ci doar de trecerea timpului și descompunerea amintirii.

– Iartă-mă!

– Căcaturi de autoajutorare, mârâie Ariel. Eu vreau să merg, să mă piș sau să mă cac fără să simt lângă șold o pungă plină cu ceva cald. Vreau să mă dau jos din patul ăsta. Vreau un martini.

Ești supărată, vrea să-i zică Marina. Dar se abține.

– Cumnatul meu, Skyler, a fost în armată.

– Nu mai spune!

Ariel se ridică într-un cot. Patul o urmează. O poveste despre oameni. Oameni care fac ceva – lucrurile astea îi stârnesc interesul.

– A fost încartiruit în Sahel[1]. Asta se întâmpla în perioada când armata intervenea în toate cazurile de urgență: revolte sau valuri de refugiați, sau foamete, sau secetă.

– Nu sunt capabilă să pricep cu ce vă ocupați voi acolo, pe Pământ.

Pe Marina o înțeapă spinii furiei. Cine-i japiță asta arogantă? O avocată nesimțită și bogată de pe Lună. Înjunghiată și paralizată. Dar gata, nu permite emoției să te cuprindă. Calmează-te! Vindecă-te!

– Făcea parte din detașamentul care se ocupa de culegerea informațiilor. În fiecare situație de criză este nevoie de așa ceva. Și a văzut multe. Copii. Situația lor era cea mai disperată. Doar atât ne-a spus. Nu a vrut să vorbească despre cele văzute acolo. Nimeni nu vorbește despre asta. A fost diagnosticat cu PTSD[2] și i s-a spus că este o victimă. Și atunci el a zis că nu, nu sunt o victimă. Nu mă transformați într-o victimă. Pentru că doar asta vor vedea oamenii. Asta mă va defini.

– Nu sunt o victimă, spune Ariel. Dar vreau să nu-l mai văd peste tot.

– Și eu vreau, zice Marina.

– Cum adică nu faci sex cu alți oameni?

Este ora două, iar Mariana și Ariel sunt în rezervă și suferă din nou de insomnie. Au discutat despre oameni și politică, legi și ambiții; și-a spus fiecare povestea și, inevitabil, au ajuns să vorbească despre sex.

– Oamenii nu mă atrag din punct de vedere sexual, spune Ariel.

Stă sprijinită de perne și fumează. Dr. Macaraeg a dojenit-o și a prevenit-o. *Cine plătește pentru plămânii tăi, scumpo?* Țigareta electronică este nouă, mai lungă și mai letală decât cea cu care

---

[1] Sahel – zonă vastă de tranziție între deșertul Sahara și regiunea de savană Sudan (n. tr.).

[2] PTSD – tulburare de stres posttraumatic (n. tr.).

Marina l-a înjunghiat pe Eduardo Barosso. Vârful ei o hipnotizează pe Marina.

– N-am vreme de pierdut cu ei, cu nevoia lor de atenție și afecțiune; în plus, trebuie să te gândești la ei, chiar dacă ei nu se gândesc la tine. Și trebuie mereu să-ți negociezi partidele de sex, care au uneori loc în cele mai nepotrivite momente. Și mai este și dragostea. Scutește-mă! Este mult mai bine să faci sex cu cineva care este în permanență la dispoziția ta, știe ce vrei și te iubește mai mult decât te-ar putea iubi oricine altcineva. Tu însăți.

– Uau, asta-i... hm..., se bâlbâie Marina.

Pe când era doar un Jo Moonbeam novice, proaspăt sosit aici, Marina a experimentat diversitatea sexuală a Lunii, însă în acest ecosistem există locuri – de exemplu, o pădure tropicală sexuală – pe care nu le-a bănuit niciodată.

– Ești atât de pământeană, spune Ariel, gesticulând din țigaretă. Sexul cu alții reprezintă mereu un compromis. Trebuie să te târguiești și să te agiți prea mult; și se mai pune și problema cu cine este primul și cui îi place ce-ți place și ție sau nu-i place; și ce-i place lui și ce se întâmplă dacă ție nu-ți place ce-i place. Întotdeauna trebuie să te abții de la ceva, de la ceva ce-ți place să faci, sau ai vrea să încerci, sau te face să-ți pierzi controlul și să țipi până răgușești, și nu poți să-i ceri așa ceva pentru că ți-e teamă să nu se uite la tine într-un anume fel și să te întrebe *chiar vrei să faci asta?* Și să nu mai fii amanta lui, ci un fel de ciudățenie depravată. Mintea ta e doldora cu toate perversiunile posibile. Și atunci când ești singură, doar tu cu tine, și îți întărâți ghiocelul, pui degetul la omidă, te uiți în ghioc, joci handbal feminin, pescuiești perle, nu trebuie să te mai intereseze nimeni, nu mai ai de ce să te rețiii. Nu te judecă nimeni, nu face nimeni comparații, nu e nimeni care să se gândească la altceva în timp ce ți-o pune. Sexul personal este singurul sex absolut onorabil și sincer.

– Sexul personal? se miră Marina.

– Masturbare sună prea murdar, autosexul mi se pare că s-ar aplica boților, iar orice conține cuvântul „erotic" este neerotic prin definiție.

– Dar ce...

– Ce fac? Tot ce se poate face, scumpo.

– Camera aia, din apartamentul tău, unde nu mi-ai dat voie să intru...

– Acolo mă fut eu pe mine singură. Habar n-ai ce lucruri am acolo. Cât de bine m-am simțit.

– Ți se pare că asta este o conversație normală între angajator și angajat?

– Tu îmi amintești mereu că nu eu te-am angajat.

– Cerule mare! exclamă Marina.

Expresie de femeie bătrână, însă singura care i-ar putea reda așa cum se cuvine și uluirea, și șocul. Parcă ar fi deschis ușa aia încuiată din apartamentul micuț și simplu și ar fi dat peste un tărâm de basm, fără granițe, plin cu pajiști și curcubee, piele transpirată, cărnuri moi și coruri orgasmice.

– La ce te gândești? o întreabă Ariel.

– Nu mă...

Dar Ariel o întrerupe.

– Ba te gândești. Atunci când îi spui cuiva că faci așa ceva, imediat începe să compare cea mai bună partidă solo cu cea mai bună pe care a avut-o cu amanta sau amantul de acum. De fiecare dată. Cine e persoana?

Este întuneric, este noapte, se aud pocnetele și zumzetele mașinăriilor selenare, prezente pretutindeni, dar mai prezente și mai sonore în rezerva de la acest etaj; este sentimentul că nu au mai rămas pe lume decât ea și cu Ariel și tocmai acest sentiment îi dă Marinei curajul să mărturisească.

– Fratele tău.

Un zâmbet de încântare luminează chipul lui Ariel.

– Măi, ce fetiță ambițioasă ești! Cineva din familie. Uite, de asta îmi placi atât. Carlinhos? Normal că-i Carlinhos. E superb. Chiar se îngrijește. Și nici nu vorbește prea mult. Dacă mi-ar plăcea să fac sex cu alți oameni, cu el aș vrea să fac.

Ţigareta încremeneşte pe drumul către buze. Ariel face ochii mari. Se apleacă şi o apucă pe Marina de mână. Pielea îi este încă fierbinte şi uscată din cauza medicamentelor.

– Vai, *mi coração*, oftează Ariel. Te rog, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de el. Prostuţă ce eşti! Nu te-a avertizat mama în privinţa familiei noastre? Nu-i bine să te apropii de noi, nu-i bine să ţii la noi şi, mai presus de orice altceva, nu trebuie să ne iubeşti.

Cu mare efort şi muşcându-şi buzele de durere, Ariel Corta se trage spre marginea patului. Marina o urmăreşte îndurerată.

– Îmi dai voie să te ajut?

– Nu-ţi dau nicio voie! se răsteşte Ariel.

Se aşază pe marginea patului. Picioarele îi atârnă fără viaţă. Îşi acoperă pulpele cu poalele şi jupoanele rochiei lungi.

– Veniţi la mine, picioare!

În colţul încăperii, picioarele zbârnâie şi se mişcă. Specialiştii în robotică de la Corta Hélio le-au proiectat şi le-au construit în mai puţin de o zi: toate celelalte proiecte au fost suspendate în faţa necesităţii stringente de a o ajuta să meargă pe Ariel Corta. Picioarele traversează rezerva, îndreptându-se spre pat. Mersul lor natural, neforţat şi omenesc bagă groaza în Marina. Seamănă cu nişte oase părăsite de trup. Îi vor bântui coşmarurile luni întregi de acum înainte. Se freacă de picioarele moarte, dar adevărate, ale lui Ariel, se deschid ca nişte curse de şoareci şi se închid în jurul acelor membre inutile, cuprinzându-le de la gleznă la coapsă.

– Acum am nevoie de ajutorul tău, spune Ariel.

Marina o cuprinde cu braţul pe după talie, îşi vâră umărul la subsuoara ei şi o sprijină, în timp ce legăturile neurale i se urcă pe coloană, căutând mufa montată de medici în spatele ei. Femeia este uşoară ca o boare, doar oase şi aer, dar Marina îi simte forţa inerentă. Braţele protezei intră în mufă. Ariel scoate un şuierat de durere. Două picături de sânge.

– Haide să încercăm!

Marina se îndepărtează. Ariel pune protezele pe podea. Picioarele false se îndoaie și amenință să o trântească, dar giroscoapele și servomecanismele îi citesc intențiile și Ariel rezistă.

– Ține-mi rochia.

Ariel face un pas. Fără să ezite, fără să se clatine. Face turul camerei, urmată de Marina, care-i ține trena rochiei ca un paj.

– Cum te simți?

– Parcă am șapte ani și mi-am pus pantofii lui *mamãe,* zice Ariel. În regulă. Acum fă-mă prezentabilă.

Marina dă drumul rochiei și o netezește, îi îndreaptă faldurile. În niciun caz nu trebuie să se vadă protezele de dedesubt. Ariel se studiază cu ajutorul lui Beijaflor.

– Suficient.

Cu toate că grefele i-au redat parțial controlul asupra intestinelor și a vezicii, încă poartă echipamentul discret de colostomie, acoperit de rochia voluminoasă.

– Nu am să port rochii până în pământ tot restul vieții. Dacă nu cumva am să dau tonul unei mode noi. Rămâi în spatele meu, te rog. Vreau să-mi fac o intrare spectaculoasă.

Lucas începe primul să aplaude când o vede pe Ariel trecând cu grație pragul salonului. Dar Marinei nu-i scapă licărirea veninoasă care îi aprinde o clipă privirea. Pupături. Apoi Adriana își îmbrățișează fiica și face un pas înapoi ca să admire realizarea inginerilor de la Corta Hélio.

– O, iubita mea!

– Sunt provizorii, glumește Ariel. Le port din considerente pur cosmetice.

Cel de-al treilea membru al familiei aflat în clinică este Wagner. Acest Corta o intrigă cel mai mult pe Marina. De la petrecerea din Boa Vista, nu l-a mai văzut decât o singură dată – la ziua de naștere a Adrianei. Așa cum face Carlinhos, și Wagner muncește pentru familie în afara sălii de consiliu, dar Marina are sentimentul că o face din motive politice, nu pentru că temperamentul lui i-ar pretinde asta. Are chipul smead, cu pomeți înalți, ochii negri cu gene

lungi, avatarul lui este o sferă cu țepi din cauciuc, negri și unsuroși. Și este aici, spre deosebire de Rafa și de Carlinhos, care lipsesc.

Ariel se așază pe scaun, pune picior peste picior, își desface țigareta electronică. Marina stă în spatele ei, savurând spectacolul.

– Lucas. Un *nikah* bun.

Avatarurile pâlpâie când fac transferul de date.

– Numai așa ceva poate garanta siguranța și fericirea băiatului. Nu-l citi, doar semnează-l și nu te apuca iarăși să-ți bați capul cu lucruri pe care nu le înțelegi.

– Familia Mackenzie a fost de acord cu el?

– O să fie, altminteri îi așteaptă ani lungi de renegociere a tuturor clauzelor, iar Jonathon Kayode de-abia așteaptă să participe la o nuntă de vis.

Lucas își pleacă fruntea, însă nu înainte ca Marina să-i surprindă iarăși ostilitatea din privire.

– Wagner are ceva să ne spună, îi anunță Adriana.

– Ariel, bodyguardul tău, spune Lucas.

– Marina nu pleacă nicăieri, zice Ariel. Mi-am pus viața în mâinile ei.

Lucas aruncă o privire spre mama sa.

– Mi-a salvat doi copii de la moarte, spune Adriana.

– Știu că nu am o poziție de conducere în familia noastră, începe Wagner. După atacul de la petrecerea pentru Cursa-Lunii, m-am înțeles cu Rafa și am făcut niște investigații pe cont propriu. Situația mea... specială... îmi permite să văd lucruri care vouă vă scapă.

Ariel surprinde expresia nedumerită de pe chipul Marinei.

Este lup, șoptește Beijaflor pe canalul privat de comunicații al Marinei.

Ce? nu pricepe Hetty. Dar Marina își aduce aminte cum a interogat-o Wagner în Boa Vista. Carlinhos o întrebase dacă avea experiență în activitățile de suprafață. Wagner o întrebase despre domeniul în care se specializase. De-abia acum îi intuiește inteligența întunecată și firea singuratică, sălbatică, vulnerabilă. *De lup.*

– Am simțit un miros cunoscut într-unul dintre procesoarele de proteine și am dat de urma proiectantei. Și ea m-a dus la

oamenii care au angajat-o. O companie înființată doar pentru această lovitură, însă unul dintre proprietari era Jake Tenglong Sun. Așa că m-am dus în Regina Sudului ca să stau de vorbă cu el. Știa că vin. A încercat să mă omoare. Haita Magdalena m-a salvat.

Haita Magdalena? îi șoptește Hetty lui Beijaflor, dar Ariel are ceva de întrebat.

– Cum adică știa că vii?

– Cuvintele lui au fost: „Ești mult prea previzibil, Puiule-de-Lup. Venerabilii te-au văzut de o săptămână."

– Pe toți zeii! exclamă Ariel.

– Ariel, spune Adriana.

– Fac parte din Pavilionul Iepurelui Alb. Sunt membră a Societății Selenariene.

– Eu de ce n-am fost informat despre asta? se supără Lucas.

– Pentru că nu ești tutorele meu, Lucas, se răstește Ariel.

Trage lung din țigaretă și continuă:

– Și Vidhya Rao este membru.

– De la Whitacre Goddard, spune Lucas.

– El mi-a povestit despre un sistem algoritmic pe care Taiyang l-a construit anume pentru Whitacre Goddard. Trei servere cuantice, capabile să facă predicții extrem de precise, bazate pe modele detaliate ale lumii reale. A folosit cuvântul „profeție". Aceste servere sunt Fu Xi, Shennong și Împăratul Galben – Cei Trei Venerabili.

– Familia Sun este aliata noastră, spune Adriana.

– Cu tot respectul, *mamãe*, intervine Lucas, familiei Sun nu-i pasă decât de ai ei.

– De ce să comande un aparat care să încerce să-mi omoare fiul? spune Adriana.

– Ca să ne aducă exact aici unde suntem, *mamãe*, răspunde Lucas. Pe picior de război cu clanul Mackenzie.

Lucas se trezește cu o fracțiune de secundă înainte de apelul lui Toquinho. Prezentul este o iluzie. Așa citise el în copilărie. Conștiința umană are o întârziere de o jumătate de secundă față

de toate deciziile și experiențele. Degetul se mișcă inconștient, mintea aprobă acțiunile și imaginile inițiate.

Helen de Braga, spune Toquinho. Esperança Maria, avatarul ei, apare în întuneric în fața lui Lucas.

– Mama ta mi-a cerut să te chem, Lucas.

Înseamnă că a sosit clipa. Lucas nu simte nici teamă, nici groază, nici anxietate. S-a pregătit pentru momentul acesta, și-a repetat necontenit emoțiile.

– Poți să vii la Boa Vista?

– Am pornit.

Helen de Braga îl așteaptă pe peron. Se sărută pe obraz de ochii lumii.

– Când ai aflat?

– Am luat legătura cu tine imediat ce m-a informat dr. Macaraeg.

Lucas nu a nutrit niciodată prea mult respect pentru doctorița Macaraeg. Profesiunea ei este inutilă. Mașinile sunt doctori mult mai buni; curați, impersonali.

– Starea mamei tale s-a înrăutățit, spune dr. Macaraeg.

Și imediat tresare în fața privirii de gheață pe care i-o aruncă Lucas. Alt lucru la care mașinile se pricep mai bine: sinceritatea.

– De când?

– Dinaintea zilei sale de naștere. *Senhora* Corta ne-a cerut...

– Ai vreo ambiție, doamnă doctor?

Doctorița este luată prin surprindere. Se fâstâcește.

– Nu mi-e rușine să recunosc că da. Visez să am propria mea clinică.

– Bravo! Modestia este o calitate supraapreciată. Sper că vei fi în stare să-ți realizezi visul. Bănuiesc că mama te-a pus la curent în privința stării ei. Totuși, nu ai considerat necesar să mă anunți și pe mine. Cum crezi că ar trebui să reacționez eu în această situație?

– Sunt medicul curant al *senhorei* Corta.

– Firește, sigur că da. Există vreun motiv de natură medicală care să mă împiedice să-mi văd mama acum?

– Este foarte slăbită. Starea ei este...

– Foarte bine. Unde se află?

– În observatorul de la suprafață, spune dr. Macaraeg și Lucas nu o mai bagă în seamă.

Angajații din Boa Vista, în frunte cu administratorul Nilson Nunes, îl întâmpină pe peluza îngrijită. Lucas nu le poate răspunde la întrebări, dar el este un Corta, este șeful. Dă din cap spre ei. Oameni buni și loiali. Urmează grupul de *madrinhas* – îi adresează fiecăreia câte un cuvânt.

– Spune-mi adevărul: cât mai are de trăit? o întreabă Lucas pe Helen de Braga.

– Cel mult câteva zile. Poate doar câteva ore.

Lucas se sprijină o clipă de pragul din piatră lustruită al holului.

– Nu pot s-o acuz pe doctoriță că a ascultat-o.

– A cerut să te vadă doar pe tine, Lucas, spune Helen de Braga.

– Tu! zbiară Lucas.

A surprins cu coada ochiului o siluetă în alb: *Irmã* Loa furișându-se ca o nălucă printre coloanele din hol.

– Afară din casa mea!

– Sunt duhovnicul mamei tale, îi spune *Irmã* Loa.

– Ești o mincinoasă și un parazit.

Helen de Braga pune mâna pe brațul lui Lucas.

– Ordinul nostru i-a adus multă alinare, nu se lasă *Irmã* Loa.

– Am chemat paza. Și nu au primit ordine să fie amabili.

– *Mãe* Odunlade m-a avertizat în privința comportamentului tău.

Heitor Pereira apare în fruntea unei echipe de intervenții. Surata se ferește de mâinile celor care vor să o rețină.

– Plec de bunăvoie.

– Femeia asta nu mai are voie să pună piciorul în Boa Vista, spune Lucas.

– Nu suntem dușmanii tăi, Lucas! îi strigă *Irmã* Loa.

– Nici noi nu suntem proiectul vostru, îi răspunde Lucas și intră în ascensor, înainte ca Helen de Braga să-l poată întreba la ce se referă.

Pământul în ultimul pătrar se vede deasupra Mării Fecundității. Adriana și-a amenajat un loc de unde se poate uita la el. Urmele de roți din praful selenar indică prezența discretă a boților din pereți. Lângă Adriana nu se află decât o măsuță pe care este o ceașcă cu cafea.

– Lucas.

– *Mamãe.*

– A mai fost cineva aici de curând, spune Adriana.

Vocea îi este subțire și slăbită, doar o umbră a vocii autoritare de altădată. Și Lucas aude în ea mărturisirea că boala este mult mai avansată decât și-a imaginat el. Sau dr. Macaraeg.

– Wagner, spune Lucas. L-au văzut cei de la pază.

– Ce făcea aici?

– Ce faci și tu. Se uita la Pământ.

O umbră de surâs traversează profilul Adrianei.

– Am fost prea aspră cu băiatul ăsta. Nu îl înțeleg deloc, dar nici nu am încercat vreodată să-l înțeleg. Însă m-a supărat mereu atât de tare. Nu pentru că ar fi făcut ceva, ci doar pentru că *era* cum era. Pentru că mi se părea că-mi spune mereu: *Ești o proastă, Adriana Corta.* Și am greșit. Încearcă să-l integrezi în familie.

– *Mamãe*, nu este...

– Ba este.

– *Mamãe*, doctorița mi-a spus...

– Da, iar ți-am ascuns ceva. Și ce ai fi putut să faci? Să aduni familia? Să-i aduci aici pe toți cei cu numele Corta? Pentru ca ultimul lucru pe care am să-l văd în viața asta să fiți voi toți, care vă uitați la mine cu ochi mari și gravi? Oribil. Absolut oribil.

– Măcar Rafa...

– Nu, Lucas.

Vocea Adrianei regăsește ceva din vigoarea cu care dădea ordine înainte.

– Pe toți zeii, ține-mă de mână!

Luca prinde în mâinile lui palmele străvezii ale Adrianei și este șocat când le simte căldura uscată. Femeia aceasta este pe moarte. Adriana închide ochii.

– Mai am să-ți spun ceva. Helen de Braga o să se pensioneze. A făcut destule pentru familia asta. Și vreau să nu mai fie în preajma noastră, vreau să fie în siguranță. Ea nu este implicată. Mă tem pentru soarta noastră, Lucas. Tare prost mi-am ales momentul să mor. Nu știu ce se va întâmpla.

– Voi avea eu grijă de companie, *mamãe.*

– Toți veți avea grijă. Așa am stabilit eu. Nu te împotrivi, Lucas. Este alegerea mea, este alegerea mea.

Adriana strânge pumnii în mâinile lui Lucas și el îi dă drumul.

– Mă tem pentru tine, spune Adriana. Uite, am un secret pentru tine. Doar pentru tine, Lucas. Îți vei da seama când trebuie să-l folosești. În zilele de început, atunci când ni se părea că familia Mackenzie mai are puțin și ne elimină cu totul, Carlos a cumpărat o armă. A plantat un troian în sistemele care controlează topitoarele din Crucible. Încă se mai află acolo. Este un program extrem de ingenios: se ascunde, se adaptează, se actualizează singur. Este foarte simplu și elegant. Și va redirecționa oglinzile topitoarelor asupra Crucible-ului însuși.

– Zeilor!

– Chiar așa. Poftim, Lucas!

Schimb scurt de date între Yemanja și Toquinho.

– Mulțumesc, *mamãe.*

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Îl vei folosi doar atunci când va fi totul pierdut, iar familia noastră va fi distrusă.

– În cazul ăsta, n-am să-l folosesc niciodată.

Adriana îl apucă de mână cu o forță surprinzătoare.

– Vrei o cafea? E marca Esmeralda Geisha Special, direct din Panama. Asta-i o țară din America Centrală. Eu mi-am comandat-o. Pe ce altceva să-mi cheltuiesc banii?

– Nu mi-a plăcut niciodată cafeaua, *mamãe.*

– Mare păcat. Și nu cred că ai mai putea învăța să-ți placă la vârsta asta. Of, Lucas, nu vezi ce fac? Stai cu mine. Pune-mi niște muzică. Ai gusturi desăvârșite. Băiatul ăla cu care ai vrut să te căsătorești... ce bine ar fi fost să avem un muzician în familie.

– Familia noastră ar fi fost prea mult pentru el.

Adriana îl mângâie pe mână.

– Cu toate astea, ai făcut bine că ai divorțat de Amanda Sun. Niciodată nu mi-a plăcut cum se furișa prin Boa Vista. *Ea* nu mi-a plăcut niciodată.

– Dar ai fost de acord cu *nikah*-ul.

Lucas simte cum tresare mâna Adrianei.

– Am fost, nu-i așa? Mi s-a părut necesar pentru familie. Dar singurul lucru necesar pentru familie este familia însăși.

Lucas nu știe ce să spună și-i ordonă lui Toquinho să pună muzică.

– El este?

– Jorge? Da.

Lacrimile încețoșează ochii Adrianei.

– Lucrurile mărunte contează în viață, Lucas. Cafeaua și muzica. Rochița preferată a Lunei. Poveștile lui Rafa despre echipele lui de handbal, indiferent dacă au câștigat sau au pierdut meciul. Sunetul apei la fereastra dormitorului meu. Imaginea Pământului plin. Wagner are dreptate; te copleșește. Este foarte periculos: nu îndrăznești să te uiți la el, pentru că știi că-ți va lua ochii și îți va aminti la ce ai renunțat. Locul acesta este îngrozitor, Lucas.

El își ascunde durerea din privire. O apucă din nou de mână.

– Mi-e teamă, Lucas. Mă tem de moarte. Mi se pare că seamănă cu un animal, un animal jegos și vrednic de dispreț, care m-a urmărit toată viața. Minunată muzică, Lucas.

– Am să-ți pun acum *Aguas de Marco.*

– Să ascultăm, Lucas.

Adriana deschide ochii. Ațipise. O ia cu amețeală. Putea fi ultimul ei somn și mai avea încă atâtea de spus. Frigul care îi scutură inima nu mai încetează. Lucas se află alături de ea. Îl privește și își dă seama că lucrează; Toquinho e un vârtej de fișiere, contacte și mesaje. Nu se mai aude muzica. A fost foarte bună. Băiatul ăla este cu adevărat talentat. Îl va ruga pe Lucas să îi pună din nou melodiile, dar nu vrea să întrerupă momentul acesta, când este conștientă de tot ce se petrece în jur, fără ca el să-și dea seama.

Se uită la Pământ. Trădătorul. Yemanja i-a arătat cărarea strălucitoare de peste ocean, de la lumea aceea și până la Lună. Și ea a urmat-o. Însă a fost o capcană. Nu mai există drum înapoi. Nu există nicio cărare de lumină pe oceanul secat de aici.

– Lucas.

El ridică ochii. Surâsul lui o umple de bucurie. Lucrurile mărunte.

– Iartă-mă.

– Pentru ce? nu înțelege Lucas.

– Pentru că te-am adus aici.

– Nu m-ai adus tu.

– Nu o lua la propriu. De ce trebuie să te împotrivești mereu?

– Cea de sus nu-i lumea mea Asta este lumea mea.

– Lumea, nu căminul.

– N-ai de ce să-ți pară rău, *mamãe*.

Adriana întinde mâna după ceașca de pe masă, dar cafeaua s-a răcit.

– Cer să ți se facă alta, spune Lucas.

– Te rog!

Linia de lumină a Pământului traversează Atlanticul; un ciclon tropical se rotește spre nord prin nord-vest – rândurile șerpuite de nori dispar fără sunet în beznă. Un tiv verde, vârful de nord-est al Braziliei, acoperă orizontul. Partea planetei acoperită de noapte este înrămată într-o dantelă de lumini. Viața oamenilor de acolo.

– Știi ce s-a întâmplat cu ei?

– Cu cine, Lucas?

– Știu că te gândești la ei atunci când te uiți la Pământ în felul ăsta.

– Au dat greș, cum face toată lumea de acolo. Ce altceva să fi făcut?

– Lumea noastră nu este una îngăduitoare, spune Lucas.

– Nici a lor nu este. M-am gândit la *mãe* a mea, Lucas. Cum cânta ea în apartamentul nostru; și la *pai* m-am gândit – cum stătea el în atelierul auto și lustruia mașinile. Erau atât de frumoși

în lumina soarelui. Îl văd și pe Caio. Dar nu și pe ceilalți. Nici măcar pe Achi nu o mai văd clar.

– Ai fost curajoasă, spune Lucas. Nu există decât o singură Mână de Fier.

– Idiot nume! exclamă Adriana. Mai degrabă blestem. Mai pune-mi muzica aia, Lucas.

Adriana se așază mai bine în sacun. O învăluie vocea șoptită a lui Jorge și acordurile sprintene ale chitarei lui. Lucas își privește mama cum cade din nou într-un somn superficial. Încă mai respiră. *Cafeaua este gata,* îl anunță Toquinho. Lucas ia ceașca de la servitoare și o pune pe măsuță. Atunci vede că mama lui nu mai respiră.

O apucă de mână.

Toquinho îi arată semnele vitale.

A murit.

Lucas simte cum îi tremură răsuflarea în piept, dar senzația nu este atât de îngrozitoare cum și-a imaginat-o el. Nu-i deloc îngrozitoare. Yemanja pălește, se face albă și dispare. Cornul Pământului rămâne veșnic deasupra orizontului estic.

Luna, într-o rochiță roșie și în picioarele goale, se uită atentă la bolovanii și iazurile goale din Boa Vista. Pârâurile au secat, apa nu mai curge din ochii și de pe buzele celor zece *orixas.* Rafa nu știe să explice de ce a închis apele din Boa Vista, dar, cu excepția Lunei, nu a obiectat nimeni. Singurul lucru pe care putea să-l spună era că Boa Vista trebuia să transmită un mesaj.

Ceremonia comemorativă a fost improvizată și decepționantă. Invitații nu i-au putut eclipsa pe membrii familiei Corta cu elogiile lor pentru că, deși aceștia nu își mai luaseră rămas-bun de la nimeni dintre ei, omagiile le-au fost pline de sinceritate, chiar dacă stângace și prost regizate. Iar suratelor, singurele care înțelegeau teatrul religios, li se interzisese participarea la eveniment. S-au rostit cuvintele, s-a împrăștiat mâna de compost (cât a permis CDS să se risipească din carbonul Adrianei Corta), apoi reprezentanții marilor familii au plecat la gară. De-a lungul scurtei

ceremonii, Luna, voioasă ca o apă curgătoare, a explorat ciudata și noua lume uscată.

– *Papai!*

– Lasă-l în pace, *oheneba*, îi spune Lousika Asamoah.

Și ea poartă o rochie roșie – culoare de doliu în familia Asamoah.

– Trebuie să se obișnuiască cu situația.

Rafa traversează râul secat, intră în pâlcul de bambuși. Ridică ochii și se uită la chipurile de *orixas* – buze întredeschise și ochi mari. Urme de picioare micuțe au trasat o potecă printre tulpini: picioruşele Lunei. Cunoaște mai bine decât el locul acesta, cu toate tainele lui. Însă acum *lui* îi aparține, el este acum *Senhor de Boa Vista*. Este o diferență imensă între a locui undeva și a fi stăpânul acelui loc. Rafa mângâie cu vârfurile degetelor frunzele de bambus, lungi, cu margini aspre. Crezuse că va plânge. Crezuse că va fi nefericit, că va hohoti ca un copil. Rafa știe foarte bine cât de lesne i se stârnesc emoțiile, indiferent că este vorba despre furie, bucurie sau exaltare. *Mama ta a murit.* Și ce a simțit el de fapt: șoc, sigur că da; paralizia aceea sterilă când știi că trebuie să faci ceva, că ai o sută de lucruri de făcut, dar nu ai elan să te apuci de ele. Și furie – dar nu prea multă; furie în fața caracterului neașteptat al evenimentului, în fața revelației că Adriana fusese multă vreme bolnavă, iar, de la petrecerea pentru Cursa-Lunii, intrase în faza terminală a bolii. S-a simțit și vinovat, din cauză că vârtejul faptelor petrecute după tentativa de asasinat mascase orice semnale le-ar fi putut transmite Adriana despre starea ei. Și a mai simțit și ranchiună, pentru că Lucas fusese cel alături de care își petrecuse ea ultimele ceasuri. Dar nu s-a simțit nefericit și nici copleșit. Nu a vărsat nicio lacrimă.

Stă un moment în Pavilionul São Sebastião, acum cu apele secate; sedimentele lor se încleiază și se usucă în bazinele hexagonale. Acesta a fost pavilionul ei preferat din toate câte există în Boa Vista. Pentru că acolo mai era un pavilion unde se lua ceaiul, un altul pentru primirea oaspeților, unul pentru întâlnirile cu partenerii de afaceri, un pavilion pentru primirea rudelor și unul pentru lectură, pavilionul de dimineață și pavilionul de seară, însă

acesta, de la capătul estic, era pavilionul ei de lucru. Lui Rafa nu i-au plăcut niciodată pavilioanele. I se par stupide și lipsite de naturalețe. Acum îi aparțin, însă nu vor fi niciodată ale lui. Adriana este în apele secate, în pâlcul de bambuși, în cupole, în chipurile de *orixas*. Nu poate să schimbe nici măcar o frunză sau o pietricică.

– Apă, șoptește Rafa.

Și simte cum se cutremură Boa Vista când apele intră în conducte și în pompe: un clipocit aici, un susur dincolo; apă care se revarsă din robinete; pârâiașe care se contopesc și formează râuri, canale care se umplu, unde care murmură vesele în jurul pietrelor, formând vârtejuri de spumă și frunze moarte; apă care se adună în ochii și gurile de *orixas*, pentru ca mai întâi să picure încet de acolo și apoi să se transforme în cascade artificiale. Până nu oprise apa, Rafa nu își dăduse seama că sunetele acestea făceau parte din esența locului pe care Adriana îl botezase Boa Vista.

– *Papai!* îl strigă Luna.

Și-a ridicat rochița și stă în apa curgătoare până la gambe.

– E rece!

Boa Vista îi aparține acum, dar Lousika tot nu vrea să o împartă cu el.

– Crezi că ai să te muți înapoi? întreabă Rafa.

Lucas clatină din cap.

– E prea aproape. Prefer să stau la distanță. În plus, acustica este îngrozitoare.

Atinge mâneca sacoului Brioni al lui Rafa.

– Vreau să-ți spun ceva.

Rafa s-a întrebat de ce îl căutase fratele lui tocmai în capătul grădinii, riscând să-i ude manșetele pantalonilor și să-și păteze pantofii.

– Spune!

– Am stat mult de vorbă cu *mamãe* în ultimele ei ore.

Rafa strânge din maxilare și simte că i s-a pus un nod în gât de ciudă. El este primul născut, *hwaejang*-ul, băiatul de aur. Lui ar fi trebuit să îi adreseze mama ultimele ei cuvinte.

– Avea un plan pentru companie, continuă Lucas. Se află în testamentul ei. A creat o funcție nouă: *choego*. Și-a dorit ca Ariel să o ocupe.

– Ariel.

– Am discutat pe larg problema, dar s-a încăpățânat: Ariel va fi *choego*. Șefa companiei Corta Hélio. Deasupra mea și a ta, *irmão*. Nu te apuca să te certi, nu veni cu propuneri. Am făcut deja un plan. Nu putem să contestăm testamentul. Este solid, bine redactat.

– Am putea să ne luptăm...

– Ți-am zis să nu vii cu propuneri. Ar fi o pierdere de timp și de bani să ne luptăm prin tribunale. Ariel le cunoaște mult mai bine decât noi și ne-ar scoate din joc pentru totdeauna. Nu, noi vom face apel la statutul Corta Hélio. Sora noastră a fost grav rănită. Este efectiv paraplegică. Recuperarea va fi lentă și deloc sigură. Statutul companiei noastre conține o prevedere care se referă la starea de sănătate. Iar această clauză le permite membrilor consiliului să se retragă din funcție în cazul în care suferă de o boală sau au traumatisme care i-ar împiedica să-și îndeplinească sută la sută sarcinile.

– Adică tu zici...

– Exact asta zic. Pentru binele companiei, Rafa. Ariel este o avocată extrem de competentă, dar habar n-are cu ce se mănâncă extragerea heliului. N-ar fi un puci, ci doar i-am suspenda temporar puterile și responsabilitățile.

– Temporar până când?

– Până când vom reuși să restructurăm compania în conformitate cu necesitățile ei reale, iar nu cu toanele mamei noastre. Era foarte bolnavă, Rafa.

– Taci dracului din gură, Lucas!

Lucas face un pas în spate și ridică mâinile a scuze.

– Desigur. Iartă-mă! Un singur lucru îți mai spun: mama noastră nu ar fi rezistat niciodată acestei clauze medicale pe care tocmai ea a introdus-o în statut.

– Cară-te de aici, Lucas!

– Nu ne trebuie decât două rapoarte medicale și eu am făcut rost de ele. Unul de la clinica din João de Deus, celălalt de la doctorița Macaraeg, care se bucură nespus că a devenit medicul personal al familiei noastre. Două rapoarte și o majoritate de voturi, doar atât ne trebuie.

Și pleacă, nu însă înainte de a-i striga:

– Să mă anunți ce hotărăști!

Luna își bălăcește picioruşele prin pârâu, dă cu piciorul în apă și împroaşcă în văzduh stropi argintii: o fetiță cu coroane de curcubee.

Portiera tramvaiului se închide, uşa se deschide. Ariel se uită afară.

– Ai de gând să vii odată?

Pe peron nu se mai află nimeni căruia să-i adreseze Ariel vorbele astea, dar Marina tot se încruntă nedumerită și mișcă din buze: *Eu?*

– Da, tu. Cine altcineva?

– Din punct de vedere tehnic, acum sunt liberă de contract...

– Da, da, da, n-ai lucrat pentru mine, ai lucrat pentru mama. Ei bine, acum lucrezi pentru mine.

Hetty o anunță: ai primit corespondență. Un contract.

– Hai, vino! Să plecăm odată din mausoleul ăsta blestemat! Trebuie să facem pregătiri pentru o nuntă.

UNSPREZECE

Meridianul îndrăgește nunțile și nu există nuntă mai importantă decât cea dintre Lucasinho Corta și Denny Mackenzie. Vulturul Lunii și-a pus la dispoziție grădinile personale pentru desfășurarea ceremoniei: copacii au fost decorați cu funde, lumini bio și stele scânteietoare. Pomii cu bergamote, cu kumquat și cu portocale au fost vopsiți în argintiu. Printre ramurile lor sunt înșirate lampioane de hârtie. Pe cărare vor fi presărate petale de trandafiri. AKA a donat o sută de porumbei albi, care vor fi eliberați, iar spectacolul va fi unul grandios. Porumbeii au fost astfel proiectați încât să trăiască doar douăzeci și patru de ore. Legile în privința viețuitoarelor dăunătoare sunt stricte.

Contractele vor fi semnate în Pavilionul Portocaliu. În spatele fericiților miri se va afla un detașament de acrobați cu flamuri legate de glezne, care vor zbura în vârful Turnului Antares și vor țese ideograme în aer. Vulturul Lunii a acordat mici subvenții rezidenților pentru decorarea cartierului. Așa că acum de balcoane atârnă bannere, ghirlande împodobesc străzile, iar de poduri atârnă lumini specifice festivalului Diwali. Baloane în formă de lilieci, fluturi și rațe *manhua* plutesc prin tot turnul. Prețul de închiriere a balcoanelor de unde se poate vedea cel mai bine ceremonia a atins șase sute de bițișori. Cele mai bune poziții

de pe poduri și pasarele au fost licitate și adjudecate cu multă vreme înainte. Contractul de exclusivitate pentru dreptul de difuzare a imaginilor a fost acordat canalului *Gupshup*, în urma unei licitații fioroase: condițiile de acces sunt severe – dronele media trebuie să rămână la o distanță cuviincioasă și sunt interzise interviurile cu oricare dintre cei doi *oko*.

Cei patru sute de invitați vor fi serviți de douăzeci de angajați ai unei firme de catering și de optzeci de ospătari. Se va ține cont de specificul cultural și religios al tuturor dietelor, precum și de toate intoleranțele culinare. Se va servi carne. Umblă vorba că Lucasinho a făcut tortul de nuntă în stilul său propriu. Nu este adevărat: patiseria Ker Wa are cea mai îndelungată tradiție atât în realizarea torturilor de nuntă, cât și a torturilor pentru oricare alte evenimente de pe Lună. Kent Narasimha, de la barul Luna Plină, din hotelul Holiday Inn din Meridian, a creat un cocktail special pentru această ocazie: „Băiatul Îmbujorat". Rețeta include o măsură de gin de cea mai bună calitate, spumă, fulgi din foiță de aur și cuburi de jeleu care se dizolvă și umplu ginul cu spirale de culori și arome. De asemenea, vor fi și cocktailuri simple și, pentru nonalcoolici, băuturi din plante.

Măsurile de securitate s-au luat de o săptămână. Gărzile de la CDS, Corta și Mackenzie au cooperat într-o manieră fără precedent. Grădinile lui Jonathon Kayode sunt scanate până la nivelul firelor de praf și al particulelor de piele descuamată.

Mai sunt trei zile până la nunta anului! Oare ce vor purta băieții? Iată instantanee de la ultimele apariții publice ale lui Lucasinho Corta. Uniforma de școală. Sacoul din tweed și pantalonii bej de la petrecerea dată în cinstea Cursei-Lunii. Cele două săptămâni când a dat tonul modei și toți încercau să-l imite. Aniversarea de optzeci de ani a bunicii sale; ceremonia de comemorare a bunicii sale – atât de curând plecată dintre noi, atât de trist eveniment. Revenirea lui pe scena modei: cine îl fardează? Machiajul lui este definitoriu pentru acest sezon. Atenție, băieți! Veți avea și voi acest look. Denny Mackenzie: ei, cui îi pasă? Când a avut vreun Mackenzie treabă cu moda? Dar cine anume va crea costumele de nuntă? Nu le putem lăsa pe seama avatarurilor.

Printre stiliștii-inteligențe artificiale pe care îi iubim atât de mult se numără Loyale, San Damiano, Boy de la Boy, Bruce and Bragg, Cenerentola. Oare cine va primi contractul? Dar produsele de înfrumusețare...?

Două zile până la nunta anului! Acesta este motivul pentru care Dragonii sunt mai buni decât oricare dintre noi: au clasă. Familia Corta a dat dovadă de demnitate de-a lungul întregii perioade de organizare a nunții. Nu a trecut nici măcar o lună de la îngrozitorul atac împotriva lui Ariel Corta, dar minunata avocată nu numai că se deplasează cu ușurință pe picioarele artificiale, dar a și conceput *nikah*-ul chiar de pe patul de spital! Și în urmă cu doar două săptămâni, Luna întreagă a fost zguduită și îndurerată la aflarea tragicei vești despre moartea Adrianei Corta. Dar cum și-au demonstrat curajul membrii familiei Corta! Capul sus, haine de gală, machiaj strălucitor: nunta anului! Se vede clasa.

O zi până la nunta anului. Cel mai sigur indicator social al momentului: ești pe lista cu invitați sau nu ești? Lista aceasta este secretă, dar ziariștii de la *Gupshup* au apelat la anumite persoane care le erau datoare, le-au amenințat pe altele, au împărțit cu dărnicie sărutări și alte mângâieri și iată că vă putem prezenta în exclusivitate lista cu invitați! Nu întrebați cine este pe ea, ci mai degrabă cine nu este! Pregătiți-vă pentru un șoc...

Ziua în care are loc nunta anului. Începe cu zarva fanilor de VIP-uri, care își ocupă locurile deja rezervate, de unde pot urmări ceremonia pe lângă uriașele baloane în formă de lilieci, de fluturi și de animale aducătoare de noroc. La momentul stabilit, toți locuitorii din Turnul Antares pun bannerele pe balustradele balcoanelor și le desfășoară încet, alcătuind o tapiserie de felicitări și ornamente de nuntă. Agenții de securitate își ocupă pozițiile. Sosesc ascensoarele pline cu invitați. Invitațiile sunt scanate, oaspeții sunt îndrumați spre recepție, unde li se oferă câte un „Băiat Îmbujorat". Jonathon Kayode și Adrian Mackenzie sunt niște gazde absolut fermecătoare. Drone cu camere de filmat zboară la distanța convenită, luptându-se să obțină prim-planuri ale celebrităților. Cu o jumătate de oră înainte de semnarea contractului, invitații sunt

conduși în Pavilionul Portocaliu. Regia este ingenioasă și strictă, repartizarea pe scaune este respectată cu rigurozitate. Ușierii aruncă în aer șuvoaie de petale de trandafiri. Mai sunt douăzeci de minute: sosesc familiile. Duncan Mackenzie, împreună cu *okos*, Anastasia și Apollinaire Voronțov. Fiica sa, Tara, cu *okos*; fiii lor neastâmpărați și fiicele lor gălăgioase. Bryce Mackenzie, pășind țeapăn, dar hotărât, în bastoane, însoțit de o duzină de copii adoptați. Hadley Mackenzie, sigur pe el și foarte chipeș. Robert Mackenzie nu poate pleca din Crucible și trimite scuzele lui, alături de urările de bine pentru fericitul cuplu, împreună cu speranțele într-o soluționare pe cale pașnică a conflictelor existente între cele două mari familii – Mackenzie și Corta. Este reprezentat de Jade Sun-Mackenzie.

Familia Corta: Rafa și Lousika, Robson și Luna. Lucas – neînsoțit. Ariel și noua ei *escolta*, care ia loc alături de membrii familiei, în murmurele șocate ale invitaților. Carlinhos, într-un costum elegant, care îi cade bine. Wagner și agitata *oko* Analiese Mackenzie, împreună cu treizeci de tovarăși din haită, în ținute închise la culoare, condimentând cu o notă de pericol argintiul decorului și fundele din grădină.

Se așază toți la locurile lor, iar un mic ansamblu interpretează *Flori și noapte cu lună plină*[1].

Nu mai lipsesc decât mirii pentru ca nunta anului să poată începe.

Lucasinho a auzit undeva că bărbatul trebuie să se dezbrace de jos în sus. Prin urmare, ca să se îmbrace trebuie să o facă invers. Mai întâi cămașa – de-abia scoasă din imprimantă. Butoni din argint. Fiindcă aurul este pentru neamurile proaste. Cravata, de culoare cenușiu-deschis, are un model Seikai-ha[2] și este legată cu un nod Eldredge, pe care i-l arătase Jinji și pe care Lucasinho îl exersase câte o oră pe zi. Lenjerie: din mătase de păianjen. Oare de ce nu se fac toate hainele doar din materialul ăsta? Pentru că atunci nimeni nu

[1] Cântec tradițional chinez (n. tr.).

[2] Seikai-ha – model japonez, în formă de valuri (n. tr.).

ar mai face nimic decât să se pipăie. Ciorapi până la jumătatea gambelor. Nu i se văd gleznele – mare, mare păcat. De-abia acum pantalonii. Lucasinho a ezitat zile în şir până să se hotărască asupra costumelor lui Boy de la Boy. A refuzat cinci creaţii. Ţesătura acestuia este cenuşie, o nuanţă mai închisă decât cravata, cu o părere de model floral. Pantalonii: fără manşete, cu dunga foarte bine definită, două pliuri în talie. Deocamdată aşa e moda – cu două pliuri. De fapt, cu două din orice: sacoul are doi nasturi în faţă, câte doi la manşete şi este scurt până la talie în faţă, în genul fracului. Reverele sunt late de câte patru centimetri. Batistă împăturită în triunghi în buzunarul de la piept. Batista pătrată nu mai era la modă de o lună. Pălărie din fetru asortată, cu borurile înguste, cu bandă din mătase lată de doi centimetri, pe care Lucasinho o va duce în mână, nu o va purta pe cap. Pentru că nu vrea să-i strice părul.

– Să văd cum arăt.

Jinji îi arată imaginea prin camerele de supraveghere ale hotelului. Băiatul se întoarce, se umflă în pene, îşi face bezele.

– Al naibii de sexy sunt!

Înainte de a-şi aranja părul, trebuie să-şi aplice fardurile. Lucasinho îşi pune un prosop în interiorul gulerului, se aşază la o masă şi-l lasă pe Jinji să se ocupe de faţa lui. Machiajul este un cadou de nuntă. Lui Lucasinho îi place nespus de mult acest ritual; straturile de creme, fondul de ten, ultimele retuşuri şi nuanţe. Clipeşte admirându-şi ochii încărcaţi de farduri.

– O, da!

După asta, părul. Lucasinho îşi tapează cu mare grijă moţul de pe frunte, îl piaptănă pe spate şi-l încarcă strategic cu spumă, gel şi fixativ puternic. Scutură din cap. Părul i se mişcă precum o creatură vie.

– Şi eu m-aş căsători cu mine.

Ultimul lucru. Îşi pune piercingurile unul după altul. Jinji îi dă ocazia să-şi mai vadă imaginea pentru ultima oară, apoi Lucasinho Corta trage aer în piept şi iese din hotelul Home Inn[1] din Antares.

---

[1] Home Inn – lanţ hotelier din China (n. tr.).

Moto-ul care îl aşteaptă se deschide şi îi permite să urce. Jinji dă o comandă şi intră cu viteză în traficul din Hang Yin Plaza. Hotelul se află în centru, la doar o cursă cu ascensorul de Cuibul Vulturului. Nu este nimic lăsat la voia întâmplării. Oamenii din piaţă se uită, se mai uită încă o dată, îl recunosc. Unii îi fac cu mâna. Lucasinho îşi îndreaptă cravata şi priveşte în sus. Turnul este o cascadă din bannere colorate; baloanele *manhua* se leagănă şi se înghiontesc. Podurile nici nu se mai văd din cauza mulţimilor de pe ele. Lucasinho aude vocile acelea răsunând prelung în interiorul Turnului Antares.

Acolo are loc nunta anului. În partea cealaltă a pieţei, vizavi de intrarea în Home Inn, se află un magazin AKA, o afacere la modă pentru bucătarii amatori. Lucasinho coboară în stradă şi se îndreaptă într-acolo. Vehiculele din trafic îl ocolesc, reorganizându-şi traseele de-a lungul celor cinci bulevarde care pornesc din piaţă. În vitrine se văd tăvi pline cu legume strălucitoare, un frigider mare pentru carne, în care atârnă raţe lucioase şi cârnaţi din carne de pasăre; peşti şi broaşte pe un pat de gheaţă. În fundul magazinului sunt congelatoare, lăzi cu fasole şi linte, buchete de salate. Două femei de vârstă mijlocie stau la tejghea şi râd cu poftă de un secret cunoscut doar de ele. Au avataruri *adinkra*, după obiceiul familiei Asamoah: gâsca Sankara, steluţa Ananse Ntontan.

Se opresc din râs în momentul când Lucasinho intră în magazin.

– Sunt Lucas Corta Junior, le spune el.

Dar ele îl cunosc. De o săptămână, pe canalele sociale nu se mai vede nimic altceva în afară de chipul lui. Femeile par speriate. Lucasinho îşi pune pălăria pe tejghea. Apoi scoate spinul de metal din urechea stângă şi îl pune lângă pălărie.

– Vă rog să i-l arătaţi Abenei Maanu Asamoah! Va înţelege. Cer protecţia Tronului de Aur.

Suntem Pământul şi Luna, îşi spune Lucas Corta. Bryce Mackenzie este o planetă gravidă, iar eu sunt un satelit mic şi zvelt. Îi place această analogie. Alt motiv de bucurie: acesta este

hotelul din care a fugit Lucasinho. Două zâmbete reținute. Asta-i toată satisfacția de care va avea parte la întrevederea de acum.

Bryce Mackenzie se deplasează greoi până la canapea: baston, picior, celălalt baston, picior – ca un utilaj minier cvadruped, scos de multă vreme din uz. Lui Lucas îi este silă să-l privească. Cum de se poate suporta? Cum de îl suportă toți copiii adoptați și toți amorezii?

– Vrei să bei ceva?

Bryce Mackenzie se prăbușește gemând pe canapea.

– Înțeleg că nu vrei. Nu te superi dacă eu am să beau? Personalul de la Holiday Inn e plătit cu ora și, ce să zic, mă cunoști. Îmi place să profit la maximum de orice situație. Iar Băieții ăștia Îmbujorați chiar au gust bun.

– Neseriozitatea ta nu este potrivită acum, spune Bryce Mackenzie. Unde-i băiatul?

– Lucasinho ar trebui să ajungă în Twé chiar acum.

Invitații, familiile, preotul. Acesta avea doar rolul de a fi martor la semnarea *nikah*-urilor, însă Jonathon Kayode îi adusese întreaga măreție a Vulturului Lunii. Atunci când Ariel i-a propus să oficieze el ceremonia, a simulat surpriza, ba chiar sfiala. *Nu, nu, nici vorbă, n-aș putea, mă rog, of, bine, am s-o fac.*

Jonathon Kayode se îmbrăcase cu straie *agbada* de sărbătoare, împodobite cu însemne regale din aur, pe care le comandase special pentru această ocazie.

– Are pantofi cu platforme sau mi se pare mie? i-a șoptit Rafa lui Lucas.

Odată descoperit acest amănunt, nimic altceva nu a mai avut importanță. Fără platforme, Vulturul ar fi fost mai scund cu un cap decât cuplul pe care îl căsătorea. Rafa s-a amuzat de propria-i glumă. A strâns din ochi, și-a pus mâna la gură și a început să hohotească pe dinăuntru.

– Încetează! a șuierat Lucas. Eu sunt ăla care trebuie să-l conduc pe Lucasinho la el.

Dar s-a molipsit și el. Și-a înăbușit chicotelile și și-a șters discret lacrimile de la ochi. Orchestra a început să cânte *Flori și*

noapte cu lună plină. Bryce Mackenzie s-a ridicat și și-a ocupat locul lângă Pavilionul Portocaliu. Toate capetele s-au întors. Denny Mackenzie înainta pe cărarea acoperită cu petale de trandafiri. Mersul lui era stângaci, timid, șovăielnic. Nu știa cum să-și țină mâinile. Bryce Mackenzie radia de mândrie. Jonathon Kayode a întins brațele, aidoma unui preot adevărat.

– Să-nceapă spectacolul! i-a murmurat Rafa fratelui său.

Și chiar în clipa aceea toate avatarurile familiei Corta au șoptit într-un glas: *mesaj din partea lui Lucasinho.*

După nici treizeci de secunde, *Gupshup* difuzase știrea în întreaga Lună. *Lucasinho Corta: mirele fugar.*

– Știi ceva despre povestea asta? întreabă Bryce Mackenzie.

– Nu.

– Mă bucur. Aveam impresia că a fost ideea ta.

– Ridicol.

Bryce Mackenzie clatină din cap – un tic nervos care-i apare când îl supără ceva.

– Acum trebuie să hotărâm cum să dregem busuiocul.

– Crește busuioc pe aici?

Alt tic: nări umflate, respirație șuierătoare.

– Prestigiul familiei mele a fost pătat, la fel și reputația companiei Mackenzie Metals; va trebui să plătim despăgubiri, pentru că *Gupshup* ne va da în judecată.

– Probabil că și băuturile ne vor costa destul de mult, spune Lucas.

L-a întâlnit pe Bryce Mackenzie doar de două ori și numai la evenimente sociale, dar s-a prins de *malandragem*-ul folosit de individ. Intimidare fizică, nu prin forță, ci prin constituția lui obeză. Bryce Mackenzie îi domină pe cei din jur; te împiedici, cazi și te spargi. Știu cum face asta, își zice Lucas. Însă tu ești Pământul, iar eu sunt Luna. Atâta energie îl amețește. Acum totul este limpede, limpede cum nu a mai fost niciodată.

– Nerușinatule! exclamă Bryce Mackenzie.

Transpiră mult. Este un om uriaș și asudat.

– Nici familia ta şi nici a mea nu se sperie de ameninţări cu procesele. Ce propui?

– Reluăm nunta. Împărţim costurile. Îmi poţi da vreo garanţie că fiul tău va veni?

– Nu am ce garanţie să-ţi dau, spune Lucas. Nu pot vorbi în numele fiului meu.

– Eşti tatăl lui sau nu?

– Cum am zis, nu pot vorbi în numele lui Lucasinho. Dar sunt din toată inima de acord cu hotărârea lui, răspunde Lucas. În numele meu îţi zic: du-te dracului, Bryce Mackenzie.

Al treilea tic nervos: muşcarea buzei superioare. Primele două ticuri denotaseră iritare. Acesta indică furie.

– Foarte bine.

Bodyguarzii lui Bryce apar din hol şi îl ajută să se ridice de pe canapea, îl sprijină până când reuşeşte să se susţină în baston şi pe picioarele surprinzător de arătoase. Şchiopătează pe lângă Lucas, poc, poc, poc. Uite încă un motiv de satisfacţie, îşi dă seama Lucas. Unul mic, meschin, dar atât de dulce: l-a făcut pe Bryce Mackenzie să se simtă prost.

Acesta se opreşte când ajunge la uşă, se întoarce, ridică un deget spre Lucas. Bastonul îi atârnă de brăţara de la încheietura mâinii.

– O da, am uitat ceva.

Bryce face un pas înainte şi îl plesneşte pe Lucas peste obraz. Lovitura nu-i prea puternică, dar Lucas se clatină pe picioare din cauza surprizei, a cutezanţei, a implicaţiilor.

– Să-mi trimiţi numele secunzilor sau numele *zashitnik*-ului, dacă te va reprezenta el. Tribunalul va stabili locul şi data. Onoarea familiei Mackenzie va fi reparată doar cu sângele vostru.

În jurul Abenei Maanu Asamoah apar unul câte unul avatarurile tuturor celor din *Kotoko*. I se taie răsuflarea. Este mai impresionată decât şi-a închipuit. În lentilă îi licăresc mai multe *adinkras* şi în fiecare clipă mai apare câte una. Este înconjurată de aforisme strălucitoare. Abena şi-a pregătit camera cu mult respect. Poate că-i întâlneşti pe membrii consiliului în tuneluri, în sere, pe străzi

și în complexurile rezidențiale, însă *Kotoko* înseamnă mai mult decât suma tuturor acelora care fac parte din el. *Kotoko* reprezintă deopotrivă continuare și schimbare, descendență și diversitate, *abusua* și corporație. Oricine are dreptul de a cere sfatul *Kotoko*-ului. Întrebarea implicită este: de ce ai avea nevoie de asta? Abena și-a aranjat puținele lucruri pe care le are, a pliat mobila, a aprins luminile bio – un triunghi negru, roșu și alb pe podea – și s-a așezat în centrul lor. A făcut și duș.

Ultimul apare Sunsum, avatarul lui *Omahene.* Abena se cutremură. A invocat forțe puternice.

– Abena, spune Adofo Mensa Asamoah.

Avatarurile vorbesc cu vocile clienților lor.

– Ce mai faci? Salutări din partea Tronului de Aur.

– *Yaa Doku Nana*[1], spune Abena.

– O, ai făcut curat, minunat, spune Akosua Dedei, din Farside.

– Bună idee cu luminile astea, spune și Kofi Anto din Twé.

– Așadar, ce anume vrei să ne întrebi? spune Kwamina Manu din Mampong.

Întrebarea secretă.

– Am făcut o promisiune, zice Abena, răsucind între degete colierul *Gye Nyame* fără să-și dea seama. Și acum trebuie să o onorez, dar nu știu dacă am avut dreptul să promit ceva.

– Este vorba despre Lucasinho Corta, spune un avatar pe care Abena îl recunoaște ca aparținând Lousikăi Asamoah.

– Da. Știu că suntem datori familiei Corta pentru că Lucasinho i-a salvat viața lui Kojo în Cursa-Lunii, dar dacă asta îi va instiga pe cei din clanul Mackenzie împotriva noastră, așa cum sunt porniți și împotriva familiei Corta?

– A cerut adăpost, spune Abla Kande, din sera Cyrillus.

– Dar am eu dreptul să i-l ofer?

– Ce ar crede Luna despre noi, dacă nu reușim să ne onorăm promisiunile? întreabă Adofo Mensa.

---

[1] Yaa Doku Nana – răspuns la salut în cultura akană (n. tr.).

Din cercul avatarurilor se aud voci şoptind în cor: *Fawodhodie ene obre na enam.* Independenţa este însoţită de responsabilităţi.

– Dar clanul Mackenzie... vreau să spun că noi nu suntem cea mai mare familie... şi nici cea mai bogată sau cea mai puternică...

– Am să-ţi spun o poveste scurtă, zice *Omahene* Adofo. Ai dreptate. AKA nu-i nici cel mai bogat şi nici cel mai vechi dintre cei Cinci Dragoni. Noi nu suntem exportatori; nu avem grijă ca luminile să rămână mereu aprinse, aşa cum face familia Corta şi nici nu aprovizionăm tehnologia de pe Pământ, cum o fac cei din clanul Mackenzie. Nu suntem nici industriaşi şi nici giganţi IT. Atunci când am venit pe Lună, nu beneficiam de niciun sprijin politic, ca în cazul familiei Sun; nu aveam avere, ca familia Mackenzie şi nici acces la rampe de lansare ca Voronţovii. Nu eram nici asiatici şi nici apuseni; eram ghanezi. Eram nişte ghanezi care au ajuns pe Lună! Cât tupeu! Luna era pentru albi şi pentru chinezi. Însă Efua Mensah a avut o idee, a sesizat o oportunitate pentru noi şi a muncit, şi s-a luptat, şi a pledat până când a reuşit să ajungă aici. Ştii ce viziune a avut ea?

– Că poţi să te îmbogăţeşti dacă dai cu lopata, dar ajungi mai bogat dacă vinzi lopata aia, răspunde Abena.

Toţi copiii învaţă proverbul acesta de îndată ce încep să meargă, li se pune o lentilă şi sunt conectaţi la un avatar. Ei i s-a părut mereu anost, chiar dacă extrem de valoros, vorbă înţeleaptă din bătrâni. Ei sunt negustori şi nu sunt opulenţi ca membrii familiilor Corta sau Mackenzie, nici măcar precum cei din familia Voronţov.

– Noi ne-am cumpărat independenţa, draga mea, spune Adofo Mensa.

Avatarul ei este alcătuit din două simboluri *adinkra:* Crocodilii Siamezi şi *Ese Ne Tekrema*[1], reprezentând unitatea şi interdependenţa.

– Şi nu avem de gând să renunţăm la ea. Nu ne vom lăsa intimidaţi de familia Mackenzie.

– Nu ne vom lăsa intimidaţi de nimeni, adaugă Kwamina Manu.

---

[1] „Dinţii şi limba" (n. tr.).

– Consideri că ți-ai primit răspunsul? întreabă *Omahene* Adofu.

Abena plecă fruntea și strânse degetele, făcând semnul selenar de încuviințare. Unul câte unul, dispar toate avatarurile membrilor din *Kotoko*. Ultimul care mai strălucește încă este al Lousikăi Kande Asamoah-Corta.

– Nu-i așa că nu?

– Ce anume?

– Nu ești mulțumită de răspuns.

– Ba da, doar că nu sunt...

– Liniștită?

– Cred că aș pune familia în pericol.

– Câți oameni sunt pe Lună?

– Cum adică? Vreun milion și jumătate.

– Un milion șapte sute de mii. Par mulți, dar nu suficienți cât să nu ne mai preocupe fondul genetic.

– Consangvinizare, acumulare de mutații, deviere genetică. Radiații de fond. Am făcut toate astea la școală.

– Și fiecare dintre noi are propriul mecanism prin care le poate face față. Am rafinat sistemul *abusua* și regulile care spun cu cine nu trebuie să faci sex. Ce ești tu?

– Sunt o *bretuo*. O *aseni*, o *oyoko*[1]. Și, firește, sunt propria mea *abusua*.

– Membrii familiei Sun se căsătoresc cu oricine, jumătate din oamenii de pe Lună sunt înrudiți cu ei. Cei din familia Corta au sistemul ăla ciudat cu *madrinhas*, dar au metode prin care să-și păstreze fondul genetic deschis și curat. Clanul Mackenzie este diferit. Nu permit accesul altora în familia lor, se tem ca nu cumva să-și contamineze materialul genetic și să-și dilueze identitatea. De obicei se căsătoresc între ei: de unde crezi că au toți pistruii ăia? Însă ce fac ei este riscant, foarte riscant, așa că trebuie să se asigure că progeniturile lor nu ies cu defecte. Ne angajează pe noi să le proiectăm descendența. O facem deja de treizeci de ani. Este secretul

[1] Bretuo, aseni, oyoko – tipuri de grupuri abusua (n. tr.).

nostru și totodată motivul pentru care familia Mackenzie nu ne-ar ataca niciodată. Se tem prea mult să nu aibă copii cu două capete.

Abena înalță o rugăciune spre Iisus.

– Membrii familiei Asamoah păstrează secretele tuturor. Ai grijă de Lucasinho, Abena. Clanul Mackenzie nu va îndrăzni să ne atingă, dar nu uită când cineva i-a jignit și au cuțitele lungi.

Zabbaleen-ul culege cu atenție și îndepărtează porumbeii morți împrăștiați prin grădinile lui Jonathon Kayode. Eliberarea lor s-a produs la momentul stabilit; coliviile s-au deschis, iar păsările, bătând din aripi, s-au înălțat peste capetele invitaților care plecau. Ariel este atentă pe unde calcă printre petalele ofilite de trandafiri. Nu se poate bizui prea mult pe picioarele artificiale când pe jos e mâzga aia alunecoasă. Împărtășește aversiunea mamei ei față de materia vie. Compușii organici se strică atât de repede.

Jonathon Kayode o primește în apartamentul lui, ale cărui ferestre dau spre grădină. Pomii cu citrice încă sunt decorați cu panglici și fructe vopsite în argintiu. Peluzele sunt acoperite cu resturi de mâncare. Boții sunt harnici, dar patru sute de invitați fac multă mizerie.

– Mare murdărie! comentează Jonathon Kayode, întâmpinând-o pe Ariel.

– Noi angajăm oameni care să ne curețe mizeria, spune aceasta.

– N-am apucat să-ți spun în timpul „evenimentului", dar mă bucur mult să te văd atât de mobilă. Iar rochia lungă îți vine de minune. M-am interesat. Nunta anului s-a dovedit un fiasco, dar mătușa unuia dintre miri a dat tonul unei noi mode. Ce face băiatul?

– Familia Asamoah i-a oferit adăpost.

– Familiile voastre au avut mereu relații bune.

– Vreau să-i pui capăt, Jonathon.

Jonathon Kayode clatină din cap și își duce un deget la frunte.

– Ariel, știi la fel de bine ca mine că...

– Când CDS-ul vrea să se întâmple ceva sau nu, găsește metode pentru a-și pune dorința în practică.

Cei doi stau la capetele unei măsuțe joase. Un bot le aduce doi „Băieți Îmbujorați".

– Știi, a început să-mi placă băutura asta, spune Vulturul.

Lui Ariel nu-i place nimic acum. Vulturul soarbe din pahar. Cu mult zgomot.

– Au trecut doi ani de când Tribunalul lui Clavius a soluționat litigiul în urma duelului, spune Ariel.

– Nu tocmai, zice Jonathon Kayode, punând paharul pe masă. Vezi cazul Alayoum contra Filmus.

– Nu s-ar fi ajuns niciodată la luptă. Știam asta. A fost un *malandragem.* Așa câștig eu. Iar cele două cazuri sunt diferite. Cel la care te referi tu a fost un divorț. Iar al nostru este o provocare la duel în stil vechi, un test de onoare.

– Putem spune că Bryce Mackenzie l-a luat prin surprindere pe fratele tău.

– Le poți interzice să meargă mai departe, Jonathon, spune Ariel.

– Sigur nu vrei să bei ceva? o întreabă Vulturul Lunii, ridicându-și paharul.

Se uită în ochii lui Ariel peste buza acestuia. Apoi privirea îi fuge spre fundul încăperii; o dată, de două ori, de trei ori. Ariel face ochii mari.

– E puțin prea devreme pentru mine, Jonathon.

Se zvonea prin cercurile de judecători și avocați că Adrian Mackenzie îl avea la degetul său mic pe Vulturul Lunii. Nu era un zvon.

Vor sânge, spune el din buze. Apoi, cu glas tare:

– Cine îl reprezintă pe Lucas?

– Carlinhos.

Jonathon Kayode rămâne cu gura căscată de mirare. Oko-*ul tău nu ți-a zis că va fi o luptă pe viață și pe moarte,* își dă seama Ariel. Și spune:

– *Zashitnik*-ul lor va fi Hadley Mackenzie. Era nevoie să numim și noi pe cineva pe potriva lui.

Nu vrea să-i permită Vulturului să-și ferească privirea. *Poți să oprești toată nebunia asta, să salvezi doi tineri de la moarte.*

– Jonathon?

– Nu te pot ajuta, Ariel. Nu fac eu legile.

– Se pare că mi-am făcut un obicei din asta, dar uite că te trimit iarăşi la dracu'.

Ariel îşi comandă picioarelor s-o ridice de pe scaun. Îşi ia poşeta. Apoi ridică tonul, aşa cum face la tribunal, ca să se audă până dincolo de sufragerie.

– Şi du-te la dracu' şi tu, Adrian! Sper ca fratele meu să-l facă bucăţi pe al tău.

El s-a întors la Boa Vista pentru luptă. Eu n-aş putea s-o fac, îşi zice Ariel. Nici măcar în bezna aceea cumplită, când simţise cum era despicată, scormonită şi violată, nici măcar atunci când crezuse că picioarele cele noi nu o vor ţine, nici măcar atunci când vedea cuţitul ori de câte ori închidea ochii, nu a lăsat-o pe mama ei să o ducă înapoi în Boa Vista. Şi tu vezi cuţitul, Carlinhos. De fiecare dată. Este în urma mea, este în faţa ta. Acum aş paraliza de frică.

El stă pe burtă, pe o masă în pavilionul *Nossa Senhora da Rocha.* De pe marginea cupolei picură apa de la cascada zeiţei Oxum. Un maseur îi frământă corpul, îşi înfige degetele în fibrele muşchilor lui. Carlinhos geme, ca şi cum ar face sex. Pe Ariel o dezgustă ideea că altcineva ţi-ar putea atinge trupul într-un mod atât de intim. Şi trupul ei a fost atins într-un mod mai intim decât masajul sau sexul.

Carlinhos întoarce capul într-o parte, zâmbeşte la sora lui.

– *Olá!*

– De data asta am rămas fără cuvinte, Carlo.

Carlinhos se întristează. O mişcare mai dură a maseurului îl face să se strâmbe. Eşti magnific, îi spune Ariel în gând, şi mă cuprind fiori de groază numai când mă gândesc cum o să-ţi sfârtece cuţitele pielea asta perfectă.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce, zice Carlinhos.

– Aş putea să încerc... Nu, nu pot să fac nimic. Nu mai am cuvinte. Vor avea parte de duelul pe care şi-l doresc atât de mult.

– Ştiu.

Ariel îşi sărută fratele pe ceafă.

– Omoară-l, Carlo! Fă în aşa fel încât să aibă parte de o moarte lentă şi dureroasă. Omoară-l în faţa tuturor, ca să vadă în amănunt cum li se risipeşte speranţa de a ne distruge familia! Omoară-l pentru mine!

– Pot să vin şi eu? Pot?

– Nu! tună Rafa.

Robson se ţine după tatăl său.

– Vreau să-l susţin pe Carlinhos.

– Nu, repetă Rafa.

– Da' de ce? Tu te duci. Se duce toată lumea.

Rafa se întoarce spre Robson.

– Nu-i un meci de handbal. Nu-i un joc. Nu-i ceva ce poţi tu susţine. Noi ne ducem pentru că fratele nostru nu se luptă singur. Eu nu aş vrea să mă duc. N-aş vrea să se ducă nici el. Dar am să mă duc. Iar tu ai să stai acasă.

Robson îşi trece greutatea de pe un picior pe altul şi se încruntă.

– Atunci vreau să-l văd acum.

Agasat, Rafa oftează prelung.

– Bine.

Sala de sport este cea mai puţin folosită dintre toate încăperile care există în Boa Vista. Boţii au şters praful strâns de-a lungul multor ani şi au încălzit-o, alungând frigul etern al rocii în care a fost săpată. Carlinhos a atârnat clopoţei din ceramică de panglicile din tavan. Şapte clopoţei. Şi-a pus o pereche de pantaloni scurţi şi simulează atacuri şi eschive, schimbă direcţia şi se învârteşte.

– *Irmão.*

Carlinhos se apropie gâfâind de balustradă. Îşi aşază cuţitul pe margine şi îşi sprijină bărbia pe braţele încrucişate.

– Hei, Robson.

– *Tio.*

Rafa face un semn din cap spre clopoţeii atârnaţi din tavan.

– Ai sunat din vreunul?

– Eu nu sun niciodată din clopoței, spune Carlinhos.

O mișcare – atât de rapidă și de neașteptată, încât Carlinhos nu are timp să reacționeze. Robson lipește vârful cuțitului de locul moale de sub urechea dreaptă a unchiului său.

– Robson...

– Pe mine m-a învățat Hadley Mackenzie că, dacă iei cuțitul cuiva, atunci trebuie să-l folosești împotriva celui de la care l-ai luat. Și că nu trebuie niciodată să lași cuțitul din mână.

Mișcarea lui Carlinhos este fluidă; se ferește de vârful cuțitului și, fără să se oprească, îi răsucește mâna lui Robson suficient de tare ca să-l învețe minte. Apoi ridică cuțitul.

– Îți mulțumesc, Robson. De acum înainte voi avea grijă.

Se audă clinchetul suav al tuturor clopoțeilor. A avut loc un alt cutremur mic.

Carlinhos iese din baie cu ochii mari de uimire.

– Cada aia are hidromasaj. N-am avut cadă cu hidromasaj nici măcar în Boa Vista.

– Măcar atât să fac și eu, Carlo.

Pregătirea Taberei Carlinhos i s-a părut neobișnuit de dificilă lui Lucas. Eșecul total al nunții încă mai poluează atmosfera socială. Dacă s-ar afla despre duelul dintre cei doi Dragoni vrăjmași, atunci nici măcar amenințările cu procesele din partea familiilor Corta și Mackenzie n-ar putea pune botniță rețelelor tabloide. Băieți chipeși care se luptă fără prea multe haine pe ei. Asta-i o știre mai bună decât aceea despre băieții chipeși care ar fi urmat să se căsătorească. Apartamentul din Turnul Orion a fost închiriat prin intermediul unor societăți fictive; în mod anonim au fost angajați, de la agențiile specializate, maseurii, fizioterapeuții, psihologii, bucătarii, nutriționiștii, cuțitarii, agenții de pază. S-a amenajat o sală de antrenamente, iar Mariano Gabriel Demaria a fost adus în mare secret din Regina Sudului și instalat în apartamentul vecin. La sfârșit, au fost luate din João de Deus cuțitele de luptă, din oțel selenar, ale lui Carlinhos și duse în dojo.

– Acesta este dormitorul.

Carlinhos se prăbuşeşte pe patul imens şi-şi încrucişează braţele sub cap. E plin de voie bună. Lucas strânge din buze.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru asta. N-ar fi trebuit să-ţi cer...

– Nu mi-ai cerut nimic. Eu m-am oferit.

– Dar dacă n-aş fi refuzat să le spun unde este Lucasinho...

– A venit Ariel să mă vadă în Boa Vista. Ştii ce mi-a spus? Că îi pare rău că nu a putut să împiedice povestea asta. Şi tu zici acum că-ţi pare rău pentru că tu crezi că totul se întâmplă din vina ta. Nici vorbă, Lucas! Am ştiut mereu că va veni şi ziua asta. Când mi-am făcut primul cuţit, m-am uitat la el şi am văzut ce urmează să se întâmple acum. Nu pe Hadley Mackenzie, ci o luptă în care familia mea să conteze doar pe mine.

Îi iartă pe toţi.

– Hadley Mackenzie este în formă şi foarte rapid.

– Eu sunt într-o formă mai bună.

– Carlinhos...

Lucas se uită la fratele său, tolănit pe pat, fericit că aşternuturile sunt din bumbac adevărat. S-ar putea să mori în douăzeci şi patru de ore. Cum de suporţi gândul ăsta? Cum de eşti în stare să te bucuri acum de lucruri atât de banale? Sau poate că aceasta este esenţa înţelepciunii luptătorului: lucrurile mărunte, caracterul concret al bumbacului bogat, din import. Senzaţiile sunt tot ce contează.

– Ce?

– Eşti şi mai rapid.

Wagner selectează cuţitele, le descoperă instinctiv echilibrul. Se uită la obiectele pe care le ţine în mâini. Tocmai ce a trecut miezul nopţii şi se concentrează mai bine decât oricând. Ar putea petrece ore în şir analizând tăişul, proprietăţile metalului.

– Ai aerul că-ţi place prea mult, spune Carlinhos.

– Înfiorătoare obiecte, zice Wagner, punând cuţitele la loc, în caseta lor. Voi fi acolo. Nu vreau, dar voi fi.

– Nici eu nu vreau să fiu acolo.

Cei doi frați se îmbrățișează. Carlinhos i-a oferit o cameră în apartamentul său, dar Wagner s-a dus să stea cu haita. Bârlogul este un loc rece și slab luminat atunci când noaptea cuprinde Pământul. A venit din Theophilus cu o seară în urmă și a dormit puțin și prost pe patul haitei, tulburat de vise în care stă gol-pușcă în mijlocul Oceanului Furtunilor. Analiese nu-l crede atunci când îi spune că trebuie să se ducă la Meridian cu treburi de familie, dar nu descoperă nicio minciună evidentă în vorbele lui de care să se agațe.

– Pot să te ajut cu ceva? întreabă Wagner.

Hohotele de râs ale lui Carlinhos îl iau prin surprindere.

– Toți ceilalți mi-au zis că le pare rău, că se simt vinovați. Niciunul nu m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva.

– Cu ce să te ajut eu?

– Mi-aș dori să mănânc niște carne, spune Carlinhos. Da, mi-ar plăcea foarte mult.

– Carne.

– Tu nu mănânci?

– Nu neapărat în forma asta, dar ce nu fac eu pentru tine, *irmão*...

Sombra localizează o *churrasceria*, exagerat de scumpă, care se fălește cu carne de porc din rase rare și carne de vacă din rasa pitică Kuroge Washu – animale masate cu gin și crescute cu muzică. Prin vitrinele dulapurilor cu carne se văd carcasele, mici ca niște animăluțe de casă. Prețurile îți dau ameteli. Wagner ocupă un separeu și cei doi frați stau de vorbă și înmoaie gofre și bucăți din carnea excelentă în tot felul de sosuri. Însă, în cea mai mare parte a timpului, preferă să se cufunde într-o tăcere cordială, așa cum fac prietenii apropiați când și-au dat seama că nu mai au nimic să-și spună.

Aleargă cu mine, i-a spus el.

Marina și Carlinhos intră în spatele plutonului din Cursa cea Lungă. În cinci secunde s-au și adaptat la ritmul ritualului. De această dată Marinei nu îi mai este teamă să cânte. Nu există decât

o unică asemenea cursă. Nu a încetat nicio clipă de când a ieşit ea. Şi inima, sângele, muşchii ei devin parte a acestui întreg.

Da, voi alerga, da, i-a răspuns ea. Când a chemat-o Carlinhos, Marina a venit, aşteptându-se la o partidă de sex, dar sperând că va fi vorba despre altceva. Ceva care să-i scoată din apartamentul acesta, sufocat de iminenţa morţii. Carlinhos a vrut să meargă acasă şi să alerge. João de Deus se afla la doar o oră cu trenul rapid. Marina şi Carlinhos au călătorit îmbrăcaţi deja cu echipamentul de alergare. Au atras priviri şi zâmbete admirative. *Le stă bine împreună. Ştii cine sunt? Nu mai spune?* Costumul Marinei era mai mic, mai strâmt şi mai îndrăzneţ decât cele purtate în trecut. Desenele făcute cu vopsele pe corp erau mai agresive. *Sunt mai voinică şi mai combativă*, îşi zicea ea. Luase ciucurii verzi ai lui Ogun din ambalajul vidat şi îi purta cu mândrie.

Marina accelerează. Vrea să ajungă în frunte. Carlinhos râde şi o urmează. *Cuţitul lui Ogun nu are odihnă. Cuţitul lui Ogun nu are odihnă şi este însetat de sânge.* Apoi dispare totul – timpul, sinele, simţirea.

Fericiţi şi transpiraţi, se urcă în trenul care-i duce înapoi. Se prăbuşesc pe scaune când trenul accelerează pe Ecuator Unu. Se lipesc unul de altul. Marina se face covrig în jurul lui Carlinhos. Atât de senzual este, că-i trezeşte pisica dinăuntru. Marina iubeşte diversitatea bărbaţilor, faptul că sunt imposibil de cunoscut, la fel ca animalele. Îi iubeşte tocmai pentru că sunt diferiţi de ea într-un mod minunat.

– Ai să vii? murmură Carlinhos.

Se aştepta la întrebarea aceasta. Se temuse de ea. Deci are răspunsul pregătit.

– Da, am să vin. Dar...

– N-ai să te uiţi.

– Iartă-mă, Carlinhos! Nu aş putea să văd cum eşti rănit.

– N-am să mor.

Zece minute până la Meridian.

– Carlo!

Este pentru prima dată când Marina i se adresează pe numele lui de alint, nume rezervat doar familiei și iubitelor.

– Am să plec de pe Lună.

Iar el răspunde:

– Înțeleg.

Dar i se încordează trupul lipit de al ei.

– Am bani acum, iar mama nu va mai duce lipsă de nimic și familia ta s-a purtat foarte frumos cu mine, dar nu mai pot rămâne. Îmi este zilnic frică. În fiecare zi, tot timpul. Îmi este tot timpul frică. Nu pot să trăiesc așa. Trebuie să plec, Carlinhos.

Ceilalți pasageri încep să se ridice în picioare, să-și ia copiii, bagajele, prietenii. Trenul a ajuns în gară. În zona presurizată a peronului, Marina și Carlinhos se sărută. Ea stă ridicată pe vârfuri. Călătorii zâmbesc.

– Voi fi acolo, spune Matina.

Și se îndreaptă fiecare spre apartamentul lui. În dimineața următoare, Carlinhos pleacă să se lupte.

Boții termină de curățat sala tribunalului doar cu câteva clipe înainte de sosirea combatanților. Nu a mai fost folosită de un deceniu. Aerul a fost purificat – nu se mai simte nici urmă de miros de sânge vechi, real sau imaginar. Însă este destul de răcoare înăuntru, cu toate că temperatura a fost ridicată până la treizeci și șapte de grade, cât are un om sănătos. Sala este mică și foarte frumoasă, cu lambriuri și dușumea din lemn. În centrul ei se află ringul, acoperit cu un material elastic, bun atât pentru dans, cât și pentru luptă. De jur împrejurul lui, în rânduri înguste, sunt așezate lojele familiilor și ale spectatorilor. Băncile judecătorilor se află atât de aproape, încât oricare dintre ei ar putea fi împroșcate cu sânge. Aceasta este morala duelului prin care se soluționează cauzele: nimeni nu scapă de violență.

În loja familiei Mackenzie: Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie. Acesta din urmă de-abia dacă încape în spațiul strâmt. Din nou, Robert Mackenzie este reprezentat de Jade Sun-Mackenzie, mama *zashitnik*-ului. În loja familiei Corta: Rafa, Lucas, Wagner și Ariel

Corta. Alături de Ariel se află *escolta* ei, Marina Calzaghe. Ariel a reușit să-i convingă pe judecători să respingă o citație de ultim moment a echipei de avocați din partea clanului Mackenzie, care cerea să fie obligați să participe și Lucasinho, Robson și Luna. Prezidează judecătorii Remy, El-Ashmawi și Mishra – niciunul dintre ei nu a mai colaborat vreodată cu Ariel Corta.

Judecătorul Remy deschide ședința. Judecătorul El-Ashmawi citește capetele de acuzare. Judecătorul Mishra întreabă dacă se poate ajunge la reconciliere sau dacă pârâții își vor cere scuze. Nu, răspunde Lucas Corta.

Îndeplinirea formalităților te calmează, îndeplinirea formalităților te ajută să-ți organizezi gândurile, îndeplinirea formalităților te distanțează de ce urmează să se întâmple în ringul acesta.

Intră secunzii. Din partea familiei Mackenzie: Denny Mackenzie și Constant Duffus, șef-adjunct al serviciului de securitate. Din partea familiei Corta: Heitor Pereira și Mariano Gabriel Demaria. Fiecare parte prezintă judecătorilor cuțitele pentru luptă. Judecătorii le studiază în amănunt, deși niciunul nu se pricepe la arme. Apoi aprobă câte unul din fiecare casetă. Mariano Gabriel Demaria sărută mânerul și apoi pune în cadrul lui cuțitul din oțel selenar.

Combatanții apar din vestiarele situate în subsolul tribunalului. Amândoi privesc mai întâi în sus, apoi în jur, încercând să aprecieze spațiul cu limitele lui. Locul este mai mic decât și-au imaginat. Prin urmare, lupta va fi mai strânsă, mai rapidă și mai sălbatică. Carlinhos poartă pantaloni scurți de culoare crem. Cei ai lui Hadley sunt cenușii. Ambele perechi de pantaloni contrastează cu culoarea pielii lor. Sunt despuiați din punct de vedere informatic – adică nu au avatarurile cu ei. Carlinhos are o slăbiciune pentru podoabe, însă acum nu poartă decât un șnur verde în jurul gleznei de la piciorul drept: simbolul Sfântului Jorge. Secunzii lui Carlinhos se apropie de el.

Marina își acoperă ochii cu mâinile. Nu se poate uita la Carlinhos, trebuie să se uite la Carlinhos. Este doar un băiat, un băiat mare și surâzător, care a rătăcit dintr-o încăpere în alta, fără să-și dea seama că toate ușile se încuie în urma lui și că fiecare

cameră este mai mică decât cea dinainte, până când ajunge aici, în ringul acesta ucigaș. I se face rău; parcă toate oasele și tendoanele ei sunt cuprinse de gheață. Carlinhos se așază în genunchi; Heitor și Mariano se înghesuie deasupra lui. Carlinhos murmură ceva. În partea cealaltă a ringului, Hadley Mackenzie țopăie, trage aer pe nas, se uită amenințător – un vârtej de energie și voință. O să-l facă bucăți pe Carlinhos, își spune Marina. Niciodată nu a mai simțit o asemenea teamă, nici măcar atunci când a aflat diagnosticul mamei sale, nici măcar atunci când a fost lansată nava de transfer orbital în care se afla ea.

Judecătorii îi cheamă pe combatanți în fața lor. Măsurând doi metri și zece, Carlinhos este mai înalt decât adversarul său, dar și mai greoi. Hadley Mackenzie este doar fibră și mușchi. Judecătorul Remy se adresează luptătorilor.

– Vă aducem la cunoștință că, deși lupta aceasta este perfect legală, Tribunalul lui Clavius deplânge alegerea pe care ați făcut-o. Este un act barbar, care nu face cinste familiilor și corporațiilor voastre. Puteți continua.

Mariano Gabriel Demaria îi întinde cuțitul lui Carlinhos. Acesta îl cântărește în palmă, îi testează mânerul, îi găsește punctul de echilibru și îi verifică viteza. Simulează lovituri în nouă direcții. Priză – fermă, dar fluidă. Efort – fără. Dar a simula nu înseamnă a lovi cu adevărat. Tot efortul se va găsi în lovitură. Când va trăi la limita tuturor simțurilor, bâjbâind după clopotele invizibile din labirintul întunecat.

– Secunzi, părăsiți ringul!

Heitor și Mariano se retrag în boxa de lângă ring, sub balconul spectatorilor. Nu vor exista runde, nu va exista nici pauză, nici vreun time-out pentru poveștele secunzilor. Doar luptă și iar luptă, până când unul dintre ei va învinge.

Carlinhos înclină capul spre familia lui. Pe obrajii Marinei Calzaghe se rostogolesc încet lacrimi mari.

– Apropiați-vă!

Carlinhos și Hadley se întâlnesc în centrul ringului. Ridică cuțitele în semn de salut.

– Luptați!

Cei doi iau poziții de luptă – înfipți bine pe picioare, cu un braț ridicat. Și se reped. Carlinhos se răsucește, încercând să-i distragă atenția adversarului, dar Hadley Mackenzie este abil și iute, atât de iute, că o fracțiune de secundă reușește să-l scoată din ritm pe Carlinhos. Acesta revine. Marina nu a văzut niciodată o luptă cu cuțitele. Este urâtă, necinstită și sălbatică. Nu are nimic impunător. Nu există metode tradiționale pentru ripostă și pararea loviturilor date de adversar. Lupta aceasta se rezumă doar la atac și apărare, la fel ca lupta cu săbiile. Orice lovitură ar putea fi cea finală. Taie, dezarmează, străpunge, imobilizează. Viteza este ametitoare. Cei doi se mișcă mai repede decât gândul. Pe chipul lui Hadley a înghețat un rânjet ca de craniu; concentrarea lui este totală. Și este mai rapid, mai ușor, mai sprinten. Fandează, pivotează, revine în poziția inițială. Marina aruncă o privire spre ceilalți Corta. Rafa ține ochii închiși. Ariel are mâinile la gură. Wagner este o mască de concentrare supremă. Chipul lui Lucas este ca de mort. Aceleași expresii sunt și pe fețele membrilor familiei Mackenzie.

Nu poate să se uite. Nu poate să *nu* se mai uite.

Nimeni nu poate păstra ritmul acesta epuizant. Carlinhos se dezechilibrează. Reacțiile lui vin cu o fracțiune de secundă mai târziu. Pielea îi strălucește de transpirație. Privirea îi este înverșunată, trăsăturile, încordate. Este un dans, un *pas de deux* ucigător. Aproape, repede, strălucirea lamei: mâna cu cuțitul, tendoanele piciorului. Sus, jos. Carlinhos fandează, Hadley îi parează lovitura și îi face o tăietură care pornește din biceps și merge în diagonală peste abdomen. Carlinhos s-a îndepărtat deja de cuțit. Îi curge sânge. Nu își dă seama. E stăpânit de adrenalină și nu mai simte durerea, nu mai este conștient de nimic altceva decât de adversarul lui și de lupta lor. Dar rana din biceps este adâncă. Pierde mult sânge. Pierde controlul. Pierde duelul. Carlinhos se răsucește și face un salt, distanțându-se de Hadley. Acesta vrea să se apropie de el, dar chiar atunci Carlinhos mută cuțitul în mâna stângă. Îl ia prin surprindere pe Hadley, care se retrage. Apoi

scutură din cap, ca și cum ar vrea să scape de un junghi din ceafă. Și își trece și el cuțitul din mâna dreaptă în cea stângă.

Tălpile goale alunecă pe sângele cald și atât de dulce al lui Carlinhos.

Carlinhos vede toate căile posibile de atac pe care le-ar putea urma Hadley Mackenzie – le vede pe toate simultan și în fiecare dintre ele cuțitul îi taie tendoanele de la mână, îl dezarmează, îi retează tendoanele de la picioare, îl doboară și îl spintecă.

Și moare.

Apoi înțelege că mai există o cale, care însă nu are nicio legătură cu cuțitul. Este calea *malandragem*-ului. Cine folosește jiu-jitsu brazilian într-un duel cu cuțitele? Carlinhos își azvârle cuțitul care se înfige în lambriurile din lemn ale sălii și vibrează acolo multă vreme. Hadley îl urmărește cu privirea și Carlinhos profită de neatenția lui, îi blochează lovitura cu mâinile și îi rupe articulația cotului.

Pocnetul răsună prelung în toată arena. Cuțitul cade.

Carlinhos răsucește brațul rupt până la spatele lui Hadley. Atât de aproape sunt acum cei doi bărbați, că par doi amanți gata să se sărute. Carlinhos ridică de jos cuțitul și, cu aceeași mișcare, îl implântă în gâtul lui Hadley Mackenzie, secționându-i jugulara.

Toată lumea este în picioare.

Pe chipul lui Hadley trece o expresie de surpriză blajină, care se transformă iute într-una de dezamăgire. Din rana hâdă țâșnește sângele. Dă din mâini, într-o încercare zadarnică de a opri moartea. Carlinhos îl culcă pe podea, în balta de sânge.

Și urlă. Își îndreaptă spatele, strânge din pumni, urlă. Lovește cu piciorul în lemnul balcoanelor. Dă cu pumnul în pereți. Urlă. Se oprește în fața familiei sale, își scutură părul plin de sudoare și își urlă victoria.

Marina își acoperă chipul cu palmele. Nu-i place ce vede. Acesta este Carlinhos. Și a fost dintotdeauna.

Hadley nu se mai mișcă. Și acum se aude o a doua voce în sala de judecată: un vaier prelung și pătrunzător, atât de straniu și de puțin omenesc, că nimeni nu-și dă seama de unde provine până

când Jade Sun se repede la balustradă. Duncan Mackenzie o prinde, o ține în brațe. Distrusă, ea continuă să urle. Secunzii clanului Mackenzie acoperă cadavrul.

– Cazul a fost soluționat, strigă judecătorul Mishra, ca să se facă auzit peste urlete și bocet. Ședința de judecată s-a încheiat.

Heitor Pereira și Mariano Gabriel Demaria vor să-l însoțească pe Carlinhos spre vestiarele din subsol. El se ferește și traversează ringul ca să urle și în fața familiei Mackenzie. Pe tot trupul îi șiroiesc stropi mari de sudoare amestecată cu sânge. Întinde degetul acuzator spre Jade Sun și Bryce Mackenzie.

Marina nu se mai poate opri din plâns.

– Secunzi, controlați-vă *zashitnik*-ul! strigă judecătorul El-Ashmawi.

Heitor și Mariano îl apucă de câte un umăr pe Carlinhos și îl târăsc cu greu spre poartă. Jade Sun scuipă. Pe Lună scuipatul zboară departe. O picătură de salivă ajunge pe umărul lui Carlinhos, care se întoarce și lovește cu piciorul într-o baltă de sânge, împroșcându-i și pe ea, și pe restul familiei Mackenzie.

– Scoateți-l de aici! zbiară Rafa.

Marina a fugit deja din arena tribunalului. Se lipește cu spatele de un perete, sperând că răcoarea și trăinicia lui îi vor alunga starea de scârbă. Pe lângă ea trec în goană *escoltas* care îi vor însoți pe membrii clanului Corta până la mijloacele de transport care îi așteaptă. Un perete din sticlă împarte coridorul în două părți: una pentru Corta, cealaltă pentru Mackenzie. Bodyguarzii se îngrămădesc în jurul familiei Mackenzie, dar Marina reușește să vadă cum Duncan șterge sângele de pe chipul mamei sale vitrege.

– Of, Carlinhos... șoptește ea. Cât de mult te-aș fi iubit.

Primul extractor se stinge la zece minute după victoria lui Carlinhos Corta în Tribunalul lui Clavius. Treizeci de secunde după aceea, se oprește și al doilea. După alte trei minute nu mai funcționează niciun utilaj pe terenul de la nord de Mare Imbrium.

În capsula pentru pasageri a navei VTO *Pustelga*, se activează avatarurile lui Rafa, Lucas, Carlinhos și Heitor Pereira. În trenul

care se îndreaptă spre Hypatia, Sombra îl alertează pe Wagner Corta. În *moto*-ul care le duce pe Ariel și pe Marina la apartamentul din Meridian, Beijaflor și Hetty își informează utilizatoarele.

Corta Hélio este atacată.

Prețul pentru închirierea unei nave de salvare de la VTO este mare chiar și pentru un Dragon, însă Rafa știa că, indiferent de rezultatul din ringul Tribunalului lui Clavius, va fi nevoit să-și pună familia la adăpost foarte repede. Când nava aterizează în João de Deus, au fost deja oprite exploatările de la Imbrium de Vest și de Est și de la Serenitatis.

– Tocmai am pierdut Serenitatea de Vest, spune Heitor Pereira atunci când nava aterizează. Încă o mai avem pe cea de Sud. Vă fac legătura.

Pe lentilele tuturor apare imaginea: un teren devastat. Camera se deplasează peste dărâmături și bucăți de utilaje; fragmente din metal și plastic acoperă regolitul până departe; cinci extractoare distruse, un rover strivit sub grinzile prăbușite.

– Vedeți ce se întâmplă? strigă o voce de femeie.

Avatarul ei prezintă plăcuța de identificare: Kiné Mbaye, de la Mare Serenitatis.

– Ne omoară.

În spatele ei se vede acum o explozie de lumină. O întreagă structură metalică se rostogolește spre camera de luat vederi. Femeia înjură în franceză. Camera se stinge. Numele se face alb.

– Carlinhos! zbiară Rafa, scuturându-și fratele.

După criza de nebunie din arenă, Carlinhos a căzut într-o stare catatonică. Secunzii l-au cărat până la vestiarele rezervate *zashitnik*-ilor, unde un bot medical i-a pansat mușchii abdomenului și l-a umplut cu calmante. Secunzii l-au spălat de sânge, l-au îmbrăcat cu haine de stradă și l-au urcat în *Pustelga*.

– Ce se întâmplă?

Carlinhos încearcă să-și focalizeze privirea asupra fratelui său.

– Am pierdut toată exploatarea de la Serenitatea de Sud, răspunde Heitor Pereira.

E cenușiu la față. Ecluzele se cuplează, presiunea se egalizează, pasagerii pătrund în hol.

– Treizeci de morți.

– Carlinhos! Tu ești *duster!*

– Arată-mi! spune Carlinhos.

Până sosește ascensorul, se uită de trei ori la imaginile cu Kiné Mbaye.

– Închideți toate exploatările!

– Se întâmplă că... începe Rafa, însă Lucas îl întrerupe.

– Am dat ordinul.

– Nu îi va întârzia prea mult. Doar cât să recalculeze alte traiectorii.

Carlinhos se uită pe rând la toți cei din cabina ascensorului, încercând să-și dea seama dacă vreunul dintre ei a înțeles despre ce este vorba.

– Trag în noi cu capsule BALTRAN. Se vede pe imaginile de la Serenitatea de Sud, dacă le proiectați cu încetinitorul chiar în momentul dinaintea impactului. Explozia aia nu-i o explozie oarecare, ci impactul produs de o capsulă BALTRAN.

– Înseamnă că nu avem unde să ne ascundem, spune Rafa.

– Atacul ăsta n-are cum să fie unul spontan, spune Lucas. Trebuie să afli locațiile tuturor extractoarelor, să iei capsulele, să orientezi lansatoarele. Au plănuit lovitura asta de multă vreme.

– Cine? întreabă Heitor Pereira.

– Tu cine crezi, bătrân prost? îl repede Lucas.

São Sebastião Quadra Bulevardul Knodakova, îi anunță ascensorul.

– Ce putem face? întreabă Rafa.

– Supralicităm, zice Lucas. Nimeni nu se pune cu Generalul Bani.

Îi transmite ordinul lui Toquinho. Urmează o pauză. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Accesul la conturile Corta Hélio este temporar blocat, spune Toquinho.

Ușile ascensorului se deschid.

– Explică! îi cere Lucas.

Sistemele noastre bancare au suferit un atac cibernetic, spune Toquinho.

Turnul se cutremură. Toți oamenii de pe Bulevardul Kondakova privesc în sus, cu reflexul celor care trăiesc în peșteri.

– Un cutremur, spune Rafa. Exact asta ne mai trebuia acum.

– Nu-i cutremur, îl contrazice Carlinhos. Sunt încărcături cumulative.

O femeie, un bărbat, îmbrăcați elegant după ultima modă, coboară din expresul 28 și trec prin ecluzele de la Gara Twé. Trec calm și hotărâți prin mulțimea de pasageri. Par a avea o destinație clară și știu cum să se miște prin labirintul de la Twé. Îi ghidează cineva. De la o imprimantă publică ridică două cuțite din plastic precomandate. Acestea sunt zimțate și ascuțite și de-abia așteaptă să simtă gust de sânge. Această femeie și acest bărbat sunt doi asasini, angajați să-l găsească pe Lucasinho Corta și să-l omoare. Avatarurile lor se cuplează la Jinji. Băiatul este expus. Îl urmăresc prin galerii, pe pasarele care trec pe deasupra serelor din fundul prăpăstiilor; de-a lungul rampelor ce urcă în spirală până la zonele rezidențiale, micșorând cu fiecare pas distanța dintre ei și el.

Lucasinho Corta și-a petrecut dimineața în cameră, unde, măcinat de sentimente de vinovăție, a așteptat vești de la Tribunalul lui Clavius. Tatăl său i-a repetat iar și iar că lupta nu avea nicio legătură cu nunta. Ci cu palma. Cu insulta, cu provocarea la duel. Că era o chestiune care îi privea doar pe el și pe Bryce Mackenzie. Că nunta nu a fost decât un pretext.

Vin și eu, a spus Lucasinho.

Ba nu vii nicăieri, i-a ordonat Lucas.

Trebuie să văd, a spus Lucasinho.

Ba nu trebuie să vadă nimeni, l-a contrazis Lucas. *Tu rămâi în Twé. Ești în siguranță aici. Am să te anunț eu ce s-a întâmplat.*

Lucasinho a încercat să stea jos, a încercat să se plimbe prin cameră, a încercat să joace tot felul de jocuri, a încercat să intre pe rețelele sociale, a încercat să facă o prăjitură. Dar nu se putea calma.

Nu se putea concentra. Îi era rău de spaimă. Apoi Jinji i-a afișat un mesaj din partea lui Lucas. *Carlinhos a învins.* Atâta tot.

Carlinhos a învins. Lucasinho se simte ușurat. Se simte eliberat. Se simte în culmea fericirii. Trebuie să-i împărtășească vestea asta cuiva. Trebuie să vadă oameni. Nu-i ajunge să dea mesaje prin avatar. *Hai să ne întâlnim, Abena.* O ia la fugă prin galeriile din Twé. Asasinii primesc informația prin intermediul avatarurilor lor. Ținta s-a pus în mișcare. Este mult mai simplu decât să încerce să spargă sistemele computerizate de securitate ale apartamentului. O să-i taie calea la sensul giratoriu de pe Nkrumah și îl vor ucide chiar acolo, în văzul lumii. Își închipuie că discută pe canale sigure de comunicare. Uite-l. Mâinile li se încleștează pe mânerele cuțitelor ascunse. Grăbesc pasul, vor să-l încadreze pe Lucasinho.

Pericol, îl anunță Jinji. *Pericol, Lucasinho Corta!* Lucasinho încremenește, apoi se răsucește în Rawlings Plaza, încercând să-și dea seama care anume dintre sutele de oameni din jur vrea să-l omoare. Îl vede pe bărbatul care se îndreaptă spre el cu un cuțit în mână. E aproape. Dar nu o vede pe femeia din spate.

Totuși o vede robotul din acoperiș. Inteligențele artificiale de la AKA au descoperit metode cunoscute de operare în comportamentul celor doi încă de la coborârea din tren. De asemenea, au urmărit activitatea imprimantei de pe strada Kuffor și desfășurarea evenimentelor la suprafață. Au trimis un bot de securitate, un păianjen inteligent, care s-a furișat nevăzut prin planșeele tunelurilor aglomerate din Twé și i-a urmărit pe asasini, exact la fel cum și ei l-au urmărit pe Lucasinho Corta. Botul localizează ținta și atacă. Sare pe ceafa femeii și îi injectează o neurotoxină. Plămânii asasinei se blochează și botul face o tumbă până pe umărul lui Lucasinho, ca să-l înfrunte pe bărbat. Acesta nici nu apucă să-și acopere fața cu mâinile, că botul s-a agățat deja de ea. Toxina BTX, concepută de AKA, este rapidă și sigură. Cei doi se prăbușesc în dreapta și în stânga lui Lucasinho, în vreme ce micuțul păianjen se retrage în galeriile de sub Rawlings Plaza. AKA nu dorește să se implice în

treburile celorlalți Dragoni, dar, la nevoie, politica Tronului de Aur presupune acțiunea promptă și decisivă.

Acum ești în siguranță, spune Jinji. *Curând sosesc și ajutoare.*

Wagner a început să nutrească un sentiment de afecțiune pentru coloana retrasă de la capătul peronului din gara Hypatia. Este un loc între două lumi – lumea aglomerată și lumea întunecată. Însă acum a devenit un loc între vremuri – între trecut și viitor. Fiecare Dragon – ba chiar și un Dragon doar pe jumătate, cum este el – trăiește în umbra violenței. El nu a văzut însă pe nimeni murind. Totuși, are în nări mirosul de sânge. Nu va mai scăpa de el. Își imaginează că duhnește a sânge și că toată lumea din tren va simți. Wagner cunoaște lupul din el, dar în arena de la tribunal a văzut în Carlinhos ceva dincolo de toți lupii, a văzut un lucru pe care nu-l cunoaște și care îl sperie, tocmai pentru că a fost dintotdeauna în sufletul fratelui său și el nu și-a dat seama. Și tocmai de aceea, tot ce au trăit ei împreună ca frați devine o minciună.

Atunci când Dragonii se luptă, ce atitudine trebuie să adopte lupul?

Sombra se luminează: un apel de la Analiese.

– Unde ești, Wagner?

– La Hypatia.

– Wagner, întoarce-te la Meridian!

– Ce s-a întâmplat, Ana?

– Întoarce-te la Meridian. Nu veni aici! Nu veni acasă!

Insistența șoptită din tonul ei, seriozitatea și prudența din consoanele sibilante – toate astea îi zgândăre nervii lui Wagner și îi ridică perii de pe brațe și ceafă.

– Ce este, Ana?

Acum de-abia dacă o mai aude.

– Sunt aici. Te așteaptă. Of, Doamne, m-au pus să le promit...

– Ana, cine...

– Clanul Mackenzie. M-au obligat, mi-au zis că ori faci parte din familie, ori nu faci. Nu te întoarce, Wagner. Vor să-i omoare pe toți cei care poartă numele Corta.

– Ana...

– Eu sunt o Mackenzie. N-o să-mi facă nimic. O să fie bine, Wagner.

Tânărul îi deslușește suspinul înăbușit și speriat din glas.

– Fugi!

Am pierdut conexiunea, spune Sombra.

– Refă-o.

Nu pot, Wagner.

Multe familii se îngrămădesc pe peron. Vocile copiilor răsună, iar ecourile îi încurajează să țipe și mai tare. În vânturile ciudate din subteran, ambalajele de tăiței se rostogolesc, fugind din calea boților-gunoieri. Deasupra se duce bătălia pe viață și pe moarte între clanurile Corta și Mackenzie. Jos, în gară, oamenii se urcă în trenuri ca să ajungă la muncă, la familie, la prieteni, la iubiți, la distracție. Dacă l-ar vedea pe bărbatul ghemuit lângă coloană, cu genunchii la piept, ar crede oare că se luptă să-și salveze viața?

Analiese este acolo. Wagner nu știe ce s-a întâmplat cu ea.

Fugi! i-a zis ea.

Wagner se ridică în picioare și traversează peronul la linia opusă. Atunci va alege exilul, în tovărășia lupilor.

Bulevardul Kondakova se zguduie din nou. Praful dislocat de pe acoperișuri cade în nori strălucitori, moi și eleganți. Strada a încremenit. Oamenii se uită în sus, apoi se uită unii la alții.

Breșe la ecluzele principale din Santa Barbra și São Jorge, își anunță utilizatorul fiecare avatar. *Securitatea ascensorului este compromisă.*

– Vin prin acoperiș, spune Rafa.

Unități ostile și înarmate la gara principală.

– Arată-mi, comandă Carlinhos.

São Jorge îi arată oameni cu veste de protecție împotriva loviturilor de cuțit coborând din ecluzele trenurilor și grupându-se pe peron. Pe haine poartă un simbol cu două cuțite încrucișate și au pistoale cu electroșocuri. Invazie pe linia 87. Pasagerii se încruntă nedumeriți: oare se filmează un episod din *Inimi și cranii?* Pasagerii și ceilalți civili nu reprezintă ținte.

– Câți sunt?

Cincizeci. Zece în ecluzele Santa Barbra și São Jorge. Câte cinci în fiecare dintre ascensoarele din São Sebastião. São Sebastião Quadra este zguduită de o explozie. *A fost compromisă ecluza de urgență. Camerele mele au fost dezactivate.*

Soarele pâlpâie. Soarele nu pâlpâie niciodată. Bulevardul Kondakova este străbătut de un geamăt de groază. Cea mai mare spaimă a oamenilor este că vor rămâne în beznă, fără aer. *Inamicul este în São Sebastião Quadra. Inamicul avansează pe Bulevardele Kondakova și Tereșkova.*

– Ne vor măcelări dacă ne găsesc aici, spune Carlinhos. Heitor, am nevoie de două *escoltas* pentru Lucas și Rafa. Rafa...

– Trebuie să ajung la copiii mei. Ar trebui să fie în Boa Vista.

– N-ai cum să ajungi la gară de aici. Mergi prin tunelul de centură și ieși la nivelul 12 din vest. Folosește gura de acces de pe Bulevardul Serova. Lucas.

– Dau alarma pentru evacuarea generală.

– Bravo! Dar și tu trebuie să pleci de aici.

– Rămân alături de familia mea.

– Nu ești un luptător, Luca. O să te facă fărâme.

– Au vrut să-l omoare pe Lucasinho, Carlo. Au vrut să-mi omoare copilul.

– Acum reprezinți Corta Hélio. Scuze, Rafa. Trebuie să salvezi compania. Ai vreun plan?

– Întotdeauna am un plan.

– Atunci, du-te, du-te.

Soarele dă semnale luminoase. Șapte scurte, unul lung. Evacuarea generală. Lucrul de care te temi cel mai mult; tocmai s-a întâmplat. Radiații, incendiu, depresurizare, prăbușiri de acoperișuri, breșe. Invazie. Luați măsurile de siguranță, mergeți la adăposturi, plecați de aici. Mii de avataruri pe Bulevardul Kondakova și pe fiecare nivel, arteră de circulație și complex rezidențial din João de Deus preiau alarma. Quadra încremenește o clipă din cauza șocului, apoi explodează. *Moto*-urile virează și își conduc pasagerii către cel mai apropiat punct de întâlnire și evacuare. Pietonii

o iau la fugă; cei care se deplasează prin aer coboară urgent la adăposturile indicate de avataruri. Magazinele, cafenelele, barurile, cluburile – toate s-au golit de clienți. Bețivi panicați se holbează la cer, crezând că o să le cadă în cap. Profesorii își strâng elevii înlăcrimați și îi duc de urgență în refugii. Unde-i *Mãe?* Unde-i *Pai?* Părinții își strigă copiii, copiii rătăciți plâng speriați, boții îi localizează și îi îndrumă spre adăposturi. Familiile vor fi reunite în viitor, dacă va mai exista unul. Cei care dorm încă, cei care de-abia s-au întors din schimbul de noapte s-au trezit cuprinși de panică. Spaimă, foc, prăbușire! Birourile și apartamentele sunt pustii; străzile și pasarelele răsună de zgomotul miilor de pași. Oamenii coboară în goana mare pe scări, profită de lipsa gravitației și se aruncă de la nivelurile inferioare.

Siluete în uniforme de luptă înaintează pe Bulevardul Kondakova, ignorând oamenii care fug înspăimântați în jurul lor. În spatele lor explodează birourile Corta Hélio – unul câte unul, într-un potop de plastic de construcție, lemn ieftin și obiecte de mobilier.

– São Jorge, tipărește-mi echipamentul de protecție.

Îl poți lua în trei minute de la imprimanta publică de la nivelul 15, vest.

– Heitor, dă-mi cuțitele!

Heitor Pereira deschide caseta. Lumina soarelui se reflectă în oțelul selenar din care sunt făcute cuțitele lui Carlinhos Corta. Apare un detașament al securității de la Corta Hélio – oamenii nu sunt echipați, sunt dezorientați, sunt prea puțini.

– Tu și tu, cu Rafa și Lucas. Heitor, ia cinci *escoltas* și retrage-te!

Carlinhos nu are nevoie de cinci *escoltas*, însă a văzut cadavre printre dărâmăturile birourilor. Clanul Mackenzie distruge și trupul, și sufletul Corta Hélio.

– Transmite un mesaj general: toți angajații Corta Hélio trebuie să meargă cu tine. Du-i la refugiul estic din São Sebastião. Familia Mackenzie n-o să se atingă de ei dacă sunt acolo.

– Crezi tu?

– Refugiile sunt sacre. Nici măcar nenorociții ăia de Mackenzie n-ar arunca în aer un refugiu. Du-te!

Heitor Pereira face semn gărzilor să-l urmeze. Cu cuțitele în mâini, o iau la fugă pe Bulevardul Kondakova. Alcătuiesc un tablou curajos, dar unul fără speranță. João de Deus este prea mare, prea eterogen, întins pe prea multe fusuri orare, iar ucigașii Mackenzie deja l-au împânzit. João de Deus este pierdut.

– Rafa!

Lucas este deja la nivelul superior și, urmat de cei doi bodyguarzi, se chinuiește să urce scările abrupte împotriva torentului de refugiați care coboară. Este destul de sprinten pentru un om care se ocupă doar cu intrigile.

– Pleacă de aici!

– Carlo!

Îl strigă Lucas, aflat acum două etaje mai sus. Străzile și bulevardele se golesc; vehiculele zac abandonate în fața ecluzelor de la refugii, boții rămași fără obiectul muncii aleargă încolo și încoace.

– Pot să le dau foc. Tuturor celor din clanul Mackenzie. Lui Robert, Jade, Duncan, Bryce – tuturor. Pot să le dau foc tuturor.

– Noi nu suntem ca ei, Lucas.

Lucas dă din cap și continuă să urce scara verticală. Rafa mai aruncă o privire în urmă și coboară pe o stradă ce se încrucișează cu alta. Carlinhos își pune vesta de protecție. Își aranjează cuțitele în tecile magnetice.

– Trebuie să tragem de timp, le spune el celor opt *escoltas* rămase cu el.

Ucigașii trimiși de clanul Mackenzie sunt câte douăzeci pe rând și înaintează pe Bulevardul Kondakova.

– Ne vom retrage luptându-ne. Trebuie să câștigăm timp. În regulă, după mine.

O ia la fugă. Oamenii formează un dispozitiv de luptă în spatele lui. Carlinhos scoate un urlet de sfidare, iar vocea lui răsună prelung între zidurile orașului pustiu.

Rafa fuge. Îi flutură cravata și poalele sacoului. Pantofii nu sunt deloc potriviți pentru alergare. Luminile galbene de alarmă pulsează și se rotesc. Pardoseala tunelului orbital este acoperită cu

sticle de apă, tamburine și ciucuri în culori de *orixas*. Cursa cea Lungă a luat sfârșit.

Înainte de a părăsi apartamentul, Ariel umple cu bani gențile ei și ale Marinei.

– Lucas a zis că ne-au fost blocate conturile, spune ea. Banii ăștia sunt buni oriunde.

– Și pentru tren?

– Am rezervat biletele acum zece minute.

Corta Hélio este în colaps. João de Deus este sub asediu. Carlinhos se luptă. Rafa încearcă să ajungă la Boa Vista. Nu știe nimeni unde este Lucas. Wagner se află în Meridian, Lucasinho, în Twé. Ariel și Marina se vor refugia și ele acolo. Marinei nu-i vine să creadă cât de repede s-a năruit totul.

Douăzeci de niveluri plus un kilometru până la gara Meridian. Până acolo pot muri de o sută de ori. *Moto*-urile sunt rapide, însă *moto*-urile pot fi deturnate. În ascensoare și pe scările rulante se pot ascunde zeci de ucigași. Câțiva sau chiar toate sutele de oameni de pe străzi pot fi ucigași plătiți. Chiar în clipa asta, apartamentul lor poate fi luat în vizor de drone. Boți asasini și insecte pline cu neurotoxine ar putea urca prin rețeaua de conducte.

– Pune-ți protezele, spune Marina. Trebuie să mergem pe jos.

Ariel încremenește la jumătatea drumului spre *ladeira*[1].

– Haide odată! îi strigă Marina.

– Nu pot, răspunde Ariel. Nu-mi mai funcționează picioarele.

Marina se ocupase de toate amenințările și atacurile cibernetice posibile, cu excepția celui mai personal și mai periculos.

– Scoate-ți-le!

Următorul atac cibernetic le-ar putea comanda să o ducă pe Ariel fix în mijlocul asasinilor.

– Nu le pot deconecta, șuieră Ariel din cauza efortului și a fricii.

Marina își scoate cuțitul.

– Scuze!

[1] Pantă, rampă – în portugheză în original (n. tr.).

Cu prima lovitură îi taie fusta. Cu a doua și a treia secționează cablurile de alimentare. Servomecanismele rămân fără curent, picioarele se îndoaie. Ariel își pierde echilibrul, cade. Marina o prinde.

– Scoate-mi-le, scoate-mi-le! țipă Ariel, lovind protezele imobile.

– Nu vreau să te tai.

Marina lucrează atent și repede, crestează încuietorile din plastic cu vârful cuțitului. E furioasă. E concentrată.

– Nu te mișca!

A desfăcut două racorduri. Apartamentul lui Ariel se află pe o alee liniștită, dar nu-i decât o chestiune de secunde până când cei care au atacat sistemele de acționare a protezelor vor apărea ca să afle motivele pentru care planul lor nu a reușit. Iar aleea lor, pe lângă faptul că se află departe de tumultul bulevardelor, are ghinionul de a fi o fundătură.

– Gata.

Marina desface protezele. Ariel iese din ele.

– Poți să urci? o întreabă Marina.

– Pot să încerc, răspunde Ariel. De ce?

Marina face un semn din cap spre scara de serviciu din spate.

– Nu știu dacă am să reușesc să cobor până jos, spune Ariel.

– Nu coborâm. O să fie câte un Mackenzie pe metru pătrat pe tot drumul până la gară. Urcăm.

Adică spre locuințele sărace, spre locuințele aflate la nivelurile superioare, spre Bairro Alto. Orașul celor ignorați. Locul unde cea mai bună avocată de divorțuri de pe Lună și *escolta* ei își pot face pierdută urma pe acoperișul lumii.

– Am să te ajut. Dar mai întâi...

Marina se atinge cu degetul între ochi. Dezactivăm avatarurile. Beijaflor dispare la o clipă după Hetty.

– Ia-o înainte!

– Ajută-mă! îi ordonă Ariel, luptându-se cu jacheta de la costum.

Marina o ajută să se dezbrace. Ariel rămâne într-o pereche de colanți Capri și o bustieră: toaleta ei de luptă.

– Dă-mi geanta! spune Ariel.

Marina i-o ia din față.

– În ce ai s-o duci? În dinți?

– Vom avea nevoie de bani.

– Mai mult decât ai nevoie să-ți păstrezi gâtul întreg?

Ariel se saltă în sus – două, trei, patru trepte pe scara verticală.

– N-o să fiu în stare să ajung prea departe.

– Ți-am zis că o să te ajut.

Marina urcă și ajunge sub trupul lui Ariel. Îi sprijină picioarele paralizate pe umeri.

– Apleacă-te și lasă-ți greutatea pe mine. Trebuie să ne coordonăm mișcările. Mâinile stângi. Mâinile drepte. Piciorul meu drept, piciorul meu stâng.

Cu Ariel în cârcă, Marina urcă pe scară. Mușchii ei de Jo Moonbeam și gravitația de pe Lună reduc greutatea lui Ariel, însă nu o anulează. Marina presupune că simte doar zece kilograme din greutatea ei adevărată. Dar cât poate urca ea pe o scară verticală, ducând pe umeri o greutate de zece kilograme? Nu a urcat decât un nivel și deja îi este cam greu.

Două niveluri. Trei. Încă șaizeci până pe acoperișul lumii. Marina habar n-are ce anume va face atunci când vor ajunge acolo. Și nici nu are de unde să știe dacă membrii familiei Corta vor supraviețui sau nu, dacă imperiul lor va rămâne sau nu în picioare. Nu știe decât mâinile stângi, mâinile drepte, piciorul stâng, piciorul drept. Mâinile stângi, mâinile drepte, piciorul stâng, piciorul drept. Treaptă după treaptă, nivel după nivel, Marina și Ariel urcă pe calea exilului.

Camera acustică arde. Perdele de flăcări saltă pe pereți, peste pardoseala cu acustică perfectă. Mecanismele de sub ea pocnesc și se sparg. Fumul se ridică în vârtejuri – sistemele de aer condiționat îl transformă în fantome și în demoni, care saltă pe deasupra focului. Sfera de abur și fum se aprinde și devine o minge de foc. Sistemele de prevenire a incendiilor se activează, încuie camera și o umplu cu halon[1].

[1] Halon – gaz folosit la extinctoare (n. tr.).

Primul electroşoc îl nimereşte pe Carlinhos în spate. Îl opreşte. I se contractă toţi muşchii. Urlă din cauza efortului pe care îl face ca să nu dea drumul cuţitelor din mâini. Loveşte în dreapta şi-n stânga, tresare puternic atunci când secţionează cablurile care conectează cârligele cu pistolul. Se răsuceşte, loveşte iarăşi. Asasinii se retrag. Carlinhos este singur. Toţi oamenii lui zac în bălţi de sânge de-a lungul Bulevardului Kondakova. Ucigaşii plătiţi de clanul Mackenzie dansează în jurul lui, însă Carlinhos Corta continuă să se bată. Vesta de protecţie este tăiată şi găurită, plină de cârlige în locurile unde electroşocurile au atins materialul rezistent, nu carnea lui. Este înconjurat de cinci asasini, dar apar tot mai mulţi cu fiecare secundă.

Carlinhos s-a luptat pas cu pas, cu fiecare ucigaş plătit de familia Mackenzie, până când a ajuns la ecluza refugiului estic. Heitor Pereira a murit împreună cu oamenii lui, însă adăpostul este plin, închis ermetic şi sigur.

Asasinii se îngrămădesc în jurul lui Carlinhos, provocându-l şi atacându-l. Nu poate să scape. Nu există scăpare. Al doilea electroşoc îl împinge în genunchi. Al treilea îl dezarmează. Nu i-a mai rămas nimic – nici forţă, nici agilitate, nici cuţite. O să moară în genunchi, într-o peşteră de pe Lună. Nu i-a mai rămas decât furia. Un ucigaş se apropie de el şi îşi scoate casca. Denny Mackenzie. Ridică unul dintre cuţitele lui Carlinhos şi îi admiră fineţea liniei şi a tăişului.

– Drăguţ!

Îl apucă pe Carlinhos de păr, îi dă capul pe spate şi îi reteză traheea.

După ce cadavrul s-a golit de sânge, ucigaşii îl dezbracă în pielea goală. Şi apoi îl târăsc pe Carlinhos Corta pe pasarela de la nivelul 7 din zona de vest, ca să-l spânzure de pod cu capul în jos.

Cinci minute după aceea, sunt difuzate contractele. În atenţia tuturor angajaţilor, subcontractorilor şi agenţilor Corta Hélio rămaşi în viaţă. Termeni, condiţii şi recompense pentru transferul loialităţii la Mackenzie Metals. Plăţile sunt mai mult decât generoase. Clanul Mackenzie plăteşte de trei ori mai mult.

Roverul goneşte spre nord peste Marea Fecundităţii.

Nebun este doar acela care nu are decât un singur plan de salvare.

Lucas şi-a făcut strategiile de scăpare încă de când ajunsese în consiliul Corta Hélio. În fiecare an le trece în revistă şi le revizuieşte tocmai în vederea unui asemenea eveniment. Toate planurile lui se bazează pe aceeaşi realitate: nu ai unde să te ascunzi pe Lună. Şi-a dat seama de asta din momentul în care şi-a ocupat locul la masa de consiliu, a pus mâinile pe lemnul lustruit şi i-a simţit eleganţa fragilă – şi-a dat seama de apăsarea rocii de deasupra lui, de răceala rocii de sub el. Nu există niciun loc unde să te poţi ascunde, dar există o ieşire. Ultimul lucru pe care i l-a cerut lui Toquinho înainte de a-l închide a fost traseul până la terminalul de la Central Mare Fecunditatis.

Zece milioane în aur, depozitate pe Pământ, la Banca Mirabaud din Zürich, în urmă cu cinci ani. Voronţovii adoră aurul. Au mai multă încredere în el decât în maşinăriile lor, în navele lor, în fraţii şi surorile lor.

Salvaţi-vă, le-a ordonat el bodyguarzilor atunci când au ajuns la ecluză. *Aruncaţi cuţitele, daţi-vă jos echipamentul de protecţie, pierdeţi-vă în mulţime. De aici încolo merg singur.*

N-a vrut să i se afle planul de salvare. Speră că oamenii lui sunt în siguranţă. Lucas i-a apreciat întotdeauna pe cei care l-au servit cu credinţă. La fel îi apreciază şi membrii familiei Mackenzie, deci nu vor irosi aiurea o mână bună de lucru dincolo de necesara vărsare de sânge. El aşa ar face. Lucas a fost nevoit să se furişeze ca să nu fie descoperit de oamenii clanului Mackenzie. Probabil că João de Deus a căzut deja. Probabil şi Carlinhos a murit. Nu poate decât să spere că Rafa a ajuns cu bine în Boa Vista şi că *madrinhas* au dus copiii la adăpost. Pentru că familia Mackenzie îi vor extermina familia în totalitate. El aşa ar face. Wagner este fugar. Ariel. Habar nu are ce se întâmplă cu Ariel. Lucasinho este în siguranţă. Familia Asamoah şi-a afirmat independenţa prin moartea a doi ucigaşi plătiţi de clanul Mackenzie. Iar vestea asta îi ţine de cald lui Lucas în capsula din plastic cuplată de burta roverului Corta Hélio. Fiul lui este în siguranţă.

Cinci minute până la terminalul Fecunditatis, îl anunță roverul.

– Pregătește capsula! îi comandă Lucas.

Ecranul bombat îi arată terminalul, un turn înalt de o mie de metri, asistat de capsule de transfer. Instalații de încărcare și andocare, o seră solară, o linie secundară de la Ecuator Unu; acesta este terminalul de la Central Fecunditatis – un turn destinat exporturilor de canistre cu heliu-3 de la Corta și de paleți cu pământuri rare rafinate de la Mackenzie Metals. Astăzi însă va avea parte de o marfă diferită.

– Acționează secvența de andocare! spune Lucas.

Roverul se îndreaptă prompt spre cercul de lumini albastre, intermitente: ecluza exterioară. Și se oprește brusc.

– Intră în terminal.

Roverul rămâne nemișcat pe Mare Fecunditatis, la cinci metri de luminile ecluzei.

– Rover...

– Știi că nu-ți va merge, nu-i așa?

Vocea vine din canalele de comunicare. Un chip apare pe ecran: Amanda Sun.

– Nu ți se pare că-i un gest prea exagerat pentru o răzbunare post-divorț? Nu puteai să-mi sfâșii niște haine?

Amanda Sun râde din toată inima.

– Trebuie să recunosc, Lucas, ești un profesionist. Dar chiar așa, haine? Tocător? Nu, ce urmează să se întâmple aici nu are nicio legătură cu divorțul nostru. Dar tu știi asta. Am de gând să te omor. Și de data asta voi reuși. Dacă nu cumva ai ascuns pe undeva vreo ospătăriță îndrăzneață și inventivă. Nu? Așa zic și eu.

– Ne-am întrebat mereu cum de a trecut musca aia de sistemele de securitate.

Amanda Sun își atinge lobul urechii.

– Bijuteriile, dragul meu. Fratele tău vitreg ar fi aflat la un moment dat adevărul. Este un bărbat foarte meticulos. Însă voi, familia Corta, puteți fi manipulați ridicol de ușor. Tot machismul vostru brazilian nu vă ajută deloc. Nici n-am avut nevoie de prea multă muncă de convingere cu clanul Mackenzie. Însă totul este

ușor atunci când poți să anticipezi următoarea mișcare a adversarului. Așa am știut că vei încerca să pleci de pe Lună. Așa am ajuns eu în softul din roverul tău. Pierdem vremea. Trebuie să te omor. Am câteva variante. Aș putea să te arunc în aer, numai că ești puțin cam prea aproape de terminal. Aș putea să depresurizez roverul. Iar moartea va fi una rapidă. Dar cred că mai degrabă am să comand roverului să pornească și să tot meargă până ți se termină aerul.

Să depresurizeze roverul. Pielea îi oferă omului o excelentă protecție împotriva depresurizării. Corpul omenesc poate funcționa cincisprezece secunde în vid. Ca în Cursa-Lunii. Trebuie să o mai țină de vorbă cât timp caută prin cabină lucrurile de care are nevoie ca să rămână în viață. Vanitatea a fost mereu cusurul ei.

– Am o întrebare.

– Sigur. Se obișnuiește să îndeplinești o ultimă dorință. Ce anume te frământă, scumpule?

– De ce?

– O, dar nu-i deloc amuzant. Personajul rău își mărturisește întregul plan de acțiune? Dar uite că am să-ți spun ceva, am să-ți dau un indiciu. Ești un băiețel isteț, Lucas. Ar trebui să pricepi și singur. Și să ai la ce să te gândești, în loc să te uiți cum coboară indicatorul de nivel al aerului. Încă din prima zi, familia mea a început să cumpere drepturile de exploatare a trenului de lângă Ecuator Unu. Acum două luni am început să ne folosim de ele. Atât îți spun. Ar trebui să îți ofere ceva de făcut.

– Nu am să mă gândesc la nimic altceva, spune Lucas și se repede în partea cealaltă a capsulei.

Se izbește de trapa de urgență. Trapa se sparge. Lucas urlă când timpanele îi sunt perforate de mii de ace. Sinusurile i s-au umplut cu plumb clocotit. Dar îi face bine să urle. Urletul îl împiedică să-și perforeze plămânii. Suflul aerului îi umflă sacoul și pantalonii cu cute și îl aruncă pe Marea Fecundității. Ochii. Trebuie să-i țină deschiși. Îi vor îngheța dacă îi închide. Nu se va mai putea orienta dacă orbește. Se ridică greu în picioare. Cu coada ochiului vede cum roverul se pune în mișcare. Și accelerează. Fosta lui soție vrea să-l strivească sub roțile alea uriașe. Un pas, doi pași.

Atâta tot. Un pas și încă unul. Dar moare. Se dezmembrează pe dinăuntru. În pantofii care parcă ar cântări câte două tone fiecare, Lucas se împleticește până la panoul de comandă al ecluzei exterioare. Apasă pe buton. Luminile albastre încetează să mai pâlpâie. Ecluza se deschide. Lucas se târăște înăuntru. Ecluza se închide. Lucas are sentimentul că îi vor exploda plămânii și ochii, și urechile, și creierul. Și atunci aude vuietul aerului care intră înapoi în ecluză. Și își aude și propriul glas. Nu s-a oprit niciodată din urlat. O bufnitură și ecluza se zguduie. Amanda a intrat cu roverul în ea. Construcțiile făcute de Voronțovi sunt solide, dar atacul unui rover selenar posedat de diavol nu se încadrează în parametrii lor de proiectare. Lucas soarbe lacom aerul și se târăște de-a bușilea în ecluza interioară. Ușa se deschide, iar el se prăbușește prin ea. Ușa se închide. Terminalul se zguduie din nou. Lucas își lipește obrazul de plasa de pe podea – rece, solidă, minunată. Pe peretele din fața lui se află o icoană cu Dona Luna. Întinde degetul ca să mângâie chipul colțuros al Doamnei Lună.

Dar încă nu s-a terminat.

– Corcovado[1], Dorolice, *desafinado*[2], croncăne Lucas codul.

Bine ai venit, Lucas Corta! îi spune terminalul. *Capsula te așteaptă. Transferul pe orbită are loc în șaizeci de secunde.*

Cu ultimele puteri, Lucas se îndreaptă clătinându-se spre capsulă.

Îți aducem la cunoștință că accelerația maximă va fi de șase ori mai mare decât accelerația gravitațională de pe Lună[3], spune capsula, coborând grilajul de siguranță peste pieptul lui și prinzându-i mijlocul într-o chingă căptușită cu material moale. Capsula se închide etanș. *Decolare.* Un alt fel de șoc îl zgâlțâie pe Lucas acum și mai că-i vine să plângă de ușurare: capsula se decuplează și urcă

[1] „Cocoșatul". Numele portughez al muntelui din Brazilia pe care se află statuia reprezentându-l pe Iisus (n. tr.).

[2] *Dorolice* – nume de fată; *desafinado* – „dezacordat" în portugheză (n. tr.).

[3] 1 622 metri pe secundă (n. tr.).

turnul terminalului până la platformă. *Nava de transfer orbital decolează în douăzeci de secunde.*

Își și închipuie nava de transfer rostogolindu-se către el de-a lungul ecuatorului și intrând în puțul gravitațional al Lunii ca să ridice acest pachet viu. Lucas strigă atunci când se cuplează gheare le de prindere. Capsula în care țipă Lucas Corta este smulsă și aruncată departe de Lună, în întunericul cel nesfârșit.

Peronul stației de tramvai din Boa Vista este plin de cadavre. Un întreg detașament de ucigași ai clanului Mackenzie decimat. Aruncătoarele de săgeți se rotesc și se opresc asupra lui Rafa cu o viteză și o precizie care îl fac să sughițe. Armele ezită. Dacă membrii familiei Mackenzie au intrat în sistemul de securitate, Rafa ar muri înainte să ajungă la poartă. Aruncătoarele de săgeți se strâng și se retrag. Treci, prietene.

Socrate încearcă să le dea de veste lui Robson și Lunei, dar rețeaua din Boa Vista a căzut.

Rafa iese din stație așteptându-se să vadă numai orori. Însă valea cea lungă este pustie. Apa curge dintre chipurile impasibile de *orixas*, bolborosește în râuri, iazuri și cascade. Bambușii se leagănă, frunzele sclipesc în adierile delicate. Poziția soarelui spune că tocmai ce a trecut ora prânzului.

– Ola, Boa Vista!

Vocea lui se întoarce în zeci de ecouri.

Poate că au scăpat. Poate că zac morți în propriul sânge, printre coloane și în încăperi.

– Ola!

Cameră după cameră. Toate goale. Niciodată nu i s-a părut mai străin acest palat. Apartamentul mamei, camere spațioase care dau în grădini. Sălile de recepții, sala de consiliu. Apartamentele personalului. Vechiul apartament pe care l-a împărțit cu Lousika, locul strâmt unde obișnuia să se ascundă Luna ca să-i spioneze și credea că nu știe nimeni. Pustiu. Trece pragul spre bucătărie și o mână îl înhață, îl răsucește, îl izbește de perete și îl aruncă la pământ. *Madrinha* Elis stă peste el, cu vârful unui cuțit

la doar un centimetru de ochiul lui stâng. Îl recunoaște și își retrage cuțitul.

– Scuze, *senhor* Rafa.

– Unde-i toată lumea?

– În refugiu.

Boa Vista se cutremură. Din tavan plouă cu praf. Nu ai cum să nu recunoști bufnetul surd al exploziilor de demolare.

– Vino cu mine!

Madrihna Elis îl ia de mână. Străbat cameră după cameră, prin labirintul din Boa Vista. Refugiul este un rezervor din oțel, aluminiu și sticlă presurizată, cu dungi galbene și negre – culorile universale ale pericolului. *Madrinhas* și angajații din Boa Vista se înghesuie speriați pe bănci; Robson și Luna dau fuga la geam, își lipesc mâinile de el. Avatarurile încă mai pot comunica în rețeaua locală. Rafa cade în genunchi și își lipește fruntea de sticlă.

– Slavă zeilor, slavă zeilor, slavă zeilor! Am fost atât de speriat.

– Nu vii înăuntru, *Papai*? îl întreabă Luna.

– Imediat. Trebuie să mă asigur că nu a mai rămas nimeni afară.

Boa Vista se cutremură iarăși. Refugiul scârțâie pe arcurile amortizoare. Este conceput să adăpostească și să țină în viață până la douăzeci de persoane în cele mai neprielnice condiții.

– Mă duc eu, *senhor* Rafa, se oferă *Madrinha* Elis.

– Ai făcut destul de mult. Du-te înăuntru. Haide.

Dispozitivul de deschidere se rotește. *Madrinha* Elis îi aruncă o ultimă privire întrebătoare. Rafa scutură din cap.

– Nici n-ai să-ți dai seama că am fost plecat, îi spune el Lunei.

Își lipesc palmele de geam.

A verificat aripa de sud, dar birourile companiei și anexele se află pe latura de nord a grădinilor.

– Ola!

Altă explozie. Trebuie să se grăbească. Pompele de aer, instalațiile de reciclare a apei, centrala electrică, centrala termică. Nimeni. Încă o explozie, cea mai puternică de până acum, scutură frunzele copacilor. Bucăți de zid cad din Pavilionul São Sebastião. O crăpătură despică fața lui Oxossi, vânătorul.

Nimeni.

Chiar nimeni. Mare prost a fost că a venit aici. Luna și Robson nu aveau nevoie de el. *Madrinhas* aveau grijă de ei, cu calm, cu eficiență. El este răspunzător pentru ce se întâmplă, el reprezintă un risc. Dacă se întoarce la refugiu, clanul Mackenzie l-ar distruge doar ca să pună mâna pe el. Deja aruncă totul în aer ca să-și croiască drum până aici. Boa Vista este o capcană. Altă explozie. Cea mai puternică. Crăpătura de pe chipul lui Oxossi se lărgește. Cupola Pavilionului São Sebastião se prăbușește în apă. Rafa fuge de acolo.

Serviciul de transport nu este disponibil, spune inteligența artificială de la ecluză. *Tunelul este blocat la kilometrul trei de un acoperiș căzut.*

Rafa se uită ca prostul la ecluză, de parcă aceasta i-ar fi adus un afront personal. Nu mai are nicio idee. Ecluza de suprafață. Se poate furișa afară la fel cum a făcut-o Lucasinho, într-un costum de urgență. João de Deus este pierdut, dar mai există o bază la Rurik, la două ore de alergare în costumul acela etanș. De acolo ar putea lua un rover cu care să ajungă la Twé. Pentru a-și reveni. Pentru a se reuni cu familia. Pentru a pune la cale riposta.

Aleargă spre ascensorul care să-l ducă la ecluza de suprafață. Este aruncat cât colo de o explozie uriașă, care ridică Boa Vista și apoi o trântește la pământ, ca un luptător care rupe șira spinării adversarului. Fațada holului unde se află ascensorul se dezintegrează și în urma ei rămâne un munte de moloz. Asurzit, amețit de unda de șoc, Rafa înțelege ce înseamnă molozul acesta. Au aruncat în aer ecluza de suprafață. Boa Vista nu mai are apărare în fața vidului.

Unda de presiune se inversează. Aerul iese din Boa Vista. Grădinile explodează. Toate frunzele sunt smulse din copaci, toate obiectele neancorate sunt aspirate spre puțul ecluzei, într-un turbion de gunoaie, frunze, mobilier de grădină, pahare de ceai, petale, fire de iarbă, bijuterii pierdute, fragmente de rocă sparte de explozie. Ușile și ferestrele se bombează și se sparg. Boa Vista este o tornadă de cioburi de sticlă și bucăți de metal. Alarmele de depresurizare răcnesc, dar vocile lor slăbesc pe

măsură ce scade presiunea aerului. Rafa se ține strâns de o coloană din Pavilionul São Sebastião. Îl sfâșie rafalale ucigașe de vânt. Hainele și pielea îi sunt ciopârțite de mii de cioburi zburătoare. Plămânii i-au luat foc, creierul îl arde, vede doar roșu în fața ochilor atunci când consumă și ultimul strop de oxigen din sânge. Încearcă să respire, dar nu mai are ce. Moare, dar nu-și desprinde mâinile de coloană. Însă vederea i se întunecă, puterile îl lasă și nu se mai poate ține. Nu mai există niciun sens, nu mai există nicio speranță. Cu un ultim țipăt mut, Rafa se desprinde de coloană și se lasă purtat de furtună.

Capsula orbitală zboară până în cealaltă parte a Lunii. Dacă ar fi avut geamuri sau camere de luat vederi, Lucas Corta ar fi putut să zărească cum umple cerul o jumătate din Farside, strălucitoare ca un diamant. Însă nu are geamuri și nu are nici camere, nu are nimic prin care să comunice. Toquinho este deconectat; s-a sacrificat totul doar pentru ca Lucas să rămână în viață. Nu are suficient curent ca să poată lua legătura cu Lucasinho, să-l anunțe că tatăl lui trăiește. Calculele sunt stricte, dar precise. Nu cer credință; nu sunt decât ecuații.

Cravata i s-a desfăcut de la gât și plutește în voia gravitației.

Planul Taiyang este copilăresc în simplitatea lui. Lucas are acum timp să se gândească la el și la ce a dedus din fragmentele mărturisite de Amanda. Să nu mărturisești niciodată. Greșeala asta o va plăti întreit. Ea nu l-a respectat niciodată. Clanul Sun i-a considerat mereu pe cei din familia Corta drept o specie inferioară, mizerabilă. Niște *gauchos* ridicoli. Niște *favelados* parveniți. Mackenzie Metals distruge Corta Hélio. Planeta Pământ se uită și se teme pentru instalațiile ei de fuziune a heliului. Mackenzie Metals are o rezervă de heliu-3 încă de când încercase să-și facă loc pe piața deținută de Corta Hélio, dar cei de la Taiyang au o strategie pe termen lung prin care vor să obțină monopolul asupra centurii ecuatoriale. Să instaleze pe câte șaizeci de kilometri de-o parte și de cealaltă a liniei Ecuator Unu panouri solare din regolit sinterizat, care să transmită energia pe Pământ

prin microunde. Taiyang a personificat întotdeauna informația și puterea. Luna este o centrală electrică inepuizabilă. Acesta reprezintă cel mai costisitor și mai mare program de infrastructură al omenirii, dar, în paranoia ce va urma dispariției Corta Hélio și reducerii aprovizionării cu heliu-3, investitorii își vor sări unul altuia la jugulară ca să ajungă primii la masa celor de la Taiyang. Aceasta va fi victoria finală a clanului Sun în lungul lor război cu Republica Populară Chineză. Este un plan excelent. Iar Lucas îl admiră fără rezerve.

Măreția constă în simplitatea lui. Pune câțiva factori motivaționali la treabă și orgoliul omenesc va face restul. Ideea cu musca asasină a fost genială; a semănat confuzie în relația dintre familiile Corta și Asamoah, dar a îndreptat bănuielile asupra clanului Mackenzie. Lucas nu mai are nicio îndoială că defecțiunea de soft care provocase moartea lui Rachel Mackenzie a avut sursa într-un server Taiyang; la fel, atentatul care a schilodit-o pe Ariel fusese pus la cale în Palatul Luminii Eterne. Stimuli mărunți. Circuitul reacțiilor. Procesele ciclice ale violențelor. Faceți în așa fel încât inamicii voștri să se distrugă între ei. Oare de câtă vreme țesea planul acesta familia Sun? Erau genul de oameni care gândesc pe termen lung.

Totul este ușor atunci când poți să anticipezi următoarea mișcare a adversarului, îi spusese Amanda. Wagner îl anunțase și Ariel îi confirmase că Taiyang proiectase un sistem de computere cuantice pentru Whitacre Goddard. Cei Trei Venerabili. Făceau predicții extrem de corecte bazându-se pe modele detaliate ale lumii reale. Iar ce este folositor pentru Whitacre Goddard este de un folos și mai mare pentru familia Sun.

Însă nu anticipaseră că Lucas va scăpa cu viață.

Toquinho se activează – doar o interfață elementară de mică rezoluție, care îi permite lui Lucas să se conecteze la senzorii și la sistemele de control ale capsulei. Aceasta a întrebat, iar sistemele punctului de destinație i-au răspuns. Doar calcule, nimic altceva. La capătul orbitei, în cealaltă parte a Lunii, pe traiectoria de revenire pe Pământ, nava orbitală a VTO, *Sfinții Petru și Pavel,*

s-a cuplat la capsulă şi a preluat controlul. Capsula se zdruncină, iar cravata lui Lucas cade. Dispozitivele hidraulice râgâie şi o împing pe traiectoria de întâlnire. Acum nava orbitală se află în raza camerelor din capsulă şi Toquinho îi arată o imagine fascinantă, luminată de soare: cinci staţii spaţiale dispuse în jurul mecanismului central şi al echipamentelor pentru menţinerea vieţii, coroană de panouri solare.

Cele zece milioane în aur din Zürich îi vor permite lui Lucas să se adăpostească aici cât timp va avea nevoie ca să-şi pregătească întoarcerea şi răzbunarea.

Dispozitivele hidraulice pocnesc şi icnesc. Braţele de cuplare se întind, prind capsula şi îl trag înăuntru pe Lucas Corta.

Nava coboară deasupra ruinelor. Resturile din Boa Vista se întind într-un cerc neregulat, cu diametrul de cinci kilometri. Materialele mai uşoare – frunzele, firele de iarbă – formează cercurile exterioare; urmează cioburile de sticlă, fragmentele de metal şi piatră şi substanţă sinterizată. Obiectele cele mai mari, cele rămase aproape intacte, se află în apropierea ecluzei distruse. Pilotul a preluat comenzile navei, pentru că trebuie să caute un loc sigur de aterizare.

În capsula pentru activitatea de suprafaţă, Lucasinho Corta, Abena şi Lousika Asamoah îşi pun costumele. Alături de ei se află o echipă de salvare de la VTO şi un detaşament de securitate de la AKA. De două ore nu au mai recepţionat niciun semnal de activitate de la Boa Vista, cu excepţia impulsurilor de la emiţătorul refugiului. Refugiile sunt nişte locuri rezistente, însă distrugerea aceasta a depăşit cu mult orice parametri de proiectare. Luminile verzi. Nava aterizează. Capsula se depresurizează. Lucasinho şi Abena îşi lovesc căştile una de alta, semn de prietenie şi de presimţire a ororilor ce vor urma. Avatarurile se pliază şi devin ecusoane pe fiecare umăr stâng.

VTO obiectase împotriva ocolului până la Twé, pentru a o lua şi pe Lousika Asamoah, spunând că o asemenea întârziere va îngreuna misiunea de salvare.

– Fata mea este acolo jos.

Cei de la VTO tot nu s-au lăsat convinși.

– AKA va plăti pentru combustibilul, timpul și aerul suplimentar.

Cu asta s-a ajuns la o înțelegere.

– Trei persoane din partea noastră.

Capsula se depresurizează, spune Jinji. *Ușile se deschid.*

Abena îl strânge de mână pe Lucasinho.

Lucasinho nu a mai urcat niciodată într-o navă spațială. Prin urmare s-a așteptat la o stare de emoție extraordinară: cum altfel s-ar putea simți atunci când călătorește cu o viteză pe care nu a mai cunoscut-o vreodată, într-un mijloc de transport cu propulsie reactivă, grăbindu-se să-și salveze familia? În loc de toată această aventură, a avut parte doar de un scaun într-o capsulă fără geamuri, de o serie de hurducături și bufnituri, de episoade de accelerație care au făcut să-i intre în carne hamul de siguranță, și de mult timp la dispoziție pentru a-și imagina cele mai negre scenarii despre ce anume va găsi acolo jos.

Membrii echipei de salvare de la VTO își croiesc cu greu drumul prin terenul acoperit cu dărâmături până la ecluză. Instalează în jurul ei reflectoare și macarale de forță. Lousika, împreună cu gărzile ei, Abena și Lucasinho coboară pe rampă și ajung pe suprafață. Proiectoarele navei descoperă mobilier de grădină deformat, grinzi de susținere răsucite, cioburi de sticlă armată împlântate în regolit, echipamente strivite. Lucasinho și Abena pășesc cu mare grijă printre resturile palatului din Boa Vista.

– *Nana.*

Gărzile Lousikăi au descoperit ceva. Luminile de la căștile lor pâlpâie peste o bucată de tweed, peste curbura unui umăr, peste un smoc de păr.

– Rămâi acolo, Lucasinho, îi ordonă Lousika.

– Vreau să-l văd, spune Lucasinho.

– Rămâi unde ești!

Doi bodyguarzi îl înhață și îl întorc din drum. Lucasinho încearcă să se smulgă din mâinile lor, dar cei doi sunt muncitori

veniți din Accra doar de șase luni, mult mai puternici decât orice băiat la a treia generație pe Lună. Abena vine în fața lui.

– Uită-te la mine.

– Vreau să-l văd!

– Uită-te la mine!

Lucasinho întoarce capul. O vede pe Lousika în genunchi pe regolit. Se ține cu mâinile de cască și se leagănă înainte și înapoi. Mai zărește și ceva strivit și deformat, uscat de ger, de consistența pielii. Atunci Abena îl apucă de cască și-i întoarce capul spre ea. Lucasinho face la fel. Trage capul Abenei până li se ating căștile. Schimbă un sărut de *dusteri.*

– Nu-i voi ierta niciodată pe cei care au făcut asta, se jură Lucasinho pe canalul privat de comunicare. Robert Mackenzie, Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie, vă acuz și cer răzbunare. V-am însemnat. Ai mei sunteți.

– Nu vorbi așa, Lucasinho!

– Nu-mi spune ce să fac, Abena! Povestea asta mă privește numai pe mine. Tu nu ai niciun cuvânt de spus.

– Lucasinho...

– Numai pe mine mă privește.

– Doamnă Asamoah-Corta.

Lousika tresare când aude apelul echipei de salvare pe canalul comun.

– Suntem gata.

Pune mâna pe umărul lui Lucasinho. Senzorii din *sasuit*-uri pot transmite informații despre structura terenului, dar la fel de bine te anunță și că ai fost atins de o mână.

– Luca, ai să mori.

Dar el nu a reușit să întrezărească decât foarte puțin; nu i s-a permis să vadă ce a văzut Lousika; unchiul lui, *oko* pentru ea; însă ce a reușit să vadă în fracțiunea aceea de secundă îl va urmări toată viața.

– Suntem așteptați, *nana*, spune unul dintre bodyguarzi.

Lousika îl conduce cu grijă pe Lucasinho, în așa fel încât tânărul să rămână în permanență cu spatele la cadavru. Moartea pe Lună este foarte urâtă.

Echipa Voronțov o ridică cu macaraua mai întâi pe Lousika, apoi pe Lucasinho și pe Abena. Lucasinho se leagănă deasupra râpei rămase acolo unde a fost puțul ecluzei. Explozia enormă produsă de depresurizarea din Boa Vista a scos din puțul acela orice ar fi putut rupe sau perfora un *sasuit*. Însă tot într-o beznă înfiorătoare trebuie ei să coboare acum. Refugiul a emis semnale constante, dar este posibil să fi fost deplasat din loc, să fi fost strivit, deteriorat.

– Inițiem coborârea.

Probabil că la fel a fost atunci când Adriana a coborât pentru prima dată în tubul de lavă în care își va sculpta palatul. *Pe aici ai ieșit și tu atunci când te-ai supărat pe* pai *și ai fugit de acasă*, își spune Lucasinho rușinat. *Cât de diferit este totul acum.*

Apoi senzorii de proximitate din costumul lui Lucasinho încep să emită sunete de avertizare și picioarele lui ating solul. Tălpile îi scârțâie pe moloz. Își desface hamul și intră în Boa Vista. Echipa Voronțov a instalat lumini de lucru, care mai mult sugerează decât dezvăluie; umbre întunecate în orbitele zeului Xango, pereții de pavilioane căzuți și împrăștiați ca niște cărți de joc care nu i-au servit la nimic magicianului. Copaci desfrunziți, cu seva înghețată. Buzele pline, senzuale ale zeiței Iansa. Sclipiri de gheață: lacrimi solidificate de *orixas*. Luminile de pe casca lui Lucasinho tremură peste peluzele moarte, încremenite sub chiciură; peste gheața neagră din iazuri și râuri.

Lucasinho se lovește de ceva și obiectul acela se rostogolește peste pardoseala din gresie. Razele din cască îl localizează: o bucată mare din vechea masă de consiliu a Corta Hélio – spartă, fără un picior. O ridică, dar se răstoarnă imediat. Merge mai departe prin uși sparte și peste scaune sfărâmate, pe sub copaci înfășurați în așternuturi de pat sfâșiate. Strivește sub tălpi rămurele pe care vidul le-a congelat. Niciun pavilion nu a rămas în picioare. Îndreaptă luminile de la cască spre fețele de *orixas*. Oxala, Stăpânul Luminii.

Yemanja, Creatoarea de Zei. Xango cel Drept. Oxum, Zeița Iubirii. Ogun, Războinicul. Oxossi, Vânătorul. Gemenii Ibeji. Omolu, Stăpânul Bolilor. Iansa, Regina Schimbării. Nana, Ființa Supremă.

Niciodată nu a crezut în ei.

– Voi reface totul, își șoptește el în portugheză. Ce este aici îmi aparține acum.

Razele de la altă cască îl găsesc și îl luminează. Apoi și razele unei a treia căști. Au ajuns Lousika și Abena. Însă el merge înaintea lor, prin albia secată a râului, printre *orixas*, spre locul unde așteaptă salvatorii.

GLOSAR

Pe Lună se vorbesc multe limbi, iar vocabularul de aici împrumută cu ușurință cuvinte din chineză, portugheză, rusă, yorubă[1], spaniolă, arabă, akană[2].

Abusua – Grup de oameni cu un strămoș comun pe linie maternă. Cultura akană nu le permite căsătoriile în afara grupului.

Adinkra – Simboluri akane vizuale, care reprezintă concepte sau aforisme.

Agbada – Strai de ceremonie al populației yoruba.

Amor – Iubit/partener.

Anzinho – Îngeraș.

Apatoo – Fire certăreață.

Banya – Saună rusească.

Berçário – Creșă.

Bu-hwaejang – Funcție corporatistă coreeană: vicepreședinte. Vezi și **hwaejang, jonmu.**

Caçador – Vânător.

---

[1] Limbă din familia de limbi nigero-congoleze (n. tr.).

[2] Dialect vorbit de un grup etnic din Ghana (n. tr.).

Chib – Panou virtual, de dimensiuni foarte mici, amplasat într-o lentilă de contact interactivă, care prezintă conturile unui individ din care își poate asigura cele Patru Elemente.

Choego – Funcție corporatistă coreeană; superior.

Churrasceria: Grătar brazilian/argentinian.

Coração – Inimioara mea. Expresie de dezmierdare.

CPD – Cod numeric personal în Brazilia, obligatoriu pentru mai multe tranzacții sociale și financiare importante.

Craque – Superstar din lumea sportului.

Escolta – Bodyguard.

Patru Elemente – Aerul, apa, carbonul și informația: bunurile esențiale vieții pe Lună, furnizate zilnic de sistemul de *chibi*.

Gaye Nyame – Simbol adinkra, cu semnificația „Cu excepția lui Dumnezeu (nu mă tem de nimeni)".

Globo – Formă simplificată a limbii engleze, cu pronunție codificată ce poate fi înțeleasă de mașini.

Gupshup – Principalul canal de știri mondene al rețelei de socializare de pe Lună.

Hwaejang – Funcție corporatistă coreeană; președinte.

Irmã/Irmão – Soră/frate.

Jo/Joe Moonbeam – Nou-sosit pe Lună.

Jonmu – Funcție corporatistă coreeană: Manager.

Keji-oko – A doua soție.

Kotoko – Consiliul AKA, ai cărui membri sunt desemnați prin rotație.

Kuozhao – Mască antipraf.

Ladeiro – Scară care face legătura între nivelurile unui bloc de locuințe.

Madrinha – Mamă-surogat; în sens propriu „Naşă".

Malandragem – Arta escrocului de mare succes.

Mamãe/Mãe, Papai/Pai – Mamă/Mami, Tată/Tati.

Manhua – Benzi desenate chinezești.

Miudo – Copil.

Moto – Taxi cu trei roți și operare automată.

Nana – Formulă ashanti[1] de respect față de o persoană în vârstă.

[1] Dialect al unui grup etnic din centrul Ghanei (n. tr.).

Nikah – Contract de căsătorie. Termenul provine din limba arabă.

Norte – Persoană din America de Nord.

Oheneba – „Prințesă mică", formulă de alint.

Oko – Soț/soție.

Omahene – CEO al AKA, cu un mandat de opt ani prin rotație.

Onyame – Nume dat Ființei Supreme în religia tradițională akană.

Orixa – Zeități și sfinți din religia sincretică afro-braziliană *Umbanda*[1].

Patrão – Naș.

Sasuit – Costum pentru activitățile la suprafață.

Saudade – Melancolie. Dulcea melancolie este un element esențial și sofisticat al muzicii bossa-nova.

Ser – Formă de adresare față de o persoană neutră.

Terreiro – Templu *Umbanda*.

Tia/Tio – Mătușă/unchi.

Yin – Semnătură digitală.

Zabbaleen[2] – Prestatori independenți de servicii, care reciclează materialele organice și apoi le vând Corporației de Dezvoltare Selenară (CDS), care deține monopolul asupra acestor materiale.

Zashitnik – Luptător angajat pentru duel; în sens propriu: avocat, apărător.

---

[1] *Umbanda* – cult care combină elemente de macumba (cult al populației de culoare din Brazilia), catolicism și practici indiene din America de Sud (n. tr.).

[2] Zabbaleen – gunoieri din Egipt (n. tr.).

CALENDAR HAWAIIAN

Societatea selenară a adoptat sistemul havaian de denumire a zilelor lunii după câte o fază diferită a astrului. Prin urmare, luna calendaristică are 30 de zile, care însă nu sunt grupate în săptămâni.

1: Hilo
2: Hoaka
3: Ku Kahi
4: Ku Lua
5: Ku Kolu
6: Ku Pau
7: Ole Ku Kahi
8: Ole Ku Lua
9: Ole Ku Kolu
10: Ole Ku Pau
11: Huna
12: Mohalu
13: Hua
14: Akua
15: Hoku
16: Mahealani
17: Kulua
18: Lã'au Kŭ Kahi
19: Lã'au Kuŭ Lua
20: Lã'au Pau
21: 'Ole Kŭ Kahi
22: 'Ole Kŭ Lua
23: 'Ole Pau
24: Kãloa Kŭ Kahi
25: Kãloa Kŭ Lua
26: Kãloa Pau
27: Kãne
28: Lono
29: Mauli
30: Muku

Nemira Online
Urmăreşte-ne ca să fii la curent cu ultimele:

NEMIRA

Promoţii pe site:
nemira.ro

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

NEMIRA BLOG

Articole pe blog:
blog.nemira.ro

Luna vrea să te omoare: fie că nu-ți poate garanta hrana, apa și aerul necesare, fie că te trezești implicat în conflictul dintre corporațiile la putere acolo. Pentru fiecare centimetru pe care vrei să-l cucerești în societatea feudală de pe Lună, trebuie să lupți. Exact asta a făcut Adriana Corta. La sfârșitul vieții, ea își găsește corporația înconjurată de dușmani, iar cei cinci copii ai săi trebuie să-i apere imperiul de adversari și de diverse pericole pentru ca familia Corta să supraviețuiască.

„McDonald creează o civilizație complexă, fascinantă, care are la dispoziție o tehnologie verosimilă, și personajele sunt pe deplin dezvoltate, fiecare având o poveste captivantă."
Publishers Weekly

„O poveste ingenioasă și originală, care te trimite cu gândul la *Nașul*, la *Cântec de gheață și foc* și la *Jocul lui Ender*."
Portland Book Review

eBOOK DISPONIBIL
nemira.ro
ISBN 978-606-758-902-3
9 786067 589023
NAUTILUS
science fiction
revistanautilus.ro